

Amerikai Magyarok

Trilógia

Serfőző Larry regénye

Első Könyv

Az Emigráns

Első Fejezet

Az élet vonala a nagy tenger túloldalán egy erdei ösvényhez hasonlítható. Ráállsz egy alkalmas csapásra és követni kezded, bár fogalmad sincs, hogy merre vezet. Más választásod nincs. Ha nem teszed, elveszel a látszólagosan áthatolhatatlan sűrűben.

Sokan jártak már előtted ugyanazon az ösvényen. Valahogyan kézenfekvővé tették számodra, kitaposták, kipróbálták, és ott van, hogy te is használhasd. Semmi újat nem kell kitalálnod, csak rá kell lépned, követned kell és az út mentén haladtodban meg kell hoznod a helyes döntéseket.

Nem könnyű feladat. Kísértésekbe fogsz esni, haszontalanságokhoz vezető mellékösvényeket látsz, de ha nem veszíted céltudatodat és nem hallgatsz a szirénhangokra, amik csábítanak, hogy félrevezessenek és meggyőzzenek, hogy az ő útjuk kényelmesebb és érdekesebb, akkor sikerre számíthatsz. Valamilyen érdemleges helyre ki fogsz lukadni.

Vasárnap este volt és egy szép fogadószobában ültem egy kényelmes fotelben, amit olyan kedvesen felajánlottak és egy asszonyra és férjére figyeltem, akik kedves és tisztességes embernek látszottak, és anyanyelvemet használhattam velük.

Nem volt véletlen, hogy itt voltam. Származásomnak, nemzetiségemnek és iskolázottságomnak összegyűjtött effektusa, és minden döntés, amit idáig tettem és minden választás, amit idáig életemben meghoztam vezettek ehhez a fontos útkereszthez, amit ma joggal tekinthetünk további életmenetem döntő meghatározójának.

Ha úgy általában, de főleg ma este okosan forgatom a nekem kiosztott kártyákat, minden sikerülni fog, gondoltam, bár ahogy jó anyám szokta volt mondani, figyelmeztettem magam, a kártya az ördög bibliája. Szerencsére akkorra már régen nem babonásan fogtam fel a dolgokat és gyakorlatiasabbá vált természetem, és elhessegettem magamtól a kellemetlen hasonlatot. Mindössze egy szobára volt szükségem, ahol több hónapi hányódás után végre letelepedhettem, és délután a templomban azt mondták, hogy nekik lenne több kiadó bérletük is.

Ahogy amerikai magyarsággal mondják, *rooming*, azaz albérlős házuk volt és azt működtették, és a társalgójukban ültem és beszélgettünk, hogy valamennyire leinformáljanak.

– Ernő, – kezdte a férfi. – Van magának állása?

– Igen, uram, – bólintottam. – Tervezek és rajzolok egy gépészeti vállalkozónál a South Bronx kerületben.

– Szólíthatsz Miskának, – a férj kezét nyújtott és az asszony felé mutatott, – és ez itt a feleségem, Kindy.

– Mióta van ebben az országban? – Kindy rám nézett. Kindy nyájasnak látszott és szerethetett beszélni. Világosbarna szemeiben puha jószág rejtezett és valami különös csillogás ami, ahogy kedves hangon csevegett hozzám, érdeklődő árnyalatot kölcsönzött tekintetének. Mindig jobban kedveltem a nőket, mint a férfiakat. Már úgy értem, hogy jobban bíztam bennük. Általában jót akartak és segíteni próbáltak. Kicsiny gyerekkorom óta gyanakodva tekintettem a férfiakra. Egy alkalommal, lehettem úgy nyolc éves, és csak néhány évvel volt a nagy háború után és nem lehetett mindent úgy kapni, mint most, anyám útnak indított, hogy hozzam haza a tejet. A legközelebbi hely, ahol tejet tudtunk szerezni, és sok tejre volt szükségünk, mert öten voltunk, beleértve apámat és anyámat is, és anyám csak akkor evett, ha már mindannyian jóllaktunk, egy majorság volt, de inkább csak egy kies tanya. A tulajdonosoknak vagy bérlőknek volt egy pár tehenük, amit csak akkor tudtak megfejni, miután

a csordás hazahajtotta a gulyát a mezőről. A legelő, ahol a marhák egész nap legeltek, messze volt, egy távoli helyen, ahova soha nem mertem volna elmenni.

Rendszerint, és nyáridőtáj lévén, mert mint városi vakációzók csak nyarakra jöttünk le erre a helyre, hosszúak voltak a napok és biztonságosan meg tudtam tenni az utat sötétség beállta előtt. A szóban forgó estén, okokból, amit nekem soha kötöttek az orromra, a gulya késett. Ott álltam és vártam a háromliteres üres bádoggannával apró kezemben és senki nem szólt hozzám.

Senki nem tehetett semmit. A tejre szükségünk volt, a tehenek késtek és a dolog nem a csordás hibája volt. A csordásokat feddhetetlen embereknek tartották és a falusiak a legmélyebb tisztelettel szóltak hozzájuk. Senki nem vonta őket kérdőre, hogy mit miért csinálnak, vagy mit miért nem. Felsőbbrendű, érinthetetlen emberek voltak. A tehenek nagy becsben álltak és a csordások vigyáztak rájuk.

Ráadásul aratás ideje volt. A falu összes férfiaja kint dolgozott a földeken, kaszáltak, csépeltek és százkilós zsákokban dobták fel a szekerekre a begyűjtött búzát. A férfiak éppen akkor jöttek haza, amikor a tehenek befordultak az udvarra és egyenesen becsörtettek istálló-i állásaikba.

– Hamarosan megkapom tejetet, – gondoltam, – és indulhatok haza.

A tehenek tögye hatalmasra duzzadt és szinte seprte a földet, és a háziak mind a három tehenek hangosan bőgött. Ha még valaki nem hallott tehenet bőgni fájdalmában, az még nem hallott semmit. A marhák ideges türelmetlenségét, csak a férfiak dühe múlta felül, akik éhes pofával ültek a hosszú asztaloknál, és nagyon mérgesnek látszottak, minden pillanatban készen kitörni és ütlegetni az asszonyokat, ha nem mozdultak elég gyorsan.

Hazafele egy nagy homokos mezőn kellett átmennem, ahol keskeny ösvény kanyargott a magas gyomok, göcsörtös fák és csúszós homokbuckák között, vagy másfél kilométeren keresztül, egészen a következő házig, a helybeli vasútállomás épületéig. Egy nyolc éves vézna fiúcskának nagyon ijesztő helynek látszott, különösen a sötétben. A parasztnak volt egy hatalmas szuka-korcsa, és az istenátka szörnyetegre éppen akkor jött rá a bagzás. Kan-kutyák tucatjai érkeztek látogatóba és a mező minden emelkedőjén állt egy vicsori fogú vadállat, készen a verekedésre vagy gyilkolására annak, aki bele merészel avatkozni párzási óhajába. Szerettem volna, ha az egyik asszony elkísér, legalább is a vasútállomásig, ahonnan utam már barátságosabb helyen, civilizáltabb kinézetű nyaralóházak és villák között folytatódott, egy hatalmas tó partján, és ahonnan már mertem venni a kockázatot, hogy egyedül menjek.

– Majd egy legény veled megy, – a paraszt felesége végre észrevett, ahogy egy pillanatra megállt és térdére támasztotta a rotyogó pörköltet, amit egy hatalmas fazékban tartott két kezével

– Egy asszony kísérjen el, – feleltem könnyekkel küszködve.

– Az összes asszony el van foglalva, – a terebélyes parasztnő egy fiatalember felé biccentett, aki kevés távolságról percek óta nézegetett felém. – Jóska majd megy veled.

Jobban féltem Jóskától, mint száz megvadult kutyától. Nem tetszett ördögi vigyora, és kétkedtem szándékaiban. Jóska vidéki legény volt és én városi gyerek. Semmi közös dolgom nem lehetett vele.

– Egy asszony kísérjen el, – ismételtem, – vagy megmondom anyámnak.

– Egy asszony sem ér rá, – ismételte paraszt felesége, mialatt valaki a kezembe nyomta tejjel teli tejeskannámat. – Várj a vacsora befejezéséig, és miután bevégeztük a fejést, vagy menj egyedül. Azok a kutyák nem bántanak.

Ahogy ezt tudtomra adta az asszony eltűnt és Jóska beleolvadt a sötétbe. Valószínűleg vállat vont és visszament az asztalokhoz, hogy egyen még valamit, mivel a farmermunka nehéz és estére mindenki alaposan megéhezik.

– Ostoba kölkök, – Jóska moroghatta. – Úgyis kiönti a tejet, ha egy farka kutya megtámadja.

Szipogva és reszketve megindultam az ösvényen. Éppen a közepe felé tartottam, amikor a felhők mögül kibujt a telehold. Sárga fénye rettenetes látványt tárt fel előttem, az utolsó ítélet napját a Látomások könyvéből. Minden egyes homokbucka tetején egy gigantikus véreb állt. Az alacsonyan függő mennyei lámpás felnagyította őket, és ahogy ott álltak ezek az ördög kinézetű szörnyetegek, hatalmas agyaraikat kivicsorították és vérfagyasztó hangon morogtak hozzá és a nyál vastagon csurgott acsargó szájukból.

Biztos voltam benne, hogy elevenen megesznek, és rettenetesen zokogni kezdtem, de, és ez kisfiúi bátorságom javára kell felírnom, mentem tovább. Makacsul markoltam a tejeskanna fogóját, és nem kezdtem rohanni, nehogy egyetlen drága cseppet is kiloccsantsak.

Ebben a pillanatban anyámat láttam az ösvényen felém közeledni. Kemény elszántsággal sietett előre, hogy megmentsen. Egyik kezével elvette tőlem a tejet és a másikkal megölelt. Megmentett. Egy nő mentett meg. Egy nő volt az angyal, aki elzavarta az ocsmány behemótokat és hazavezetett.

Ez az asszony, aki most hozzám beszélt, Kindy, semmiben sem volt más anyámnál. Semmivel sem volt kevesebb egy angyalnál, aki valaha is megmentett egy arra érdemes lelket. Bíztam benne.

– Négy hete, – feleltem kérdésére.

– És máris van munkája, – Kindy mosolygott. – Felettébb elismerésreméltó.

– Igen, – feleltem kissé előrehajolva és a büszkeség árnyalata ült ki arcomra, ahogy viszonztam mosolyát. – Két állásom is van. Nappal műszaki rajzoló vagyok, és este irodákat takarítok Manhattanen.

Miska elismerően bólintott és összenézett Kindyvel. – Szeretné megnézni a szobát? – Kindy mondta. – Két üres szobánk is van, egy kisebb és egy nagyobb. A kisebbik tizenegy dollár egy héten, a nagyobbik tizenöt.

– A kisebbik is megfelel, – feleltem és közben számoltam a fejemben. Az arány nagyon kedvezőnek hallatszott. Jelenleg három dollárt fizettem egy napra abban az ócska szállodában Manhattanen, és nagyon sokalltam azért a szeméttelépért. Ez az albérlet a Bronxban volt és az állásom is a Bronxban van. Isten akaratának látszott, hogy ma betévedtem az Első Magyar Baptista Egyház épületébe az E. 73-ik utcában és beszéltem az öreg prédikátorral, Fülöp bácsi tiszteletessel.

– Ismerne valakit, – kérdeztem Fülöp bácsitól, – akinek lenne kiadó szobája?

– Jöjjön vissza öt órákor az esti istentiszteletre, – Fülöp bácsi felelte. – És kihirdetem a gyülekezetnek, hogy maga szobát keres.

Ösztönösen az órára néztem. Három óra volt és a két óra rémségesen hosszú időnek tűnt, valakinek, akinek semmi dolga nincs, és nem akar pénzt költeni. Fülöp tiszteletes elkapta tekintetemet és szélesebbre tárta az ajtót. – Jöjjön be, – mondta, – csatlakozzon hozzánk a kis konferencia szobában az első emeleten. Gertrúd, a feleségem is ott van és beszélgethetünk.

Gertrúd egyidős lehetett a tiszteletessel. Tiszteletet parancsoló matrónának nézett ki, de első látásra is a legérdekesebbnek tűnt rajta, sokkal természetesebb volt, mint a férje. A férj apró ember volt, görnyedt háttal, de nagyon nyugodt és magabiztos, és finom beszédű, ha elhatározta, hogy mond valamit.

– Honnan való? – Gertrúd kérdezte, mert leginkább ő beszélt és nyilvánvalóan domináns szerepet tölthetett be házasságukban.

– Budapestről, – feleltem, ahogy leültem a fent említett fotelbe és kezeimet összetettem ölemben.

– Mi is, – az asszony bólintott. – A Wesselényi utcai Baptista templomból.

Ismertem az épületet. Leromlott, festésre szoruló épület volt egy keskeny mellékutcában. Az ajtón függött egy tábla, hogy ez egy Baptista gyülekezet, amin kívül sehol sem láttam semmiféle Baptista valamit. Magyarországon tényleg kisebbségben voltak, ha léteztek egyáltalán.

Ennek ellenére barátságosan bólintottam.

– Ismerem azt az egyházat, – mondtam kedves hangon. – Mi is ugyanazon a környéken laktunk.

– Eredetileg a Bácskából (1) vagyunk. – Fülöp asszonyság mondta és kíváncsian felmért magának. – Én német nemzetiségű vagyok és Fülöp tiszteletes pedig zsidó. A mi templomunkban ismerkedtünk meg. Mind a ketten felvettük a Baptista vallást, és mint baptisták házasodtunk össze.

Különleges egy kombináció, gondoltam, de nem lepődtem meg különösebben. A szüleim lakásában védett elzárkózottságban éltünk, de az év kezdetén otthagytam őseimnek földjét. Hét hónapot töltöttem egy olasz menekülttáborban, ahol zárt falak között egymás hegyén-hátán éltek a különféle nációk, és több tucat idegen nyelven beszéltek. Nem reagáltam Gertrúd kijelentésére.

Kivéve a zsidókat. A zsidók nem laktak menekült táborban. Rómában laktak lakásokban, amit saját menekült szervezetük fizetett.

– Maga Baptista? – Fülöp néni szakította félbe elkalandozott gondolataimat.

– Nem, – feleltem. – Katolikus vagyok.

– Próbálta már a katolikusokat? – Fülöp tiszteletes felém nézett és váratlanul megszólalt.

Sunyi pillantást vetettem a derék tiszteletes felé. Megpróbáltam a katolikusokat. Ma reggel náluk voltam. Beszéltem a pappal, ahogy most felidézem magamban beszélgetésünket, és kérdeztem tőle, hogy lenne a valaki a gyülekezetben, akinek van kiadó szobája.

– *Maga gyakorolja a vallását? – a tisztességes papi talár viselője kérdezte, nyilvánvalóan nem óhajtván velem túl sokat foglalkozni.*

– *Igen, valamiképpen, – motyogtam.*

– *Rendszeresen jár áldozni, és magához veszi a szent ostyát? – a pap kérdezte, és a kikent-kifent pomádés dámára nézett, aki ellibbent mellettünk és feléje biccentette fejét. – Mikor gyónt utoljára?*

– *Évekkel ezelőtt, – hajtottam meg a fejemet álnok bűnbánattal.*

– *Hány éve?*

– *Sok.*

– *Mondja meg, hogy mennyi? – a pap követelte.*

– *Húsz, – nyögtem ki végre, – az első osztály végén, amikor elvégeztem első áldozásom.*

– *Értem, – a pap felelte lekicsinylő hangon. – Sok behoznivalónk van. Majd szorgoskodunk rajta. Maradjon itt a misére és a végén bejelentem kérését.*

Természetesen a pap elfelejtkezett rólam. Nem jelentette be kérésem. Vártam, amíg az utolsó misejáró is hazament és a templomszolga bezárta a cifra nagykaput. Tehát így volt, ahogy megesett a katolikusokkal, de nem akartam becsmérelni vallásomat egy protestáns előtt, bármilyen kedves embernek látszott is, és talán éppen azért.

– Már bezárták a katolikus templomot és elmentek. Jövő hétvégéig senki sem lesz ott, és nekem most lenne szükségem a szobára. Nem várhatok még egy teljes hetet.

– Most hol lakik?

– Egy hotelban, teli kétes alakokkal és rossz emberekkel. Amilyen hamar csak lehet, el szeretnék költözni onnan.

– Lássam csak, – Fülöp tiszteletes bólintott. – Maradjon itt az esti misére és bemutatom magát a gyülekezetnek. Ha semmi nem sikerül, a vejemnek, Majláth Miskának, mindig van kiadó szobája. Most nincs itt és nem tudom elérni. Meg kell várnunk, amíg előkerül, és hogy mit mond az esti istentisztelet után.

– Óh, drága fenn való, – gondoltam. – Ezt már mintha hallottam volna.

Szerencsére, Fülöp bácsinak, a jóra való kikeresztelkedett zsidónak, nem volt hézagos memóriája. Az esti imádkozás után bejelentette kérésemet és úgy félhét fele, a New Yorki földalatti szerelvényén már úton is voltunk a Bronx felé, vejének házához.

Félbeszakítva visszaemlékezéseimet Kindy felállt és megindult a ház belseje felé, a konyha irányába, ahol nyilvánvalóan a kulcsokat akarta megkeresni és idehozni. Utánanéztem, óvatosan elrejtve tekintetemet, hogy Miska észre ne vegye, és ha észre is vette ne gondoljon semmi rosszat.

Harmincas éveinek végét járva, Majláth Kindynek szélesen ringó csípője és hatalmas kerek feneke volt. Semmi szexi nem volt rajta, és egyáltalában nem tekintettem semmiféle érzéki vágy tárgyának. Anyám megtanított, hogy tiszteljem a nőket, és soha nem tettem senkire sem semmiféle ízléstelen megjegyzést. A házuk teljesen lenyűgözött. A kétszárnyú, nehéz tölgyfából faragott, színes üvegbetétes ajtó keskeny előszobába nyílt. Baloldalt lépcső vezetett az első emeletre. Jobbra egy hasonlóképpen keskeny folyosó nyílt a Majláth család rezidenciája felé.

Jelenleg afféle társalgóban vagy fogadószobában ültünk, három kereken ívelő, utcára néző hatalmas ablakkal. A bejárat ajtóval szemben egy hatszemélyes ebédlőasztal állt. Mögötte egy üveges vitrin, tele kristályvázákkal, és porcelán csecsebecsékkal és tányérokkal a polcokon. Vallásos képek és ájtatos feliratok borították a falakat, de semmi sem volt kihívó vagy provokatív. Békésnek nézett ki minden és ügyesen elrendezettnek.

A Jóisten szeretettel tekinthetett le rájuk, hogy segítségüket felajánlották nekem.

Miska nem jött fel velünk az emeletre. Kindy vezetett, ment előttem, meglepően ruganyosan és kecsesen, természetes nő léte, és kellemes illatfelhőt húzott maga után.

– Ez a kisebbik szoba, – nyitotta ki az ajtót direkte a lépcsőpihenővel szemben, ahonnan a lépcsők emelkedtek tovább, az ideig még nem látott harmadik emeletre, és beengedett, hogy nézzek körbe.

Pontosan a bejárat felett voltunk. Konzolosan kinyúlva a bejárat lépcsők fölé, egy keskeny szobát láttam, egyetlen ablakkal az utcára. Ódivatú ágy állt jobbmánál, ugyanazon az oldalon egy ruhásszekrény a fal ellen nyomva, az ágy és az utcai fal közé. Az ablak alatt kicsiny íróasztalka állt és egy egyszerű fából faragott szék. A másik falon, az ággal szemben egy sifonért láttam, négy mély fiókkal, és végül még egy ajtót, ami egy jóval nagyobb utcai szobához vezethetett.

Színes rongyszőnyeg hevert a durván faragott, de erős deszkából összeszegeelt padlón. Rutinból megnyomtam az ágyat, amin egyelőre nem volt ágynemű.

– Lószőr matrac, jó lesz a hátamnak, – bólintottam elismerően.

– Mi adjuk a lepedőket, a takarót és a párnákat, – Kindy bocsánatkérő mosollyal nézett rám és kedvesen hozzátette. – Egyszer egy héten cseréljük az ágyneműt és magam mosom őket. A többi napokon elvárjuk, hogy megágyaz magának, és rendet tart, amikor nincs idehaza.

A szoba tökéletesnek látszott. Tisztának tűnt és minden volt benne, amire szükségem lehetett. Szerény bőröndöm tartalma meg sem fog látszani a bőséges méretű szekrényekben.

– Kiveszem, – mondtam és tárcám után nyúltam, hogy megnézzem, mennyi pénz van nálam.

– Harminchárom dollár, – Kindy mosolygott tovább, ártatlanul, de határozottabban, mint ideig egész ottlétem alatt. – Első hét előre, egy hét biztonsági letét és egy hét az esetleges károkra.

Kiszámoltam egy húszast, egy tízest hozzá és három egydollárost és odaadtam Kindynek. – Holnap reggel beköltözöm. – Mondtam és közben próbáltam lenyelni váratlanul üzleties hangját, és nem reagálni. – Még egy éjszakát a hotelben alszom, és holnap munka előtt áthozom dolgaimat.

– Rendben, – Kindy elvette a pénzt, és másodpercnyi némaságában tisztességes viselkedésem elvárása volt és, hogy nem fogom megszegni a házi szabályokat, amit egyelőre még részleteznie kellett előttem. – Női látogatókat nem fogadhat, – állt neki rövid szünet után a

szabályok taglalásához, – és nincs ivás és dohányzás. Baptisták vagyunk, és nem engedhetjük meg az erkölcstelen viselkedést.

– Nem fogok erkölcstelenül viselkedni, – feleltem a gúny enyhe árnyalatával hangomban. – Kora reggel elmegyek dolgozni és este tíz után jövök haza.

– De a hétvégeken szabad. – Kindy kérdezte állandósult mosolyával, ami mintha rá lett volna vasalva arcára, dús vereses szőke haja göndör haja alatt, ami világosan tanúsította a tényt, hogy édesapja zsidó, és bizonyította, hogy Gertrúd nagymama hűséges feleség lehetett és soha nem tévelyedett el csábítóbb mezőkre, férfiakhoz, akik jobb kinézésűek voltak, mint kistermetű és görbeorrú hitvese.

– Igen, – feleltem tétovázva.

– Remek, – Kindy mosolya bensőségesebbé vált. – Akkor vasárnaponként velünk tud jönni a templomba.

– Természetesen, – feleltem kapásból, talán meggondolatlan beleegyezéssel, de miért ne, gondoltam. Vasárnap úgy sincs semmi más dolgom, és a szombat még mindig az enyém.

– Kocsival megyünk, – Kindy szeretettel nyugtatta rajtam meleg-barna szemeit. – Bőven van hely tágas kombi kocsinkban, hogy befogadjunk még egy lelket, aki az Úr igéjét szeretné hallani.

Ezzel a szoba az enyém lett. Nyolc hónapos kálváriám, hogy futóvendég voltam egyik hotelből ki és be a másikba, és menekült táborokban éltem, és néha az utcán töltöttem az éjszakát, idegtépő bizonytalanságban, ez ma este mind véget ért. Letelepédtem, ahogy állapotom, tudomásom nélkül be lett skatulyázva valamiféle törvény-hatalom nyilvántartásába, akik mostantól fogva határozottan feltételezték, hogy minden bizonnyal hazaárulást fogok követni, kém lesz belőlem, és országomat, ami idáig nevelt és kiiskoláztatott el fogom adni aprópénzért.

A nagyobbik szobát meg sem néztem. Visszabaktattunk a földszintre és megálltunk, hogy elköszönjek Miskától.

– Ernő kivette a szobát és fizetett. – Kindy megmutatta a pénzt férjének, de nem adta oda.

– Holnap reggel itt leszek a csomagjaimmal. – Mondtam és kézfogásra várva megálltam az ajtóban és komoly arccal néztem Miskára.

– Nem leszek idehaza. – Miska kezét nyújtott. – Gépészmérnök vagyok és a D földalattal járok be a városba, ahonnan egy másik villamoson tovább megyek New Jersey-be, munkahelyemre, a Remington cégnél.

– Én is gépészmérnök vagyok, – feleltem és elfogadtam a kezét és tartózkodóan elmosolyodtam, – de egyelőre csak rajzolok, és gyártási vázlatokat készítek egy kazánszerelő vállalatnál.

– Akkor holnap este látjuk egymást. – Miska felelte és nem mozdult előbbre az ajtóból, és nem adta semmi jelét, hogy elismeri diplomámat, és közömbös arccal nézte, ahogy kinyitom a bejárati ajtót és kifele indulok.

– Késő este, – bólintottam, – valószínűleg este tíz után.

– A kulcsok, – Kindy közelebb lépett hozzám. – Vegye magához ezt a két kulcsot. Egyik a bejárati ajtóhoz való, a másik a szobakulcs. Lehet, hogy én sem leszek itthon, de az ágyát megvetem, mielőtt ma este nyugovóra térünk.

–

Hazafele könnyű utam volt. A D földalatti utolsó állomásától a Bronxban az expressz vonat egy fél óra alatt leszánguldott velem a West 32-es utcához. Talán egy vagy két generációval előttem, valamiféle éles eszű magyar bevándorló, kiókumlálta, hogy ebből a városrészből remek bejárás lesz a Manhattanre, és építetett egy háromemeletes, kétcsaládos házat, az

újonnan megnyitott utcában, az akkortájt befejezett IND földalatti vonal végállomásánál. Fülöp tiszteletesnek pedig volt elegendő sütnivalója, hogy megvegye, amikor az épületet eladásra ajánlották az ígéretes hatvanas évek elején, közel egy negyed századdal a kezdetek kezdete után. Talán az előző tulajdonos is ugyanannak a Baptista gyülekezetnek volt a tagja, és egy jóindulatú felsőbbrendű lény rendezte el a dolgokat, hogy a megoldás kézenfekvő legyen és alkalmas.

Fülöp bácsi, amikor eredetileg megérkeztek 1957 elején a háború és forradalom pusztította Budapestről, házmesteri állást vállalt a Parkside Place utcában, egy háború előtti liftnélküli, ötemeletes bérházban. Így nem kellett lakbért fizessenek, és két jövedelmük is volt, és a család hamarosan megtakarított elegendő pénzt, hogy letegyék a házvásárlási előleget, mindezt öt éven belül, és készen álltak költözködni.

Tökéletes kombináció, zsidó előrelátás, felsőbbrendű német gének, és egy kommunista buldózer izomnak, Miska a mérnöki diplomájával, és a siker biztosítva volt. Az én helyzetem más, gondoltam, egyedülálló legény vagyok, ráadásul tisztavérű magyar, már amennyire tudhattam hat generációra is visszamenőleg. Utcahosszal startoltam a Majláth család mögött, ha bármiféle hasonló prosperitást akartam elérni, rövid tizenkét esztendővel az után, hogy Amerika földjére léptek.

Mindazonáltal, helyesen felfogott hátrányom nem bátorítanított el. Végtelen bölcsességgel felismertem, bár talán nem elég mélységesen abban az időben, és inkább csak a tudatalattimban, hogy mennyire szerencsés voltam, hogy találkoztam ezzel a vallásos családdal, és nem valami más arrogáns, beképzelt és öntelt és fellengzős emigráns csoporttal, a saját országomból, akikkel később, sajnos balszerencsémre bőven adódott alkalmam megismerkedni.

Jogosult eufóriám nem ismert határokat, ahogy feljöttem a földalatti állomásából és gyors léptekkel igyekeztem hotelbéli szállásom felé, és elhaladtam az éjszaka egy hölgyvirága mellett, aki szokásos leshelyéről, egy a W 31-es utca és a Broadway sarkán lévő kiugrásból hívogatóan intett felém, hogy lenne-e kedvem, természetesen egy megfelelő összeg ellenében, valamiféle mezítelen örömek között szórakozni vele.

A hölgyemény ugyanabban a hotelben lakott, ahol én, és én tudtam, hogy távol kell tartanom magamat szálnalmas fajtájától, bármilyen szexinek és csinosnak is látszik, ha valaha is talpra akarok állni és ki akarok kerülni nincstelen menekült mivoltomból.

Az ördög mindig a közelben ólálkodik és egy nagyon szigorú és eltökélt őrangyalra van szükség, hogy visszazavarja helyére, ahova tartozik, a nagyvárosok szennyecatornájába és büntől gőzölgő miazmás kanálisaiba.

Második Fejezet

Másnap reggel, hétfőn, a szokásosnál egy órával hamarabb keltem fel. Tegnap este dolgaimat bepakoltam egyetlen bőröndömbe és gyors mosakodás és borotválkozás után, már igyekeztem is kifelé a hotelből. A mogorva pénztárosnál a lobbiban lerendeztem számlámat. A kávézóban, amit eldugtak az elhanyagolt lift korridor végébe, és a helyiség láthatott valaha jobb napokat is, vettem egy kávét és egy szelet süteményt, egy mogorva nőszemélytől, aki rémségesen utálhatta munkáját.

A felsőváros felé robogva a D földalatti szinte teljesen üresen tátongott. A jól kivilágított kocsik oldalfala mentében elterpeszkedtem a kemény bakelitülésen, és bőröndömet hanyagul a lábam közé helyeztem.

Az olcsó és leromlott hotelben, amit csak most hagytam ott, többször eltűnődtem, hogy miért is vagyok itt. Már úgy értem, hogy itt New Yorkban, és ha jobban meggondoljuk ebben az egész nagy Amerikában. Az első hét után levelet írtam anyámnak, hogy meggondoltam magam, és hazamennék, és szeretném visszakapni előző életemet.

Anyám sietve válaszolt, és amilyen hamar a posta megfordulhatott az óceán felett megjött a levele. – Még csak ne is gondolj ilyesmire, – írta, – nem fognak fűvöszenekarral és virágokkal várni. Legalább három hónapot kapsz disszidálásért, hogy nem jöttél vissza Olaszországi nyolcnapos kiutazási engedélyed lejártával. Egész hátralévő életedben másodrangú állampolgár leszel, és megbízhatatlan személy saját országodban.

Hazamenetel még csak szóba sem jöhetett. A hidakat felégettem magam mögött, és anyám, de senki más sem, még csak nem is tudták, hogy Rómában a Szabad Európa Rádiónak dolgoztam. Ezzel, az ÁVH szemében gyakorlatilag kém lett belőlem. Ez legalább tíz évet jelenthetett egy kényszermunkatáborban, a három hónap tetejében, amit a dekadens Nyugatra való társasutazásomról idejében való vissza nem tértemért sóztak volna rám.

Magányosság és a társadalom főáramlatától való elkülönülés, és valaki múltjának elvesztése, bárkire rettenetesen lesújtó hatással lehet. Tiszta csoda, hogy még nem bolondultam meg, és nem jött rám depresszió. Egyetlen dolog őrizte meg értelmi egyensúlyomat, naponta tizenkét órát dolgoztam, és hetente száz dollárt tettem a takarékbba keresetemből, a Bowery Savings Banknál, a W. 34-es utca és a Fifth Avenue sarkán.

Ez azt jelentette, hogy nem költöttem pénzt, nem jártam szórakozóhelyekre, és nem is néztem meg semmiféle turista nevezetességet. Hétvégeken, amikor volt bőven időm, gyalogoltam. A Battery Park és az Upper East Side között végigjártam Manhattan utcáit, és bementem a Central Park állatkertjébe, ahol akkor még ingyenes volt a belépőjegy. Kivéve egyszer. Egyszer elmentem úszni az Astoria, Queens városnegyed strandjára, ahol ellopták a néhány dollárt, ami nálam volt, és vadonatúj Social Security kártyámat, és a hotelkulcsomat. Szerencsémre ingemet és nadrágomat meghagyták, amibe belegöngyölítettem szegényes igazolványtartómat és pénzes bukszámat, mialatt a tízméteres trambulín tetejéről leugrottam a medence vizébe.

Valaki, aki nyilvánvalóan szegényebb volt, mint én, figyelt engem és lépett, ahogy alkalom adódott, mivel én a víz alatt voltam és nem láthattam semmit.

Szerencsére egy rendőr adott egy tantuszt a földalattira, ahogy irányítás után érdeklődtem nála, hogy hogyan menjek vissza gyalog Manhattanre, a folyó túloldalára. Így visszakerültem a hotelbe, és megtanultam a leckémet. Nyilvános helyeken ne bízz az emberekbe, és ne hagyd dolgaid felügyeletlenül.

Minden keserű tapasztalat, szerencsétlenség vagy tévedés, olyan volt, mint egy épületkocka, ami erősebbé tesz, és lassan építi jövődet, és formálni kezdi felnőtt életbeli karakteredet.

A tegnap esti kellemes események alapján ítélve, szerencsém lassan jobbra kezdett fordulni. Nyilvánvalóan, azokban a napokban, nem láthattam előre a jövőmet és nem foghattam fel teljes mértékben szerencsémét. Nem, de valahogy mégis kellemes érzéseim voltak a Baptistákkal kapcsolatban. Nem voltam vallásos egyén. Materialista voltam, nem ateista, ne gondoljanak ilyesmit, mert mind a két irányban megvoltak a kétségeim. Ami lényegesen könnyebbé tette a dolgokat, mármint azt, hogy elfogadjam vallásos nézeteiket és beleillesszem akkori gondolkodásom keretei közé.

Olyan emberek közé kerültem, akik gondolkozásban eléggé közel álltak hozzám. Sokkal közelebb, mint bárki ennek a kétszázmilliós hatalmas országnak a lakosai közül, akikkel egyelőre nem kell majd törődnöm. Szinte olyan volt, mintha hazaköltöztem volna, csak sokkal jobb, ahogy az később majd bebizonyosodott.

Ennyire jutottam elmélkedéseimben, amikor a földalatti megállt, és meglehetősen sokáig nem mozdult Fogalmam sem volt, hogy miért. Az állomás jeltábláján Bedford Park Boulevard nevet olvashattam, és teljesen egyedül maradtam a hosszú kocsiban. Öt perc múlva jött egy kalauz, egy másik kocsiból és mérgesen rám nézett.

– Végállomás, – ordította, – mindenkinek le kell szállnia.

Bőröndömet magam után rángatva felkapaszkodtam a lépcsőkön. Fent egy széles sugárúton találtam magam, ami semmiképpen sem látszott ismerősnek. Szentséges Atyám, elvesztem egy idegen metropoliszban. Szinte pánikba estem. Erre néztem és arra, és végül megláttam egy taxit, ami a hatsávós széles út oldalútján közeledett felém. Áldott epifániától vezetve, intettem neki. A taxis megállt és lehajtotta felém néző ablakát.

– A D földalatti végállomásához szeretnék eljutni, – mondtam.

– Üljön be, – felelte a középkorú sofőr. – Elviszem oda. Ez az utolsó előtti megálló.

Keresztülhajtottunk egy másik széles sugárúton, ez tele fákkal és terjedelmes füves térséggel mind a két oldalon, ahol öt és hatemeletes házak álltak, és felettébb tetszettek nekem. Ez már nem volt a fátlan manhattani körengeteg, ahol csak felhőkarcolók nőttek és semmiféle virág nem termett. A lombos fákkal teli hely vidám volt és üde, teli tágas térségekkel, és kisebb kétemeletes házakkal a nagyobbak között.

A taxis behajtott egy utcába, ami széles kanyart leírva, valahonnan egy magasabb helyről jött lefelé. – Ez az? – kérdezte és egy fekete kovácsoltvas korlátra mutatott, ami földalatti lejárattal lehetett és az utca mind a két oldalán volt egy belőle. – Ismerősnek látszik?

– Nem, – ráztam a fejem szomorúan. – Egyáltalában nem.

A helyzet egyre rosszabb lett. Milyen ostoba és vigyázatlan voltam tegnap esti örvendésemben. Nem írtam le a címet és nem kértem el telefonszámukat. Meg fogom-e még valaha találni ezt a Baptista családot? Vagy búcsút kell mondanom szerencsémnek?

– Várjon, – a taxis rám nézett. – Van még egy másik kijárata is a földalatti állomásnak. Elviszem oda. Ezek az állomások nagyon hosszúak. Nincs messze, csak néhány saroknyira.

Újabb lecke, hosszú tanulási és óceánon túli körülményeim megismerésének folyamatában, a New Yorki földalatti szerelvények nyolc hosszú kocsiból vannak összeállítva, és a peron hossza számomra valóban szokatlanul terjedelmesnek érződött. Hozzá voltam szokva a legfeljebb három kocsiból összeállított rövid Budapesti villamosokhoz. A mi földalattink odahaza apró játékszer volt ezekhez a New Yorki közlekedési szörnyetegekhez képest.

Két perccel később a taxis ismét megállt és egy kis parkra mutatott egy csinos kis épülettel, és játszótérrel, és egy-egy földalatti lejárattal az utcakereszteződés két sarkán.

Megismertem. Az épület a New Yorki közkönyvtár fiókja volt, amit Miska tegnap este megmutatott, ahogy ugyanezen a földalatti lejáraton feljöttünk.

– Igen, – feleltem végtelenül megkönnyebbülve. – Ez az.

Kifizettem az Isten megáldotta jó embert, a taxisofőrt. Segített kivennem a bőröndömet és továbbhajtott. Csak át kellett sétáljak a háztömb túlsó sarkára, és ott voltam a háznál, ahol tegnap este kivettem a szobát.

Évek múlva visszatekintve erre az eseményre, annakidején nagyon megnyugtatót. Tudatom alatt és nem formálva épkézláb gondolatokba, akkor először érezhettem azt, hogy civilizált körülmények közé érkeztem, ahol az emberek törődnek egy eltévedett idegennel. Nem használják ki nehézségeit, tapasztalatlanságát, kínos helyzetét, és nem rabolják ki, és nem csapják be néhány dollár extra profitért. Ez majd jóval később történik, és sokkal kifinomultabb és ravaszabb formákban.

Kindy meglátott, ahogy jöttem fel a bejárati lépcsőn és kilépett lakásukból.

– Megérkezett, – mosolygott rám. – Istennek legyen hála.

– Igen, – bólintottam, kissé lélegzetemből kifulladás, de végtelenül boldogan, bár újabb aggodalmak törtek rám, ahogy az órára néztem. – Kilenc óra harminc, – mondtam. – A munkaidőm kilenckor kezdődik, és még nem értesítettem őket, hogy ma később jövök.

A lelkiismeretes és kötelességtudó munkaerő, másik fontos alkotóeleme sikereimnek, mélyen benső jellememben rejtve, és ez a jó tulajdonság, mindig kihúzott a csávából, amikbe számos tévedéseim, ballépéseim és vigyázatlan kezdeményezéseim belevittek, ahogy belevágtam számomra idegen szituációkba, anélkül, hogy alkalmatosan kitanulmányoztam és átgondoltam volna őket előzetesen.

Soha nem hagytam volna ott szülőföldemet, ha óvatos természetű lettem volna. Kalandvágyó voltam, merész és vakmerő és kockázatot nem ismerő vállalkozó. Színes élet állt előttem, tele végtelen lehetőségekkel, amiket minden bizonnyal két kézzel fogok majd megragadni.

Ezek az apró életszínvonal javulások, és miniatűr előrehaladások nem látszanak ma soknak, de gondoljuk meg a nehézségeket és a megpróbáltatásokat, amiken az elmúlt hat hónapban a menekült táborban át kellett mennem. Ahhoz képest, hatalmas változásokon mentem át a legutóbbi néhány hét alatt.

Először is, állandó jövedelmem lett, két munkahely máris; mialatt az Olaszországban nem volt semmi kézen fogható pénzforrásom. Kivéve az a Szabad Európa Rádió-féle megbízatás, egyszer egy héten, és az alkalmi munkák, amikor valaki felvett és elvitt a menekülttábor bejárata elől. Mélységesen alapvető különbség, ami önbizalmat adott, néha túl sokat is, és elfelejtette velem, hogy egy megalapozott életet hagytam magam mögött, hogy belevágjak ebbe az emigrációs kalandba, és lehetőségbe, hogy kiugorjak a kommunizmusból.

– Használhatja a mi telefonunkat, – hallottam Kindy hangját. – Jöjjön be, és mondja meg nekik, hogy ma reggel költözködött, és legkésőbb tíz órára bent lesz.

Isten áldja meg jószágos lelkét, gondoltam és soha nem fordult meg a fejemben, hogy neki is fontos érdeke van, hogy megtartsam állásomat. Bérletem voltam, és ahogy később rájöttem, más és sokkal mélyrehatóbb oka is volt, hogy rajtam tartsa szemét, ami okot majd jóval később, ahogy a történet halad, fogunk megítélni.

Kindy elmagyarázta, hogyan jussak le a Bronx déli csücskébe, három különféle földalatti vonalat használva és kétszer átszállva. Nem volt könnyű, de nem tévedtem el. Bámulatosan ügyes tehetségem volt az útirányokhoz, és röviddel tíz után már ott ültem rajzasztalom mellett.

Természetesen néhány ebédidőt le kellett dolgoznom, hogy behozzam az elveszett munkaidőt, és asztalom mellett ettem meg szendvicsemet. Munka után nem maradhattam ott, mert második állásom is volt, és ott is pontosnak kellett lennem, különben baj lett volna. A borotvapenge éles élén jártam óvakodva, de sikeresen haladtam előre, és jobb és könnyebb körülményeket reméltem.

Este féltizenegy volt mire hazaértem. Mielőtt lementem második munkahelyemre, és mielőtt felszálltam az IRT földalatti Pelham Bay Park vonalára, vettem öt kiló, azaz tíz font burgonyát, két tucat tojást és fél gallon, azaz kétliternyi főzőolajt. Sóm és pirospaprikám már volt. A paprikát, még mialatt a hotelben laktam, egy magyar fűszeres boltban vettem a Second Avenue-n, az Upper East Side kerületben, és bőröndömbe bepakolt barna papírzacskóban hoztam ide magammal.

Végre egy konyhatűzhely állt rendelkezésemre, gondoltam, és ahogy este hazaérek a Baptistákhoz, ismét nekikezdek szakácsinas tevékenységemnek, amihez annyira hozzászoktam menekülttábori tartózkodásom alatt.

Tehát így, este féltizenegykor nekikezdve, nekiálltam egy étkezésre való krumplit hámozni, és megfőztem őket. Ahogy készen lettem, megtörtem hat tojást és egy serpenyőben, amit a konyhakredencben találtam rántottát sütöttem belőlük.

Tevékenységem javában, egy magas, de rettenetesen öreg és ösztövérférfi jött be a konyhába.

– Hello, – biccentett felém és a hűtőszekrényhez lépett és kivett egy üveg tejet. – Dwight a nevem, – mondta, – és a maga szobája mellettiben lakom.

– Ernő, – néztem vissza rá, a krumpli hámozást egy pillanatra abbahagyva, – Ma reggel költöztem ide.

– Tudom, – Dwight valamiféle ropogós darabkákat szórt egy mélytányérba, és tejet öntött rá. – Kindy említette magát.

– Most jöttem haza munkából, – szabadkoztam, hogy tisztázzak bármi félreértést késői konyhatevékenységem miatt, – és ez a vacsorám.

– Magam is éjjeli bagoly vagyok. – Dwight felelte és kivett egy banánt a hűtőszekrény aljában lévő zöldséges ládából. – Ez meg az én vacsorám. Nem ehetek semmi nehezet estére, és ez nagyon egészséges és tápláló egy ilyen öreg harcosnak, mint én.

– Mi az? – kérdeztem.

– Rice Crispy, – mutatott egy dobozra, – rizspehely tejjel és szeletelt banánnal, hogy jobb legyen az íze.

Ez is egyike volt a millió fogalomnak, amit még mindig meg kellett tanulnom. Rice Crispy és rizspehely, két ismeretlen fogalom és szó. Teljesen újak számomra, mintha Amerika és Magyarország nem is ugyanazon a bolygón lenne. Azokban az években a Vasfüggöny még valóban elválasztott minket, beleértve a katonai határvédelmet és a lelkek és a gondolatok kettészakítását és elhatárolását.

Talán ezért volt, hogy eljöttem. Szerettem volna tudni, hogy mi van a Szovjet érdekszféra határain túl. Eszembe véstem, hogy ahogy lesz időm, én is veszek Rice Crispyt, és tejet és banánt, és azt fogom reggelizni. Tudásom görbéje emelkedni kezdett, de még nagyon csak a fenekén voltam a dolgoknak, de szerencsémre sem megérteni sem felfogni nem tudtam az előtttem álló feladat mérhetetlen nagyságát.

Egy sajátságosan kettős világ. Mérnöki munkát csináltam, és jól megfizettek érte, de egyelőre fogalmam sem volt az amerikai élet komfortjairól és praktikusságáról, és a helybeliek napi tevékenységeiről. Már majdnem egy hónapja tartózkodtam ebben az országban, de még televíziót nem néztem és még nem vettem egyetlen egy újságot sem. Talán kellett volna. Nagyon érdekes dolgok történetek akkoriban Amerikában, 1969 nyarán, és fogalmam sem volt róluk. Ami talán jobb volt, mert belebolondultam volna a ronda politikába.

Rántottám megsült és ráborítottam a kifőzött krumplira. Kevés sót szórtam rá, és bőségesen megpaprikáztam. Egy méter nyolcvan centi magasságomhoz akkor hetvenkét kilogrammot nyomtam a mérlegen. Fiatal voltam, reggeltől késő estig dolgoztam, és az ebédidő már nagyon régen volt. Sietve nekiláttam a tányéron gőzölgő púposra halmozott ételnek, és teli szájjal, hatalmas falatokban nyeldestem lefele.

Dwight lassan evett. Óvatosan kavargatta a Rice Crispyt és hozzá a tejet és a szeletelt banánt, és kiszüröcsölte kanalából, ahogy az készen lett és eléggé puhára olvadt. Valószínűleg nincs foga, gondoltam, és próbáltam nem ránézni.

– Maga nemrég jött ide, – Dwight mondta végre. – Ugyanonnan, ahonnan a házigazda család.

– Aha, – feleltem, – eredetileg Magyarországról, de hat hónapot Olaszban töltöttem, és nemrégiben repülővel jöttem Rómából ide New Yorkba.

– Én is voltam ott, – Dwight mondta, és savós, öreg szemeivel rám nézett. – A háború alatt.

– Értem, – néztem vissza rá, félig mosolyogva és bólintva. – Maga volt az egyike a felszabaddítóknak.

– Nem, – az öreg felelt. – Mint Amerikai kém és kihelyezett légierő célkereső négy évet töltöttem Rómában. Amikor Clark tábornok csapatai élén bevonult a városba a járdán állva üdvözöltem, és észrevett. – Örvendek látni magát, Delaney kapitány, – kiáltotta felém. – Örvendek, hogy életben van.

Mielőtt ki tudtam volna nyögni egy ez igen felkiáltást, egy másik vén kecske lépett be a konyhába. Nem volt annyira öreg, mint Dwight, és lényegesen alacsonyabb, talán csak 175 cm magas, és gyors, fiatalos léptekkel mozgott, de mégis egy matuzsálem volt, legalább is hozzám képest. Ahogy észrevett meglepődött és kérdően tekintett Dwight-ra.

– Jó estét, Sam, – Dwight intett feléje. – Engedd meg, hogy bemutassam új legényünket, Ernőt. Kindy azt mondja, hogy mérnök.

Ez tiszta leégetésnek hangzott. Talán nem szándékosan, de kinyitott egy Pandora ládára való kérdést és magyarázatokat hozzá, ami részletezéshez nem voltam éppen a legpihentebb hangulatban.

– Nem ebben az országban, – feleltem szerényen.

– Egy mérnök, az mindenütt mérnök, és soha ne szerénykedjen miatta, – Sam mondta. A részletek nyilvánvalóan nem érdekelték túlságosan, és mialatt a hűtőszekrényből kivett egy becsomagolt szendvicset és betette egy barna csomagolópapír zacskóba hozzátette. – A Központi Főpostán dolgozom Manhattanen. Éjfélről reggel nyolcig van a műszakom, és ha megbocsát, mennem kell. A földalatti nagyon megbízhatatlan éjszaka, és nem késhetek el munkából.

Újabb információ. Olyan voltam, mint egy szivacs, felkutattam őket, magamba szívtam minden újat, annyit, és olyan gyorsan, ahogy lehetett. A földalatti egész éjjel közlekedik, kivéve, ritkábban jönnek a szerelvények. Budapesten este tizenegy óra után, minden leáll. Meg kellett tanulnom a különbséget.

Kedveltem a két öreget. Mások voltak, mint a tudatlan számár emigránsok a menekült-táborban, vagy a hotelben. Amerikaiak voltak, és végtelenül respektáltam őket. A magányosság terhe lassan enyhült a vállamon, és felengedett lelkemről. Ezek csendes, jó emberek, gondoltam, akik nem szerették szórni a pénzt. Olyanok, mint én. Azonnal lelki barátaimmá fogadtam őket.

– Hétvégén majd beszélgetünk még, – Sam kisietett a konyhából, de a válla felett, kissé hátrafordulva még visszaszólt. – Érdekes ember maga, akárhonnan is került ide és akárki fia is lehet.

Időközben befalatoztam vacsorámat, és még mindig le akartam zuhanyozni. Holnap reggel fél nyolckor kellett kelnem, és minden perc számított, ha elegendően hosszú éjszakai nyugalmat akartam, hogy holnapra legyen elégséges energiám.

Ilyenféle ember voltam. Pontosan beillettam a Baptisták közé, és ez a két öreg olyan volt, mint a kulcs a hozzájuk vezető ajtó zárjában.

– Mennem kell, – bólintottam Dwight felé. – Holnap korán kell kelnem.

– Jó éjszakát, fiam. – Dwight megemelte kókadt szemhéját. – Tegye, amit tennie kell. Sikeres lesz ebben az országban. Örvendek, hogy megismerkedtünk.

Harmadik Fejezet

Első szombatomon a Baptistáknál már szeptember közepe felé jártunk. Ahogy megmondták, amikor még izzadtam ki lelkemet a léghűtés nélküli belvárosban, New Yorkban az ősz a legszebb évszak. A júliusi és augusztusi fojtogató hőség, ami fogadott, ahogy megérkeztem Manhattan köréngetegébe eltávozott és száraz és hűvösebb levegő váltotta fel. Fényes napsütés és kristálytisztá levegő érkezett Kanadából, és a napok kellemesek lettek és szépségesek.

Kora délelőtt, úgy tíz óra fele, miután elegendőt aludtam a hosszú munkahét után, és miután csak egy saroknyira voltak az üzletek albérleti szobámtól, nekivágtam első bevásárlási kalandomnak. Egy háztömbnyire tőlünk, egy keveset felfele az East 204-ik utcában volt egy Met nevű supermarket, ahol, ahogy Kindy kedvesen elmagyarázta, mindent megvehettem, amire legényes háztartásomnak szüksége lehetett, és ami étkezésemhez kellett.

Mostani méretekkel mérve az üzlet nem volt valami menő, de akkor teljesen elámultam a csodálkozástól, ahogy megláttam belülről. Nem, mintha Budapesten nem lett volna egy-két nagyobb supermarket, de ez valahogy más volt. Először is, rögtön a bejáratnál minden vásárló magához vett egy kis bevásárló szekeret és tolni kezdték a sorok között. A polcok zsúfolting voltak pakolva és a választék óriásian bőségesek látszott. Rögtön megtaláltam a Rice Crispy gabonapehely készítményt, de nem csak ezt az egy fajtát, hanem tucatnyi hasonlót színes dobozokban. Az üzlet teljes hátsó fala tele volt rakva hívogatóan kiállított hústermékekkel. Ügyesen fel voltak vágva és étkezési csomagokban hermetikusan lezárva cellofánnal és nagyon is megengedhető áron. Csirkemáját láttam, csirkeszíveket, marhamáját és vesét, gyakorlatilag fillérékért. Imádtam a reszelt májat hagymával. Vettem egy csomag csirkemáját, és elterveztem, ahogy hazamegyek, rögtön nekiállok főzni és alaposan belakomázom. Egy teljes hétre való szeletelt sonkát vettem, hogy papírzacskóba csomagolt ebédet készíthessek magamnak. Többet nem kell majd étkezédkbe kijárnom ebédre. Mennyi rengeteg pénzt fogok megtakarítani, mosolyogtam elégedetten, és végtelen boldogság ereszkedett rám a mennyekből.

Dollárokat kerestem és pennykért vásároltam. Szenzációs koncepció. Hihetetlen gyorsasággal elfelejtettem keserveimet. Ettől a reggeltől kezdve többet soha nem gondoltam, hogy visszamegyek Magyarországra és kiteszem magam a kommunista hatóságok bosszúálló dühének. Sikerre fogok menni itt. Mindig kevesebbet fogok költeni, mint amennyit megkezek. Ez lett a jelszavam és ez erős magabiztosságot kölcsönzött.

Megraktam szekeremet és a pénztársornál, átrakták két hatalmas erős barna papírból készült zacskóba. Húsz dollárt fizettem és egy hétre való élelmet és háztartási cikkeket vettem belőle. Karjaimban cipelve a zacskókat, belefutottam Miskába és Kindybe. Egy kisebb fűszeresüzlet előtt álltak és egy férfi és nő párral beszélgettek.

– Jó reggelt, Ernő, – Kindy üdvözölt. – Látom már be is végezte bevásárlását.

Biccentettem barátságosan és engedtem, hogy Miska belenézzen csomagjaimba.

– Vett dobozos leveseket is? – kérdezte. – Kiválóak. Nyissa ki őket és öntsön hozzájuk ugyanannyi vizet és forralja fel egy edényben. Egyen hozzá egy szelet kenyeret és bőséges ebédje volt.

– Engedje meg, hogy bemutassam Karcsit és Mariskát. – Kindy a férfi és a nő felé intett. – Karcsi a maga szobájában lakott, és csak két hete költözött ki, miután megnősült.

Karcsi kezét nyújtott. – Örvendek, fiatalember, – vigyorgott. – Remek kéglit talált magának, csak ne hozzon fel semmiféle nőnemű barátnőt a szobájába.

– Nincs barátnőm, – viszonoztam Karcsi vigyorgását és a zöldséges üzlet felé léptem. – De azért kösz a tanácsot, talán a jövőben kapóra jön.

Ebben a pillanatban, a nő, akit Mariskának neveztek, első pillantásra elég szimpla kinézetű fiatalasszony minden smink nélkül az arcán, és aki idáig alázatosan álldogált a háttérben, rám emelte szemeit és megmért magának.

– Jöjjön be hozzánk. – Kindy mondta azzal az örökösen kedves mosollyal az arcán, – beszélgethetnénk egy kicsit. Karcsi valami könyvet hagyott a szobájában és meg szeretné keresni, de egyszer fejezze be bevásárlását. Csomagjai nehezeknek látszanak.

Elváltunk és megindultam befele a zöldséges boltba. Miska utánam szólt és a szélesre nyitott ajtóban megálltam. – Amerikában mindig mindent lehet kapni, – Miska mondta. – Itt nincs szezon, bármi zöldséget vagy gyümölcsöt egész évben árulnak. Semmi uborkaszezon vagy cseresznyeszüret. Bármikor vehet friss zöldséget vagy gyümölcsöt.

Akkor még, ezt a végtelen bőséget a kapitalista szabadvállalkozási rendszer javára írtam, és arra, hogy ha Észak Amerikában tél van, akkor Dél Amerikában meg nyár. De ezeken az olcsó árakon? A repülőgépeket, amin idehozzák, ingyen rakják meg, és bérmentve repülnek? Három font gyönyörű paradicsom vagy zöldpaprika csak 29 cent, és minden más cikk, narancsok és más trópusi gyümölcsök is szégyentelenül olcsók. Természetesen odahaza olvastam Steinbeck Érik a Gyümölcs regényét és a Tamás Bátyja Kunyhója könyvet, de ezek a rég múltban történtek, gondoltam, és ma már senki nem zsákmányol ki senkit ilyen kegyetlenül. Ez csak kommunista propaganda és hazugságok. De akkor, és a kérdés soha nem érett meg boldogságtól repeső fejemben, milyen kezek hozzák létre azt a végtelen gazdagságot, ami látszólag itt körülvesz? Természetesen, hiányos angolságom, és gyakorlatilag nulla amerikai munkatapasztalatom ellenére, az én munkám értéke még mindig tízszer annyi volt, mint egy mexikói gyümölcszedő napszámosé, vagy egy tanulatlan feketéé lent az Amerikai Délen.

A hatvanas és hetvenes években, ahogy életem lassan kialakult és haladt előre az amerikai kontinensen, megfigyelhettem a globális nagykapitalizmus növekedését. Kezdetben még százszámra lehetett találni kis szupermarketeket, akik polcaikat a Hunts Point nagybani piacáról rakták meg áruval. Még akkor kevés volt, ha egyáltalán léteztek kapzsi középemberek, és nem voltak kolosszusnyi élelemelosztó óriáscégek, akik magasra szabták az árakat és minimumon tartották a javak megtermeléséhez szükséges munkabérek.

A zöldséges üzlet tulajdonosai Olasz-Amerikai népek voltak. Öregek, akik átérték a Nagy Gazdasági Válság éveit, és akik életét és önértékét Franklin Delano Roosevelt New Deal reformjai állították helyre. Kedves, segítőkész embereknek látszottak, akik nem arra mentek, hogyan csapjanak be. Az East 204-ik vásárló utca teljes kilométernyi hossza tele volt családi tulajdonban lévő kis üzletekkel. Csemegeüzletek, pékségek, vaskereskedések, fodrász és kozmetika szalonok, és egy Irish bár minden második utcasarkon. A boldog idők végét még elértem, és fogalmam sem volt róla. Minden szépnek látszott és jónak, és elégedett voltam, és többet nem nosztalgizáltam és nem gondoltam vissza az aránylag stabil életre, amit magam mögött hagytam és feladtam, hogy ide jöhessek. Minden jóra fog fordulni ebben az országban, gondoltam és jövőm meg fogja érni a befektetett munkát.

–

Kevéssel később, miután leraktam csomagjaimat, betettem a romlandókat a hűtőszekrénybe, és a többit a konyhaszekrény polcaira vagy bevitettem a szobámba, készen álltam, hogy lemenjek és meglátogassam Miskát és Kindy-t. A konyhában és a hűtőszekrény dolgában öreg

bérlőtársaimmal egyetemben közös megértésen alapuló megszeghetetlen szabály szerint, semmiféle pénzen üzletben vásárolt holmi nem volt közös tulajdon. Bárki otthagynak egy üveg tejet vagy egy doboz élelmiszert, az övé maradt és senki nem nyúlhatott hozzá. Más tulajdonának a szentsége büszkeség kérdése és a béke záloga volt.

Mielőtt szobámban ügyesen el tudtam rendezni dolgaimat, Karcsi kopogott az ajtón. – A feleségem, – kezdte magyarázni. – Hozott magával egy könyvet az óhazából és azt állítja, hogy itt hagyta ebben a szobában. Állandóan nyaggat, hogy keressem meg. Körbenézhetek? Itt kell, hogy legyen, valahol valami alatt.

– Keresheti, – feleltem és kinyitottam az ajtót.

Karcsi lehajolt és benézett az ágy alá és utána a ruhásszekrény alá. Egy percen belül kihúzott egy keménykötésű könyvet és azonnal felismertem, Verne Gyula Sándor Mátyás klasszikus kalandregényét. Ismertem a regényt. Mindenki ismerte Magyarországon, az elmúlt hetvenöt év folyamán. Respektust éreztem a fiatal nő iránt, aki ezt a csodálatos hazafias történetet hozta magával, az ausztriai zsarnokság ellen való lázadás történetét az új kontinensre, ahol házasság kötelékeibe lesz lekötve, egy nálánál sokkal öregebb férfihez, aki idehozta őt, ebbe az albérleti szobába, a legkisebbe az egész házban, ahova egy nő még látogatóba sem jöhet.

– Jó könyv, – bólintottam.

– Beteg az agya. – Karcsi lekicsinylő arcot vágott. – Vesztegetheti az idejét magyar regények olvasásával, de én nem.

Vállat vontam. Mi közöm lenne hozzá? Az ajtómon kívülre léptem és sürgősen és ellenségesen néztem Karcsira. A szoba túl keskeny volt, hogy ketten álljunk az ágy és a sifonér között, anélkül, hogy egymáshoz értünk volna, és semmi szándékomban sem volt, hogy hozzádörzsölődjek a vén bolondhoz. Mocskolja a feleségét? Karcsi műveletlennek nézett és vulgárisnak és olcsó pacsuli szag áradt róla.

– Mit szólsz Kindy-hez? – Karcsi húzta az időt. Nyilvánvalóan valamit pletykázni akart és a barátom akart lenni.

– Nagyon kedves, – feleltem.

– Első látásra úgy néz ki, – Karcsi megduplázta vigyorgását. – De vigyázzon. Belém volt esve és azonnal kidobott, hogy egy fiatalabb nőt hoztam a házába.

– Nagyon tiszteletre méltónak tartom, – feleltem és szememet összehúzával még szélesebbre tártam az ajtót. – De most, ha megbocsát, kérem. Sok a dolgom. Ez az egyetlen szabadnapom.

Ezzel Karcsi végre megértette, hogy nem akarom a társaságát és elment. Odaléptem az ablakhoz és vártam amíg, körülbelül tíz perc múltával kimentek az épületből. A nő legalább olyan magas volt, mint én, és talán formás is lehetett a vastag bundakabát alatt, amit viselt. Mi dolga volt ezzel az öreg tekergővel? Fogalmam sem lehetett. Talán elveszettnek érzi magát ebben az országban, és ki van szolgáltatva férjének, az egyetlen személynek, akit ebben a számára végtelenül idegen országban ismer.

Lementem a földszintre és bekopogtam a Majláth házaspár kissé nyitott ajtaján. Kindy egy másodperc múlva megjelent és szélesre tárta az ajtót.

– Jöjjön be, Ernő, – mosolygott szokása szerint. – Igyon velünk egy csésze kávé.

Bevezetett a konyhába, pontosan ugyanolyan elrendezéssel, mint az emeleti, de sokkal jobb és újabb konyhaberendezésekkel és szekrényekkel. Miska egy kisebb téglalap alakú asztalnál ült és egy kávéfőzőből öntött jókora bögrébe.

Leültem és Kindy elém is tett egy bögrével. – Ez egy nagyon furcsa ember, – mondta.

– Ki? – kérdeztem és láttam, hogy Miska belegyezően mosolyog.

– Karcsi, – Kindy mondta és leült a férje mellé. – Három évig volt az egyik bérlőnk és remek állása volt a Montefiore kórház trauma központjában. Egy szép nap felmondta az állását és elutazott Magyarországra. Három hónapig maradt ott, és amikor visszajött egy szót sem

szólt, hogy megnősült. Hat hónappal később megtaláltuk azt a nőt, Mariskát a szobájában rejtőzködni. Feltehetőleg már egy hete, hogy nála tartózkodhatott. Feleségül vette, amikor odahaza volt, és hat hónapig tarthatott, hogy iratait rendbe tegye és átrepüljön Amerikába.

– Csak idehozta és nekünk nem szólt semmit. – Miska tette hozzá. – Együtt aludtak abban a keskeny egyszemélyes ágyban, és megtiltotta, hogy napközben kijöjjön a szobájából.

– Nem voltam más választásom, – Kindy tejszint nyújtott felém és cukrot, – felmondtam Karcsinak. Találjon magának másik lakást. Nálunk szabályok vannak. Nem adunk ki szobát kettőnek, főleg nem férfinak és nőnek, még ha házasok is.

– Sokkal fiatalabbnak néz ki, – mondtam és aprót szűrcsöltem a kávéból. Nagyon finom volt és ízletes, mint minden más, amihez Kindy nyúlt.

– Észrevette? – Kindy gyanakodó pillantást vetett rám. – Harminc évvel fiatalabb. Karcsi ötvenöt és Mariska huszonöt. Szerencsétlen kis nő, egy palotát ígért neki, és idehozta ebbe az albérlos házba. Ráadásul még munkája sincs, hogy eltartsa. Remélem, hogy ez a Karcsi nem tervez valamiféle ízléstelen dolgot. Rettenetesen csalódtunk benne.

– Ne beszéljünk róluk, – Miska a felesége szavába vágott. – Ebéd után kimegyünk kocsizni. Ernő, – Miska rám nézett. – Lenne kedve velünk tartani? A gyerekekkel felmegyünk a Bear Mountain Állami Parkba. A két kisebbikkel. A legnagyobbikunk, Hedvig egy evangélista középiskolában van lent, Dél Karolina államban. Két hete, hogy lerepült oda és Thanksgiving ünnepen fogjuk meglátogatni.

Fogalmam sem volt, hogy mi az a Bear Mountain Park és milyen messze és hol van, és minden bizonnyal soha nem hallottam a Thanksgiving ünnepéről. Nem akartam kérdezgetni. Majd minden megtanulok szépen sorjában, amire ebben az országban szükségem lehet. A lényeg egyelőre az volt, hogy a szombat délutánt ezzel a kedves családdal fogom tölteni és nem egyedül. Majd ők elmondanak nekem mindent, ami szükséges. A helyes vágányra kerültem és csak annyit kell csinálnom, hogy ne veszítsem el fókuszom, és minden rendben lesz.

Még akkor is, ha csak kezdesz valahol, tűnődtem, mialatt nagy gyönyörrel ízlelgettem kávémat. Garantálva elfogadsz dolgokat és nem tudod, hogy másként is lehet. Tudatlanság áldás és hátrány is egyben. Nincs szándékomban örökké ostobának maradni és boldognak. Sikerülni fog, és lesz saját családom, és jól fogok keresni, hogy tisztességesen eltartsam őket, akár csak Majláth Miska és Kindy, tisztességgel és jó erkölcsökkel.

Negyedik Fejezet

A Bear Mountain Parkba való utazás jobban sikerült, mint gondoltam. Miska kitűnő sofőrnek bizonyult és AMC Rambler kombi kocsiját biztos kézzel vezette. A Bronx River Parkway-en haladva északi irányban elhagytuk a Bronx kerületet és Kindy kötelességtudóan informált, hogy beértünk Westchester megyébe. Valószínűleg a leglátványosabb utat választhatták, hogy kellőképpen lenyűgözzenek, de mindent megfontolva, be kellett ismernem, hogy életemben nem láttam még ilyen szép helyet. Egy kristálytisztá folyó rohant párhuzamosan az út északi és déli sávjai között. Itt-ott sietve ugrált a köveken és sellőkön, máshol meg lelassulva és kiszélesedve álmodóan andalgott tovább, tele vadkacsákkal és fehér vízimadarakkal napsütötte tavacskáiban, vagy árnyas mélységekbe gyűlten a reáhajló fűzfák simogató és védelmező lombozata alatt.

A dombok nagysága és az erdők sűrűsége egyre növekedett a látványos, de keskeny autót út mind a két oldalán, ahogy haladtunk előre és átváltottunk a Taconic Parkway-re, szélesebb folytatására eddigi utunknak, majd balra letértünk és mentünk tovább a Bear Mountain Parkway-en.

Miska folyamatosan magyarázott és mutogatta a látványosságokat, mintha a saját tulajdona lett volna és személyes büszkesége.

– Az ott a Pocantico Dombság, a Rockefeller család ősi birtoka. Hallott már róluk?

– Igen, – bólintottam. – Tizenkilencedik századbeli rablóbárók és a Standard Olaj cég alapítói.

– Talán száz évvel ezelőtt, – Miska felelte kissé rendreutasító hangon. – Nelson Rockefeller ma New York állam kormányzója, és a nagyapja volt, akire utal. Kiváló család, neves liberális és progresszív republikánusok, és mélységesen vallásos keresztények. Nagyon büszkék vagyunk rájuk.

A Bear Mountain Parkway, maga is egy kanyargós, hegyi serpentin út, jókora hegyet került meg, ami valamiféle katonai bázis lehetett. Közel a végéhez, ahogy a Hudson folyó felett egy acél híd felbukkant előttünk, állt a bejárat, terepszínű ruhába bujtatott fegyveres őrkkel, akik gyanakodva néztek ránk. Dorottya, a Majláth család legkisebb gyereke két ujját v alakban feltartva béke jelet mutatott nekik. Egy év sem telt el a vietnámi Tet offenzíva után, és háborúellenes tüntetések gomba módra szaporodtak a szövetség minden államában és nagyobb városaiban. A szülők támogatták a háborút, ennyit összeszedhettem eddig is, és nagyra tartották Nixon elnököt, de a leányuk valami egészen más hullámhosszon működhetett. Sok szerencsét, hogy jó Baptisták legyenek gyermekeikből, gondoltam. Csak várjuk meg, amíg a fiúk és a lányok összefonódva táncolni akarnak egymással, és barátaik megismertetik őket az alkohollal.

Néhány hajtókanyar még, és zötyögő csattogás keresztül a keskeny kétsávos útszerkezeten, amit acélkábelekkel függesztettek fel két magas vastoronnyról, és máris ott voltunk a Bear Mountain fogadónál. Hatalmas épület vadászkastély stílusban, és egy pillanatra bekukkantottam. Hosszú ételkiosztó pultot láttam, tucatnyi rusztikus asztalt, asztalterítő nélkül, és gondoltam, hogy megállunk harapni valamit.

Azonban, a baptisták nem voltak valami nagyok pénzköltésben és nem ettek éttermekben. Inkább elhatároztuk, hogy körbesétáljuk a terjedelmes tavat, ahol tucatnyi család mulatta magát széles ladikokban evezve. Miska és Péter, a család középső gyermeke, bújócskát játszottak egy kézi adó-vevővel, amit Miska a napokban vett fiának.

– Miska minden vacakságot megvesz, amivel kijönnek. – Kindy informált engem. – A gyerek fejlődéséhez kell, mondja. Mindig tanul valamit belőlük és nem lehet tudni, hogy mi kelti fel az érdeklődését, amiből később haszna lehet.

Rövidre fogva szokásos hosszú lépéseimet, Kindy mellett mentem. Tisztelettudóan egy lépés távolságra, és Dorottya egy lépéssel a hátunk mögött, vagy előttünk, és folyamatosan szemmel tartva mamáját.

Ahogy telt a délután és a nap kezdett alábukni az erdő borította hegyek mögött, a levegő lehűlt, és tudómet megtöltötte ózondús oxigénnel, és annyi sok oxigént szívtam be, hogy szédülni kezdtem. Akkor még totálisan jó fizikai kondícióba voltam, hetvenöt kiló izomzat és csontok és semmi kövérség, és mégis szédültem, ide-oda ingadoztam, mintha nem tudnám tartani egyensúlyomat.

– Ernő, – hallottam Kindy hangját. – Olvassa maga rendszeresen a Bibliát?

– Nem, – ráztam a fejem, képtelenül, hogy bármi értelmeset is feleljek és mégis udvarias legyek. – Nem állíthatom, hogy olvasom. A Biblia nagyon vastag és komplikált könyv.

– Kezdje az Új Szövetséggel. – Kindy mosolygott megértően. – Azt könnyebb olvasni is mi is jobban szeretjük. Jöjjön el velünk a templomba. Az Istentisztelet előtt van vasárnapi iskola. Külön angol osztállyal és külön magyarral. Maga az angol osztályba kellene, hogy menjen. Egy nagyon kedves fiatalember az oktató, és első látásra meg fogja kedvelni. Ő is rajzoló, mint maga, és nős és van egy óvodás kislányuk.

– Az Újszövetség jó lesz, – feleltem a gomolygó ködön keresztül, ami teljesen beborította és eltompította máskülönben kiváló értelmemet. – Az Ószövetség a zsidók története, és a zsidók megfeszítették a mi Jézus Krisztusunkat.

– Az Úr feláldozta egyetlen fiát, hogy megmentse a világot. – Kindy bólintott. – Nem mondhatnám, hogy a zsidók megölték az Úr küldöttét, a mi megmentőnket és az egyetlen és igazi Messiást. Az Ószövetség is fontos. A Teremtés könyve, a Nagy Özönvíz és Isten és az emberek között szövetség története a Szent Frigy. Ezek mind történelmi tények, és minden kételkedés nélkül hinnünk kell bennük.

Nem akartam vitatkozni vele. Hitük százszorosan megjutalmazta őket és kellemes megélhetést adott. Követnem kell példájukat és egy nap én is lelkipásztor leszek, gondoltam és le fogom győzni a bűnös lelkem mélyén lappangó ateista ördögöt.

A tó melletti sétaút jóval magasabban feküdt, mint a térség alatta, és volt ott egy állatkert, ami már zárt, ahogy kezdett későre járni. A belépőjegy árát megspórolva, oda sem mentünk be. Még egyszer körbekerültük a tavat és Kindy folytatta magyarázatát.

– Isten akarata vezette magát a mi ajtónkhoz, – mondta. – Még meg fogja látni. A nap, amit ma elültettük hatalmas fává fog terebélyesedni. Higgy Őbenne és százszorosan meg fog jutalmazni.

Közeledett az éjszaka és második körünket teljes sötétségben fejeztük be. Mielőtt elindultunk hazafele leültünk egy piknikasztalhoz és Kindy mindenkinek adott egy szendvicset, nekem is. A szendvics felségesen ízletes volt és nagy élvezettel nyeltem lefelé, és szerettem volna, ha nekem is lett volna egy ilyen feleségem, vagy inkább édesanyám, mert semmi esetre sem tekintettem Kindy-t szexuális partnernek, bár már volt három gyermeke. A Baptistáknál, és az evangélistáknál is általában temérdek gyerek volt, gondoltam némi tiszteletlen csúfondárossággal. Bőséges szaporulat rendszerint kiadós szexuális tevékenység eredménye. Nem olvashatják a Bibliát örökké, és villanyoltás után, egy egészen más színdarab játszódik a takarók alatt.

–

Vasárnap reggel, kevéssel nyolc óra után, Miska bekopogott a szobámba. – Tizenöt perc múlva indulunk, – kiáltotta, – legyen készen.

A Major Deegan Gyorsúton hajtottunk lefele és a Third Avenue hídon léptünk be Manhattanre. Röviddel kilenc előtt megérkeztünk az East 73-ik utcai Baptista templomhoz. Egész úton lefele Miska egyházi zenét játszott a kocsí rádióján és kijelentettem, hogy a zene nagyon tetszik nekem. Minden tetszett nekem azon a reggelen és mind annyian boldogok voltunk és elégedettek.

– Ez itt Gregori, – Miska bemutatott egy fiatalembernek, ahogy bent álltunk a templom belül. – Gregori a vasárnapi iskola angol nyelvű oktatója. Magyarországon született, de nem hajlandó semmi más nyelven beszélni, csak angolul. Sokat fog tőle tanulni. – Miska folytatta, majd Gregori felé fordulva rám mutatott. – Ez meg itt Ernő, gyülekezetünk legújabb tagja. Most érkezett Magyarországról, de máris elfogadhatóan beszél angolul. Rengeteg közös témájuk lesz.

A Vasárnapi iskola nem volt valami érdekes. Együtt ültem egy csapat általános iskolás gyerekekkel, fiúkkal és lányokkal, beleértve Pétert és Dorottyát is, Kindy gyerekeit. Rövidesen kiderült, hogy erős akcentussal és szűkös szókinccsel, még mindig jobban tudtam olvasni, mint ők.

A tíz órás magyar főmese sokkal érdekesebb volt, és az események, amik történtek megérdemlik, hogy részletesebben leírom őket.

A Majláth házaspár eltűnt, hogy intézzék dolgaikat, és én találmra választottam egy helyet a padokban, ahova leültem, valahol középen a jobb oldalon. Hátrafordultam, hogy ki más keresgél magának helyet a közelemben, és a hátam mögött megláttam Mariskát férje nélkül. Szemünk találkozott egy pillanatra, és esküszöm lelkem elkárkozására, ahogy a hátam mögött ült a kemény fapadon rövid poliészter ruháskájában, és gömbölyű kebleivel, még soha nem láttam senki ilyen gyönyörűt és kicsattanóan egészségest.

Első gondolatom volt, hogy kellene egy hozzá hasonló feleséget találnom, és családot kellene, hogy alapítsak, de gyorsan magamhoz tértem. Egy Mariskához hasonló feleséget eltartani, főleg ha a baptistákhoz méltóan számos gyereke lesz, rettenetes felelősség. Ha ez volt a szándékom, otthon kellett volna maradnom Magyarországon. A kommunisták, vagy inkább a szocialista kormányzat, munkát talált volna neki, és ingyen bölcsődét, majd óvodát a gyerekeinek, és lakást is nekünk, ha elegendő gyermeket ígértünk hazánknak. Mariska itt nem beszél a nyelvet, nem találna semmiféle érdemleges munkát, és én örökre szegény maradnék, még ha dupla állást is vállalnék. Azért jöttem ide, hogy meggazdagodjak. Mi értelme lenne, hogy egy szegényből kettőt csináljak?

Gondolkozásom fonalát megszakítva, egy másik nő csúszott be a templompadra mögöttem és letette fenekét Mariska mellé.

– Halló, – nézett rám. – Péter Gizi vagyok, de ne is mondja, tudom, hogy maga ki. Maga az Ernő. Mindenki magáról beszél. Örvendek, hogy személyesen is találkozhatunk.

Bemutatkozási tirádájából következtetve, Gizi valódi szószátyár pletykafészek lehetett. Terebélyes nőnek látszott, átlagon jóval felül megáldva keblekkel, és hatalmas alépítménnyel lent, és hozzá ékkék szemekkel, és hosszú hegyes orral.

– Házmaster vagyok egy házban néhány utcahossznyira magától, – folytatta és tovább legeltette rajtam szemeit. – Én szereztem a lakást Mariskának és Karcsinak a házamban. Egy szoba összkomfort és minden megvan benne, amire szükségük lehet. Valóságos csoda, hogy hirtelen lett egy üresedés ilyen rövid idő alatt. Valaki meghalt a harmadikon, és hölgy, egy alkoholistá Irish nő költözött bele ebből az első emeleti lakásból és üresen hagyta. Én rendeztem be Mariskának. Mindig tele vagyunk használt bútorral az alagsori raktárhelyiségben. Bútorokkal, amit az emberek itt hagynak és én összeszedem őket. Egy királynő nagyságú dupla ágyat találtam a minap a könyvtár melletti épület előtt. Matracca és rugós alsókerettel

együtt. El tudja ezt képzelni, Ernő? A Jóisten akarhatta így. Az Úr mindig segít azokon, akik szükségben vannak és hisznek benne.

Gizella egy pillanatra megállt és sietve mély lélegzetet vett és én is akartam mondani valamit, de mielőtt ki tudtam volna nyitni a számat tovább beszélt.

– A Baptisták mindig segítenek egymáson, – folytatta, – Ernő, ha valaha bezárva érzi magát abban a szűk albérleti szobában, bármikor tudok szerezni magának egy lakást. A Parkside Place 4225 számú épületben vagyunk. Bárki meg tudja mondani magának a környéken, hogy merre van.

– Én lutheránus vagyok, – Mariska mondta, ahogy Gertrúd, vagy jobban ismert nevén Fülöp néni leült az orgonához és játszani kezdett.

– Na, csöndbe legyetek ti ketten, – Gizella szája elé tette az ujját, – kezdődik az Istentisztelet.

Az orgona búgni kezdett és felálltunk. Gregori odajött hozzám. Megállt mellettem és megmutatta, hogy melyik éneket énekeljük az egyházi énekeskönyvből. Mindez új és szokatlan volt, de az ének gyönyörű volt és próbáltam lelkesen énekelni. Később Fülöp tiszteletes lépett fel a szószékhez és igazából lelkesítő, fennkölt beszédet mondott. Főleg arról, hogy Jézus az Úr, ami kissé furcsán hangzott egy zsidó szájából. Majd bonyolult részletességgel, hogy milyen bőkezűen kellene, hogy adakozzunk, a kötelező tizeden kívül és annak tetejében. Most már gyorsan rájöttem, hogy mi is ez a tized. A tíz százalék hűbéradó, amit a jobbágyok fizettek az egyháznak a középkori időkben, ahogy a kommunista agymosók tanították Magyarországon. Számomra teljesen érthetetlen volt, hogy ez létezhetett a modern világban. Ennek ellenére nem láttam benne semmi rosszat. Üzleti szükségesség, gondoltam. A megbízhatatlan perselyezésből feltehetően nem jön be elég, hogy a tiszteletes meg a családja tisztességesen megéljen.

Még egy pár ének, és megtörtük a kenyeret és ittunk a megáldott borból és az Istentisztelet véget ért. Miska a főbejárati ajtónál állt kívül és sorban kezét rázott a kifele tóduló hívekkel. Mellette álltam és számos embernek bemutatott. Jó érzés volt itt lenni. Egy napon én szeretnék lenni a pásztor itt, gondoltam, ha egy kívánságomat teljesítené valaki.

Kindy tíz perccel később jött ki a templomból és férje felé fordult. – Miska, – kérdezte, – Kérdezted már Ernőt, hogy szeretne velünk ebédelni?

– Lenne kedve? – Miska nézett rám.

– Természetesen, – feleltem, – megtiszteltetésnek venném.

Egy órával később Kindy csodával határos lakomát rakott elénk ebédlőjünkben. Mind a mai napig fogalmam sincs, mivel reggel kilenctől déli egyig a templomban volt, és háromnegyed kettőre az ebéd már az asztalon párolgott. Ízletes leves, frissen sült kenyér, rántott csirkemell, és legalább négyféle körítés, és saláta. Nem lehet csodálkozni, hogy a Baptisták szerették a családi életet, és Kindy minden háztartási alkalmazott nélkül végezte munkáját.

– Csodálatos lehet amerikai állampolgárnak lenni, – próbáltam a legudvariasabbat mondani, ami eszembe jutott. – Le a kalapommal a bőség országa előtt.

– Még nem vagyok állampolgár. – Miska felnézett, ahogy Kindy feléje nyújtotta a krumplipürés tálat.

– Még nem, – az állam leesett. – Ez meg hogyan lehet?

– Hát, – Miska felelt, továbbadva a krumplipürét és kezébe véve a következő körítést, egy tányér párolt zöldséget. – Miután elfogadtam Jézus Krisztust, mint megváltómat, többet nem tudtam hazudni senkinek. Ahogy két éves próbaidőnk lejárt feltételes itt tartózkodási vizánkat be akartuk cserélni állandó rezidenciát jelentő zöldkártyára, megmondtam a Bevándorlási Hivatal tisztviselőnek, hogy kommunista párttitkár voltam mielőtt kiszöktünk Magyarországról. A zöldkártyám már a kezébe volt és nyújtotta felém, de visszavette. Senki, aki előzőleg kommunista párttag volt nem kaphatott állandó letelepedést ebben az országban, tíz év időtartamig, miután beadta a kérelmét. Ügyvédet fogadtunk, de nem értünk el vele semmit.

A zöldkártyámat csak tavaly kaptam meg és még mindig várom, hogy jogosult legyek az állampolgárságra.

Titkok felfedve és senki nincs hiba nélkül, a gondolat megfordult a fejemben, de csak egyetlen szót tudtam kinyögni. – Nahát.

– Igen, – Kindy mosolygott, – nem könnyű, de az Úr mindig megsegíti azokat, akik hisznek benne.

Ebben megegyeztünk és miután Kindy elmondta az asztali áldást, nekiveselkedtünk az asztalnak. Milyen kiváló emberek, gondoltam, a szoba árába belefoglalnak, egy terület asztalkám, mindent ehetsz vasárnapi ebédet. Fizetési színvonalam vonatkozásában ez maga megérte a tíz százalék egyházi adót.

Félháromra befejeztük az evést, de a vasárnap még nem ért véget. Hogy erőre kapjunk és újratöltsük energia tartalékainkat, rövid délutáni alvásra tértünk, és félöt fele ismét lehajtottunk az East 73-ik utcába. A délutáni mise öt órakor kezdődött, és bár nem volt annyira hivatalos, mint a délelőtti szertartás, mégis nagyon érdekes volt és inspirációs. A szentbeszéd rövidebb volt és kevesebb szent énekelt énekeltünk, de miután Fülöp tiszteletes szélnek eresztette báránysáit, még maradtunk és beszélgető csoportok formálódtak. Többször el kellett mondanom kommunistáktól való megmenekülésem történetét. Leginkább disztíngvált kinézetű idősebb házaspároknak, és meg kellett ígérnem, hogy tisztelem teszem otthonaiknál, és vasárnapi ebédet eszem náluk. Minden bizonnyal nem hagytak nekem semmi időt, de másnak sem, hogy eltévelyedjen és bűnöket kövessen el. Jó kezekben voltam.

A hétvégék és a vasárnapi templomba járás jó néhány hétig folytatódott változatlanul. Kivéve, nem mindig mentünk a Bear Mountain Parkba. Mentünk más érdekes helyekre is. Elmentünk a West Point Katonai Akadémiához, a Kensicó Völgyzárógát Plaza Parkhoz, a Croton folyó szurdokához és túlfolyójához, Bronxi Állatkertbe, a New Yorki Botanikus Kertbe, az Orchard Beach tengerparti strandra, és a City Island szigetre a Bronx kerületben. Életem legszínesebb heteit éltem, anélkül, hogy kocsim lett volna vagy egy feleség lett volna oldalamon.

Vasárnapi templomba való kocsijainkra gyakran felvettük Gizellát is és Mariskát. A hosszú kombi kocsi harmadik műbőrülőcáján ültek, én meg a középsőn, közvetlenül a vezető mögött.

Mariska nem beszélt sokat. Búbánatosan üldögélt végtelen kedvetlenséggel kikészítetlen arcán. Magába zárkózott és férjéről soha nem beszélt.

Miska néha próbált vele tréfálni, de Mariska nem vette a lapot.

Ötödik Fejezet

November elején, ahogy esti keresetemből kézhez vettem kéthetes fizetésecskemet, észrevettem, hogy harminchét dollár hiányzik belőle. Megkérdeztem a főnököt, az Ádler és Ádler Ablaktisztító Cég tulajdonosát, hogy mi lehet az ok.

– Szakszervezeti tagság, – felelte az ösztövrő öregember kurtán. – Be kell lépnie a szakszervezetbe és a könyvelés automatikusan levonja fizetéséből a tagdíjat.

A pénz nekem jár, gondoltam. Semmi joguk nincs az én keresetemhez. Minden fillérért kemény izzadsággal dolgozom. Nem lenne szabad, hogy elvegyék tőlem, különösen kéréseim nélkül.

– Nem akarok belépni a szakszervezetbe, – feleltem felháborodottan. – Adja vissza a pénzemet.

– Rendben, – felelte az öregember megvetően. – Visszaadom, de ha nem tagja a szakszervezetnek, nem lesz fizetett szabadság vagy ünnepnap és nem fogok fizetni többet a túlóráért és nem lesz betegbiztosítása.

A következő héten Veteránok napja volt és azon a napon nem dolgoztunk. Az újabb fizetési csekk megint kevesebb volt, mint a szokásos. Ismét panaszt tettem a tulajdonosnál és az öreg gúnyosan vigyorgott. – Megmondtam, nem szakszervezeti tag, nem kap juttatásokat. Nem kell, hogy fizessem az ünnepet.

Súlyos magatartásbeli problémám volt, ennyit megtanultam ebből az incidensből. Másodszor, rájöttem, hogy az amerikai szakszervezetek teljesen mások, mint odahaza, Oroszország leigázta demokratikus hazámban. Itt a dolgozót védte a munkaadóval szemben, mialatt odahaza a munkaadó oldalát választották, ha nézeteltérésről volt szó, és az állam megfegyelmezte és megbüntette a tiltakozó munkásokat. Nem kellett volna, hogy akadékoskodjak harminchét dollár miatt. A szakszervezet az én oldalamon állt. Ennek ellenére nekiálltam vitatkozni.

– Kilépek, – mondtam a tulajdonosnak. – Nem dolgozom itt, ha nem bánt velem ugyanúgy, mint a szakszervezeti tagokkal.

– Ez nem így megy ebben az országban, – öreg Ádler mosolygott leereszkedően. – Nem lehet kétféleképpen csinálni.

Tehát így esett, hogy abbahagytam esti munkámat. Ideje volt. Már majdnem volt elfogadható életem, és többet nem unatkoztam esténként. Nem kellett másodállás, hogy kitöltsen időmet. Egyik vasárnapi ebéd alkalmával, egy magas és jóképű nő, a Baptistáknak valami barátja két gyerekkel csatlakozott hozzánk és elhozta fiatalabb öccsét is. A fiú nemrégiben szerzett mérnöki diplomát valamelyik kiváló egyetemen és máris volt remek állása a Du Pont cégnél, Delaware államban. Elmagyaráztam neki, hogy milyen büszke vagyok, hogy milyen keményen dolgozom és esti irodakarítói állásom is van, és alaposan megleckéztetett.

– Egy mérnök soha ne takarítson irodákat, – mondta. – Kell, hogy elegendő pénzt keress főállásodban, és arra kell koncentrálnod, hogy abban haladj előre, különben sehova sem fogsz eljutni. Amit csinálsz filléres gondolkodás és közben nem látod a dollárokat.

Eszembe jutott a leereszkedő tanács és megismételtem. – Felmondok. Napközben szerkesztői munkám van és köszönöm, hogy lehetővé tette, hogy három hónapig dolgozzam magánál, de többet nem kérek belőle.

– Semmi baj, – Adler bólintott. – Ahogy akarja. Jöjjön be következő héten ugyanebben az időben és felveheti utolsó fizetéscsekkjét.

Ettől kezdve, hétfőtől péntekig több időm lett esténként. Első dolgomként be akartam lépni a könyvtárba.

Elmentem a könyvtárba és kértem egy tagsági igazolványt.

– Mutasson igazolást állandó lakóhelyi címéről. – A tisztviselő követelte a könyvkölcsönzési pultnál.

Megmutattam olaszországi menekült útlevelemet, ahogy benne volt a tartózkodásra jogosító feltételes belépési vízum, és mellé tettem egy levelet, ami az itteni címemre kaptam. – Egy sarokra lakom innen egy albérlős házban, – mondtam.

– Nem elégséges, – a nő meredten nézett rám. – Kérje meg a házigazdáját, hogy jöjjön be és álljon jót magáért.

Harmadik lecke. Senki nem bízott bennem, igazolvány és bizonyíték kellett mindenhova. Az ország törvénye, jobb lesz, ha hozzászokom.

Miska megértő volt és félórán belül eljött velem a könyvtárba. Megmutatta hajtási engedélyét és a házához való tulajdonjogi papírokat a könyvtáros néembernek és az kiállított nekem egy tagsági kártyát. Négy könyvet kölcsönöztem ki. Egy vastag könyvet amerikai történelemről, egy autóvezetési tanfolyam könyvet középiskolások részére, Cronin Élet Elébe szépirodalmi könyvét, és Eric Maria Remarque klasszikus munkáját, a Minden Csendes a Nyugati Fronton, regényt. Különösebb okom nem volt, hogy ezeket választottam, de ismerős volt a címük és már odahaza olvastam őket magyarul.

A hétköznapi esték csendesesen teltek az albérlős házban. Jóval korábban megcsináltam vacsorámat és visszavonultam a szobámba, ahol vad lelkesedéssel kezdtem olvasni és tanulmányoztam a gépkocsi közlekedés szabályait és az autóvezetési technikát.

Természetesen nem volt Webster angol értelmező szótáram. Ezt jóval később szereztem be. Egyelőre egy könyv megvásárlása jelentős befektetésnek tűnt. Meg kellett elégednem kis angol-magyar kéziszótárommal, amiben legfeljebb három ezer szó lehetett. Elegendő kellett, hogy legyen megvalósítandó szándékaimhoz.

Több időm lett, hogy beszélgessek lakótársaimmal. Valamelyik este végre találkoztam a harmadik öreggel is, egy nyilvánvalóan alkohol rombolta eszű félkegyelmű öreg Irish férfivel.

– Maga is Irish? – kérdezte a vén gyagyás.

– Nem, – feleltem, ismerve és gyakorolva a megjátszás és alkalmazkodás művészetét, – de katolikus vagyok.

A megjátszás művészete? Amit ez alatt értek, ártalmatlan hazugságokat kellett mondanom, ha bele akartam tartozni bármi csoportba. Bármilyen csoportba. Ebben az országban mindenkit be kellett valahova skatulyázni. Olyan sokféle különböző fajták voltunk, és mindegyik fajta küszködött egymással a megélhetésért ebben a nagyszerű szabadvállalkozási rendszerben, hogy partnerekre és szövetségesekre volt szükség, bárkire, akit meg tudtál győzni.

– Helyes, – vigyorgott az öreg falubolondja, – egy rendes Irish katolikus fiatalember. Murdoch a nevem, a magáé mi?

Az Irish mögött állva, Dwight hallotta beszélgetésünket és rosszállóan csóválta a fejét. Murdoch láthatta a konyhaszekrény üvegén a tükörképét, mert hátraperdült és rámeredt Dwight-ra. – Mit rázod a fejed, te ostoba ángliuscavargó? Ha nem vigyázol, rá a szemetes kannában találsz.

Rettenetes figyelmeztetését tudtunkra adva Murdoch távozott és Dwight rám nézett. – A vén bolond árulkodó patkány, – mondta. – Bejelentget minket a háziaknak és kivételes eljárásban részesül. Vigyázzon rá. Beles a kulcslukon és elspiclizi, hogy miket csinál egyedül.

Belekerültem egy helybeli háborúba. Zárj be három öregembert együtt, és mint pókok az üres vödörben addig vitatkoznak és veszekednek, amíg csak egy marad életben. Mégsem minden rózsás és mézédés Baptista országban és nem is lesz soha.

Egy másik alkalommal új bérlő költözött be és Kindy bemutatott neki.

– Ernő, az itt Csordás Gyszi. Hat hónapig volt Kaliforniában és most jött vissza New York-ba. Házakat állít helyre, és ott lakik, ahol éppen munkája van. Nemrégiben fogadta el Jézus Krisztust, mint megváltóját. Következő vasárnap lesz megkeresztelve templomunkban.

Kindy visszament a lakásukba és Gyszi lassan mozdulva felém fordult. Hosszú, lelógó bajusza volt és vállra akasztós tarisznyájával valóban úgy nézett ki, mint egy falusi vándorkőműves Magyarországon.

– Van felesége? – szegezte nekem a kérdést minden kertelés nélkül.

– Még nincs, – álltam fürkésző tekintetű. – De szeretnék egyet találni.

– Fiatalember, – Gyszi kivett egy vekni kenyeret és egy fokhagymás kolbászt a szatyrából. A kenyérből letört egy jókora darabot és vékony szeleteket vágott hozzá a kolbászból. – Ehhez nem jó helyre jött. Maga egy szegény bevándorló és soha nem fog találni egy tisztességes asszonyt ebben az országban.

Mintha igaza lett volna. Munkahelyemen felvettek egy másik fiatal emigráns férfit, Jacekot. Prágában született Csehországban, és néhány évvel fiatalabb volt, mint én.

– Van barátnőd? – Jacek kérdezte és szemét összehúzával felmért magának.

– Nincs, – feleltem.

– Jársz prostituáltakhoz? – Jacek folytatta leereszkedő hangon.

– Nem.

– Kellene, hogy járj. – Jacek mondta jókora rosszallással hangjában. – Az itteni örömlányok szakavatottak, és nem kerülnek sok pénzbe. Sokkal kevesebbe kerülnek, mintha megnősülnél. Különben sem találsz itt feleséget, hacsak nem hoztál magaddal egyet Európából, és az sem biztos, hogy sokáig veled marad.

– Értem, – feleltem. – Veled is ez történt?

– Sose aggasszon az én dolgom, – felelte. – Hol laksz?

– Egy albérlős házban.

– Kivel.

– Egy csapat vénemberrel.

– Hány évesek?

– A fiatalabbak közel hatvanhoz az öregek inkább nyolcvanöt fele.

Jacek rázta a fejét. – Ember, – mondta, – dilis egy fazon vagy.

Jacek nem maradt sokáig a cégnél. Legfeljebb néhány hétig. Egy nap bejelentette, hogy tűzszerzési tanfolyamra megy és robbantások és épületbontásokat fog csinálni. Nem nagy veszteség, gondoltam, ha egy szép napon millió darabba fogja magát repíteni.

Most, hogy estéim szabadok lettek, jóval több időm lett, hogy beszélgessek lakótársaimmal. Késő ötvenes éveivel Schwartz Samu volt a legfiatalabb, és a legtöbb energiával rendelkező és ő vette át a kezdeményezést.

– Hogyan fog angolul tanulni? – kérdezte egyik este, ahogy ette vacsoráját és én mosogattam.

Már elég tűrhetően beszéltem angolul. Talán Samu azzal kellett volna, hogy kezdje, hogyan fogom javítani angolságomat, de nem így tette. Senki sem tökéletes és pedig, gondoltam és nem szóltam semmit.

– Igen, – motyogtam tiltakozás helyett. – Beszélgetek emberekkel és úgy gyakorolok.

– Hogyan fogsz emlékezni a szavakra és jelentésükre? – Samu kérdezte.

– Ha gyakran használják, – feleltem, – előbb utóbb az eszembe maradnak. Ha nem, akkor nem fontosak, nem kell emlékezni rájuk.

– Jöjjön velem. – Samu sietve felugrott és egyenesen lefele igyekezett a lépcsőn. Bekopogott Kindy ajtaján és az asszony kinyitotta.

– Ernőnek, – Samu rám mutatott. – Nyelvészeti akadályai vannak. – Le tudná fordítani, amit akarok neki mondani?

Samu gyakran használta ezt a nyelvészeti akadály kifejezést velem való társalgásaiban, de akkor még túlságosan rest voltam, hogy megnézzem a szótárban a jelentését, és tudjam pontosan, hogy Samu mire akar utalni.

– Nem, nincs semmi nyelvészeti akadály, – Kindy legédesebb mosolyával nézett rám. – Kitűnően beszél angolul ahhoz, hogy csak három hónapja van ebben az országban. Próbáljon szabatosabban beszélni vele, és talán lassabban.

Egy másik alkalommal, Samu mindenbe bele kellett, hogy dugja görbe orrát, Samu elhatározta, hogy munkakeresési tanácsot is ad nekem. Akkorra már január közepe fele jártunk, és egy keveset előre kell ugornom a kronológiai sorrendben. Samu váratlanul úgy nézett rám, mintha hirtelen ő találta volna fel a spanyolviaszkat.

– Miért nem próbál az IBM-nél állást találni? – kérdezte. – Azok mindig keresnek mérnököket.

Azon felül, hogy International Business Machines volt a nevük, fogalmam sem volt, hogy hol vannak, és miket gyártanak, és kissé vontatottan válaszoltam. Mire magamhoz tértem, Samu berohant a szobájába és levette a lakatot a telefonjáról. Ennyire bízott, a házigazdában és családjában, de a telefon, speciálisan a távolsági beszélgetések felettébb költségesek voltak azokban az időkben. Samu tárcsázott és beszélni kezdett. Majd leirt egy számot. Anélkül, hogy valami magyarázatot adott volna, megint tárcsázott és hosszasan beszélt, és mivel nekem volt ez a fent említett nyelvészeti akadályom, nem értettem, hogy mit.

Tíz perc múlva felakasztotta a kagylót és felém fordult. – Munka interjút szereztem magának, – mondta, – az IBM központi tervező részlegénél, Poughkeepsie városban, New York államban, következő szerdán, reggel tíz órakor. Nagyon is érdeklődnek ilyen külföldön tanult mérnökök után, mint maga.

Említettem várható interjúmat Fülöp tiszteletes úrnak és az öreg pap meglepettnak és csalódottnak látszott. – Poughkeepsie hetven kilométerre van innen északra és lehetetlen lenne oda ingázni, – nézett rám meredten, – ki akar költözni az albérlős házból?

Vállat vontam. – Nem tudom. Attól függ, hogy milyen állást ajánlanak.

–

Következő szerda reggel hajnali hat órakor keltem. A földalattival lementem a Grand Central pályaudvarra. Onnan a Hudson vonalon utaztam tovább Croton Harmon állomásig, ahol, ahogy a konduktor elmagyarázta cserélnem kellett az elektromos vontatású szerelvényről egy dízel mozdonyosra, hogy tovább menjek Poughkeepsie felé. A dízel vonatot nem találtam meg elég gyorsan, és mire megkérdeztem valakit, egy hatalmas fekete behemótra mutatott, ami éppen akkor húzott ki az állomásról és egyre gyorsabban gördült elfele.

– Az volt ott, – mondta az illető, – éppen lekészte.

– Mikor megy a következő?

– Körülbelül egy óra múlva. Abban az irányban most nincs csúcsforgalmi idő és a délelőtti időben ritkábban járnak a vonatok.

Harminc perces késéssel érkeztem az interjúra. Nem jó kezdet, de valahogy megmagyaráztam, hogy nem találtam a vonatot, és elment mielőtt felszállhattam volna.

IBM jól szervezett cég volt és mindent a szabályok szerint csináltak, és interjúmat nagyon komolyan kezelték. Először le kellett ülnöm egy borzasztóan komoly kinézetű kínai emberrel. Elém tett egy psychometric diagramot, ami a nedves levegő fizikai tulajdonságait ábrázolta, és

utasított, hogy mutassak meg rajta néhány paramétert. Kiváló tanuló voltam a Budapesti Műszaki Egyetemen, és ismertem a nedves levegő fizikai elméletét, de ez négy évvel ezelőtt volt, és mérnöki képzésemnek ezt a részét azóta sem használtam, főleg nem a menekült táborban. A mi psychometric diagramunk Európában a Molier-féle rendszeren alapult, és amit ez a kínai alak mutatott nekem teljesen másképpen nézett ki. A Carrier Air Conditioning cég kifejlesztette standard psychometric diagram volt, és nekem sehogy sem ismerős. Próbáltam megkeresni a harmatpontot, és a nedves hőmérsékletet, és a száraz hőmérsékletet is, amit kérdezett tőlem, de túl lassan csináltam, és habozva és tétovázva. A kínai behívott egy fiatal-embert és megmutatta neki mérnöki diplomámat a Budapesti Műszaki Egyetemről. Ahogy az rápillantott udvariasan és végtelen komoly és tisztelettudó arccal informálta az öreg kínai főnököt.

– Yes, sir, ez egy Gépészmérnöki Diploma egy hírneves egyetemről.

A kínai elküldte a fiatal-embert és felém fordult. – Nem ismeri az alapvető elméleteket. Nem tudjuk használni magát.

– Néhány hónapja jöttem csak Amerikába, és munkám folyamán rövidesen meg fogom tanulni és szokni az amerikai szisztémát. – Próbáltam védekezni szálnalmasan, de ajtót mutatott.

– Nem így megy a dolog, – bámult rám meredten. – Menjen iskolába, tanulja meg, amit kell és legyen felkészülve a következő alkalommal. Mi nem azzal foglalkozunk, hogy kitanítsunk valakit.

Távoznom kellett. Ha valamiféle kínai honfitársam lettem volna, egészen másként bánt volna velem. Ebben biztos voltam, de a sérelem megtörtént, és nem maradt több kifogásom.

Következőnek egy titkárnő elvezetett egy másik főnöknek az irodájába. Ez egy középkorú fehér úriember volt és lényegesen barátságosabbnak látszott, mint a kínai.

Megkért, hogy válasszak ki neki egy szivattyút. Tétováztam. A legegyszerűbb lett volna, ha megkérdezem tőle a szükséges vízmennyiséget és a nyomás különbségi adatokat, de nem voltam praktikus és gyors feleletemben, és ennek sem volt türelme.

– Mivel jött ide? – kérdezte, miután néhány nem kielégítő választ motyogtam.

– Vonattal és taxival, – feleltem.

– Kocsija nincs?

– Nincs, uram, nincs kocsim.

– Errefele nincs semmiféle tömegközlekedés, és mi messze kint vagyunk a vidéken. Hogyan tervezi, hogy közlekedik majd itt?

– Megtanulom, hogyan kell autót vezetni és veszek egy kocsit.

– Nem így megy a dolog, – hallottam a visszautasítást ismét. – A városon túli vidéken kocsival kell közlekedni. Ha nincs kocsija, jobb lesz, ha New York City-ben keres magának állást.

A fehér-ember főnök lényegében barátságos és megértő maradt. Nem alázott meg és nem faggatott tovább. – Majd tudatjuk magával, – mondta és becsöngette a titkárnőt és kiadta neki az utasítást.

– Hívjon taxit és mondja meg a sofőrnek, hogy vigye el azt a fiatal mérnököt a legközelebbi vasútállomásra, ami a városba megy. IMB fizet a fuvarért.

A taxis hamarosan megérkezett és egy öreg fekete volt. Beültem a kocsijába és elhajtottunk. Keresztülhajtott a hóborította vidék útjain és az út végtelenül hosszúnak tűnt. Egy gigantikus hosszú és magas hídon, a Newburg-Bacon hídon, ahogy jóval később megtanultam a nevet átmentünk és elvitt egy vasútállomásra, legalább ötven kilométerre déli irányban, a széles folyó nyugati oldalán. Ez egy végtelenül aljas szemét dolog volt, amit ez a fekete csinált, de keresett rajta egy kis pénzt, és én meg naiv voltam és nem ismertem a körülményeket. A vonat csak egy óra múlva jött, és elvitt Bayonne városba, New Jersey államba. Onnan a Path helyiérdekű

vonatot kellett vennem, ami bevitt New York belvárosába. Délután öt óra volt, amikor a D földalatti végre visszavitt a Bronxba. Az öreg fekete valóban kihasználta tudatlanságomat. Számos generációval azelőtt fehér emberek ugyanazt csinálták a fekete őseivel és én fizettem meg az árát. Az IBM interjú és a távoli kertvárosok túl korai volt még nekem és messze állt készenlétemtől, de nagyon hasznos volt, hogy elhatároltassa velem, hogy mit fogok csinálni. Meg fogom tanulni az amerikai légkondicionálási elméletet és kicsit fogok vezetni. Semmi rosszindulatú kínai nem fog engem többet letenni.

Megértőbbek is lehettek volna, és könnyíthették volna kezdeti lépéseimet. De a kapitalista rendszernek nem ez az alapelve. Saját erődből kell magad kiemelned és senkire sem számíthatsz, csak a saját tehetségedre és takarékos szorgalmadra. Nagyon jó lecke volt, amit megtanítottak akkor nekem és megérte a megpróbáltatást azon a rettenetesen jeges téli napon ott fent, Dutchess megyében, New York államban, 1970 elején.

Hatodik Fejezet

November harmadik hetében, ahogy fizettem heti lakbéremet Kindy-nek, mosolya édesebb volt, mint bármikor és nagyon kedves hangon szólt hozzám.

– Ernő, – kezdte. – Következő hét csütörtökön Thanksgiving nap van, a hálaadás ünnepe. Hagyomány szerint legtöbb cég megadja a pénteket is munkaszünetnek, és négy napos hétvégi szabadság lesz belőle. Tervezzük meglátogatni lányunkat, Hédit Greenburg városban Dél Karolina államban, ahol középiskolájának befejező évét végzi, a híres Williams Jackson protestáns egyetemen. Ez egy végtelenül konzervatív iskola. Elveik pontosan megegyeznek a mi nézeteinkkel, és beíratuk oda Hédit, hogy ott készítsék elő továbbtanulásra. Billy Graham tiszteletes úr is, ha hallott róla, is ennek az egyetemnek a végzettje. Hédinek nagyon jól mennek ott tanulmányi dolgai, és nagyobb ünnepekre hazajön, de ezzel az alkalommal mi fogjuk meglátogatni. Gondoltuk, hogy kellő inspirációt nyerne ebből a látogatásból, és megtapasztalhatja evangélista áldását annak a helynek, és ha szeretne velünk jönni.

– Természetesen, – bólintottam sietve, – nagy megtiszteltetésnek venném, ha magukkal vinnének, úgyis szeretném látni a Délt, ami egyszerű véleményem szerint az igazi Amerika.

Megfontolva, amit olvastam a Thanksgiving ünnepről, valahogy furcsán hangzott, hogy a szakadár Dél jelentős konzervatív ünnepnek adoptálta. Fent északon 1621-ben a Plymouth Rock kolonialista letelepedői és a helybeli Wampanoag indiánok tartottak közösen egy szüreti ünnepet, ami a mai felfogás szerint az első Thanksgiving ünnep volt az amerikai gyarmatokon. A következő kétszáz év folyamán az államok, vagy akkor még kolóniák egyedileg ünnepelték a Thanksgiving napot. Egészen a Polgárháború végéig, amikor 1863-ban, Ábrahám Lincoln elnök nemzeti ünnep rangjára emelte a napot, és november utolsó csütörtökén kellett megtartani. Ezen a napon adták először a hagyományos Thanksgiving vacsorát, a még mindig meleg kenyérrel a City Point katonai lerakat sütődéiből, az Uniós, azaz Északi csapatok minden egyes katonájának, akik ostromolták és bekerítették a Déliek fővárosát, Richmondot.

Túl sok műveltség és tudás mindig elriasztó és elkerülhetetlenül kétségeket támaszt. Különösen egy olyan valakinek a kezében, mint én, aki nem eléggé tájékozott és nem ismeri az egész széles világképet. Szerencsére, amilyen gyors volt a gondolkodásom, és mélyenszántóak a belső töprengéseim, a szám mindig lemaradt, és most sem szóltam semmit, ami elárulta volna belső gondolataimat.

Szerda este hét óra felé indultunk el a Bronxból, a Thanksgiving ünnep előtti napon. Miska a ház alatti garázsban tartotta American Motors Rambler kombi kocsiját, és színültig rakva csomagokkal, és a kocsiban ülve, és a meredeken emelkedő behajtón várva, hosszasan imádkoztunk.

– Mindig kikérjük Isten áldását, mielőtt bármi nagyútra elindulunk. Nagyon fontos. Az út hosszú és tele van veszéllyel. – Miska mondta miután bejezte az intonációt és tisztelettel teljes ámen morogtunk utána.

Egész éjszaka hajtottunk. November vége fele járva már elindultunkkor besötétedett, de ahogy keresztülgurultunk a csodálatos George Washington hídon, és keresztelnavigáltunk a valóban elképesztő elágazások és összejövetelek tekervényein, ahol az út állandóan szélesedett és keskenyedett, több sáv tömött forgalom egyesült és szétvált, elámult szemeim számára idáig még soha nem látott kép tárult elé, egy motorizált grandiózus amerikai realitás bontakozott ki előttem.

Ez valóban az igazi Amerika volt. Tandem kamionok, monstrum nagyságú teherautók és személykocsik tízezrei, milliónyi veres stoplámpa a forgalommal átelleni oldalon, és a milliárdnyi kocsilámpa fényszórók hatása alatt, és egy vasdobozba begubózva, valamiféle transzcendentális béke ereszkedett rám. Ez a halál békéje volt, ahogy ismét, még egyszer életemben, egy ismeretlen rendeltetés fele utazom, ahol senki sem ismer és csak egy egyszerű látogató vagyok, csodálattal telve és összezúzva, de egyidejűleg egy földöntúli beteljesedéssel spirituálisan megáldottan.

Keresztülhajtottunk az éjszakai fővároson, Washingtonon. Miska rámutatott a Washington Obeliszkre a Nemzeti Mall közepén. Megmutatta a Capitolt, azaz a törvényhozás épületét, a közepén emelkedő óriási kerek rotunda kupolával a tetején, és utána a Jefferson Emlékművet, és hajtottunk tovább Richmond fele. Jóval éjjél fele járt, mire megálltunk egy országúti pihenőnél, és bementünk egy kávé meginni. Hagyták, hogy rendeljek magamnak és a kávésfő kérdezett valamit. Nem értettem kérdését és legnagyobb szégyenkezésemre Kindy-hez kellett fordulnom, hogy mit akar a fiú.

– Kérdezi, hogy akar e krémet a kávéjához. – Kindy felelte mosolyogva és készen állva segíteni.

– Hogyan lehet, hogy egy ilyen egyszerű mondatot nem értek meg? – kérdeztem vérveres arccal. – Azt hittem, hogy már elég jól tudok angolul.

– Mert nem várta előre, hogy mit akar mondani. – Kindy felelte megnyugtatóan. – Meg fogja szokni. Nem olyan nehéz, csak egy kis gyakorlat kell hozzá.

Hosszú út állt még előttem a totális asszimilálódás Parnasszusáig. Soha nem szidj meg egy emigránst, mert még nem képes áthidalni az idegen nyelv nehézségeit vagy nincs ideje és energiája, hogy tanuljon és átformálja lényébe bele rögzített szokásait, és az eddigi élete folyamán elsajátított tudást a fejében kicserélje újakkal.

A pihenő után Kindy vette át a kormányt. A forgalom lassan csillapodott és az út kiegyenesedett. Miska összekuporodott a hátsó ülésen, hogy aludjon egyet, és egyedül maradtam feleségével az első ülés bőrlócáján. Kindy koncentráltan nézte a sötét utat és nem beszélt sokat. Próbáltam szemeimet nyitva tartani, de állomba estem és mire felébredtem fényesen sütött a nap. Körbenéztem és smaragdzöld és nyílegyenes tájat láttam magam körül, csinos családi házakkal és békével és nyugalommal, amerre a szem ellátott.

– Megérkeztünk mézeskalács országba, – mondtam és Kindy egyetértően mosolygott. Nagyon tetszhetett neki, hogy ennyire szerettem az igaz Amerikai Délvidék országrészét.

– Hol vagyunk? – kérdeztem.

– Észak Karolina közepén, – felelte. – Hamarosan beérünk Dél Karolinába, de mielőtt elérjük Greenburg várost megállunk reggelizni.

– Csodálatos táj, – tettem hozzá. – Szinte olyan, mint az Ígéret Földje.

– Igen az, – Kindy rám pillantott. – Sokszor Biblia Övezetnek hívják és ezek az emberek itt mélységesen vallásosak.

Reggeli után Miska hajtott tovább és délidő fele beértünk Greenburg városba. A város közepe leromlottnak látszott, majdnem elhagyatottnak. Az elhanyagolt házak előtt fekete népek üldögéltek kifeslett nádszékeken. Elhízott nők, és semmittevő férfiak, akik nem csináltak semmit, csak néztek ránk, ringatták magukat előre hátra, és bagóztak és itták hozzá a sört.

– Munkanélküli négerek. – Miska mondta megvetően. – Lusták és nem jók semmire.

Ahol dolgoztam volt egy öreg fekete. Egyszer kérdeztem tőle, hogy honnan való és a földre köpött.

– Dél Karolina, – mondta mélységes megvetéssel.

A rabszolgaság, a Régi Dél szégyene és gazdasági fundamentuma. Háromszázezer északi fiatal élet halt meg a polgárháborúban, hogy felszabadítsa őket. Istennek semmi köze nem volt a rabszolgasághoz, bár néhány jobboldali forrás szerint, Isten akarata volt és büntetése.

Természetesen azokban az időkben nem így láttam a dolgokat. Fehérbőrű Jenki külföldről jött voltam és a színes emberek nehéz helyzete nem az én problémám volt. Azért jöttem ebbe az országba, hogy a fehér uralkodó osztály része legyek, és ebben az irányban nyomultam előre.

Röviddel a belváros után az egyetem látványa tárult elénk. Szélesen messze terjedő egyetemváros, tucatnyi épület és sportpályák, ahol Miska és Kindy ismerősöknek látszottak és felvettük Hédit, a diákszálló kapujánál, az épületnél ahol lakott.

Akkor az 1969.-es évben, William Jackson Egyetem, egyetemi vezérelni szerint, elvből nem vett fel egyetlen színes hallgatót sem. Ahogy beléptünk az iskola területére, többet nem láttunk feketéket, egyetlen egyet sem, és gyorsan elfelejtkeztem létezésükről.

Hédi tipikus szuper aktív és életvidám tizenhét éves leány volt, tiszteletlen és meg nem álló motorként hadaró szájjal. Az első perctől nyilvánvaló volt, hogy nem szimpatizált velem, de én sem vele.

Megálltunk egy motelnél és kivettünk két szobát. Utasítottak, hogy aludjak egyet és készítem fel magam, mert ma este lesz a Grand Thanksgiving Ünnepe az iskola legnagyobb auditorium termében.

Az auditorium maximum, egy építészeti csodálatos lenyűgöző építmény volt, legalább háromezer fő kapacitással. Az istentisztelet fenséges orgonabúgással kezdődött, és nőkből és férfiakból álló vegyes kórus spirituális evangéliumokat és vallásos énekeket adott elő. Dörgedelmes intonációk és imádságok hangzottak el, majd végtelenbe nyúló szent beszédek, amit testes prédikátorok harsogtak el menydörgéssel vetekedő hangon, és bárki érezhette Isten valóságos, de láthatatlan jelenlétét.

Tízszornyira a pódiumtól ültünk. Én a Majláth család jobb szegélyén, Miskával közvetlenül a bal oldalamon, és a három gyerek és Kindy Miska balján. Felálltunk és leültünk, ahogy mise menete diktálta, és észrevettem, hogy egy fiatalember került a jobboldalamra. Az egyik legpezsztőbb litánia alatt, valamit a fülembe súgott.

Nem értettem és Miskára néztem. Miska ájtatosan nyugtatta rajtam a szemeit, és fordított. – Azt akarja tudni, hogy befogadta-e életébe, a mi Jézus Krisztus urunkat, mint személyes megváltóját.

A fiatalember gyorsan felfogta, hogy itt van valamiféle kommunikációs akadály, és nyugodtan szemlélődve, de várakozóan nézett rám.

Természetesen Jézus volt az én megváltóm, ennyit már tudtam előzetes vallásos tanulmányaimból következtetve, és alázatos tisztelettel bólintottam.

– A fiatalember nem adta fel ilyen könnyen. – Mennyi ideje lett bemelegítve és hol és melyik gyülekezetnél? – kérdezte, nyilvánvalóan nem fogadva el kitérő válaszom.

Ismét Miska fele néztem segítségért. Miska rápillantott a fiatalemberre és megrázta a fejét.

– Még nem, – mondta neki. – Még munkálkodunk rajta.

A fiatalember a kezem után nyúlt. Lehajtotta a fejét és halk hangon suttogta felém. – Imádkozzunk, testvérem, hogy az Úr meg fogja neked mutatni a hozzá vezető utat. Miért ne tennénk meg, most rögtön?

Szerencsére le kellett ülnünk a hallgatósággal egyetemben és a fiatalember elengedte a kezemet. Nagyon vicces lett volna, ha továbbra is a kezében szorongatja, mert nem nézett ki olyan homokos fajtájú egyénnek.

Az istentisztelet után a hívők nagy része átáramlott egy hasonló nagyságú és éppen olyan lenyűgöző berendezésű étkező teremhez. Hédi a jobboldalamon ült és minden mozdulatomat leste. Európai szokás és szigorú etikett szerint, amihez nagyon hozzá voltam szokva, a kést a jobb kezemben tartottam, és a villát a balban, egész étkezés alatt, és nem csak akkor, ha le akartam vágni egy darab húst, és nem cserélgettem állandóan a villát és a kést, ahogy ettem.

– Ebben az országban nem így esznek. – Hédi összehúzta a szemöldökét kihágásom láttára.
– Csak a bunkó parasztok és a külföldiek tartják így az evőeszközt.

– Hogyan esznek a többiek? – kérdeztem ártatlanul, nem gondolva a rettenetes következményekre.

– Fogd a villát a jobb kezedbe. – Hédi felelte ellenséges hangon és anyja felé fordult. – Tiszta szégyenbe hozol engem ezzel, hogy a barátaim előtt egy ilyen emigráns paraszt mellett kell ülnöm.

Jóval később tudtam meg Hédi viselkedésének okát. Hédinek fiúbarátja volt, Sándor, akit nem hívtak meg ide Greenburg-be, mert engem hoztak le helyette. Ez főbenjáró bűnnek számított, amiről akkor fogalmam sem lehetett. Sándorral már találkoztam a templomban. Fiatalember, legfeljebb huszonkettő, a nyomdaiparban volt állásban. Bátyjánál lakott és annak feleségével és azoknak volt egy körülbelül három hónapos kisbabájuk. A baba olyan aranyos volt, hogy szerettem volna, ha nekem is lett volna egy, de előbb egy asszonyt kellett, hogy találjak, ha ilyesmiről akartam ábrándozni.

Úgy tűnt, hogy Hédi és Sándor között rettenetes intenzitással dúlt a szerelem, olyannyira, hogy a Baptisták gyanakodtak és teljesen jogosan. Sándor később váratlanul elcsavarta bátyja feleségének a fejét és ketten megszöktek a babával. Valószínűleg, hogy Kaliforniába mentek és soha többet senki sem hallott semmit sem felőlük. Hédi befejezte a középiskolát és egy helybeli banknál kapott pénztárosi állást. Gyakran kereste barátságomat, ami nem olyan nagyon volt alkalmas, mert akkorra már nekem is volt saját szerelmi érdekeltségem. A történet, azonban egy másik lapra tartozik, és annak rendje és módja szerint idejében el fogom mondani, de nem most és itt, lent Greenburg városban, Dél Karolinában.

Pénteken amerikai football mérkőzésre mentünk, a William Jackson fiúk és valami Tennessee államból való evangélista legények között. Micsoda felhajtás, és nagyon élvezetes, különösen a táncos és pompon labdákat dobáló szurkoló lányokkal, akik a magasba rúgták pucér combjaikat és mutogatták rózsaszínű buggyijaikat. Az idő kellemetes maradt, napközben meleg volt és éjszaka megnyugtatóan hűvös. A hotelszobámban láttam először színes televíziót és csodálva bámultam a szuper légkondicionáló és fűtő berendezést az ablak alatt, amin a fűtést és a hűtést és a levegő mennyiséget egyszerű gombokkal lehetett szabályozni.

Sokat kellett még tanulnom, és ezzel nagyon is keveset mondtam az előttem álló feladat nagyságáról.

Hazafele vezető utunkat késő vasárnap délelőtt kezdtük. Déltájban megálltunk egy Holiday Inn svédasztalos étteremnél, Délvidéki módon, és ez ismét egy világ csodája volt, hogy mennyi minden volt kirakva és milyen olcsó áron.

Természetesen nem láttam a sok feketét, akik hátul a konyhán dolgoztak és minimális órabérért görnyedeztek a mezőkön. Ha láttam volna is, nem érdekelt volna. Ez volt a rendszer és ezt kellett megszokniuk. Egyenlő, de elkülönítve, Selma és Martin Luther King egyenjogúsági mozgalma ellenére. A hagyományoknak mély gyökerei voltak a Délen és Isten akarata volt, hogy így rendezte el dolgokat.

A hosszú hazavezető út második részében, Miska ült a kormánynál. Kindy középen és én mellette. A kocsi belsejének sötétjéből elgondolkozva nézve a sűrű forgalmat, és a vallásos nézetek és az ember kötelességének taglalásával alkalmasan előkészítve, Kindy könnyed és közömbös hangon szegezte nekem a nagy kérdést.

– Ernő, szeretné, ha megkeresztelnénk és bemejtenénk magát a mi templomunknál?

Miért ne, gondoltam, olyan kedves és rendes emberek ezek, és minden kételkedésem ellenére most már ez az én otthonom az Atlanti óceán innenső oldalán, és finom, de határozott hangon válaszoltam.

– Igen, szeretném.

– El kell fogadnia Jézus Krisztust, mint személyes megváltóját.

– Ezzel nincs semmi problémám, – feleltem és rápillantottam. Szemeiben égett az igazságos lelkesedés és az áldott remény.

– Mint gyülekezetünknek tagja magától elvárják, és ez a heti perselybe való adakozáson felül, hogy megfogadja, hogy jövedelmének tíz százalékát felajánlja az egyháznak.

Elhallgattam. Nem kötelezhettem el magam, ilyen hirtelen ötletből kiindulva és a gazdasági oldal kiszámolása nélkül. Különösen akkor, miután abbahagytam esti másodállásomat, és még mindig alig a minimumon felül kerestem, mélyen a mérnöki fizetés szokásos rátája alatt.

– Van valami problémája a tized koncepciójával? – Kindy kérdezte és szemét mereven az útra függesztve Miska megértően mosolygott.

– Nem, nincs, – mondtam hosszú szünet után. – Csak kis időre lenne szükségem, és tudatom magukkal, amikor készen állok.

Korrekt válasz. Végtelenül büszke voltam magamra.

– Rendben, – Kindy felelte és hangjából éreztem, hogy elégedett. – Isten malmai lassan örölnék és egy napon nem fog többé tétovázni. Mi megértjük, hogy az ateista kommunizmusból nem könnyű Istenben hívő vallásossá válni, és türelemmel leszünk.

Ez burkolt, talán nem szándékos inzultus volt, de hagytam elmenni a fülem mellett és Dél Karolinai utunk békében és megértésben ért végett.

Hetedik Fejezet

A gyülekezetenél volt egy középkorú házaspár, Bánkúti Tibor és felesége Etel. Végtelen kedvességgel beszéltek hozzám, és egy vasárnap meghívtak ebédre. Könnyen nyélbe üthető dolog, a reggeli mise után kocsijukkal elvittek hozzájuk és az esti imádkozásra visszahoztak, és utána hazamentem az albérlős házba.

A Bánkúti házaspár egy nagyon előkelő épület földszintjén lakott a West End Avenue-en és nappali szobájuk ablaka egy bájos, virágokkal teli belső udvarra nézett. Az épület impozáns bejárata egyenesen a dús lombosított Riverside Parkra nyílt, a Hudson folyó látványával a háttérben, New York City kulturális és intellektuális középpontjában, néhány utcasarokra a Columbia Egyetemtől.

Mr. Bánkúti a Columbia Egyetem Testnevelési Tanszékén dolgozott, mint a vívó csapat egyik edzője. Odahaza, évekkel ezelőtt fiatal főhadnagy volt Horthy Honvédségénél, és később százados a Magyar Demokratikus Népköztársaság néphadseregében. Mr. Bánkúti számos olimpiai bajnokot készített fel mind a tör, kard, és párbajtőr fegyvernemekben. Ezerkilencszázötvenhatban kihasználta az alkalmat, hogy otthagyja a kommunistákat, és feleségével és akkor hat éves kisfiával, Sebestyénnel átgyalogolt Ausztria és Magyarország közötti mocsarakon, és hat hónappal később már Amerikában fogadták, mint nagyra becsült bevándorlót. A család minden tagja kivált a sportokban, és kitűnő kondícióban voltak, de Sebestyénnek gyenge volt a bizonyítványa és kimaradt az egyetemről. A hadsereg 1968-ban behívót küldött neki, amit Sebestyén elégetett és beállt a háborúellenes tüntetők közé. Saját szavait idézve, nem akarta, hogy lőjenek rá, megnyomorítsák, és része legyen a gyilkosoknak, akik elpusztítottak egy országot, ami soha nem támadott meg minket. Ifjú Sebestyén olyan aktivitást mutatott felháborodásában, hogy a hadsereg elfogató parancsot adott ki ellen, mire Sebestyén Kanadába szökött és soha nem tért vissza.

Természetesen a legtöbb magyar bevándorló Amerikában támogatta a Vietnámi háborút. A New Yorki magyar újságok hetente jelentették büszkén, hogy az emigránsok fiai közül hányan adták már életüket új hazájukért. Sebestyén szülei sem voltak kivételek. Támogatták a háborút és hitbéli társuk, Martin Luther King tiszteletes meggyilkolását indokoltnak tartották, mert véleményük szerint a tiszteletes kommunista propagandát terjesztett.

Én politikailag egyetértettem a Bánkúti házaspárral és gyakorta beszélgettünk, hogy milyen csodálatos volt országunk mielőtt Sztálin Vörös hadserege keresztülgázolt hazánkon és elfoglaltak minket, honvédségünk hősie erőfeszítése és harcai ellenére.

Amennyire sajnálatos volt, hogy egyetlen fiúk elhagyta őket, az élet ment tovább és legtöbbszörre vidámnak is látszottak és egészségesnek, és gyermeküknek tekintettek Sebestyén helyett.

Bánkúti bácsi még a Kolumbia Egyetemre is elvitt és megígérte, hogy állást szerez. Bemutatott egy öreg magyarnak. Megmutattam gépészmérnöki diplomámat és részleteztem eddigi munkagyakorlatomat.

– Szereti a zsidókat? – kérdezte az öreg.

– Igen, – feleltem egy leheletnyi habozással. Talán a nem egészen helyén való kérdés meglepett.

– Tudom, – az öreg felelte. – Minden magyar azt állítja, hogy a legjobb barátai zsidók, de ha maga nem szereti a zsidókat, jobb, ha másfele próbál szerencsét.

Nem vitatkoztam. Az illető nyilvánvalóan egy előítéletekkel teli bigott volt. Neki minden keresztény magyar antiszemita volt, beleértve a baptistákat is, még akkor is, ha a papjuk kikeresztelkedett zsidó.

Nem jutottunk tovább ennél a szemét alaknál. Állásinterjúból semmi sem lett. Új leckét kellett megtanulnom. Soha ne bízz egy magyar születésű zsidóban. Halálosan gyűlölnek, és soha nem felejtene, és soha nem bocsátanak meg. Nem tartottam magam antiszemitának, sem az interjú előtt, sem utána. Soha nem szidtam a zsidókat személyesen, de sok zsidóellenes mocskolódást meghallgattam mások szájából. Gyakorlatilag, mostantól minden magyart el kellett kerülnem, zsidókat és antiszemitákat egyaránt. Különösen New Yorkban és ez akadályozta előrehaladásomat a siker útján. Le kellett vonjam a konzekvenciát, hogy jobb lesz, ha maradok az amerikaiaknál, azoknak legalább nincsenek előítéleteik.

A kérdésben, hogy melyik oldalon álltam a Vietnami háború kérdésében, odahaza, érdekes volt a gondolkozásom. Legnagyobb rémületünkre odahaza, a kormánypropaganda elhitette velünk, hogy a kommunizmus a jövőt jelenti. A Marxista doktrína szerint, egyik társadalmi rendszer szükségszerűen követi a másikat. Az ókori rabszolgatársadalmakat felváltja a feudalista rendszer, és ahogy az ipari forradalom eredményeként megnő a termelés, és temérdek mennyiségű munkásra lesz szükség. Következő lépés a szocializmus, és ahogy a munkásosztály megerősödik, jön a kommunizmus. A kommunista társadalom végső formája az áldott bőségnek, amikor mindenki képességei szerint dolgozik, és szükségletei szerint részesül a megtermelt javakból. A kommunizmus térhódítását világosan fényjelezte Sztálin Második Világháborús győzelme, és egész Kelet Európa átalakulása kommunista rendszerű csatlósállamokká. A koreai háborúban az amerikaiak kénytelenek voltak elfogadni a tűzszünetet. Kubából is kommunista lett és a gyarmati birodalmak egymásután hullottak széjjel. Úgy látszott, hogy Vietnámban Amerika végre a sarkára áll. Halvány reménysugár ugyan, és nem mertünk hinni sikerében. Hamarosan nyilvánvalóvá lett, hogy az amerikai háborús erőfeszítés komoly elszámításokon alapult. Először is a kormány sorozta a fiatalok katonai szolgálatra és kihajózta őket a dzsungelba, hogy lőjék őket. Idegen földön való háború semmiképpen nem egyezett az amerikai többség véleményével. Másodszor a kutasd fel és rombold le koncepció sem volt hatásos. A Vietnámiak nem bánták akármennyi veszteségük és halottjuk van, és minden áldozatra készen álltak. Nem bánták, akárhány falut is égettek földig az amerikaiak. Ez az ő országuk volt és minden áldozatra hajlandók voltak, hogy egyesítsék. Minden csata után, ahogy a tengerészgyalogosok visszavonultak, a vietnámiak visszajöttek és újra elfoglalták bunkerjeiket, és állásaikat, amiket előző nap vesztek el. Ennek tetejében, Kína és a Szovjetunió minden fegyverrel ellátta őket, amire csak szükségük lehetett. Észak Vietnám és Hanoi felett orosz pilóták vezettek szovjet vadászgépeket. Jó lett volna Vietnámot egyesíteni a szabadvállalkozási rendszer zászlaja alatt, de ez csak füstbe ment kábítószeres vágyálom maradt. A dél vietnámi kormány és lakosság részéről nem volt a meg az életrevalóság és az akarat. Csak korrupció volt és amerikai pénzrel támogatott bábdiktátorok.

Abban az időben, az 1969-es évben, ezekből a gondolatokból még egyetlen intelligens eszme sem alakult ki fejemben. Akkor még csak megérzéseim voltak a vietnámi háborúval kapcsolatban. A háború indokolt volt és Amerika megmentette a világot a kommunista veszélytől és a háborúellenes tüntetőket alávaló aljas szemét, droghasználó hippiknek tartottam.

Mentem más állásinterjúkra is, mert úgy éreztem, hogy jóval kevesebbet keresek, mint ami megillet és a pénz is hiányzott esti állásomból. Egyszer valahol Manhattanen mentem interjúra, és a főnök utasította titkárnőjét, hogy kérje el emigrációs dokumentumaimat. Legálisan voltam ebben az országban, feltételes beutazási vízumom, avagy fehér kártyám egyértelműen igazolta, hogy kereshetek és vállalhatok munkát, de a magas és nyilvánvalóan angolszász nő, éles és kegyetlen hangon közölte velem.

– Jöjjön vissza, ha állandó tartózkodási engedélye van ebben az országban.

Nem volt választásom, ki kellett kullognom az irodájukból, de az eset rossz ízt hagyott a számban, ami egész életem folyamán velem maradt.

Egy másik esetben, és ez valamiféle gépészeti vállalkozó volt New Rochelle városban, Westchester megyében, ahol egy pupák és tömzsi alak leereszkedő mosollyal a pofáján közölte velem.

– Le se vegye a kabátját. Ez a munkakör nem magának való. Magának mérnöki diplomája van. Menjen egy tervező céghez. Azok nem fizetnek annyit, mint mi, de a tervezés sokkal jobban fog vágni eddigi gyakorlatával és iskolázottságával

Több tervezőintézetet is megpróbáltam, de valamit nem szerethettek rajtam. Mindenféle technikai kérdéseket kérdeztek, mintha főmérnöki pozícióra kérvényeznék, és egy nem egy kezdőmérnöki állásra. Addig faggattak, amíg egy kérdésnél esetlenkedtem és el tudtak küldeni. Nyilvánvalóan be akarták bizonyítani, hogy kemény munkával megszerzett egyetemi diplomám alábbvaló bármiféle semmitmondó amerikai oklevélnél.

Szerencsére nem voltam afféle balfácán legény, aki könnyen feladja. Tudtam, ha elég szorgalmasan tanulom az amerikai mérnöki tudomány csínjait, előbb-utóbb szembe fogok kerülni egy olyan interjúvolóval, akinek kedvét lelem. Egy nap egy eladási ügynök hozott egy köteg Carrier Air Conditioning Vállalat kézikönyvet az irodánkba és nekem adta, mint üzleti elősegítő anyagot. Hazavittem a könyveket. Akkorra már volt egy ASHRAE, azaz American Society of Refrigeration and Air Conditioning kézikönyvem, több ezer oldalnyi tartalmával, és minden szabad pillanatomban olvastam és tanulmányoztam, ami benne volt. Természetesen ez egy afféle 22-es csapda volt. Hogy felvegyenek egy tervező intézethez, tervezői gyakorlatra volt szükségem. Annak a kínainak véleményével homlokegyenest ellenkezőleg, iskolázottság és tanultság közel sem volt elegendő. Azonban, legyen pokol tüze vagy az özönvíz árja, át fogjuk hidalni a nehézségeket, volt a jelszavam és soha nem adtam fel reményemet. Ha elhagytam hazámat, akkor be fogom bizonyítani a világnak, de főleg saját magamnak, hogy nem követtem el tévedést.

A Bánkúti házaspárral még évekig tartottam a barátságot. Búbajos kis nyaralójuk volt New Jersey állam északnyugati sarkában, egy festménybe illő kies kis tó partján. Etel kitűnő és lelkes úszónak bizonyult és gyakran átúszta a tavat teljes hosszában, mialatt férjével néztük és történelemlről és katonai és politikai témákról beszélgettünk. A fiúkról soha nem beszélgettünk, mintha ez túlságosan fájdalmas téma lett volna, vagy túl nagy szégyen lett volna megemlíteni a nevét, és én elégedetten fogadtam el a helyettesítő utód szerepét. Magam is elmentem a sorozóbizottsághoz, teljesen a saját jó szántamból, bár előfeltétel volt, ha a későbbiekben állampolgárságot akartam. A Fordham Road és Grand Concourse Boulevard sarkán volt egy jól látható és feltűnően odarakott Hadsereg és Légierő toborzó iroda. Bementem és egy magas és jóképű repülő tiszt fogadott vagány egyenruhában és gyanakodva nézett rám.

– Menjen a sorozó bizottság irodájába, – mondta és a kezembe adta a címet. – Majd azok eldöntik, hogy mit akarnak csinálni magával.

Elmentem, kitöltöttem egy halom űrlapot, és együtt egy tucatnyi fiatalemberrel leültünk és vártunk. Várakozó társaim egyáltalában nem repestek az örömtől.

– Próbáltam rejtőzködni sokáig, és cserélgettem lakcímeimet, – füstölgött az egyik, – de megtaláltak.

– Átkozott vietnámiak, – káromkodott a másik, – tőlem maradhatnak kommunisták. Mit érdekel engem. Nem fogom a lábaimat leszakíttatni a szabadságukért és a demokráciájukért.

Egy óra múlva behívtak és a kezembe nyomtak egy besorolási igazolványt. Az állt rajt, hogy 5A, igazolva, hogy túlkoros vagyok katonai szolgáltra. Ez az igazolvány azóta is egyik legértékesebb tulajdonom. Hazafias kötelességemet megtettem, és a többi már nem volt az én dolgom.

Csordás Gyuszt, az öreg harcsabajuszú kőműves pallért, és két tinédzser leánykát néhány nappal Karácsony előtt megkeresztelték a templomban. A szószék mögött volt egy kis medence és Fülöp tiszteletes derékig benne állva, és hosszú fehér köntösbe öltözve benyomta a fejüket a víz alá és menydörgő hangon bejelentette, hogy meg vannak mentve. A baptisták nem keresztelnek röviddel születés után. Megvárják, amíg a gyerek elég érett lesz, és saját maga el tudja határozni, hogy el akarja fogadni az Urat életében vagy sem.

Így legalább tudtam, hogy mi vár rám, ha eldöntöttem, hogy fizetem-e az egyházi tizedet.

Az 1970-es esztendő jövetelét nagy lelkesedéssel és óriási vacsorával ünnepeltük meg a templom feletti nagyteremben. Legalább háromszáz ember jelent meg és egy második vagy harmadik generációs öreg magyar ült a baloldalamon és egy Dávid nevű fiatal magyar a jobbomon.

Dávid nem volt gyülekeztünk tagja, senki nem látta sem a szilveszteri ünnep előtt, sem utána. Csak bekopogott az ajtón és beinvitálták.

– Gondoltam, – Dávid magyarázta, – jobb lesz a szilvesztert emberek között töltenem, minthogy egyedül búslakodjak és sajnálkozzak magam felett. Most jöttem vissza San Franciscóból, és errefele nincs valami sok barátom. Te honnan való vagy?

– Budapestről.

– Melyik kerületből?

– A hetedikből.

– Én is, melyik iskolába jártál.

– A Rottenbiller utcai elemibe.

– Hihetetlen, – kiáltott Dávid. – Én is abba az iskolába jártam. Melyik évben végeztél?

– Ezerkilencszázötvenhatban.

– Hat évvel feletted jártam. Micsoda fatális véletlen. Mi a foglalkozásod?

– Gépésszmérnök, és neked?

– Operaénekes vagyok. A San Franciscói Operánál voltam néhány évig és most próbálok bejutni a New Yorki Metropolitan operaházhoz. Csodálatos és iskolázott hangom van, de nincsenek kapcsolataim. Jelenleg szállodában lakom, de kellene egy olcsóbb és inkább állandó jellegű lakás. Te hol laksz?

– Albérlős házban, egy hétre csak tizenegy dollárt fizetek.

– Fantasztikus, gondolod, hogy van még kiadó szobájuk?

– Biztosan van. A tulajdonosok itt vannak. Akarsz velük beszélni?

– Nőt felvihetsz a szobádba?

– Nem.

– Nem? – Dávid lekicsinylően legyintett a kezével. – Akkor nekem nem kell. Olyan kégli kell, ahova felvihetek lányokat.

– Nem a Baptistákhoz.

– Ok, semmi baj, azért még nagyon rendes emberek lehetnek. Felséges volt a vacsora és valahogy meg szeretném köszönni nekik. Gondolod, hogy elénekeljem nekik a bordalt a Bánk Bánból? (2)

– Nagyszerű lenne. Magam is szeretném hallani.

– Megkérdeznéd őket?

Odaléptem Fülöp bácsi tiszteleteshez és elmagyaráztam neki, hogy van közöttünk egy fiatal magyar operaénekes és szeretne nekünk elénekelni egy vidám szilveszteri dalt a Bánk Bánból. Fülöp bácsi nyilván nem ismerte a Bánk Bán operát, és nyilván azt hitte, hogy valami vallásos ének lesz és bólintott.

– Ernő barátja, – a derék lelkipásztor felállt és bejelentette. – Egy hagyományos magyar dalt fog előadni nekünk.

Dávid odament a zongorához, eljátszott néhány futamot, és remekül előadta a híres dalt, amit mindenki ismert Magyarországon, kivéve a Baptistákat.

*Ha a bánat és a bor agyadban frigyre lép,
Lassan felmerül az élet puszta kép.
Gondolj merészet és nagyot, és tedd rá éltedet.
Hisz nincs veszve bármi sors alatt, ki el nem csüggedett.
De amíg áll, és amíg él, ronts vagy javíts, de ne henyélj.
Igyál. Igyál, a világ örökké nem áll.
Ronts vagy javíts, de ne henyélj.
Ronts vagy javíts, de ne henyélj.
Ronts vagy javíts, de ne henyélj.*

Dávid befejezte az éneket, meghajtotta magát és várta a tapsot. Senki nem tapsolt, még csak nem is mosolyogtak, csak ültek kővé meredt arccal és rosszalló tekintettel. A Baptisták soha nem ittak semmiféle alkoholt, és nyilván megrémültek, hogy Dávid és én valamiféle halálos istenkáromlást követtünk el.

Próbáltam megmagyarázni Dávidnak a lelkesedés hiányát és a derék fiú megértően bólintott. – Tudom, – mondta, – rosszul választottam ki a dalt. Sajnálom, öregfiú, remélem, hogy nem mártottalak bele semmi slamasztikába.

A vacsora folyt tovább, imádkoztunk és mindenki elfelejtkezett Dávidról és operaénekes ambícióiról.

A férfi a bal oldalamon próbált magyarul beszélni hozzám, de olyan erős akcentusa volt, hogy tisztára viccesnek találtam. – A nagyszüleim magyarból valók, – magyarázta. – Beörököltem egy kis pénzt és csomót spekulálok vele. Olcsón veszek földet, fent észak New Yorkban, vagy Maine államban, és néhány évvel később jókora haszonért eladom. Most is van egy öthektáros területem a Schroon Tó mellett. Bővizű csörgedező patak fut át rajta és a sziklák közötti mély tele van pisztránggal. Vagy inkább Vermont államban szeretnél venni száz hold tejgazdasági farmot?

Ekkora már olyan jól éreztem magam ezek között a csodálatosan érdekes emberek között, hogy minden alkohol nélkül és mégis, pedig egyetlen csepp sem volt az egész épületben teljesen kaptosnak éreztem a fejem.

Imádtam az egészséget, és a végén a mákos bejglit mennyeien ízletesnek találtam. Mégiscsak jó lesz ott élni Amerikában, gondoltam és vettem még egy szeletet a bejgliből.

Nyolcadik Fejezet

Enyhe telünk volt és késő januárban valamelyik szombat reggel, ahogy andalogtam lefele az East 204-es utcai üzletsor mentében észrevettem Mariskát. Egyedül volt és egy darabig figyeltem, majd átvágtam az utcán és elébe léptem.

– Helló, – mondtam, – meglepő, hogy itt találom magát.

– Miért? – felelte száraz hangon és nem mosolygott. – Éppen úgy vásárolok, mint maga.

– Ezer éve nem láttam, – mosolyogtam rá félszen. – Merrefele tűnt el?

– Dolgom volt, – felelte, – iskolába járok és dolgozom.

– Milyen iskolába? – eresztettem rá térdemre a kezemben tartott csomagokat, – Vasárnap is? Három hónapja nem láttam a templomban.

– Lyukkártya beíró iskola, és vasárnaponként dolgozom.

Válaszai felkeltették érdeklődésemet. Már is iskolába jár és én meg nem. Egy lépéssel előbbre lenne? Valahogy sorstársaságot éreztem iránta. Ugyanolyan körülmények közül jött, mint én és becsületesen próbál sikerre menni. Talán többet is meg kellene, hogy tudjak róla. Kizárólag csak, mint egy barátról. Tiszteletben kell tartanom házasságát.

– Volna kedve leülni valahol és egy keveset beszélgetni? – kérdeztem. – Ott van egy McDonald a sarkon. Innánk egy kávét és ennénk egy süteményt hozzá.

– Rendben, – Mariska rám pillantott és valami érdekes fény villant meg a szemében. – Majd valahol hátul ülünk, ahonnan senki nem láthat meg az utcáról.

Megvettem a kávét és a süteményt és odavittem az asztalhoz, ahol Mariska, háttal a fő étkezőrész felé ült. – Kérdezzen, – mondta, miután én is leültem és elhelyezkedtünk.

– Honnan való? – kérdeztem és néztem, ahogy aprót hörpint kávéjából.

– Budakesziről, (3) kell, hogy ismerje a helyet. Egy nagyközség Budától nyugatra a dombok között.

– Ismerem, – bólintottam. – Gazdag és virágzó sváb falu.

– Sváb lány vagyok. – Mariska sajtószerű nézéssel nyugtatta rajtam szemeit. – Apám a falu asztalos volt, és jókora műhelye volt, mielőtt a kommunisták államosították. Hatan voltunk testvérek, és meg akartam szabadulni zsarnokságától. Férjhez mentem Karcsihoz, a vén hazughoz és a zubogva forró fazékból a tűz lángjai közé ugrottam.

– Nem veszem észre, hogy túlságosan kedvelné a férjét, – kérdeztem, próbálva közömbösség álarca mögé bújni, de a hangom mégis remegett, mert életem sorsdöntő pillanata volt ez. Férjezett nővel kezdek ki. Akaratomon kívül, de még ez az egyszerű pár mondat is bűnösség érzetét hozta rám, de volt valami ellenállhatatlan vonzalom bennem Mariska iránt, és ha még egy lépést teszek, végérvényesen belekavarodok a hazugságok és a becsapások ragadós hínárjába, és amikor eljön az ideje, az ördög majd előrelép, és saját maga feltételei mellett kezd velem üzletet tárgyalni.

– Nem kedvelem egyáltalán, – Mariska reagált kéretlen véleményemre. – Karcsi egy mocskos pervert.

Jól felfogott érdekem ellenére, szimpátiát éreztem iránta. Házassági helyzetét nyilvánvalóan utálta, és tudatta velem. Csapdába csalna? Ezt kellett volna kérdezni magamtól, és tovább kellett volna állnom, de maradtam és egyre rosszabbodott a helyzet.

– Miért mondja ezt? – kérdeztem ostoba pofával. A téma túlságosan bizalmas volt valakivel, akivel idáig még két épkézláb mondatot sem váltottunk. De késő volt a bánat. A szavak

kirepültek számon és többet nem tudtam visszaszívni őket. Sikamlós lejtőre léptem és nem volt többé visszakozz.

– Van egy öreg néni a szomszédban nálunk, és néha, de inkább elég sok alkalommal vigyáz unokájára. – Mariska felelte. – Egy gyönyörű hároméves kislány, úgy hallom, hogy örökbe fogadták. A vén boszorkány bele van esve Karcsiba, és ha nagyon be van tintázva, megengedi, hogy leányunokája átjöjjön lakásunkba. Karcsi egyszer kivette a farkát és a kislány kezét rátette, és undorító szemeivel rám nézett. – Lássuk csak, – mondta, és okádni tudtam volna, – hogyan tetszik neki?

– Oh, – nyögtem, – és mit csinált a kislány?

– Nekiment Karcsinak és ütötte verte kis kezeivel.

– Maga mit csinált? – kérdeztem kapkodva a levegőért és lobogott a vérem a felháborodástól.

– Semmit, – Mariska legyintett letargikusan, – ha egy szó ellenvetésem lett volna, Karcsi össze-vissza ver. Karcsi egy szörnyeteg.

– Fel kell jelentenie a rendőrségen.

– Miért?

– Ha nem jelenti fel maga is bűnrészes lesz. Gyermekes molesztálás nagyon súlyos büntett ebben az országban és komoly bajba kerülhet. El kell mennie a rendőrségre, mielőtt a kislány elmondja nagymamájának, vagy szüleinek, vagy akárkinek.

– Karcsit letartóztatják, és itt maradok férj nélkül, és miből fogok megélni.

– Nem számít, akkor is fel kell jelentenie. Karcsi most hol van?

– Otthon alszik. Éjjel kettőkor jött haza munkából és délig nem fog felébredni. Reggeli és ebéd kombinációt kell készítenem, mielőtt felébred.

– Még van két órája, – pillantottam az órára. – A helybeli rendőrség három utcasarokra van ide. Magával megyek, ha akarja.

– Nem, – Mariska felelte riadtan. – Ne jöjjön velem. Nehéz lenne megmagyarázni. Feljelentem, de nem akarok jelen lenni, amikor letartóztatják. A rendőrség után hazamegyek, és úgy teszek, mintha semmiről sem tudnék semmit. Elkészítem az ebédjét, és ahogy visszafekszik aludni, átmegyek Gizihez. Jöjjön át Gizihez délután, ha akarja tudni, hogy mi történt.

–

Aznapi délután a Baptistákkal kimentünk az Állatkertbe. Ezek a szombat délutáni kirándulások szinte kötelezőek lettek. Nyilvánvalóan, egész heti unalmas létezésükért kompenzálta őket.

A Bronxi Állatkert érdekes hely. Szeretem az állatokat, és ez alkalommal is Miska büszkén magyarázott és mutogatta a ritka, esetleg kihalófélben lévő állatfajtákat, amiket csak a Bronxban lehetett találni. Ennek ellenére képtelen voltam odafigyelni, és alig vártam, hogy befejezzük a látogatást és a korai sötétség ürügyén hazahajtsunk.

Ettem, gyorsan lezuhanyoztam és felvettem legszebb öltönyömet, amit még egy úri szabó vart Budapesten. Jól akartam kinézni, elvégre egy nőnél teszem tiszteletemet.

Ismertem az épületet, Parkside Place 4225, a legutolsó épület volt az utcában, egy üres telek mellett, hatalmas sziklával és szálfamagasságú gyomokkal. Péter Gizella ott lakott a házmeisteri lakásban, külön bejáratral az utcáról. Nem volt rossz kinézetű épület, nem egy átlagos proliház, amiről a Bronx annyira hírhedt. Kőből cefrán faragott bejáratához széles gránit lépcsők vezettek, majd nem egy teljes emeletnyi magasságba.

Becsöngettem és Gizi nyitott ajtót. – Oh, megjött, – üdvözölt, – végre személyesen is meglátogat minket.

Nem akartam kérdezni, hogy Mariska náluk van e. Ez túlságosan nyilvánvaló lett volna. Meg kellett próbálnom szerencsém a Péter családdal. Elfogadhatóak voltak, bár határozottan

nem annyira úriasak, mint a többi Baptisták. Tóni, a férj rajzolóként dolgozott egy nyomdagépeket gyártó gyárnál New Rochelle városban, és nem régiben küldték el munkahiány miatt. Gizi volt a házmester és állandóan hosszú pamutruhát viselt, és seprűjére támaszkodott. Mindenkinek a legjobb barátja volt, és ugyanakkor legveszedelmesebb nemeze.

– Jöjjön be, – hívott be vidám mosollyal széles arcán. – Mariska is itt van, a férje nélkül.

Gizella olyan fajta személy volt, feltételeztem és joggal, és alkalmas elővigyázattal, aki imádott párokat összehozni, azaz keríteni. Azonban, ha beleestél csapdájába, ő lett volna az első, aki elmondja a férjnek. Alternatívaként, megszarolt volna és hallgatási pénzt követelt volna, vagy bejelentett volna az emigrációs hivatalnál, hogy házasságtörést követysz el.

– Nem találkára jöttem hozzá, – motyogtam.

– Persze, hogy nem. – Gizella vihogott. – Ezt mindenki tudja. De akkor is jöjjön be. Éppen most álltam neki vacsorát csinálni. Csirkepaprikást, szereti a tejfeles csirkepaprikást?

– Már vacsoráztam.

– Ugyan már, egy fiatalember, mint maga. Mindig meg tud enni egy tál jó hazait. Éppen olyan, ahogy a mamája csinálja.

Nem tudtam ellent mondani, végre valami eredeti magyaros étel. Ellenállhatatlan ajánlat, gondoltam és beléptem az ajtón.

Mariska a díványon ült a nappaliban. Szerszámos ládjával vállán Tóni éppen ment ki az ajtón és savanyú pofával visszaszólt. – Fel kell mennem a 6A lakásba, a fürdőkádcsap megint csöpög.

Tóni elment és Mariskát meg engem kettesben hagyva Gizi kiment a konyhába. Az ajtóból visszafordult és ránk kacintott.

– Na, aztán ti ketten, viselkedjetek. Ne csináljatok semmit, amit én nem csinálnék, de ha csináltok, nevezzétek el rólam. Most meg kell pucolnom a csirkét és fel kell vágnom darabokra, és nincs semmi segítségre szükségem.

Ahogy Gizella hallótávolságon kívül volt, remélhetően, Mariska felé fordultam.

– Hogy ment a dolog?

– Bementem a rendőrségre, – Mariska nézett körbe elővigyázatosan. – Beszéltem az őrmesterrel a portán, és elmondtam neki az egész történetet, és tudod, hogy mit mondott.

– Mit?

– Asszonyom, kezdte és csak nagyjából idézem a szavait. Maga a gyerek közeli rokona? Nem, feleltem és az őrmester folytatta. A sérelmes fél családjának kell egy ilyen esetet jelentenie. Honnan tudjuk, hogy maga nem a férjét akarja belekeverni a bajba? Alaptalan vádaskodás komoly büntetést ebben az országban. Maga nem idevaló, és ami törvényeink szerint mindenki ártatlan, akinek a bűnössége még nincs bebizonyítva. A férjétől próbál megszabadulni? Azért ment hozzá feleségül, hogy letelepedhessen ebben az országban? Töltse ki ezt az űrlapot, ha óhajtja, de ez a maga káderlapjára is rámegy, nemcsak a férje priuszára.

– Hihetetlen, – ráztam a fejemet. – Az alávaló aljas szemétláda. Kapott a végén legalább valami rendőrségi jegyzőkönyvet az esetről?

– Kaptam. – Mariska felelt és táskájából kihúzott egy papírlapot. – Itt van. Tegye el maga, megtenné? Nem szeretném, ha Karcsi megtalálná nálam.

– Rendben, – mondtam és elvettem az okmányt. – Hol van most? Letartóztatták?

– Nem. – Mariska nézett rám ijedten. – Valami futballmérkőzést néz a lakásunkban a televízión és iszik. Félek hazamenni és egy ágyban aludni vele.

– Karcsi aludjon a díványon.

– Nincs díványunk. Egy szobánk van. Ez az egész.

Életem szerelvénye rossz vágányra kezd térni, gondoltam. Mit keresek itt és mibe keveredek bele? Ez az útkereszt, ahol döntenem kell, hogy mit akarok. Elveszíteném az összpontosításomat? Mariska szépséges fiatal nő, és bajban van, és segítséget remél. Hogyan

határozhatnék? Mi lesz, ha összes megtakarított pénzemen kihúzom a bajból és később, ahogy állása lesz és állandó letelepedése, meglép egy másik férfivel, akinek több pénze van, mint nekem? Ha most nem segítek és elengedem, egy év múlva már rám se néz. Kelepcét állítana? Ez egy ravaszul kitervelt hurok lenne? Egy jól megtervezett tőr? Gizella is benne van?

Szeretnék egy feleséget. Majd valamikor a végén, küszködtem kételkedéseimmel. Egy jó feleséget, jól fizető állással, vagy egy jó családból, aki komoly hozományt hoz. Egy darabig kijárnánk, és amikor már jól ismerjük egymást, akkor dönthetnénk a házasságról.

A Baptisták felettébb értettek az előre elrendezett házasságokhoz. Egyszer egy fiatal nő, Kati nevezetű West Hartford városból, Connecticut államban, lejött a templomba és egy keveset beszélgettem vele. Valamikor gyülekezetünk tagja volt, de tanítónő lett belőle, és Hartfordban kapta első tanítói állását. Tizedét továbbra is rendesen fizette, és Mrs. Fülöp Gertrúd felettébb kedvelte a leányt. Írtam egy levelet Katinak, és Kati meghívott, feltéve, ha Mrs. Fülöp elkísér, mint gardedám.

Kati csinos kétemeletes épületben lakott egy széles bulváron és vacsorát készített nekünk. Vettem neki egy doboz csokoládét, amit a kocsis csomagtartójába tettem. Odaadtam neki a dobozt, és ahogy kinyitotta az összes bonbon meg volt olvadva és fertelmesen csúnyán nézett ki az egész.

– Oh, Ernő, – Kati mondta leereszkedően. – Erre kellett volna, hogy gondolj.

A vacsora elfogadható volt. Kati nem értett nagyon a főzéshez, de azért lassan megindult a beszélgetés. Kati nem köntörfalazott, éles meglátások honleánya volt, és nem látott számunkra közös jövőt.

– Még sokáig nem akarok férjhez menni, – magyarázta. – Istennek akarom áldozni életemet és misszionáriusi munkát akarok végezni a szegénynegyed gyerekei között. Sajnálom, Ernő, ha feleséget keres, rossz helyen jár. Mindamellet, félig zsidó vagyok, később talán ez nem fog tetszeni magának.

A délután hátralévő részét Katinál töltöttük. Semleges dolgokról beszéltünk, végtelenül barátságosan, de a lényeg nem változott. Kikoszarazott.

Hazafele menet rettenetes frusztráltságomban és csalódottságomban lamentációkba bocsátkoztam Gertrúddal.

– Az egyház nem lenne szabad, hogy így megmérgezze a fiatalok lelkét, és elhitesse velük, hogy életüket fel kell áldozniuk vallásos ügyekért.

– Csak egy kommunista mond ilyeneket. – Gertrúd válaszolta komoran és attól a pillanattól kezdve éreztem, hogy többet nem bízok bennem. Miért tételezik fel, hogy minden magyar Antiszemita és kommunista, füstölögtem, de rá kellett, hogy döbbenjek, percepciókat és előítéleteket nehéz megváltoztatni, és olyan asszonyt kell találnom, aki tökéletesen és minden szempontból hozzám való.

Mariska lenne ez az asszony, tűnődtem, és megérné az összes bajt, amibe érte bele kell keverednem? Vagy őt is elveszítem, ha sokat tétovázok?

Mariska észrevette habozásomat, vagy olvasni tudta a gondolataimat, és a lehető legkönyörületesebben, kieresztett a csapdából.

– Ernő, – mondta. – Nincs értelme, hogy rágja magát az én bajaim miatt. Tegye, amit magának tennie kell, és én majd ráncba szedem Karcsit.

– Mit ért ez alatt? – kérdeztem mélységes megkönnyebbüléssel.

– Az ország törvényei kényszerítenek, hogy egy ágyban kell feküdnöm Karcsival, de nem adnak jogot, hogy megvédjek egy gyermeket. Beszélni fogok a nagymamával, és attól kezdve az ő felelőssége lesz. Ugyanabban a helyzetben vagyok, mint maga. Dolgoznunk kell és meg kell hajtani a fejünket. Pénzünk meg kell spórolnunk és a jövőben bizakodnunk kell. Súlyos tévedést csináltam, hogy férjhez mentem hozzá, de akkor sem fogok apám házába visszatérni, és beismerni tévedésemet. Meg kellett volna kapnom zöldkártyámat, miután férjhez mentem

egy amerikaihoz, de Karcsi a kis ujját sem mozdítja, hogy elintézzze. Ha lázadok ellene, bármelyik bevándorlási hivatalnoknak joga van, hogy megjátszott házassággal vádoljon és deportáltathat.

– De ez nem egy megjátszott házasság? – vágtam közbe.

– Nem, – Mariska huncutul rám kacsintott, – a házasság elhátatott, annak rendje módja szerint.

– Mi lesz, ha teherbe esik? – tört ki belőlem, a féltékenység erői eltompítva eszemet.

– Akkor kapcsolt portéka leszek, egy elvált asszony megrongált DNA-es gyermekkel.

– Hogyan tud ennyire cinikus lenni? – mondtam és jeges reszketések nyargaltak fel alá gerincem mentében.

– Helyesen érzékelem, hogy nem akarja, hogy terhes legyek? – Mariska kérdezte csúfondáros hangon. – Miért? Tervei vannak engem illetően?

– Jobbat érdemel, mint Karcsi, – feleltem kitérően.

– Igen, – Mariska vállat vont. – Van valami javaslata?

– Költözzön ki a férjétől és vegyen ki szobát a Baptistáknál. Az East 73-ik utcában, a templom bejárata feletti térben kiadnak magányos nőknek szobát. Aludjon ma itt Gizinél, és jöjjön le a templomba holnap. Beszéljen Gertrúddal és biztos vagyok benne, hogy segíteni fog.

Ebben a pillanatban, mintha végszóra jelenne meg, Gizi visszajött a konyhából. Fakanállal a kezében és csípőre tett kezekkel megállt az ajtóban, és ránk mosolygott.

– Na, mi folyik itt, szerelemmadárkaim? – kérdezte, mintha tréfa lehetne az ilyesmi.

– Ma este aludhatnék itt nálad? – Mariska Gizire nézett. – Holnap kiveszek szobát a Baptista templom feletti diákszállóban, és legyen pokol vagy árvíz, de soha többet nem megyek vissza Karcsihoz.

– Okos ötlet, – Gizella felelt. – Majd velem alszol és Tóni meg a díványon. Ha Karcsi keres, megmondjuk, hogy fogalmunk sincs, hogy hol vagy.

– Köszönöm, – Mariska mondta csendesen. – Tudtam, hogy rád számíthatok.

– Semmi probléma, – Gizella leeresztette karjait. – A csirkepaprikás majdnem kész. Tóni egy perc múlva itt lesz. Terítetek meg hat személyre, beleértve az én két ebadtámat.

Tehát így, a nap véget ért. Függetlenségemet megtartottam, és hozzá tisztán a káderlapomat és erkölcsi integritásomat. Segíteni fogok Mariskának megszerezni a zöld kártyát, és jó barátok maradunk. Nem szeretők. Nem addig, amíg válása nem végérvényes.

Kilencedik Fejezet

Március vége fele határozottan javult az idő. Dézsából öntött esők elmosták a tél szemetét és a nappalok megnyúltak. Ideje volt, hogy meg tanuljak autót vezetni. Huszonnyolcadik születésnapom közeledett és még életemben nem vezettem gépkocsit, és gondoltam, hogy orvosolni kellene ezt a hiányosságomat. Néhány hétig tanulmányoztam a közlekedési szabályzatot és a Tremont Avenue-i New York Állambeli közlekedési rendőrségnél letettem az írásbeli vizsgát. Olasz menekült útleveletem elfogadták személyazonosságának és egy címemre jött névszerinti levelet, mint lakóhelyem bizonyítékát. Akkoriban a szabályok jóval lazábbak voltak, mint most, ahogy az országban lényegesen kevesebb volt a bevándorló, és illegális bevándorlás szinte nem is létezett. Kivéve a Puerto Ricó-i spanyolokat, temérdek volt belőlük, de országuk amerikai tulajdonban volt, és bejöhetek ide bármilyen vízum vagy bevándorlási okmány nélkül. Milliós számra jöttek, és legtöbbször a Bronxban telepedett le. Dél Bronxban az utcákon lehetett hallani spanyol beszédjüket, de a mi szomszédságunk Irish erődtímeny maradt, és senki nem beszélt spanyolul.

A telefonkönyvből kinéztem egy autóvezetési iskola címét és szombat délelőtt leföldalattiztam hozzájuk. Az oktató, egy fiatal spanyol, vagy a helybeli zsargon szerint egy *latino* elvitt egy széles, elhagyott bulvárra és a volán mögé ültetett.

– Hajtson, – mondta, – hogy lássam mennyi leckére és hány óra vezetési gyakorlatra lesz szüksége.

Semmi érzésem nem volt a kocsizás és vadul megforgattam a kormánykereket és könnyörtelenül belerúgtam a gázpedálba. – Legalább harminc órára lesz szüksége, – röhögött a fiatal latino. – Ami óránként húsz dollárjával összesen hatszáz dollárra fog kijönni.

Ez lényegesen több volt, amennyit a jogosítványra terveztem költeni. Megköszöntem az információt és hazamentem. Odahaza elmondtam Kindynek, balul sikerült próbálkozásomat és néhány órával később Miska kopogott az ajtómon.

– Én meg tanítom magát vezetni, – mondta. – Háromszáz dollárért, és addig visszük magát a hajtási vizsgára, amíg át nem megy.

– Nagyszerűen hangzik, – feleltem, – mikor kezdünk?

– Jövő szombat reggel. – Miska ragyogott az elégedettségtől és az extra háromszáz dollár jövedelem lehetőségétől. – Két órát minden alkalommal. Kezdetben kora reggel indulunk, a komoly forgalom megindulása előtt.

Miska kitűnő oktatónak bizonyult. Negyvenöt éves autóvezetési gyakorlatom, és mindössze három jelentéktelen összekoccanásom tanúskodik oktatói jártasságáról, és elővigyázatos és fegyelmezett autóvezetési szokásairól. Kindy eljött velem a vezetési vizsgára és hosszú kombi kocsijukat sikeresen beparkoltam a járda mellé párhuzamosan és az összes fordulót is megcsináltam egyetlen hiba nélkül. Május közepére megvolt a New York állambeli jogosítványom.

–

Másik történetre térve, egy megfelelő alkalommal, elkísértem Mariskát a Bevándorlási és Honosítási Hivatal irodájához, a Federal Plaza 26 cím alatt, közel a Broadway sugárúthoz az alsóvárosban. Ott kitöltöttünk egy zöldkártyát, azaz állandó letelepedést kérelmező űrlapot. Az állandó letelepedési engedély nélkül nem lehetett elkezdni válóperét.

Mariska nagyon ideges volt és félt, hogy keményen fognak bánni vele, de semmi ilyesmi nem történt. Egy órányit vártunk egy hatalmas teremben, több száz más bevándorlóval egyetemben, és legalább egy tucat ablak volt, ami mögött hivatalnokok ültek és foglalkoztak a betervezett ügyekkel. Egy középkorú színes hölgyhöz kerültünk, aki abszolúte érdektelen arccal segített nekünk kitölteni az állandó letelepedési űrlapot. Szerencsére Mariskának még megvolt a magyar útlevele, ahova egyértelműen be volt pecsételve, hogy legális bevándorlóként lépett be ebbe az országba.

Hat-héttel később megkapta zöldkártyáját. Ez az eredetinek a másodpéldánya volt, mert a kormány már kiadott egyet, ami Karcsi címére lett elküldve, hat hónappal ezelőtt, és az aljas vén gazember, soha nem adta oda feleségének.

—

Miután körülbelül egy évig dolgoztam a Bronxban egy gépészeti vállalkozónál, végül is be tudtam tenni a lábamat a tervezési szakma képletes ajtajába. Weinstein Charles, hivatásos és államilag igazolt tervező mérnök, egy kis tervezőintézet tulajdonosa a Grand Central pályaudvar közelében felvett, mint tervezőt. Szerkesztetem nála, mérnöki terveket készítettem, és légkondicionálási és fűtési számításokat kezdtem csinálni. Körülbelül két évig csináltam ezt, mialatt szorgalmasan továbbra is tanultam a szakmai elméletet és megismerkedtem a hozzávaló gépekkel. Ügyesen belejöttem a dologba és rövidesen három rajzoló dolgozott a kezem alatt.

Az ezerkilencszázhetvennégyes év elején, egy állásügynök talált nekem egy remek pozíciót a Sverdup és Parcel mega tervezőcég New Yorki irodájában. Ott országúti alagutakat terveztünk és földalatti metróvonalakat, és a gépészeti számításokat és tervezéseket végeztem projectjeik részére. A cégnek rengeteg munkája volt és bevezették a kötelező napi két óra túlórárt. Ötször annyit kerestem, mint első állásomnál új életem kezdetén. Rövidesen húszezer dollár tartalékom gyűlt össze, és jöttek hozzá a további pénzek is.

Még mindig az albérlős házban laktam és nem tartottam automobilt. Az egyetlen luxus, amit megengedtem magamnak, hogy átköltöztem a mellettem lévő szobába, hármas hatalmas ablakkal az utcára nézően és jobb bútorokkal, mivel Dwight meghalt és a szoba megüresedett.

Fülöp tiszteletes nyugdíjba ment és Gertrúddal együtt leköltöztek Floridába. Miska és Kindy elhatározták, hogy követik őket, és elterjedt a hír, hogy el akarják adni a házat.

Eljött az időm, gondoltam, hogy megtegyem lépésemet, és gondos megfontolások és bankoknál és jelzálogkölcsönző cégeknél való érdeklődések után bekopogtam a Majláth család ajtaján.

– Miska, – kezdtem, miután hellyel kínált nappalijában és leültem. Ugyanabba a fotelbe, ahol mindössze öt évvel ezelőtt ültem és reméltem, hogy megkaphatom a legkisebb szobát a házban.

– Hallottam, hogy árulják a házat és meg szeretném venni. Nincs szükségünk ingatlanügynökre és megtakaríthatjuk a nekik járó sápot. Mennyit kérnek a háért?

Ahogy így visszanézek a múltba, ajánlatomat akkor tettem, amikor az egész Bronx égett és rettenetesen rossz híre kezdett lenni. Munkánélküli csőcselék, népek állandósult állami segélyen és hatalmas városi háztömbök a kerület déli és középső részén a szegényeknek, a Bronx végtelenül elhanyagoltnak nézett ki és rettenetesen le volt romolva. Olyan városba terveztem befektetni, ami világosan csúszott lefele a lejtőn. Néhány hónappal, hogy ajánlatomat megtettem az albérlős háért, megnéztem egy háború előtt épült bérházat a West 170-ik

utcában. A New York Times újságban megjelent hirdetés mindössze nyolcvanezer dollárt kért a hatvan lakás nagyságú épületért. Felhívtam az ügynököt és az illető megadta a címet.

– Láttá már az épületet? – kérdezte közömbös hangon.

– Még nem, – feleltem.

– Menjen oda és nézze meg, – az ügynök folytatta, – és hívjon vissza, ha még mindig érdekli.

A Woodlawn vonali metró vonattal lementem az utcáig és onnan gyalog mentem tovább. Az épület egy keskeny utcában állt, tele összetört és kiégett kocsikkal és össze-visszadobált autókerekekkel. Legtöbb ablak be volt törve és sehol nem volt egyetlen fa, de még élő növény sem. A megadott cím előtt óriási tábla állított meg.

Lakbérstrájk.

Egymás hegyére tetejébe hányt szemeteszsákok állták utamat a járda teljes szélességében és az egész hely bűzlött, mint a trágyadomb. A lakbér-szabályozási törvény tette ezt New Yorkkal. A háztulajdonosok nem tudtak beszédni elegendő pénzt az alacsony lakbérekből és elhanyagolták épületeiket. Nem fizettek a szükséges javításokért, télen nem fűtöttek, és hetekig hagyták a kazánokat lerobbanva. A végén, végső megoldásként felgyújtották saját épületeiket és beszédtek a pénzt a biztosítótól. A kapitalizmus legrosszabb formája dühöngött itt. Csavargók ütöttek tanyát a kibelezett és elhagyott épületekben és abszolúte nem volt biztonságos, számtalan szomszédságban sem nappal sem éjszaka, sétálni.

Talán kellett volna kocsit vennem és ki kellett volna költöznöm a kertvárosokba, de az én Bronxi szomszédságom nem adta fel. Az Irish népek kemény legénynek bizonyultak. Hatalmas templomuk volt fellegvárak közepén, egy nemrégiben épített modern épület, mellette egy katolikus iskolával, és a fehérek szembeszálltak az esélyekkel és irányzatokkal. A belvárosi szegény helyekről a város autóbuszon hozta a fekete gyerekeket az állami iskolákba, és a helybeliek megtagadták gyermekeik beíratását. Osztályaik félig üresen álltak, amíg a St. Brendán parókia iskolában negyven gyereket zsúfoltak be egy osztályba. Egyetlen ingatlanügynök sem mert működni a szomszédságban. Bárki lakás keresőnek vagy személyesen kellett ismernie a tulajdonost, vagy a házmester legjobb barátját, ha üresedést remélt találni.

Jobban kereső és pénzesebb feketék, akikben volt valami előkelőség, nem akartak a Bronxban letelepedni. Ha a fehér fajüldözőkkel akartak küszködni, inkább a gazdag kertvárosokat választották. Az megérte, nem a Bronx.

Magyarországról való barátaim kiközösítettek. Átköltöztek Bergen megyébe, New Jersey államba, és jókora lakbért fizettek egy egyemeletes házakból kertvárosi stílusban kialakított lakótelepen, River Edge városban, és így vették fel a harcot a faji integráció ellen. Régi barátom és évfolyamtársam a Budapesti Műszaki Egyetemről nem volt hajlandó eljönni hozzánk, ki a Bronxba és barátságunk hervadozott, majd végleg elhalt. Jobb is volt így. Én egyre gazdagodtam és ő meg fizetéstől fizetésig osztotta be a keresetét, bár vezető mérnök volt a Burns és Roe cégnél, és rettenetesen fennhordta az orrát.

New York város még mindig temérdek jót ajánlott, és én számítottam is rá.

– Negyvenötezer dollár, – Miska mondta, meglepve és félbeszakítva elmélkedéseimet.

– Ennyit össze tudok hozni, – feleltem és szemébe néztem.

– Egy feltétellel.

– Jöhet, – mondtam egyetlen szemrebbenés nélkül. – Mi lenne az?

– Ez a ház, valahogy hagyományosan a templommal van összekapcsolva. – Miska kezdte ájtatos hangon. – Mint új tulajdonos előnybe kell részesítenie gyülekezetünk tagjait.

– Pontosan ez az ok, amiért meg szeretném venni, – válaszoltam, Kindyre pillantva, és konstatálva örökkévalón boldog belegyezését, amikor valami elnyerte tetszését. – Feltétlenül előnybe részesítenék idősebb és vallásos bérlőket.

Tételezzük fel, gondolkodtam, mialatt Kindy és Miska felfogták és fontolgatták ajánlatomat és hajlandóságomat, hogy teljesítsem óhajukat, hogy leteszek tizenötezer dollárt, és felveszek harmincezer dollár jelzálogkölcsönt harminc év időtartamra, az akkoriban átlagos hét és fél százalékos kamatlábra. Optimista felfogás, mert nem oly régen elmentem egy ingatlanügynökhöz és családi házat szerettem volna venni Bronx Riverdale nevű szomszédságában. Harmincötezer dollárt kértek, és ott is mondtam, hogy leteszek tizenötöt és a többi évi tizennyolcezer dollár mérnöki fizetésemből finanszírozom.

– Ebben benne van a túlóra is? – károgta a velem szemben ülő kopasznyakú dögkeselyű.

– Igen, – feleltem büszkén, – napi két óra.

– Ez probléma, – vigyorgott az ügynök undorítóan. – A pénzkölcsönzők nem számolják az átmeneti jövedelmet, továbbá maga nőtlen, és feltehetően ingatag jellemű. Maga nem kvalifikált ekkora kockázat vállalására. Sajnálom, nem mutathatom meg magának a házat.

Ez a szőrös fenekű kövér pávián, aki úgy gubbasztott íróasztala mögött, mint egy lakás megrohadt pacal, lehet, hogy jártas szakérője volt a körültekintő kölcsönzéseknek, de nagyon rossz emberismerő lehetett. De lehet, hogy nem, egyszerűen csak nem kedvelte a személyemet, és nem akarta, hogy a Riverdale szomszédságban lakjam. Legyünk igazságosak, és negyven évvel később mondjuk meg a véleményünket. Utálta a kulturális és nyelvi különbségeket, de legfőképpen gyűlölte a keresztényeket. Riverdale zsidónegyed volt, és semmi szüksége nem volt bármi potenciális Anti-szemitára, és semmi esetre sem tételezte fel, hogy ebben az országban, de sehol máshol sem, egy nem zsidó is állandósult sikerre mehet.

A Majláth családdal való egyezkedés egészen más volt. A házban állandósult bérlők voltak, és a bérekből bejött jövedelem bőven fedezte a jelzálogkölcsön részleteit, és az adót és a biztosítást is.

– Leteszek tíz százalék előleget, – mondtam és nyúltam csekk könyvem után, és Miskára és Kindyre pillantottam. – Készítessek elő egy ügyvéddel a szerződést, és vegyék bele a feltételt, hogy templomból való bérlőknek elsőbbséget biztosítok, mialatt utána járok a jelzálogkölcsön megszerzésének.

Kezet ráztunk és mind a hárman ragyogtunk a boldogságtól. Következő héten a New York városbeli East River bank engedélyezte jelzálog kérvényemet és beosztottak egy szakértő inspektort, hogy becsülje meg az épület értékét.

Két hónappal később, ügyvédek által megfogalmazva és a bank által engedélyezve, az összes dokumentum készen állt. Miska és Kindy hozták a bebiztosított tulajdonjogi okmányt és az ingatlantulajdon átment az én nevemre. Miska és Kindy kiköltöztek három gyerekükkel és megindultak Florida felé.

Tágas és kényelmes lakás lett az otthonom a saját épületemen belül. Saját businesssem volt, és mivel elmúlt, hogy öt éve vándoroltam be ebbe az országba, és feltehetően minden más feltételt is kielégítettem, beadtam állampolgársági kérelmemet a külügyminisztérium Bevándorlási Hivatalához.

Tizedik Fejezet

Akkortájt, ahogy Mariska otthagya Karcsit és beköltözött az East 73-ik utcai baptista templom bejárata feletti albérlős helyre, megadtam neki munkahelyi telefonszámomat.

Hosszú idő telt el mielőtt felhívott. Szinte elfelejtkeztem róla. Egyik kollegám, Erwin vette fel a kagylót és ravasz vigyorral a pofáján átkiabált hozzám.

– Hej, Ernő, valami lány szörnyű akcentussal akar beszélni veled. Egyike lehet honfitársaidnak.

Felvettem mellékállomásomon a telefont és kezemmel a számát eltakarva belesuttogtam.

– Halló.

– Ernő? – a női hang kérdezte.

– Mariska? – válaszoltam meglepett hangon, bár azonnal megismertem a hangját. – Itt Ernő, ezer éve nem hallottam magáról. Hogy mennek dolgai?

– Nagyon elfoglalt vagyok.

– Tényleg?

– Tényleg. Befejeztem a lyukkártya iskolát, de nem kaptam munkát. Dolgoztam egy japán cégnél az Empire State Building-ben, de egy hét után elküldtek. Azt mondták, hogy nem értik az akcentusomat és hibákat csinálok.

– Most dolgozik? – kérdeztem, kissé túl hamar. Önző módon valahogy féltem, hogy pénzt akar kérni.

– Igen. – Mariska felelt. – Egy csemegeüzletben dolgozom. Szendvicseket csinálok és üdítőitalokat. Három nap egy héten, reggel nyolctól este nyolcig, de nem adtam fel másodállásomat sem. Még mindig zsidó családoknál takarítok a Queens kerületben.

– Elismerésreméltó, – mondtam, – maga aztán tényleg elfoglalja magát.

– Igen, – sóhajtott. – El akarom tartani magam. Soha többé nem akarok olyan helyzetbe lenni, hogy rá legyek szorulva egy férfir, vagy egy férje, hogy megéljek.

– Idefigyeljen, – mondtam. – Itt a munkahelyemen nem beszélgethetek sokat, de lenne valami hely és alkalom, ahol összejöhetnénk és beszélgethetnénk?

– Lenne, – felelt habozás nélkül, mintha várta volna, hogy felteszem a kérdést. – Találkozzunk az F metró Forest Hills állomásánál vasárnap reggel kilenc órakor. Eljöhet velem a Heimlich család házához, és beszélgethetünk, mialatt takarítok.

– Vasárnap reggel templomba megyek a baptistákhoz. – Feleltem bizonytalan hangon, mintha bátorítottam volna, hogy lebeszéljen róla.

– Ugyan már, – mondta kacéran és rosszállóan egyidejűleg és tegeződésre váltva. – Egyszer kihagyhatsz egy vasárnapi litániát. Mondd nekik, hogy súlyos gyomorgörcsöket kaptál. Nem mondom meg nekik, hogy hazudtál.

–

Vasárnap reggel, úgy tettem, ahogy Mariska tanácsolta. Az F metró vonattal elmentem a Forest Hills megállóig és megláttam Mariskát a peronon várakozni, persze a sínek ellentétes oldalán.

– Fenn az utcán találkozunk, – kiáltotta a vágányokon keresztül. – Gyere fel a lépcsőn és innen gyalog megyünk tovább.

Mariskánál volt valamiféle nagy szatyor és egy élelmiszeres doboz. A Heimlich ház csak három sarokra volt. Mariskánál volt kulcs és kinyitotta az ajtót. Elegáns, Tudor stílusú egycsaládos épület, számos szobával és elegánsan berendezve, Mr. Heimlichnek nyomdájából élt, és ahogy hallottam, sok más produktum között színes pornó magazinokat is nyomtatott. Az üzlet kiválóan jövedelmezhetett, mert otthona tele volt értékekkel és gazdag bútorzattal. A háziak nem voltak otthon. Mr. Heimlich elment a nyomdába és Mrs. Heimlich, Eszter egy jótékonyági ebéden vett részt, az Anti-Defamation Liga B'nai B'rith társaságánál a Manhattanen.

Hogyan jött össze Mariska ilyen emberekkel, nem tudtam. Talán Fülöp tiszteletes vagy Gertrúd révén.

Mariska az élelmiszeres dobozt az ajtón kívül hagyta és bementünk.

– Miért nem hozza be az ebédjét a házba? – kérdeztem csodálkozva.

– Ez egy kóser háztartás. – Mariska rám nézett. – Az ebédem nem lett kóser módra elkészítve. Nem hozhatom be a házba, és majd ebédidő alatt a bejárati lépcsőkön ülve megesszük.

Bent Mariska levette a kabátját. Egyenesre rázta és az előszobában felakasztotta egy fogasra. Tornacipő volt a lábán és szűk farmernadrág, és a látvány elvette lélegzetemet. Hosszú lábai, kétségtelenül izmos és mozgékony, és formás hátsó hozzá, ami sem nem volt nagy sem nem kicsi. Csak tökéletes és kíváncsú.

Kivett egy porszívót az előszobai beépített szekrényből, hozzá egy vödört és egy felmosórongyot, közben háttal nekem állandóan hajolgatott, és a szája be nem állt.

– Mr. Heimlich már nagyon öreg és rozoga, – mondta. – Etel nem szeret vele bárhova se menni. Ha felesége nincs idehaza, Izsák, ez Mr. Heimlich, sokszor megkér dolgokra, amit a felesége nem csinálna meg neki.

– Milyen dolgokra? – kérdeztem, közben nézegetve Mariskát, ahogy porolta a polcokat és egy puha ronggyal törölgetett.

– Beöntést adni neki, – Mariska vállat vont. – Gyakran van szorulása és akkor könyörögni kezd. – Mariska, drágám, itt az ideje, kérem, csinálja.

Micsoda aljas elvesztegetése egy gyönyörű nőnek, gondoltam és felfordult a gyomrom. Idegenek házat takarítja vasárnap délelőtt, amikor a templomban kellene lennie, és férjhez kellene mennie és a saját fajtája haladásának érdekében gyerekeket kellene szülnie.

– Miért csinálja ezt? – kérdeztem.

– Mit miért csinállok? – kérdezte, és nem nézett felém.

– Hogy engedi, hogy mások cselédet csináljanak magából.

– Nem vagyok cseléd, – Mariska egy pillanatra abbahagyta a portörleszt és rám nézett. – Ez egy business, és történetesen jó business New Yorkban.

– Mit ért ez alatt?

– Több családnál is takarítok. Nem mind én csinálom. Elegendő nő van minden korosztályban, akik hajlandók takarítani. Harminc dollárt kérek egy fél napra és hatvanat egy egészre. A lányoknak négy dollárt fizetek órájára, a többi az enyém. Jelenleg hat háztartást látunk el így.

– Megkerülhetik, és a háta mögött megcsinálhatják a maguk businessét. – Csóváltam a fejem hitetlenkedve. Ez a fiatal nő, alig huszonöt éves, teljesen más, mint gondoltam róla. Vállalkozó volt, talán az apjától tanulta. Valamit bevesz a fejébe és megcsinálja. Talán ő lesz a hozzám való asszony. Okos, takarékos és dolgozós, sokat el tudnánk érni ketten. A pokolba az angolszász primadonna hercegnőkkel, akik nem akarják bepiszkítani a kezüket és állandóan követelnek valamit embereiktől.

– Nem kerülnek meg. – Mariska felegyenesedett, megfordult és felmért magának, mintha a gondolataimat akarná olvasni. – Eszter és a többiek is, bennem bíznak. Ugyanazt a lányt nem küldöm túl sokszor ugyanarra a helyre. Mindamellet, csak nekem van telefonom az ágyam mellett, és nekik nincs. Megalapozott nevem van, és hogyan fejezik ki magukat ebben az országban, én vagyok célszemély, vagy vezérürü, ha így jobban érti.

– Levonja az adót és a Social Security nyugdíjbiztosítást alkalmazottjai fizetéséből? – kérdeztem, még mindig kételkedve, hogy összehozott egy ilyen merész, igazi kapitalista koncepciót.

– Ja, – Mariska megállt egy percre és az izzadtságot letörölte homlokáról. – Főállásomnál levonják az összes adót és nyugdíjbiztosítást, és a hölgyeknek, akik takarítatnak ezekkel a cselédekkel, azoknak kellene levonni a Social Security adót, és az alkalmazottaknak kellene beadni saját adóbevallásukat, de senki nem teszi. Minden a suba alatt folyik. Hát így, valahogy így dolgozik ez a csodálatos vállalkozási rendszer.

– Hol tanulta meg mind ezt?

– Esztértől. Tőle tanultam mindent. Úgy szeret, mintha a saját lánya lennék.

– Akkor is, – mondtam. – Előbb utóbb be kell, hogy jegyeztesse cégét, különben az IRS adóhivatal lakatot tesz ajtajára.

– Milyen ajtóra? Nincs semmiféle ajtóm. – Mariska mosolygott. – Még csak cégtáblám sincs. Csak egy titkos telefonszámom van és egy üzenetrögzítő szolgálat.

– Sokáig ezt nem kell csinálnia, – néztem rá vágyakozóan, ahogy lehajolt és benyomta a porszívó dugóját a fali csatlakozóba. – Jobbra fognak fordulni a dolgok.

– Tudom. – Mariska megállt és a szemembe nézett. – Minden kezdet nehéz és a problémákat, ahogy jönnek, úgy kell megoldanunk. Szovjet kommunista nyomás alatt 1946-ban, a háború utáni magyar kormány falum fele lakosságát deportálta, beleértve a nagyszüleimet is, mert engedték, hogy fiaik beálljanak a Wehrmachthoz és nevüket visszaváltoztatták az eredeti németre. Apámnak négy gyereke volt és nem állt kötélnek, amikor a Volksbund (4) toborzott. Végül Horthy sorozta be 1944 nyarán. Kilenc hónapos állandó harc és visszavonulás után, Amerikai fogságba esett. Az amerikaiak elengedték 1945 augusztusában és gyalog tette meg a háromszáz kilométert Ausztriából hazáig.

– Mi a leánykori neve?

– Vogel, apám soha nem változtatta meg német nevét magyarra és soha nem jelentkezett önkéntesnek a német hadsereghez. Ezért engedték meg, hogy maradjon, és én így nőttem fel Magyarországon. Nehéz gyermekkorom volt, és erős akarátú, kemény nő lett belőlem. Ezt vesse az eszébe.

Mariska nekiállt porszívózni és nem tudtam válaszolni. Nem is tudtam volna semmit sem mondani. Igaza volt.

–

A következő két óra folyamán, üldögélve és követve Mariskát szobáról szobára, eldöntöttem. Ő az én asszonyom, határoztam el, és ez egy Isten ajándékozta alkalom, amit meg kell, hogy ragadjak.

Mariska kihúzta a porszívó dugóját a dugaszolóból és eltette a porszívót.

– Együnk, – mondta és felém fordult. – Ki a lépcsőre, Ernő, de megértem, ha el akar menni.

– Maradok, ha nincs ellenére, – bólintottam és követtem ki az ajtón.

Kint Mariska adott egy szelet rántott csirkét és egy tányér krumpli-salátát és egy doboz kólát.

– Én sütöttem, – mosolygott, – édesanyám receptje.

Jókorát haraptam a csirkéből és egy púpozott kanállal a salátából is betettem a számba. Nagyon ízletes volt mind a kettő. Ittam hozzá egy kortyot a kólából, és lassan rágtam és elgondolkozta néztem a cipőm orrát.

– Szeretnék magával randevúzni, – mondtam vontatottan és nem mertem a szemébe nézni. Ez hamisság lett volna, és Mariska átlátott volna rajtam, mint egy röntgengép.

– Miért? – válaszolta. – Mit akar tőlem, szexet, kapcsolatot, vagy mit?

– Közelebből szeretném ismerni, – feleltem, közhelyek mögé rejtőzve, hogy palástoljam igazi érzéseimet és szándékomat.

– Elkésett, – Mariska vádaskodóan nézett rám. – Már van férfitársam.

– Valóban? – mondtam és valami szörnyen hangozhattam, fájdalomtól kínzottan, amit többet nem tudtam elrejtetni. Elszalasztottam esélyem ezzel a csodálatos nővel. Az egyetlennel, akivel bármi esélyem volt életem akkori bizonytalan fázisában.

– Hogyan történhetett ilyen hirtelen? – kérdeztem.

– Vasárnap délutánonként általában átmegyek Gizihez. – Mariska magyarázta túlságosan könnyed és érdektelen hangon. – Gizi mutatott be Ádámnak. Ádám felesége autóbalesetben meghalt, amit Ádám okozott, és Gizi szavai szerint nőre volt szüksége. Ádám szintén német nemzetiségű. A negyvenes években családotól kitelepítették Magyarországról. Esztergályosként dolgozik ugyanabban a gyárban, ahol Gizi férje, Tóni rajzol. Ádámnak szép, berendezett lakása van a Perry Avenue-n, a Bronxban, de vissza akar költözni németbe, és akarja, hogy vele menjek.

– Már volt nála, – kérdeztem lélegzetemből kifűlva és elsápadva. – Láttam a lakását?

– Igen, – Mariska felelte és kezdte elrakni ebédünk maradékát és becsukta az ételes dobozt.

– Mi mást várt? Segített zöldkártyámat visszaszerezni, de azóta nem telefonált és teljesen elfelejtkezett rólam. Mi történt, hogy hirtelen érdeklődik irántam?

– Aggódtam az emigrációs hatóságok miatt, – kezdtem, de Mariska belevágott a szavamba.

– Emigrációs hatóságok, – csattant fel a hangja. – Sose törődjön velük. Nem olyan szigorúak, ahogy elhitetik az emberekkel. Senkit sem érdekel, hogy én mit csinálok, vagy nem csinálok.

Ebből a szempontból igaza volt. Illegális bevándorlások és névházasságok, akkor még nem voltak annyira széles körben elterjedve, mint most. A kommunisták szigorúan ellenőrizték a határokat és gyakorlatilag nullára csökkentették a Kelet Európából való menekültek számát. A szigorúan korlátozó, és még mindig érvényben lévő 1921-es Emigráns Kvóta törvény és a még szigorúbb 1924-es Bevándorlási törvény az egész világgal elhitette, hogy majdnem lehetetlen az Egyesült Államokba bejutni és ott is maradni. Nem volt szükség az ezernyi bevándorlási hivatalnokra és vérebeikre, olyannyira, mint az 1990-es években. Voltak kivételes állapotok, például a magyarok áradata az 1956-as forradalom után és a Csehszlovákok tömege Brezsnyev 1968-s invázióját követően, akiket sürgősségi alapon beengedtek és jövőbeli kvótaszámok ellenében regisztráltak. Az emigránsokkal nem volt baj. Az amerikaiak nem gyűlölték többet az idegeneket. Emigrációs életem első harmincöt éve folyamán soha senki nem mondta, hogy menjek vissza ahonnan jöttem. Az utolsó tíz évben többször is az arcomba vágta és verték a mellüket, hogy ők itt születtek ebben az országban. Igen, aljas személtáda gazemberek, ti is szorgalmasan dolgozó emigránsok gyerekei vagytok. Charles Manson, Ted Bundy és Kaczynski az unibomba merénylő, mind itt születtek ebben az országban. Nem számít, hogy hol születtél. Az számít, hogyan élted életed és hogyan hasznosítottad Isten adta tehetségedet.

– Kérem, bocsásson meg, – mondtam. – Az első pillanattól kedveltem magát, ahogy megláttam az East 204-es utcában. De férjes asszony volt és olyannyira megközelíthetetlennek látszott. Tiszteletben kellett tartanom házasságát.

– Még mindig megközelíthetetlennek látszom? – Mariska rátette kezét az enyémre és olyan ellenállhatatlanul édes mosollyal nézett rám, hogy soha nem gondoltam volna, hogy ilyet is tud.

– Nem, – másik kezemet rátettem az övére és, mint egy törékeny kis madarat megfogtam ujjaim között. – Ellenállhatatlannak találom, és ha maga egy szelet csokoládés torta lenne, én lennék a világon, akit Isten legjobban megáldott az édesség kívánásával.

– Kedves, amit mond, – Mariska mosolygott rám biztatóan. – De nem itt. Segítsen bevégezni ezt a munkát, és egy óra múlva kiszökhetünk innen, és elmehetünk oda, ahova maga szeretné.

- Bárhova? – hebegtem.
- Igen, – Mariska felállt. – Én kitakarítom a konyhát, maga meg a két fürdőszobát, a vécé-kagylókat is beleértve. Akkor majd lesz egy kis extra időm, amit magára tudok szentelni.
- Kitakarítom a fürdőszobákat, – mondtam, – de mi lesz Ádámmal? Nem vele találkozott volna estefele?
- Ádám várhat. – Mariska kacagott egy picit és kezembe nyomott egy halom súrolókefét, tisztítószereket, és felmosórongyokat. – Csináljon jó munkát és Ádám eltűnik a történelem süllyesztőjében.

Tizenegyedik Fejezet

Egy óra múlva befejeztük a munkát és taxiért telefonáltam. Mariska összeszedte szerszámain, bezárta a házat és kiálltunk a ház elé várni.

A sárga jármű két percen belül megérkezett és bekászálódunk a hátsó ülésre.

– A Wolcott hotelhez, – hajoltam előre és utasítottam a taxist, aki szemét sem rebbentve bólintott.

– Ernő, maga nagyon célratörő. – Mariska kacagott, ma már másodszor és ez felettébb szokatlan volt tőle. Ő is éppen annyira akarhat engem, mint én őt, gondoltam és majd, ahogy a történet alakul, elszenvedjük a következményeket.

A hotelnél kifizettem a taxist. A taxis elhajtott és mi ketten bementünk a hotel lobbijába. Mariska vállán ott lógott terjedelmes sporttáskája, és fiatal turistáknak is kinézhattünk, akik szállást keresnek New York nagy metropoliszában.

– Ki a nő? – a vén szemétláda szobakiadó kérdezte a portánál és szemével felmérte Mariskát.

– A nagymamám, – feleltem éles hangon, – és csak egy napra kell a szoba.

– Tizenhat dollár, – morogta a szobakiadó és elébem tartotta tenyerét.

Odaadtam a pénzt és elvettem a kulcsot a rajta lógó szobaszámmal.

– Hatodik emelet, utcai rész, – morogta a vénember utánunk– kellemes kéjelgést.

A szoba ára kissé magasabb volt, mint gondoltam, de szebb is volt, mint az átlagos tranzithotel, annak a lecsúszott hetvenes évtizednek a legközepén. Amerikai tartózkodásom első négy hetében itt laktam, de a szobám rozsdás tüzlépcsőre nézett ki hátul és a szeméttel teli sikátorra két hasonló épület között. Itt dupla ágyunk volt és egy kis kerek asztal, két fotellel, és ablakunk az aránylag tisztára sepert utcára nézett.

Mariska leült a tiszta ágyneművel bevetett ágy szélére. Farmerba bújtatott erős combjai kíváncsan domborodtak, ahogy kissé széjjeltéve lábait, tenyerét rányomta az ágyra és kissé hátradőlve tartotta magát és kacéran nézett rám.

– Megihatnánk a pertut, – mondtam és bátortalan lépést tettem az ajtó felé. – Az utca túloldalán láttam egy angol tavernát. Hozok egy italt, amíg lezuhanyozik.

– Nem kell, hogy leitasson, – Mariska mosolygott. – Az ital pénz és időpazarlás, és már délután óta tegeződünk. A fürdőszoba meg a folyosón van és közös.

– Akkor, szervusz, hivatalosan is, – mondtam.

– Szervusz, – Mariska felelt és várakozóan mosolygott rám.

– Akarsz egy kávét? – kérdeztem és bámultam a melleit, ahogy, mint két kerek sárgadinnye gördültek előre, és rugalmasnak látszottak és keménynek, és a gondolat, hogy nemsokára kezembem fogom tartani őket, teljesen elernyesztette lábaimat és reszketni kezdtek.

– Van egy termosz meleg kávé a táskámban. – Mariska megveregette az ágyat maga mellett. – Ül le ide mellém és hagyd abba a kifogásokat. Nem vagyok harapós.

– Nem keresek kifogásokat, – feleltem. – Csak nem akartalak siettetni.

– Ugyan már, – Mariska felállt. – Meg kell, hogy csókoljuk egymást, ha tudni akarjuk, hogy van-e bennük tűz, mert tűz nélkül nincs meleg. Nem lesz meleg otthon, és nem lesz erő, ami összetart minket. Lássam, Ernő, hogy milyen fából faragtak.

Megcsókoltuk egymást és ágyékomat lágyékára nyomtam. Ajkait rászorította az enyémre és elernyedten beleolvadt ölelésembe. Lenyomtam az ágyra és nagy huppanással egymásra zuhantunk.

A völgyzárógát, ami idáig tiltotta és visszatartotta vágyainkat áttört, és szám szinte elnyelte száját, és örjöngve örölte húsát, ahogy a nyakán hátul a mezítelen bőrt simogattam és kezem becsúszott blúza alá.

Bőre izzadtnak érződött, forrónak, selymesen puhának, és habos vállai gömbölydeden ragyogtak, és éreztem, hogy lenyúl és megérint. – Igen, – Mariska nyögött kéjesen, – látom, hogy van benned, ami szükségeltetik.

Forogtunk és csókolódtunk az ágyon legalább fél óráig. Nadrágomba lőttem, de keménységem egy jöttányit sem csökkent.

– Megnézhetnélek meztelenen? – kérdeztem hosszú idő után és Mariska kacagott.

– Nincs ok, hogy miért ne, – mondta, – de lassan vegyünk le ruháinkat. Nem szeretném, ha az enyém eltépődne.

Mariska magas nő volt és karcsú, de bőségesen ki volt párnázva az alkalmas helyeken. Kicsi hasa kíváncsan kerekedett elől, és köldökgombja mélyen lesüllyedt, mezítelen isteniségének kútkávájába. Imádtam ezt és megcsókoltam.

Mariska kacagott.

– Ez a legtisztátalanabb részem, – mondta, – és pont azt kell megcsókolnod.

– Nincs tisztátalan részed, – feleltem és tenyerem lába közé szorítottam és éreztem szeméremcsontját a puha domb alatt, ami úgy őrizte szemérmét, mintha egy delejes erővel rendelkező erőd őrizné a paradicsom bejáratát. Minden rózsaszínű volt rajta és tiszta, a szőrzete hirtelenszöke, veresbe árnyalódó, és ritkás, mintha soha nem lett volna sűrű bozótja, és a szálak egyenként göndörödtek és selymesen, és száraznak és makulátlanak látszottak.

– Van nálad gumi? – Mariska kérdezte.

– Nincs, – csóváltam fejem. Meglepetten, és félve, hogy meg akar állni, és abba akarja hagyni, és kifogást keres. Azonban, igaza volt, bizonyára nem szeretett volna terhes lenni első randevúnkon.

– Ne félj, – simogatta arcomat. – Nálam van. Ott van a ridikülömben. Hadd nyúljak érte és viselkedj, amíg háttal vagyok.

– Oh, – nyögtem, – te mindenre gondolsz. Igaz?

Hasára fordult, és amíg táskájában keresgélt ámulva csodálgattam formás fenekét. Rövidesen elő húzott egy kis négyszögletes csomagot és felém fordult.

– Ha nincs ellenvetésed, – mondta puhán. – Majd én rád teszem. Nem nézel ki valami szakértőnek.

Szakértő, gondoltam, az Isten szerelmére, mi teszi ennyire gyakorlottá ezen a téren? Igaz, férjes asszony volt, amikor először találkoztunk, de soha el nem tudtam volna képzelni, hogy más férfiakkal is szexezik, és most ez az Ádám? A fogamzásgátló neki lett előkészítve?

A széles ágy közepére tornázta magát. Mindez idő alatt a szobában lévő összes lámpa teljes fénnel égett, és lábait szélesre tárva, szégyentelenül magára húzott.

Nyomtam, de nem ment. Lenyúlt, és éreztem, hogy valamit rám pacsomagol.

– Kenés, – nézett a szemembe egy centiméterre az arcomtól. – Ezek a gumik könnyen szakadnak, ha nincsenek bekenve. Bocsáss meg, de éppen termékeny napjaimban vagyok, és ha nem haragszol, nem szeretnék teherbe esni. Legalább is egyelőre nem. Technikailag még mindig Karcsi felesége vagyok, és követelhetné, hogy a gyerek az övé, – magyarázta, mialatt ügyesen bejáratához irányított.

– Na, most, – kacagott, – most nyomj és businessben vagyunk.

Nem tudhattam, hogy szándékosan akar-e megszegyeníteni, vagy ez gyakorlatias családi öröksége volt, de rettenetesen tiszteletlenek hangzott. Már volt nőkkel dolgom régebben, de mind ellenkezett, nyavalygott, és frigiden viselkedett, mintha a szerelem művészete valami elkerülhetetlen és kellemetlen kötelesség lett volna.

Mariska tökéletes páromnak látszott. Pontosan az a nő, akit akartam. Vajon meg tudom e magamnak tartani ezzel a nimfa mániákus hozzáállásával.

A mennyországban éreztem magam és ő is. Nem volt jogomban kérdezni, hogy hol tanulta a tornagyakorlatokat hozzá. El kellett, hogy fogadjam, amilyen volt.

Tíz perccel később egyidejűleg értük el klimaxunkat. Lihegve és kimerülten, és kielégülten legurultam róla.

– Van egy jobb ötletem, – mondtam és meredten bámultam a mennyezet fehér vakolatát.

– Jobb, mint ez? – Mariska kuncogott, – kétlem.

– Nem, mint ez, – feleltem, és képzeletbeli cigarettát tartva ujjaim között hosszú slukkot szívtam belőle. – De jobbat, mint egy takarítónői panamát futtatni, és nem fizetni utána jövedelemadót.

– Hallgatlak, – felelte és könnyökére nehezedve feltámaszkodott.

– Megvesszük a csemegét, ahol dolgozol és hivatalosan bejegyeztetjük.

– Lehetetlen. A tulajdonosok nem akarják eladni, és ha el is adnák, hat teljes állású alkalmazott van, és a fenntartási költségek csillagászatiak. Túlságosan nagyot akarnánk markolni egy Upper East Side adresszel. Könnyebb lenne, valahol a Bronxban, közel egy metró földalatti végállomáshoz, ahol az emberek zacskós ebédet vesznek, és rohannak tovább munkába. De akárhogyan is, miből finanszíroznál egy ilyen kalandot?

– Igazad van, – feleltem néhány perces tűnődés után. – Nagyot buknánk, ha a kezdetben túlságosan magasra akarnánk kapaszkodni. Jobb lesz, ha valahol az alapoknál kezdjük. Nem messze az albérlos háztól, ahol lakom van egy üres üzlethelyiség, a Bainbridge Avenue-en, a földalatti lejáró mellett, néhány sarokra a Montefiore kórháztól. Hosszúlejáratú szerződést kötünk az üzletre és használt csemegeüzlet gépeket és berendezést bérelünk. Néhány ezer dollárból be tudnánk indítani. Kár, hogy a Manhattanen laksz, és túl sok idő elvesztegetődne az ellentétes ingázással.

– Nem sokáig. – Mariska legurult rólam és csókolgatni kezdte arcomat. – Ádám költözik vissza németbe és nekem hagyja minden bútort. Már beszéltünk a házigazdával, hogy át fogom venni bérszabályozott lakását.

– Ádám? – döböntem rá a valóságra és önkéntelenül eltoltam magamtól Mariskát.

– Igen, – felelte és szájon csókolt, – ha nincs ellenedre, hogy egy rövid ideig a szent cél érdekében átfedésben leszek.

– Nincs, – feleltem túlságosan is sietve. – Feltéve, ha Ádám elmegy, az enyém leszel és csak az enyém.

– Miért? – kérdezte és furcsa tekintettel nézett rám, azzal a kihívóan nőies, méztől csöpögő, édes gödröcskével az arcán.

– Mert szeretlek Mariska, és el akarlak venni feleségül, – feleltem és karjaimat vállai köré fonva keblemhez szorítottam.

– Házassági ajánlatot teszel? – kuncogott.

– Minden bizonnyal igen, – mondtam. – Te vagy az én végzetasszonyom, akit örökké akartam és egymásnak lettünk teremtvé. Te vagy az ok, amiért Amerikába jöttem.

– Rendben, – Mariska elgurult mellőlem és felült az ágy szélén. – Hozzad megyek, de még van egy pár fenntartás, amit teljesíteni kell. Először, el kell válnom Karcsitól, másodszor levelet kell, hogy írj apámhoz és meg kell kérned a kezemet. Igaz, apám az óceán túloldalán van, és még azt sem tudja, hogy otthagytam Karcsit, de nagyon tisztességes dolog lenne, ha te magyaráznád meg neki a helyzetet és áldását kérnéd frigyünkre. Apám egyszerű ember és nagyon nagyra tartana, ha úriemberként viselkednél vele szemben. Mindig valaki diplomást akart a családban.

– Semmi probléma, – én is felültem és mellé csúsztam az ágy szélén. – Ügyvéden kerítünk és segítünk a válást elintézni. Apádtól megkérem a kezdet, de van még egy fontosabb döntés is. Hogyan fogjuk nevezni a delit?

– Metró Szendvicsek, – Mariska lóbálta a lábát és lábujjait lábfejemre nyomta. – A Barna Ebédzacskó Hazája.

– Végtelenül fülbemászó, – mondtam és megcsókoltam. – Tiszta lángész vagy. Védjegyet veszünk ki ezekre a nevekre és US szabadalmat, hogy védelmezzük ötletünket.

– Milyen ötletet?

– Szimpla szendvicsüzlet, előre lemért felvágottakkal, körítésekkel, előre megmosott és felszeletelt zöldségekkel, többféle kenyérrel, mind kéznél, hogy gyors legyen a kiszolgálás. Minden egy étvágygerjesztő üvegkirakat alatt és üvegajtós hűtőszekrények a behűtött üdítőitaloknak. Az egyszerűség kedvéért hamburgert vagy húsgombócokat nem árulunk, tűzhely nincs, és nem forralunk főtt tésztát.

– Látod, – veregette meg a kezemet. – Mi bevándorlók ebben különbözünk ezektől a fennhéjázó helybeliektől. Szex után cigarettára gyűjtanak, televíziót néznek vagy alszanak. Mi pedig businessst tárgyalunk és bejegyeztetünk.

Negyven év távlatából visszanezve első szerelmi légyottunkra, és ahogy megkértem a kezét, még mindig azt tartom, hogy bármi körülmények között racionális döntés volt részemről. Mariska egyenértékem volt, nem is egy szempontból, és az egyetlen, aki felismerte a bennem rejlő lehetőséget. Nők, különösen fiatal nők nagyon szegényes bírái a potenciális karakternek. Ha választhatnak, mindig a jóképű vagányokat, és a csaló hamisakat szemelik ki, ami én semmiképpen sem voltam. Túlságosan komoly voltam, talán néha unalmas, és alkalmakkor semmitmondó, de Mariskának már túl sok rossz tapasztalata volt rossz férfiakkal, és engem választott. Engem választott ki, hosszú idővel azelőtt, mielőtt magam is rájöttem, és Mariska tudta, hogyan tekerje fel a horgára akadt aranyhalat.

Ami az Ádámmal való átfedést illeti, ez legalább annyira az én hibám volt, mint az övé. Langyos és bizonytalan közeledésem, és cicatáncom a házasságtörési kérdés körül, amikor Mariska otthagyta Karcsit, és egyedül élt, vezetett egy másik férfihez. Nem várhattam el egyetlen nőtől sem, hogy szüzességet fogadjon, amíg én határozatlanul tétovázok, és a semmi tevést választom.

–

Két héttel első találkánk után, nekiálltunk, hogy találjunk egy válóperes ügyvédet. Az egyik magyar újságból kiválasztottunk egy Mendel Martin nevűt, aki válóper specialistának hirdette magát.

Egy évvel azt követően, hogy Mariska otthagyta Karcsit, Mariska kapott egy levelet, hogy válóperét besorolták a Bronx Megyei Bíróság rövidesen tárgyalandó ügyei közé.

Mendel a válást kegyetlen és embertelen bánásmóddal indokolta. Mariska kijelentette, hogy semmiféle anyagi és tartásdíjbeli követelése nincs volt férjével szemben. Természetesen Karcsi nem jelent meg a tárgyaláson, talán nem is tudta, hogy felesége válik tőle, és az eset el lett halasztva, amíg Karcsit hivatalból ki nem tudják értesíteni. Én vállalkoztam az idézés kikészítésére, és a bíró új dátumot jelölt ki az ügy folytatására.

A következő szombat reggel becsöngettem Karcsihoz. Alsógatyában nyitott ajtót és értetlen arccal bámult rám.

– Szabó Károly, ez a magáé. – Mondtam és a kezébe nyomva az idézést faképnél hagytam, minden magyarázat nélkül.

A tárgyalás folytatásán tanúskodtam, hogy átadtam az idézést Karcsinak. Mivel erre az alkalomra sem jött le és nem vitatta a válást, a bíró meghozta a végzést, és két héttel később Mariska címére megérkezett a válási irat, ami Mariskát ismét szabaddá tette.

Ilyen egyszerű volt az egész.

Tizenkettedik Fejezet

Hat hónap telt el Mariskával való első randevúm után, mire Ádám végleg eldöntötte, hogy Stuttgartba, Németországba költözik és kitűzte távozására a napot. A vasárnap délután, mielőtt megvette repülőjegyét egy Upper East Side utazási irodánál, meghívta Mariskát megüresedett lakásába és a földön halomba rakott dobozokra mutatott, amik készen álltak, hogy a tengerentúli költöztető cég felszedje őket.

– Gyere velem, édes tubarózsám, – kezdte, – bemutatlak édesanyámnak és családi farmunkon fogsz velünk lakni a Fekete Erdőben.

– Ezt az utat már megjártam. – Mariska válaszolta, ahogy később részletesen elmesélte nekem a történetet. – Ne sértődj meg, de hamis ígéreteknek többet nem dőlök be. Karcsi a holdat és a csillagokat ígérte nekem ezüst tányéron, és elhozott egy albérlős házba. Keményen fogok dolgozni és meg fogom keresni a saját pénzemet. Túl büszke vagyok és gerinces, hogy bármi nálam jóval idősebb férfi kitartott nője legyenek.

– Én nem vagyok Karcsi. – Ádám Mariska keze után nyúlt. – Bennem bízatsz. Apád helyett apád leszek és gondodat fogom viselni.

– Tudom. – Mariska bólintott. – Rosszabb vagy Karcsinál. Engeded, hogy anyád mondja, hogy mit tegyél és kit vegyél el feleségül. Vagyon után futó nőnek fog nevezni, egy koszos idegennek, és lenéznivaló Kelet Európai menekültnek.

– Azt hittem, hogy szeretjük egymást. – Ádám összeráncolta a homlokát. – A szex és az intimitás nem jelentett neked semmit.

– Ennek semmi köze, hogy nem akarok veled Németországba menni. – Mariska felállt és Ádám elé lépett. – Te hagysz engem itt. Nem én hagylak el téged. Maradj itt és segíts, hogy elindítsam a saját businessemet és bánj velem, mint egyenlő társaddal. Nekem ígérted ezt a lakást és most azt akarod, hogy veled menjek? Nem ebben egyeztünk meg. Megváltoztatod a szavad?

– Nem. Nem változtatom meg, de nem hiszem, hogy egyedül érvényesülni fogsz.

– Nem vagyok egyedül. – Mariska csípőre tette a kezét és felemelte a hangját. – Megtaláltam igazi emberemet.

– Ki az? – Ádám hátratántorodott.

– Ernő.

– Tudtam, – Ádám öklével az asztalra csapott. – Ernő fiatal és ambiciózus, éppen úgy, mint te. Mégis, Ernő kezdő, és én befutott ember vagyok. Válassz engem és nem bánod meg.

– Már őt választottam. Remélem, hogy szeretsz annyira, hogy elfogadd döntésemet. Válgunk el, mint barátok és ne veszekedjünk. Egy évig voltam a szeretőd, ennyit megérdemlek.

– Rendben, – Ádám beharapta felső ajkát, megfordult és íróasztaláról felvett egy jókora borítékot. – Itt a bérleményi szerződés az ingatlankezelő ügynökséggel. Jegyzőileg aláírt és lepecsételt, ahogy megegyeztünk. Na, nincs harag, ölelj meg és vegyünk búcsút.

–

Ahogy Mariska mesélte a történetet, simogattam az arcát és csókolgattam a száját.

– Aránylag könnyen ment a dolog, – mondtam, – nem akadékoskodott sokat.

– Nem, – Mariska felelte. – Mert soha nem szeretett. Egy évig használt, és a végén örült, hogy megszabadul tőlem. Soha nem állt volna szembe az anyjával, hogy megvédjen. A lényeg

az, hogy a lakbérszabályozott lakás az enyém. Beköltözök, a második hálósobát kiadom egy másik lánynak, és beindítjuk a delit, ahogy terveztük. Van ötezer dollár spórolt pénzem. Ennyi elég, hogy beinduljon a szendvics bolt és működjön.

– Ugyanennyit én is hozzáteszek, – mondtam. – Azon a pénzen tudunk valakit fizetni, hogy kisegítsen. Tizenkét óra hat napon keresztül nem lesz könnyű.

– Az egyik idősebb asszonyt, ahol jelenleg dolgozom, érdekli a dolog. – Mariska folytatta. – Ott akarja hagyni részeges férjét. És saját szobát szeretne és egy állást messze attól a lumptól. Tisztességes fizetést adok neki és juttatásokat, és fizetéséből levonom a lakbért.

– Máris terjeszkedsz és kizsákmányolod alkalmazottaidat, te kegyetlen kapitalista, – mosolyogtam és megöleltem.

– Sajnos ez a business-szörnyeteg természete, – Mariska elernyed a karjaiban. – És mostantól kezdve, eljöhetsz hozzám látogatóba, és többet nem kell, hogy béreljük azokat a bűdös hotelszobákat. Te is már jóval ezelőtt kivethetél volna egy lakást. Ezek a bolond baptisták tiltják a női látogatókat.

– Meg fogom venni albérlős házukat és én foguk tőlük lakbért szedni és megváltoztatom a szabályokat.

– És még te nevezel engem kapzsi kapitalistának. – Mariska kacagott és kezdtük ledobálni a ruháinkat.

–

Egy napon belül, ahogy lejárt az országba való belépésem utáni öt év, beadtam állampolgárság iránti kérelmemet. Gondosan kitöltöttem a hosszú emigrációs űrlapot, és biztos voltam benne, hogy nem szegtem meg semmiféle törvényt és nem kerültem meg semmiféle szabályt. Az első két év után könnyű volt kicserélni olasz menekültútlevelemben lévő feltételes belépést engedélyező fehér kártyámat, az állandó letelepedésre jogosító annyira óhajtott zöld kártyával. Egy kedves idős úriember a Bevándorlási és Honosítási Hivatalban, tíz percig sem kérdezett, és csak annyit, hogy van-e állásom és állandó lakóhelyem.

– Heti negyven órás állásom van, és egy Bronxi albérlős házban bérelek szobát, – feleltem büszkén, szinte túlságosan is magabiztos hangon.

– Ez a zöldkártya segíteni fogja, hogy jobban beilleszkedjen, és jobb helyekre kerüljön. – Az idős úriember felmért mindent tudó öreg szemeivel és a kormány által rólam vezetett dossziéból kivette a nyilvánvalóan előre odakészített zöldkártyát és átnyújtotta.

Az állampolgárság megszerzése teljesen más tésztának és sokkal komplikáltabb folyamatnak bizonyult. Két amerikai állampolgár tanút kellett hoznom, akik aránylag közel laktak hozzám és az egész öt éves várakozási idő alatt ismertek. Kindy készségesen hajlandó volt velem lejönni a Federal Plaza 26 épületbe, de a második személy kiválasztása nehéz esetenk bizonyult. Dwight elhalálozott, Sam, a posta alkalmazott nyugdíjba ment és elköltözött, Miska, Kindy férje nem tudott levenni egy egész napot munkából. Gyakorlatilag egyetlen választásom maradt, Gizella.

Gizella még a legjobb indulattal is rizikós választás volt, és nem lehettem teljesen biztos benne. Abban az épületben volt házmester, ahol Karcsi lakott. Karcsi szívből utált engem és bosszút esküdött, hogy elcsaltam a feleségét. Mindenki tudta, hogy barátságot tartottam fent volt feleségével, de senki nem tudott Wolcott hotelbeli titkos találkáinkról, New York belvárosában.

Mind a hárman megjelentünk a megadott időben és külön szobában egyenként hallgattak ki minket. Én valami nagyon hepciás fiatal legényt kaptam, aki úgy áthajtott rajtam, mint egy bulldózer.

– Maga beismerte állampolgársági kérelmében, – indított ellenségesen, – hogy tagja volt a Kommunista Ifjúsági Szövetségnek.

– Igen, tagja voltam, – bólintottam, semmi komolyat nem gyanítva.

– Eredeti menekülttáborbeli kérvényében, – szűrös szemei, mint kések dőfték bele szemembe, – nem említette, ezt a tagságot.

– Az olasz emigrációs tisztviselő azt tanácsolta, hogy ne írjam bele, mert nem fontos.

– Nagyon is fontos és maga hazudott.

– Nem hazudtam szándékosan.

– De igen, azért hazudott, hogy beengedjük ebbe az országba. Ha megmondta volna az igazságot, hogy a kommunista párt tagja volt, soha nem kapott volna bevándorlási vízumot.

– A Kommunista Ifjúsági Szövetségnek semmi köze nem volt a Kommunista párthoz.

– Valóban? A név azt mondja, hogy kommunista. Akkor mi volt, ha nem az?

– Ifjúsági liga, ahova mindenkinek be kellett lépnie.

– Nem mindenkinek. Ez sem igaz. Ha csatlakozott hozzájuk maga is támogatta a diktatúrát.

– Be kellett lépnem, – ismételten, alig palástolva dühös megvetésemet, – ha felsőoktatási intézménybe akartam bejutni. Senkit be nem vettek fel semmiféle egyetemre, hacsak nem volt KISZ tag. Magának fogalma sincs, hogy mi volt ott a helyzet.

– Válogassa meg a szavait, – a kihallgató ügynök felcsattant. – Maga az Egyesült Államok Kormányával beszél és semmiféle tiszteletlenséget nem tűrünk. Ha nem akart volna egyetemre menni, nem kellett volna belépnie. Nem igaz?

Éppen annyira tiszteletben tartottam az amerikai kormányt, mint akárki más, legyen az állampolgár vagy sem, de ez az adófizetők pénzén élősködő aljas csepürágó egy állomással továbbment a méltányosság villamosán. Egyoldalú hatalmat használt ellenem és minden szégyen nélkül csinálta. Nem volt semmi védelmem aljassága ellen. Gondoltam, hogy elveszi a zöldkártyámat, amit előzőleg oda kellett adnom neki, és deportáltatni fog.

– De akartam menni, – vontam meg a vállamat. – Akkor még nem tudtam, hogy Amerikában fogok kikötni.

– Várjon, – a kormány képviselője felállt. – Visszajövök.

Legalább egy félóra magamra hagyott. A pokolba, csontvázat találtak a szekrényemben. Egy csontvázat, amiről nem tudtam. Gimnáziumi negyedik osztályunk vége felé, az osztályfőnök magához intett, és személyesen tanácsolta, hogy lépjek be a KISZ-be, ha bármi esélyt remélek egy egyetemi felvételhez. – Neked az egyetemen a helyed, – magyarázta, – az elsők között vagy az osztályban. Ha nem tanulsz tovább, súlyos elvesztegetése lenne egy igazi tehetségnek.

Tanácsát követve beadtam KISZ felvételi kérelmemet az iskolánál. Visszautasítottak. Csak azért szeretne belépni, válaszolták írásban, így az utolsó pillanatban, mert egyetemre akar járni és el akarja kerülni a katonai szolgálatot.

Sportegyesületemnél a Budapest Honvédnél (4) újra beadtam kérelmemet. Ott minden további nélkül felvettek. Az ország egyik legígéretesebb rövidtávfutója voltam az ifjúságiak között. Örültek nekem.

Kijátszottam a rendszert akkor, és most is ki fogom játszani, gondoltam és ez megnyugtató.

A kormány ügynöke visszajött és velem szemben leült az asztalhoz.

– Rendben, – mondta, – ifjúsági liga, ennyit megadok magának, de van itt még egy második probléma is.

A csillagát, fészkelődtem idegesen. Nagyon kevés agykapacitásom maradt, és ez a fickó csak most kezd bejönni.

– Itt van még egy kérdés, – köszörülte meg a torkát és gyilkos pillantást vetett rám, – a házasságtörés kérdése.

– Ah, ez, ezen akar megfogni. Lássuk csak, hogy mennyit tud, – gondoltam, és felkészültem az összecsapásra.

– Nem vagyok nő, – mondtam, – soha nem is voltam. Hogyan követhettem el házasságtörést?

– Elcsábította egy amerikai állampolgár feleségét, – felelte jéghideg hangon.

– Nem csábítottam el senkit, – ráztam a fejemet.

– Tagadja?

– Mit tagadok?

– Szabó Mariska, ismerős a név? Nem?

– Igen, ismerem az illetőt, – bólintottam.

– Mennyi ideje ismeri?

– Több mint öt éve. Amióta jelenlegi címemre költöztem a Bronxba.

– Volt vele szexuális viszonya?

– Igen, – bólintottam és huncut mosoly kezdett bujkálni a szájam sarkában.

– Ez házasságtörés, – a vallató ügynök felelte. – Férjezett nővel való szexuális kapcsolat ebben az országban házasságtörés és komoly büntett.

– Nem szexeztem vele, mialatt férjes asszony volt, – mondtam nyugodtan.

– Mikor kezdődött szexuális viszonyuk?

– Röviddel miután randevúzni kezdtünk, – feleltem növekvő magabiztossággal. Elvégre egy üresfejű kopóval volt dolgom, nem a legélesebb jancsiszöggel a szerszámosládában. Lehet, hogy ő volt a legarrogánsabb, de pusztán arrogancia, soha nem múlta felül az okos ész erejét.

– Mikor kezdtek randevúzni? – a kormány embere nagyot sóhajtott, ahogy kezdett rájönni, hogy saját magát csalja csapádba.

– Egy évvel az után, hogy válása végleges lett.

– Van erről bizonyítéka, – csattant fel a kormányember.

– Igen, – bólintottam. – Szabó Mariska Manhattanen lakott én meg a Bronxban. Nem én miattam hagyta ott az urát. Tulajdonképpen még egy boyfriendje is volt köztem és férje között.

Ezt nem kellett volna mondanom. A vitát már megnyertem és felesleges volt Mariskát bemártanom.

A kormány ügyvédje feladta. Előhozhatta volna, hogy Mariska válásán én voltam a tanú, nyilvános közinformáció, és egyszerű utánajárás, de figyelme nem terjedt ki ennyire. Árulkodó spiclikre építettek, emberekre, akik egymást jelentgették fel, és a hűtlenségi bejelentés még a válás kimondása előtt érkezett be. Túlságosan kényelmesek voltak, hála Istennek, hogy valójában utána járjanak a tényeknek. A komoly vizsgálat ügyvédek és magándetektívek feladata volt, lényegesen magasabb fizetési rátával.

– Befejeztük a kihallgatást? – kérdeztem, miután a kormány ügyésze elhallgatott és legalább öt percig nem szólt semmit.

– Igen, – sóhajtott nagy sokára.

– A zöldkártyám? – mondtam és feléje tartottam nyitott tenyerem.

– Itt van, – tolta felém a kártyát és kezét nyújtott. – Vegye el és ne nehezteljen rám. Csak a munkámat végeztem.

– Természetesen, – feleltem. – Semmi harag, én is csak a magam érdekét védtem.

– Majd kiértésítjük döntésünkről, – mondta és kinyitotta az interjúszoba ajtaját. – Néhány hónapon belül.

Tizenharmadik Fejezet

Az 1975-ös év nem jött ki túlságosan jól az országnak. Az Észak Vietnámiak Saigont átnevezték Ho Chi Min városnak, és először történelmünk folyamán háborút veszítettünk. A helikopterek és vadászpilóták tengerbe taszításának képe a repülőgép anyahajók fedélzetéről, hogy helyet csináljanak a kommunista tankok előtt menekülő embereknek, kitörölhetetlenül be lett vésve a nemzet pszichéjébe. Véres és költséges vietnámi erőfeszítésünk nullát eredményezett. A háborúellenes tüntetőknek nem volt többé mi ellen tüntetniük és az ország szomorúan és sápadtan várta, hogy melyik dominó fog következőnek eldőlni. Kambodzsa, Laosz, és Kína katonailag betör Vietnámba, mi lesz itt még más, többé nem volt háborút óhajtó étvágyunk, és Gerold Ford, amerikai elnök futballmeccseket nézett a Fehér Házban.

Szerencsére a kommunisták egymással kezdtek harcolni és Vietnám kiebrudalta a Khmer Rouge banditáit Kambodzsából, akik saját lakosságuk háromnegyedét lemészárolták. A kommunizmus elvesztette hitelét, és csak idő kérdése volt, hogy mikor tűnnek el a süllyesztőben. Semmit nem kellett tennünk, csak várnunk, és kölcsönözni nekik a kötelet, amivel majd felakasztják magukat.

A rövid békeidő nemzeti reneszánszot jelentett, amíg Jimmy Carter nem lett az elnök és a Republikánusok és Demokraták nekiálltak torzsalkodni. A Perzsa Shah-ot engedték megbukni és kamatlábak a dupla számjegyek régiójában ingadoztak.

Egyik sem volt az én bajom. Az 1975-es éve kitűnően alakult számomra. Az albérlős házat már megvettem hét és fél százalékos kamatlábra, és túlórákat beleszámítva, évi huszonkétezer dolláros mérnöki fizetést söpörtem be. Sikeresen lettem New York állambeli professzionista mérnöki vizsgámat, 92 százalékos kiváló jeggyel, és késő ősz fele az Igazságügyi minisztérium értesített, hogy jelenjek meg a Manhattani Szövetségi Bíróság épületében, állampolgárságom megadásának ünnepi tárgyalására.

Mintegy háromszáz bevándorló gyűlt össze a nagy eseményre. Egy idősebb fekete bíró hosszú beszédet tartott állampolgári jogainkról és kötelességeinkről, és vigyázóba állított minket a szent eskü elmondására. Felesküdtünk új hazánk alkotmányára, némelyek megváltották a nevüket, és lemondunk bármi más állampolgárságról, amit szülőhazánkból magunkkal hoztunk. A végén sorba álltunk a pódium mentében a bíró előtt. A bíró mindegyikünkkel kezet rázott, és egyenként kezünkbe adta állampolgársági kutyabőrünket. Egyik társunk nem kapta meg az állampolgárságot. Nem tudott tanút hozni a teljes öt évre, hogy karakteréről és feddhetetlen viselkedéséről tanúskodjanak. Több szerencsét kívántunk neki a következő alkalomra.

A földszinti lakást kiadtam egy háromgyerekes, rendes kinézetű családnak. A legnagyobb szobában magam laktam az emeleten. Vettem egy Chevrolet Malibu gépkocsit, amit az alagsori garázsban parkoltam.

Pár hónappal később a szobámat is kiadtam és beköltöztem Mariska lakbér szabályozott lakásába néhány utcasarokra az ő businessétől és az enyémtől. Meglovagoltuk a lehetőségeket, amennyire csak tudtuk. Ebben nem volt szégyellnivaló. Kapitalisták lettünk és a saját érdekeinket tartottuk szem előtt, és November 7.-én 1976-ban, egy keddi napon leadtuk első szavazatunkat.

Felfüggesztettem a kizárólag férfiaknak szabályt az albérlős házban és bérlőim, mind a férfiak és mind a nők Mariska szendvics üzleteiben dolgoztak. Igen, akkor már, 1977 kezdetén, több mint egy boltunk volt. Három üzletünk volt a Bronxban, és még egy Bronxville városkában, Westchester megyében, közel a helyi vasútállomáshoz. Malibu kocsinkon állandóan

jártuk a környéket, és kerestünk céljainknak megfelelő helyeket. Egy nagybani élelmiszer-szállító hozta az első osztályú szalámikat, mortadella és bolognai szafaládékat, prosciutto sonkát, marha-felsál roston sültet és hazai és importált sajtokat, és friss zöldséget, salátákat és köreteket, ki minden egyes üzletünkhöz. Egy Arthur Avenue-i pékség szolgáltatta a kenyereket. Hivatalosan is patentoztattuk cégünket és businessünk virágzott.

Egy nap ölembe voltam Mariskát és a fülébe súgtam.

– Drágám, túlságosan sokat dolgozol. Mi csak igazgathatnánk és ellenőrizhetnénk, és másoknak kellene csinálniuk a nehéz munkát.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte.

– Be kellene, hogy jegyeztessük az egész üzletláncolatot, és koncesszió privilégiumot kellene adnunk más élelmes és szorgalmasan dolgozó vállalkozóknak, akik szeretnének egy Metro Szendvics üzletet kinyitni.

– Már úgy érted, hogy saját versenytársainkat hoznánk létre. – Mariska megcsókolta a homlokomat.

– Nem versenytársak, – játszottam arany hajának egyik szőke loknijával. – Mi választanánk ki és engedélyeznénk a helyeket, biztosítva, hogy területileg messze legyenek egymástól. Szerencsére hatalmas országban élünk és ezernyi üzletet tudnánk működtetni, anélkül, hogy egymás forgalmát akadályoznák. Korporációs nevünk lenne, és mi képeznénk ki a menedzsereket, mi szabnánk meg a minőséget és mi állapítanánk meg az árakat.

– Ez aztán komoly egy feladat, – Mariska lecsúszott az ölemből és vizet töltött öreg kávéfőzőnkbe. – Nem gondolod, hogy erőnkön felül sokat akarnánk, és keveset fognánk.

– Emlékszel a dalra, amit az a fiatalember a Metropolitan Operából elénekelt a Baptisták szilveszteri ünnepén? – kérdeztem. – Engedd meg, hogy néhány sort idézzek belőle.

Gondolj merészet és nagyot és tedd rá éltedet,

Nincs veszve bármi sors alatt, ki el nem csüggedett.

Igyál, igyál, a világ örökké nem áll,

De ami áll, és amíg él, ronts vagy javíts, de ne henyélj, ne henyélj.

–Te vagy az én emberem. – Mariska mosolygott és szájon csókolt. – Így otthon maradhatok és vigyázhatok a babára.

– Miféle babára?

– Terhes vagyok.

– A csillagát, – kapkodtam a levegőért.

– Ha te is akarod a gyereket. – Mariska nézett rám kissé megszeppenve.

– Már ideje volt, – feleltem. – Harminc éves vagy, és tovább nem szabad halogatnunk az első terhességet.

– Én is éppen így gondoltam, – Mariska kacagott. – Milyen furcsa, hogy mennyire egyformán gondolkodunk.

– Mikor gondoltad ezt? – kérdeztem incselkedve.

– Amikor abbahagytam a fogamzásgátló tabletták szedését.

– Nem gondolod, hogy ezt meg kellett volna beszélned velem?

– Nem, még lebeszéltél volna róla.

– Nem, – mosolyogtam, – egyszer elvettelek volna feleségül.

– Ez egy igazi ajánlat. – Mariska felfriccsázta az államát. – Mert az elsőről teljesen elfelejtkeztél.

– Ez igazi, és semmi ok, hogy tovább halogassuk esküvőnket, – mondtam. – És ha igent mondasz, lemegyünk a West 47-es utcai ékszerközpontba, és veszünk egy gyémánt eljegyzési gyűrűt és két aranykarikát.

A Magyar Baptista templom presbiterei, a vallásos bizottság, aminek én is tagja voltam, fiatal pásztorok vettek fel lassan egy évvel ezelőtt. Majdnem két évig nem volt papunk. Mindenki örült az ifjú lelkésznek, állandóan körbevették és gyakorlatilag imádták. A fiatal ember, érdekes módon szintén Bácskából, Jugoszláviából jött, annak a soknemzetiségű országnak magyarlakta részéből, és tele volt buzgó ambícióval. Olyannyira ambiciózus volt, hogy minket csak ugródeszkának használt.

De, akkor még, ő volt a tiszteletes, és Mariskával bekopogtunk irodájába.

– Kovács tiszteletes, – kezdtem tisztelettudó hangon, bár öt évvel fiatalabb volt, mint én, és csak látogatói vízuma volt Amerikában. – Mariska és én, mi szeretnénk összeházasodni a mi templomunkban.

– Semmi probléma, – mosolygott rám leereszkedően. – Örvendek, hogy végre hivatalossá is teszik együttélésüket.

– Isten útjai kifürkészhetetlenek, és a mi Urunk így rendezte el, – feleltem ájtatos hangon. – Hosszú utat megtettünk, hogy idáig eljutottunk, és nagyon kevesek tudják lelkileg felmérni, mennyi nehézségen kellett átmennünk.

Ez elegendő szóbeli csatározás volt a papnak, és belegyezően bólintott.

– Mikor szeretnének összeesküdni? Három hónap múlva? Vagy talán még később?

– Inkább három hét múlva, – feleltem és megszorítottam Mariska kezét.

– Értem, – felelte Kovács tiszteletes és tetőtől talpig felmérte Mariskát. – Ennyire sürgős?

– Nem az, amire maga gondol. – Mariska félbeszakította a közöttünk és a tiszteletes közötti, aki gyakorlatilag az alkalmazottam volt, élesedő párbeszédet és németül szólt hozzá. – Adjon csak össze és továbbra is fizetjük az egyházi adót.

Fogalmam sem volt, hogy Mariska és a pap mind a ketten folyékonyan beszéltek németül. Feltehetően otthonaikban, ahol felnőttek, ezt a nyelvet beszélték, és ez a nyelvészeti alap nagyban segíthette Mariskát, mert négy év amerikai tartózkodás után jobban beszélt angolul, mint én.

– Akkor legyen három hét, – felelte a fiatal pap és kinyitotta előjegyzési füzetét. – Szombat, április 29, ez a dátum megfelelne maguknak?

– Természetesen, – bólintottunk egyszerre. – Tökéletesen megfelelne.

Ahogy mentünk kifelé a parókiai irodából Mariska felé fordultam.

– Hol legyen a fogadás? Hol szeretnéd tartani az esküvői recepciót és kiket szeretnél meghívni?

– Mindenkit, – Mariska bólintott. – Mindenkit meghívunk, akit ismerünk és a fogadást a konferencia teremben tartjuk a Baptista templom mellett. Élelmezési beszállítóink erejükön felül ki fognak tenni magukért, ha jövőjüket biztosítani akarják szendvics birodalmunknál.

–

Templomunk zsúfolásig telt esküvőnkre. Mariska patyolatfehér ruhát viselt, attól függetlenül, hogy ez a második házassága volt, és harmadik hónapos áldott állapotban volt, amit bőséges fodrokkal és csipkével takart.

Kovács tiszteletes megtette Isten és ember előtti kötelességét és a szertartás végén kijelentette, hogy férj és feleség vagyunk. Az orgona a hagyományos Mendelssohn nászindulót játszott, és karjainkat egymáséba fonva lassan eljöttünk a szószék előtről, és kimentünk az utcára és lelépkedtünk a széles kőlépcsőn.

Rengetegen megrázták a kezemet, arcon csókolták Mariskát és gyülekezetünk egyik legnagyobbra becsült tagja a fülembe súgott.

– Drága Dembinszky úr, – ami az eredeti nevem volt, és soha nem változtattam meg, csak ebben a könyvben még nem említettem. – Mennyivel jobb lenne, ha maga lenne itt a mi papunk.

Hogyan haladnak egyházi és teológiai tanulmányai? Kovács tiszteletes felmondott, és egy éven belül itt hagy bennünket. Mikorra várhatjuk végleges tisztelendővé avatását?

Mint spirituális pályafutásomnak előfeltételét, két évvel küszöbükhöz való megérkezésem után, megkereszteltettem magam a Baptistáknál. Fülöp tiszteletes bemerített a szószerk mögött fürdőkádba. Mérnöki fizetésem után szorgalmasan fizettem egyházi tizedemet, de semmit a többi sokkal nagyobb jövedelmünkből.

– Legnagyobb megtiszteltetésnek venném, Mr. Bálint, – biccentettem meg a fejemet. – Még kell néhány levelezői kurzust vennem, de semmi olyat, amit ne tudnék hat hónapon belül befejezni.

– Remélem, – az idős ember felelte. – Hogy a mi gyülekezetünket fogja választani, hogy szolgálja az Urat, és ön és csodálatos felesége közöttünk fog maradni.

– Ha Isten is úgy akarja, – bólintottam és boldog mosollyal az arcán magam mögött hagyva, odább léptem és megráztam a következő jóakaró kezét.

–

Konferencia termünk zsúfolásig megtelt esküvőnkre. Kétszáz vendégnél is több jelent meg és több tízszemélyes kerek asztalt is béreltünk a meglévő összehajtható négyszögletes asztalokhoz. A Női Egyesület tagjai aranylós húsleveszt főztek hosszútésztával és volt sült marhahús, grillezett csirkemell, töltött káposzta és rántott hal főételnek és a hagyományos mákos és diós bejgli édességnek kávéval.

Lelkesítő beszédek és lélekemelő imádságok zengedeztek sorjában, de zene nem volt, se diszkó-zsoké, se tánc és se alkohol. Ezt a szabályt soha fel nem lehetett függeszteni.

Említettem Mariskának Mr. Bálint ajánlatát és ifjú feleségem kerekre nyitotta égszínké szemeit és egyenesen az enyémbé nézett.

– Ez a te döntésed, Ernő, – mondta, – de, ha engem kérdezel, kitűnő ötletnek és ritka lehetőségnek tartom.

Kérhetett volna valaha is valaki szebb és jobb feleséget, gondoltam és kezembe fogtam kezét. – A kérdés az, – mondtam, – hogy hol fogunk lakni. Neked megvan a lakbér szabályozásos lakásod, legyen az akármilyen kicsi is, de kevés költséggel jár, és úgy emlékszem, hogy nem szeretnéd feladni.

– Az a lakás egy szemétdomb. – Mariska mosolygott szégyenlősen, hogy ilyen csúnya szót használ. – Valami elátkozott albánok megvették az épületet és az utolsó fillért is kizsigerelik belőle. Például nem tartják a kazánt karban, és nem fizetik ki a fűtőolajt idejében. Több alkalommal, éppen a leghidegebb téli napokon, nincs fűtés és nincs meleg víz. Valaki betörte a bejárati ajtó üvegét, és már évek óta ott áll üvegezetlenül.

– Tudom, – bólintottam, – én is ott lakom.

– Tehát semmi okunk, hogy ki ne költözzünk onnan, és ne mutassunk az albánoknak fityiszt, – felelte Mariska és még egy szelet diósat csúsztatott a tányéromra. – Meggondolva, hogy várandós vagyok, vehetnénk egy nagy házat a kertvárosokban, és te vonattal ingázhatnál mérnöki állásodhoz, és vasárnap kocsival hajthatnánk le a templomhoz.

– Ah, a híres kertvárosok, – sóhajtottam bosszúsan. – Ott, ahol a fajüldözött bigottok élnek. New York City-ben óriási lehetőségek vannak, és nem lenne szabad otthagynunk, csak azért mert nem akarjuk gyermekeinket közös osztályba járatni színes kisebbségi gyerekekkel. Emlékszel a barátomra, akik nem voltak hajlandók eljönni hozzánk, mert a Bronxban laktunk? Vettek maguknak egy rozoga vityillót Stanhope városban, New Jersey-ben. Ma nyolcvan kilométert ingázik be és nyolcvanot vissza, hogy egy tiszta fehér városban élhessenek.

– Hol szeretnél lakni? – Mariska kérdezte, nem vitatkozva és édes mosollyal ide-oda nézegetve szomszédjainkra.

– Ha elfogadom az állandó lelkesi állást, elvárják tőlünk, hogy a paplakban lakjunk az East 73-as utcai templom épületében, – feleltem lassan, és elmélyülten tűnődve a felmerült kérdésem.
– Mialatt ez az Upper East Side cím, az egész világon az egyik legelőkelőbb szomszédságnak számít, én mégis azt gondolom, hogy a Manhattan nem a legjobb hely gyereknevelésre, és az egy hálósobás papi lak túlságosan szűk. A Bronxban kellene maradnunk még egy darabig, közel szendvics üzleteidhez, és én nyugodtan ingázhatnék mérnöki munkámba a földalattival.

– Hol a Bronxban, – feleségem kérdezte.

– Az albérlos házban, – bólintottam. – Miska és Kindy régi lakásában van három hálósoba, nagy garázs és egy kis hátsó udvar is. A közelben van számos játszótér és hatalmas parkok. Felmondhatnánk az ott lakó családnak. Kifestetnénk, újra dekorálnánk és be is költözhetnénk, mielőtt első gyermekünk megérkezik. Nekem ez egész olyan lenne, mint egy valósággá vált álom.

– Egy álom, – Mariska kacagott csilingelve. – A Bronxban lakni egy Viktória királynő korabeli tűzkelepcebe? Ernő, legdrágább férjem, nem tetted valami magasra mércédet, és vágyaidat felettébb könnyen ki lehet elégíteni.

– Emlékszel drágaságom? – simogattam gyengéden feleségem kezét. – Hat évvel ezelőtt jöttél ebbe az országba és abból az épületből dobtak ki. Most mi leszünk a tulajdonosok és mi hozzuk a szabályokat.

– Hat év nagyon hosszú idő. – Mariska hozzám simult. –A legszebb éveimet adtam oda, hogy idáig eljussunk. Most már a legjobbat akarom.

– A többség odaadja legszebb éveit és nem jut semmire, – válaszoltam kissé vitatkozó hangon. – Amikor először léptem át annak a háznak a küszöbét, elveszetten egy idegen városban és szobát keresve ahol lehajthatom fejem, azt hittem, hogy soha nem érem el a családi életet és biztonságot, amit Miska és Kindy látszólag megvalósított. Az első pillanattól kezdve én szerettem volna lenni itt a lelkes és tulajdonosnak akartam tudni az albérlos házat. Ezt elértük. Te és gyermekeink lesznek az én családom és ennek a gyülekezetnek én leszek a papja. Kérhetnék ennél többet?

– Csak még egy bökkenő maradt, – Mariska mosolygott kedvesen. – Nincs nagypapa, aki kisegítsen és, hogy házigazda légy, lelkipásztor, egy elfoglalt mérnök, és társtulajdonosa és menedzsere egy delikateszen hálózatnak, lehet, hogy túl sokat akarnál markolni? Plusz férj is kell, hogy legyél és apa, gondolod, hogy mindezt el tudod látni?

Tizennegyedik Fejezet

Ha felül akarsz maradni az életben, soha ne hagyj pénzt az utcán heverni, hajolj le érte. Frigyre lépésünk idején, és mielőtt első gyermekünk megszületett, már hat koncessziót adtunk ki a három állam területén, és még mindig működtettük négy eredeti delikateszen üzletünket a Bronxban és Westchester megyében. Mindegyik üzletben volt egy vezető menedzser, aki szigorú szabályok szerint vezette a businessst. Mariska váratlan villámlátogatásokat tett üzleteinkbe, ellenőrizte a könyvelést, felmérte a boltot tisztaság, higiénia és hatásosság szempontjából. Soha nem volt bajunk ételmisszer ellenőrkkel, és azonnali hatállyal elbocsájtottunk bárkit, aki tiszteletlen volt a vevőkkel.

Felmondtam a Reed családnak, akik az albérlős ház földszinti lakását bérelték, és a Reed család hajlandó volt kiköltözni.

– Úgyis már régen tervezzük, hogy házat veszünk a kertvárosokban. – Mrs. Reed adta tudtomra, ahogy bocsánatkérő hangon elmagyaráztam neki helyzetünket, és előadtam, hogy nekünk magunknak lenne szükségünk a lakásra.

– Merre a kertvárosokban? – kérdeztem pusztá kíváncsiságból, hogy emberek hozzánk hasonló helyzetben milyen megoldásokat találnak.

– Három hálósobás házat keresünk Putnam megyében, – Mrs. Reed felelte. – Ott még meg tudjuk engedni az árakat és mégis férjem tud ingázni munkájába, New Rochelle városban.

Az a varázserejű ötven kilométeres munkába járás, gondoltam, csinálják, ha úgy hozza kedvük. Én úgy élem életemet, ahogy én látom legjobbnak. A Reed család fia a Bronxi Manhattan kollégiumba jár és petróleummérnökséget tanul. Leányuk még gimnáziumba jár, és majd a Mahopac városbeli helybeli középiskolában fogja befejezni tanulmányait. Sok szerencsét nekik. Én nem fogom feladni New York City várost egy steril életért félholdas parcellákon, és szomszédokért, akik amúgy sem hinnék el, hogy előkelő környékükön tudtam házat venni mindössze hét éves amerikai tartózkodás után. Különben is, az előleg, amit le kellett tenni egy ilyen tágas otthonra, és hozzá az óriási portára, nem hozott semmiféle jövedelmet. Feneketlen pénzügyi kút volt, csak akkor lehetett rajta pénz csinálni, ha búsás haszonnal eladtad, de az árán egy még drágább házat kellett vennél magadnak, ha valahol hasonló helyen akartál lakni.

Cégem, Sverdup és Parcel komolyan nekiállt a földalatti metróvasutak tervezéséhez. A soha meg nem épített Second Avenue, Harlem folyó alatti alagút tervezésén és a L'Enfant plaza földalatti vasútállomás, Washington fővárosban, a Charles Center állomáson is dolgoztunk, ami a Baltimore, Maryland állambeli földalatti rendszer legnagyobb csomópontja volt. Napi két túlóra lett a minimum, és nagyon sok alkalommal teljesen kimerülten jöttem este haza.

Kora októberben egy vasárnap reggelen, a hosszú és forró nyár után, Mariska érezte az első szülési fájdalmat. Jókora súlyt rakott magára és mellei megnőttek és érintésre érzékenyek lettek. Egész nap ágyban maradt és késő délután telefonáltunk nőgyógyász orvosunknak.

– Vigye a Pelham Bay Kórházba, – az idős orvos felelte a telefonon, ahogy hallotta, hogy milyen gyakoriak a fájdalmak. – Ott találkozunk.

Elhajtottam Mariskával a kórházba, mindössze húsz perc autóútra kicsiny lakásunktól, és maga mögött hagyva, hogy vacakoljak a kocsí bezárásával, toronyirányban neki indult a kórházbejárat felé. Gyorsan utolértem, és segítettem beleülnie a toloszékbe, és egy szolgálatos felvitte a legfelső emeleten lévő szülészeti osztályra.

Vártam a portához közeli kis váróterembe és ünnepélyes ígéretet tettem. – Ennek a gyermeknek és asszonyomnak gondját fogom viselni, úgy segítsem engem a Jóisten.

Az orvos órákkal később jelent meg és félrehívott.

– Nézze, – mondta. – Este tizenegy van, hazamehet, itt semmi nem fog történni reggelig.

Azokban az időkben nem volt szokásos, hogy a férj premier-plánban nézze végig a gyerekszülést, és minden tiltakozás nélkül hazamentem.

Alig értem haza és készültem lefeküdni, csengett a telefon.

– Gratulálok, Mr. Dembinszky, – kezdte az öreg orvos a vonal túlsó oldalán. – Fia van. A felesége nagyon erős kis nő. Kezdetben nehézségeink voltak, nem nyílt a medencecsontja, és fogót kellett használni, de asszonya olyan erősen nyomott, hogy a baba 43 perc alatt kint volt.

Közölve velem a nagy hírt az orvos rám akasztott, és elhajtottam a kórházhoz. Mariska még fent volt, erősen gyógyszerelve, de magánál, és elhaló hangon rebegte.

– Fiúnk van, Ernő. Láttad már? Tökéletes, egészséges gyermeket szültem neked.

– Köszönöm, szerelmem, súgtam a fülébe. – Ügyes voltál és én jó apa leszek és jó férj. Csodálatos családunk lesz.

Egy ápolónő elvezetett a bölcsődébe, ahol féltucatnyi újszülött rugdalózdott bepólyálva, és kicsiny, tolókcocsiszerű babaágyakban pihengettek. Fiamat közel gurították az ablakhoz, és a piciny legényke egyenesen a szemembe nézett.

Nem sírt. Tudta, hogy édesapja okos és édesanyja szépséges. Nem volt oka sírni. Jó helyre érkezett.

A nővér elgurította. Mariskának pihenésre volt szüksége és én ismét hazamentem. Másnap reggel behívtam munkába és megmondtam, hogy késni fogok, feleségem gyereket szült. Ezután elrohantam a kórházhoz, ahol Mariska már fent volt és jókedvűen fogadott. Karjaiban tartotta gyermekünket és varázslatos gyönyörűen néztek ki. A kicsi fiúcska hozzásimult és apró szájacskájával mellbimbója után kutatott. Mariska megszoptatta, és a mennyország leszállt a földre a boldog kicsiny családhoz, az enyémhez.

Szülés előtt sokat beszélgettünk a gyermek nevééről és megegyeztünk, ha fiú, Thomas Norbert lesz. A kórházi adminisztrációnál bemondtam a nevet, és beadták a születési bizonyítvány utáni kérelmet. Még mindig az adminisztráción voltam, amikor az orvos arrafele jött és, ahogy meglátott, megállt.

– A fiát meg kellene metéltetni, – mondta magasan felettem állva és dölyfös hangon, mert én ültem és ő meg állt.

Nem akartam több vért, és sajnáltam a kicsi fiúcskát, hogy élete első napján ezen a földön megcsónkítsák, és felálltam és szembenéztem az orvossal.

– Nem akarjuk megmetéltetni.

– Miért nem?

– Csak most született.

– A legjobb alkalom a körülmetélésre, mialatt a kórházban van.

– Nem, – feleltem dacosan. – Semmi körülmetélés.

Az orvos mérges arcot vágott és elment. Gondolta, találgattam, még nem lett belőlem teljes amerikai, és utálta hozzáállásom.

Három nappal később Mariska helyrejött és késznek látszott elhagyni a kórházat. Kifizettem a számlát és hazavihettem feleségem és gyermekem. Hazavittem őket és a lakás jéghideg volt. A fűtésszezon még nem kezdődött meg és a házigazda spórolt az olajjal.

– Búj be az ágyba és maradj a takaró alatt, – mondtam Mariskának. – Szorítsd Tamáskát a testedhez és tartsd melegen. Kimegyek és hozok egy elektromos fűtőt.

Félórával később visszajöttem a fűtővel, amit a közeli Honing's Parkway háztartási gép és bútorüzletben vettem, és a jókora kapacitású fűtőtest rövidesen duruzsolt és lakásunkat kellemetes 26 Celsiusra melegítette.

Előzőleg kitettük ebédlőasztalunkat a székekkel és kis házi-bölcsődénket az ebédlőben állítottuk fel, a konyha, az előszoba és a nappali között. Ez megteszi, gondoltuk, amíg a Reed család nem talál magának alkalmas házat a kertvárosokban, és kiköltöznek az albérlős ház földszintjén lévő nagy lakásból.

Az összes 15 amperes biztosítékot kicseréltem 20 amperesekre, a négybiztosítékos elektromos táblánál és volt elegendő szósz a fűtőtestnek. Kezdetben elektromos számlánk nem ment fel. Con Edison azt hitte, hogy valami baj van a mérőórával, mert fogyasztásunk nem mehetett fel ennyire hirtelen és drasztikusan. Négy hónappal később fogtak el minket, és kiküldték az összegyűlt 160 dolláros számlát. Időközben Mariska és Tamáska melegben voltak, és még csak egy náthát sem kaptak.

Ugyanazon a télen egy fiatal pár, akik valamelyik magasabb emeleten laktak, elvesztették újszülött gyermeküket. Nem lehetett pénzük elektromos fűtőtestre és a kisbaba tüdőgyulladást kapott. A szülőknek nem volt orvosi biztosítása, és halogatták, hogy orvosi segítséget hívjanak. Mire végre elvitték a kórházi sürgősségi osztályra, késő volt. A kislányt nem tudták megmenteni és meghalt. Mi a jobb, gondolkoztam el a dolgon, általánosan alacsony életszínvonal a szocializmus alatt, de mindenkinek ingyenes orvosi ellátás, vagy a szabadvállalkozási rendszer, szegények segítése és mentőháló nélkül? Sokan a szegényeket vádolják, hogy miért szegények. Mintha a szegénység az ő hibájuk lenne. Amikor Tamás született, cégemnél kapott orvosi biztosító megtagadta a szülés kifizetését. Kéthetes szabadságomat végig kellett dolgoznom, és kölcsönt kellett felvennem, hogy kifizessem az orvost és a kórházat. Életem akkori szakaszában nem tarthattam magam tehetősnek, bármilyen mércével mérve sem. Olyan társadalomban éltem, ami vehemensen ellenzett bármi kormány vezette általános orvosi biztosítást, mindenki részére. Ne vess rám követ a társadalom hibáiért, tépelődtem, és azért mert előre akarok haladni az életben. Ezek a kérdések jóval felettem álltak, hogy megértsem a gyilkos kapitalizmus törvényszerűségeit. Sajnáltam a fiatal párt és halott gyermeküket, és tudtam, hogy itt valami nem helyénvaló. Nekünk szerencsénk volt, adtam hálát Istennek, semmi komoly betegség nem sújtott le ránk. Legalábbis nem idáig.

—

Amerika Első Reformált Magyar Baptista egyházunk az East 73-as utcában távoli, laza kapcsolatban állt az Észak-amerikai Baptista Egyházközséggel és a Világ Baptistáinak Nagyszövetségével. Amint megkaptam levelező tagozatos diplomámat teológiából, gyülekezetünk begyűjtotta kérelmét a nagyhatalmú Szövetségi Zsinathoz, hogy legyek a papjuk, és a Szövetség gyorsan engedélyezte kinevezésemet.

Kovács tiszteletes felmondta tisztségét és Kaliforniába költözött, ahol Sacramento környékén egy jóval nagyobb magyar református gyülekezetnek lett a pásztor. Első szentbeszédemet 1977 húsvét vasárnapján dörgedelmeztem el magyarul. Többnyire magyarul folytattuk le szertartásainkat, de gyakorta láttunk vendégül angolul beszélő prédikátorokat, akik járták az országot, és többekkel közülük jó barátságba is kerültünk.

Az East 73-ik utcai épület és telek templomunk tulajdonában volt, és amikor átvettem vezetését, semmi anyagi leterhelés vagy jelzálogkölcsön nem volt rajta. Mint vallási szervezet, egyházunk adómentességet élvezett és annak rendje módja szerint beadtuk a szükséges és kitöltött 501C3 űrlap adóbevallást a Szövetségi Jövedelemadó hivatalhoz. Úgyszintén, az ország törvénye szerint városi ingatlan adót sem kellett fizetnünk. Természetesen mérnöki állásomból teljes jövedelemem adózás alá esett, és gondom volt, hogy soha nem csaljak vagy vezessek félre bármi adószedő hatóságot adóbevallásaimon. Gyorsan növekedő jövedelem-áradatunkkal, és az akkoriban érvényes, nagyobb jövedelműekre kiszabott magas adó rátával,

hamarosan rájöttem, hogy személyes vagyoneszközeinkből át kellene transzferálnunk templomunkhoz annak pásztorához és feleségének, Mariskának a nevére.

Legelőször az albérlős házat átírtattunk egyházi tulajdonnak és templomunk mellékjöveldelmének, és többet nem fizettünk rajta ingatlan adót vagy jövedelemadót a bérleményi bevétel után. Fülöp bácsi lelkészége alatt is így volt, és könnyen meg tudtuk szerezni adómentes besorolásunkat.

Aranybányát fedeztem fel, és ha óvatosan lépkedtem az élet ösvényein, kedvező szerencsém tovább is fog gyarapodni, gondoltam, és szárnyaimat szélesre fogom bontani a lehetőségek országának földje felett. Mindössze el kellett fojtanom a belém nevelt előítéletet, amit kommunista iskolázottságom alatt kaptam, hogy gazdagnak lenni szégyen, és egy bizonyos határ felett nem szabad több pénzt csinálni, csak annyit amennyi szükségeimre elégséges, már úgy értem, hogy bőségesen és kényelmes életmóddal, és engedjem, hogy a többit osszák széjjel a rászorultak között. Nem ebben az országban. Ebben az országban, szó szerint értelmezve, a magas ég volt a felső határ, nem láttam semmi rosszat abban, hogy növekedjek és terjeszkedjek, bármi korlát és megkötés nélkül.

Soha nem jutottam volna el idáig, ha katolikus maradtam volna. Jó életem lett volna, mint egy asszonytalan papnak, de az egyház vagyona soha nem szállt volna rá semmi egyénre. Az egyházhoz tartoztam volna, és Rómából kinevezett és megközelíthetetlen püspökök kezelték és ellenőrizték a vagyont.

Az én esetemben csak egyedül az ördög ügynökét kellett kordában tartanom. Azt a telhetetlen kapzsiságot, ami mindahányunkban lakozik. A kapzsiság már régen lerombolt sok kiváló evangéliumi prédikátort és laza erkölcsökkel korruptálta őket. Nem engemet, ennél erősebb voltam és Mariska mellettem állt.

Fiam szépen növekedett és naponta egyre virgoncabb lett, mialatt hitelképességem is gyorsan javult, és éreztem, hogy a jövő az enyém.

Gyülekezetünk egyik tagja, Simon Feri volt, aki segített az épületet tisztán tartani, ide-oda hordta a bútorokat és székeket, ahogy szükségeltetett valami rendezvény alkalmából, és aprócseprő elektromos és vízvezeték javításokat is elvégzett. Nappali főállásában Simon Feri házmester volt, néha fellengzősen épület menedzsernek tituláltan, egy modern, soklakásos lakóházban a Second Avenue-n, az East 81-es és az East 82-es utcák között.

Egy nap Feri a templomból kifele megállított. – Dembinsky tiszteletes, – kezdte udvarias, tisztelettudó hangon. – Épületem öröklakásokká konvertál. A tulajdonosoknak, az Osborne és Smith Ingatlankezelési cégnek szüksége lenne, hogy a lakók 51 százaléka megvegye a lakásokat, hogy a többit is rákényszerítsék a vételre.

– Érdekesnek hangzik, – feleltem, – jöjjön be irodámba és beszéljünk róla.

A hetvenes évek végén ezek a konverziók sok port kavartak fel New Yorkban. A házigazdák több pénzt csináltak, ha lakásonként eladták tulajdonaikat, és egyidejűleg megszabadultak a karbantartási és fűtési költségektől. Úgyes lett volna, kivéve a bérlők nem akarták megvenni a lakásokat. Bérelni olcsóbb volt, mint tulajdonosnak lenni, vagy nem volt pénzük az előleget letenni, vagy hitelképességük nem volt elég jó a hatalmas jelzálogkölcson felvevésére.

Ez átmenetileg lenyomta az ingatlan árakat, legalábbis néhány évre. Éppen ilyen alkalmat kerestem, és reméltem, hogy Simon Feri ilyet fog ajánlani.

– Három lakást kellene még eladni. – Feri magyarázta, ahogy leült íróasztalom előtti vendégszékbe. – Egyik a hatodikon, egy a tizennegyedikén és egy a huszadikon. Mind a három elegáns, két hálószobás otthon, új konyhagépekkel, és régi, megbízható lakókkal.

– Mennyit kérnek értük? – kérdeztem.

– Hetvenötezret mind a háromért.

– Jókora pénz, – mondtam tétován.

– Tudom, – Feri bólintott. – Ezért nem veszik meg a benne lakók. De talán, Dembinsky tiszteletes, maga össze tudná hozni a dolgot, hogy a számok klappoljanak.

– Hogyan, – kérdeztem kikerekedett szemmel.

– Mint az egyházi klérus tagja, – Simon Feri keskenyre húzta szemeit, – maga nem fizetne ingatlan adót, vagy jövedelemadót a beszedett béreken. Igaz, – Feri megköszönte torkát és hamis sajnálkozással folytatta. – Az Ingatlan Karbantartó cég, akiket a Tulajdonosok Bizottsága felvesz, be kell majd, hogy hajtsa magától a teljes karbantartási díjat, amiben benne foglaltatik a fűtés, a légkondicionálás, a szemétszedés, és a lépcsőház takarítása és a közös részek világítása. Ami nem lesz olcsó, és magának is, mint mindenki másnak ingatlan és baleset-biztosítást is kell majd kötnie és fizetnie. De akkor is, még marad elegendő a bérekből, hogy egy-kettő lefizesse a felvett jelzálogkölcst.

– Ez nem lenne egy kicsit a szabályok megkerülése? – dőltem hátra fotelemben és szkeptikus arccal méregettem Simon Ferit.

– Igen, az lenne, – Simon Feri bólintott kajánul, – de mindenki ezt teszi. Miért lenne a Tiszteletes Úr kivétel?

– Rendben, – feleltem és gondolataimba merülve, elmélyülten simogattam az állam. – Megnézem a lakásokat, – köszörültem meg torkom, – és kiszámolom financiaális aspektusát. Néhány nap múltával erre a témára még visszatérünk.

– Természetesen, – Simon Feri bólintott, és ahogy felállt és ment kifele folytatta. – De az ajánlat nem lesz sokáig az asztalon. Több ezer okos befektető van New Yorkban, akik azonnal rácsapnak egy ilyen alkalomra. Engedje meg, hogy odaadjam az Ingatlankezelő telefonszámát, és a felelős ügynök nevét, és kérem, hívja fel őket, amilyen hamar csak módjában áll.

Simon elment és én bementem templom melletti lakásunkba. Egyre kevesebb időt töltöttünk Mariska Bronxbeli lakbér szabályozott kéglieiben. Mariskát a konyhaasztalnál találtam és szoptatta a gyereket. Elmagyaráztam neki Simon Feri ötletét és Mariska kissé irritált hang-súllyal válaszolt.

– Fogunk valami pénzt is csinálni ezen? – kérdezte és megigazította a babát a karjában, mintha szóbeli csatározásra készülné fel. – Vagy kockáztatunk mindent, amit idáig összeszedtünk.

– Tizenötezer dollárunk van a bankban, – feleltem és kivettem egy írótümböt és ceruzát és kezdtem leírni a számokat. – Ha a fent maradó hatvan ezret nyolc és félszázalékos kamatra harminc éves kölcsönre finanszírozzuk, a havi részlet körülbelül 460 dollár. A havi karbantartás és más fizetnivalók, Simon Feri szerint, körülbelül kétszáz dollárra rúgnának havonta és lakásonként, de vedd bele a biztosítást és legyen havi kétszázötven.

– Ez durván havi négyszáz per egység, az adókedvezmény nélkül is. – Mariska szavamba vágott, éppen olyan jó volt a számokkal, mint én, ha nem jobb. – Mennyi lakbért tudunk beszédni lakásonként? Vagy ezeket is a lakbér-szabályozási törvény korlátozza?

– Nem tudom, – feleltem, – de meg kellene tudnunk. A szabadpiacon egy ilyen lakás általában havi négy ötszáz dollárért megy. De senki nem épít lakásokat New Yorkban és az üresedési arány messze visszamenőlegesen is nézve alacsony. A lakbérek minden bizonnyal felmennek. A lakók lefizetik a mi jelzálogkölcsonünket és a végén csinos kis aranybánya lesz a birtokunkban.

– Megpróbálhatjuk, – Mariska mosolygott és hassal a vállára fektette a babát és megveregette a hátát. – Ha semmi nem sikerül, a szendvics boltokból fogom kompenzálni veszteségeidet, kedves főtiszteletű pásztorom, de soha többet nem fogok visszamenni mások házait takarítani. Erre ne számíts, drága férjem uram.

– Ki tudnánk adni a lakást az albérlős házban másnak is, mint a Reeds, és ha pénzt kell spórolnunk, lakhatunk a te lakásodban a Perry Avenue-en. Ez biztosítana elegendő anyagi puffer zónát és megerősítené kockázat toleranciánkat.

– Valóban csinálhatnánk ezt is. – Mariska felelte és tovább mosolygott, és azok az édes gödröcskék az arcán zabálnivalónak látszottak és kíváncsiaknak. – Meg sok minden mást is, beleértve, hogy nem tesszük félre teljes mérnöki fizetésedet és kezdünk némi luxuscikkekre is pénzt költeni.

Megcsókoltam és puha engedelmességgel bársonyos ajakait szájamhoz tartotta. Ajkai nedvesek voltak és mézédeseek, mint a nektár egy virágzó nárciszon és a baba aprókat böfönt, és kicsiny tejbuborékok jöttek ki a száján és eláztatták Mariska meztelen kulcsontját. Csodálatos érzés. Egy ilyen feleség, mennyire végtelenül szerencsés ember vagyok. Hol terem az ilyen asszony, és mely örök kéz formálja titokzatos személyiségét. Miben rejtőzhet isteni nagyságának eredete, és hogyan lehet, hogy Karcsi nem látta csodálatosságát?

Ez nem volt a hely és az alkalom Karcsi felől elmélkedni. Fulladjon bele a saját mérgezett kotyvalékába, gondoltam és néztem, ahogy Mariska belehelyezi a babát a bölcsőbe, ahol a kicsike azonnal elaludt.

–

Feltelefonáltuk az Osborne Smith ügynökséget és betábláztunk egy időpontot másnap kora reggelre, hogy megnézzük a lakásokat. Szabadnapot vettem le munkából és csekkfüzetemet a zsebembe tettem.

Mind a három otthon szépnek nézett ki és rendben tartottnak. Egy idősebb zsidónő lakott a hatodikon és elgondolkoztam, hogyan van pénze erre a csodálatos és drága berendezésre, amikor nem tudja megengedni, hogy megvegye az ingatlant.

A másik két lakás hasonló volt. Sehol semmi kisgyerek, és sehol óriási kutyák, ami az elégedettség titkos mosolyát csalta szájam sarkába. A huszadikon a középkorú házaspárnak gigantikusan kövér macskája volt, és a szőrös dög fűjt és ki akarta karmolni szemeimet, de kinevettem.

Hemingway Ernőre gondoltam, névadó druzsámra. Milyen művészien leírta életét Párizsban a hírességekkel és milyen gondos részletességgel írta le a helyeket és az éttermeket, ahova enni jártak, és a Riviérát, ahol pénzét elszórta a könnyen kapható örömlányokra. Élni akarta az életet, meg akarta tapasztalni Afrikában a nagyvad vadászatának izalmát, és a gépfegyverek ropogását és a bombák robbanását a spanyol polgárháborúban, és végül az ivást és a delírium tremens élvezetét Key West tavernáiban.

Én is meg fogom tapasztalni a borzongását és a pénz csinálásának izalmát, és amikor elegendem lett belőle, valahol majd lepihenek, és egy nyugodt szemlélő elvont filozófiájával és egy biztos nézőpontból, megírom történetemet. Nem fogom magam fejbe löni, amikor elegendem lett a gyönyörből, és a bornak szédítő mérgéből, és a kéjből, ami ezzel jár, és amikor többet soha már nem tudok szeretni egy nagymellű utcanőt sem.

– Mi a véleménye, Tiszteletes Úr, – kérdezte az ügynök miután megnéztük a lakásokat.

– Mind a hármat megveszem, – néztem vissza rá, – kedves uram, mi is a neve, bocsásson meg, de kiment az eszemből.

– Giuliano Fasciolla, – vigyorgott rám és akkor vettem észre, hogy tripla tokája van és kiálló pókhása. Talán egy beavatott maffiás, gondoltam, de nem számított, és barátságosan bólintottam felé.

– Ezer dollár letétre lenne szükségünk, hogy elfogadjuk ajánlatát, és a szerződés aláírásakor a vételár tíz százalékára. – Mr. Fasciolla kezet nyújtott, és kifele tessékelt a harmadik lakásból is. – Menjünk át irodámba a Third Avenue-en és ott kiállítjuk és aláírjuk a szükséges iratokat.

– Semmi probléma, – mondtam. – Ajánlatom kontingens egy sikeres épületinspekción, és a végső árra számolt nyolcvan százalék jelzálogkölcson megszerzésén.

Akkora már, mindössze hét évvel országba való belépésem után, ravasz ingatlan-befektető lett belőlem. Mind a ketten amerikai állampolgárok voltunk, és egyenlőnek éreztük magunkat, minden szempontból, bárkivel szemben, akár itt született ebben az országban, akár nem. Az ország törvénye mellett állt, és ők, legalább is a többség rászavaztak. Oh, mennyire imádtam a demokrácia és a szabadvállalkozás eme alkotmányos kombinációját, és a garantált jogokat a szabadsághoz, az egyenlőséghez és a boldogulás kergetéséhez.

Beleértve a három öröklakást, eddig harmincezer dollárt fektettünk be jövedelemhozó ingatlanokba és egy másik húszezret a szendvics boltokba. Erre a célra félretettük mérnöki fizetésemnek nagy részét és a pénzt, amit Mariska kezdetben keresett. A kevés pénzen éltünk, ami megmaradt miután kifizettük a jelzálogkölcson részleteket, az ingatlanbiztosítást és az ingatlanadót tulajdonaink után. Ezen felül össze tudtunk kaparni némi zsebpénzt a templomi persellyel begyűjtöttekből, és amit a Baptista Egyházközség meghagyott nekünk az egyházi tizedből, ami szegényes kompenzáció volt tisztelendői munkámért, és lényegesen több időt emésztett fel, mint amennyi jövedelmet hozott.

Anyagi ügyeink óvatos zsonglőrbalanszírozást jelentettek egy magasba feszített drótkötélen. Ha bármi is nem sikerült, például valaki késik a lakbérrel, csődbe megyünk, a bankok elárverezik ingóságainkat és úszik az előlegnek letett vagyon.

Nagyon kevesen vállaltak ekkora kockázatot. Én egyet sem ismertem. Egy régebbi barátom, János a Budapesti Műegyetemről vásárolt egy házat Rockland megyében, New York államban. Tágas ház, egy csinos kis zsákutca végében, minden pénzét beleölte és a szomszédok nem fogadták be. Nem akarták elhinni, hogy egy emigráns meg tud engedni egy ilyen helyet, és pletykázni kezdtek, hogy csak bérlik. Halloween, azaz a halottak napjának előestéjén megdobálták házát tojással. Mivel a károsultak panaszt tettek a szülőknél, tinédzser gyerekeik emberi ürülékot tettek postaládájukba.

Akkoriban egy felhőkarcoló toronyban dolgoztam a Broadway sugárúton a West 31-es és a West 32-es utca között. János a régi Pennsylvania Vasúttársaság pályaudvarának tetejére épített Penn Plaza toronyban kapott állást. Egy közeli olcsóbb étkezdében nagy ritkán együtt ebédeltünk és János végig panaszkodott.

– Ernő, – kezdte, – nem így képzeltem el a dolgot. – A jobb iskolákért költöztünk ki a kertvárosokba, és a fiamat megverték az iskolai autóbuszban, mert nem volt hajlandó helyét átadni egy iskolai főkolompósoknak. Ezek utálják az idegeneket és ki vagyunk közösítve. Senki nem beszél hozzánk és aljas csínyjeikkel gyerekeik az enyémet próbálják bántalmazni. Ezek az iskolázatlan munkásfélek rettenetes féltékenységgel őrzik szomszédságaikat, és nem akarnak minket befogadni. Utálják jelenlétünket és nem hiszik el, hogy mérnök vagyok, és semmi elismeréssel nincsenek arra, amiket idáig elértem.

– Kellett valamit csinálnod, ami nem tetszik nekik, – mondtam. – Feltehetőleg kezdetben túlságosan barátságos voltál hozzájuk. Ha megtartottad volna a távolságot és nem ismerkedtél volna meg velük közelebbről, nem tudta volna meg, hogy mekkora személtládák.

– Igaz, – bólintott. – Csemetéiket behívtuk hozzánk, hogy játszanak a mieinkkel és édességet adtunk nekik és üdítőitalokat. A szülők még aznap telefonáltak és pimaszul leszúrtak, hogy miért nem kértük ki engedélyüket, mielőtt meghívtuk gyerekeiket.

– Történt még más is? – kérdeztem ájtatos nagyképzűséggel.

– Halloween este, jóval tizenegy után egy tizenéves nagyfiú az utca másik oldaláról becsöngetett hozzánk és ajándékot kért. Odaadtuk neki a megmaradt cukorkákat, de kinevettük, mert olyan mulatságos volt faszénnel feketére mázolt arcával.

– Bosszúból ő dobálhatta a tojásokat, – bólintottam.

– Karácsony körül egy csapat környékbeli leányka jött és elénekelték néhány karácsonyi éneket. Utána adományt kértek és rendreutasítottuk őket, hogy ne járjanak kéregetni, mert az törvényellenes.

– Nincs mit csodálkozni, – fojtottam el gúnyos nevetésem. – Úgy nézem nagyon ballábbal kezdtetek. Talán jobb lenne, eladni a házat és visszaköltözni a városba és bérelni egy darabig.

– Miért? – bámult rám. – Hogy a feketék között lakjak, mint te? Soha. Itt maradok. A házak fel fognak menni és gyorsított ütemben fizetjük le kölcsönünket. Jóval nagyobb házat fogok venni, jobb helyen, egy elitebb szomszédságban. Szó sem lehet bérletről. Régebben Lafrak Cityben laktunk Queens kerületben és minden két évben tizenöt százalékot emeltek a lakbéren. A kormány rákényszerítette a tulajdonosokat, hogy mindenféle fajta kisebbségnek és feketéknek is adják ki a lakásokat, és attól kezdve az egész egy fertelmes lecsúszás volt. Nem volt más választásunk, ki kellett költöznünk a városból.

Lakberek és ingatlanárak mennek felfelé, hallottam barátomat érvelni, és az emberek hajlandók csillagászai árakat fizetni, hogy elkülönítsék magukat a szegény kisebbségektől. Erre az érzésre feltehettem életem, hogy semmiféle szövetségi törvény nem fogja megváltoztatni az emberek alaptermészetét. A gondolatok örülten forogtak fejemben, és már hallottam az aranydollárok csörgését, és láttam a megvadult tömeget körbetáncolni az Aranyborjút és Sátán vezényelte a zenekart, és rettegtem, hogy látomásomat nem lehet meg nem történné tenni és az átok terhe rám is lesújt.

Tizenötödik Fejezet

Ha Manhattan kőrengetegében kisgyermeket akarsz nevelgetni és vigyázni rá, szuper elővigyázatosnak kell lenned. Figyelned kell minden milli-másodpercnyi idő alatt, mert a veszély mindenütt jelen van, és az ördög ott leselkedik a háttérben. Hajszás napi teendőink mellett, fel kellett vennünk egy dadát teljes állásba, és fizetnünk kellett szolgálataiért. Szerencsére gyülekezetünkben találtunk egy idősebb asszonyt, aki ráadásul szobát is bérelt az Első Magyar Baptista templom épületében és barátságba keveredett fiunkkal, Tamás Norberttel. Nagyszülők hiánya mind a két oldalon komoly hátránynak bizonyult. Folyton gondolatainkban, de soha nem beszélve róla, örökké rettegtünk, hogy Isten előbb vagy utóbb megbünteti tiszteletlenségünkért és kapzsiságunkért.

Tudatos felfogásunkban, pénzügyi és ingatlan tevékenységünket joggal indokolta kicsiny családjunk előre menetele és életünk jobbá tétele. Nem kergettünk öncélúan hiú élvezeteket, mint luxuscikkek beszerzését és fennhéjázó barátok szórakoztatását, és a magas lovon való pöffeszkedést. Egyszerűen éltünk, mint szegény emigránsok, mialatt szekérderekszámra söpörtük be a pénzt.

Nem örököltük be vagyunkat. Minden egyes dollárért megdolgoztunk, takarékoskodtunk és egyetlen fillért sem vesztegettünk el.

Amíg Tamás kicsi volt, könnyű volt a dolgunk. Ült kis sport babakocsijában és tologattuk ide-oda és körbe az utcákon. Szombat reggelek az enyémekek lettek, és engedtem, hogy Marika szaladgáljon dolgai után és intézze privát teendőit.

Ahogy Tamás járni tudott, a világegyetem sem maradt volna babakocsijában. Hevedert kellett rá akasztanom és pórázt hozzá, hogy leülhessek egy padra és nézegessem az élet folyását a Central Park ösvényein. Bizonyos kor után, körülbelül négy év, Tamás mindig hozott magával játékokat, egy játékreplőt, dömper teherautót, és akció szörnyekatonákat és a homokozóban játszott velük, vagy a sóderen a kanyargó ösvények oldala mentében. Egy nap, ahogy indultam volna hazafele, figyelmeztettem kicsi fiamat.

– Tamáska, mami vár. Induljunk haza.

– Igenis, papa, – Tamás felelt és már mászott is bele összehajtható babakocsijába.

– Szedd össze játékaidat, – mondtam, szemrevételezve a padunk körül szanaszét dobált darabokat.

– Nem az enyémekek. – Tamáska felelt tényekre szorítkozó száraz hangon.

– Hogyan? – néztem rá meglepetten. – Egy pár napja vettem őket neked.

– Igaz, – kicsiny Tamáska félrehúzta a száját. – Az enyémekek voltak, de eladtam annak a gyereknek ott.

– Tíz dollárt fizettem értük, – ráztam a fejem méltatlankodva és kissé megemelttem a hangom. – És csak így elajándékozod?

– Húsz dollárt kaptam értük. – Tamáska mosolygott és kicsi öklében összegyűrve megmutatta a húszdollárost. – Meg akarod felezni, papa?

Ettől a pillanattól kezdve tudtam, hogy nem kell aggódnom fiam jövőjéről. Minden kétségen kívül sikeres ember lesz belőle.

–

Egyik szombat délelőtt, ahogy vigyáztam Tamáskát, egy férfi ült le mellém a Central Park padjára. Nem reagáltam rögvest, és nem vettem tudomásul jelenlétét. Joga volt akárhova leülnie, ahol helyet talált. Szemem sarkából láttam, hogy nézi a fiamat, de nem szóltam semmit.

– Okos kis gyerek, – mondta az idegen ötpercnyi hallgatás után. – Olyan, mint maga.

– Hmm, – morogtam elutasítóan.

– Ismerem magát. – Az idegen folytatta és felé fordultam, hogy megnézzem magamnak. – Maga a Bronxból való.

– Igen, – feleltem és, hogy elejét vegyem a rutin második kérdésnek akcentusom eredetéről, hozzátettem, – de nem ebben az országban születtem.

– Sose bánja, – a férfi felelte, – mindenkinek kellett valahol születnie, a lényeg, hogy most itt vagyunk.

Összehúztam a szemem és kíváncsian néztem rá. Nem volt rossz az indítás. Sajátságosan nézve, nagyon is ügyes. Honnan tudta, hogy a nem itt születésre érzékeny vagyok? Az ürge átlagos tisztviselő-értelmiségi alaknak látszott. Jól szabott öltöny, és okos szemek, és ki-sportolt fizikum, körülbelül ötven év fele. Talán előlegezzem neki a bizalmat, és ne zavarjam el azonnal?

– Ismernem kellene magát valahonnan? – kérdeztem.

– A felesége tőlünk, a mi Arthur Avenue-i sütödénktől vásárolja a kenyeret, – a férfi két centivel közelebb csúszott hozzám. – Szimpatikus hölgy, már évek óta speciális árakat számolunk neki.

– Igen, – mondtam, – szendvicsbolt üzlethálózatot működtet.

– Tudom, – a férfi bólintott. – Éppen ezért szeretnék magával beszélni.

– Valami baj van? – kérdeztem kissé ideges hangon.

– Nincs, – felelte, – éppen ellenkezőleg, szeretnénk magukat segíteni, hogy tovább növekedjenek üzletileg és szeretnénk közelebbi barátságot kötni.

– Miért? – kérdeztem és testem önkéntelenül megmerevedett. Most már tudtam, hogy merről dudál a szél. Ez olyan könnyű volt, mint az egyszerű. Arthur Avenue-i pékség, ötszáz dolláros öltöny, és bele akar tolakodni valaki más tisztességes businessébe. Egy kapcsolatban álló alak, az ördög maga könnyen felismerhető álruhában, ez akar velem ismeretségbe keveredni? Fel kellett volna ugornom, meg kellett volna ragadnom a fiam, és el kellett volna sietnem, de nem tettem. Extatikus izgalom csiklandozta meg gerincem, fejem búbjától lefutott lábujjam hegyéig, és megbénította racionális döntéskéességemet. Még mi mást tud rólunk, fontolgattam aggódva, és milyen mélyre akarja levinni ezt a kapcsolatot? Nyilvánvalóan egy maffiával kapcsolatos ember, aki soha nem tesz semmi lépést, ha csak nincs komoly szándéka. Még semmit sem ajánlott fel, és máris lehetetlen visszautasítani.

– Látogasson meg, – felelte, tévovázásomat el nem mulasztva, – és mindent részletesen elmagyarázok. Leonardo Sighieri a nevem és itt a névjegykártyám. Jöhet akármikor, ahogy idejéből telik.

– Meg kell beszélnem a dolgot feleségemmel, – feleltem önvádat és ellenszenvet érezve egyidejűleg.

– Minden valamirevaló férfi megbeszéli üzleti ügyeit a feleségével. – Mr. Sighieri bólintott elismerően, – és maga, Mr. Dembinsky, maga feltétlen valamirevaló. Ebben biztosak vagyunk, és nem beszélgetnénk itt magával, ha nem hinnénk ezt százszázalékosan. Hozza magával a feleségét és a fiát is. Hadd csevegjenek az asszonyok, amíg mi üzleti ügyben tárgyalunk.

Beszédét bevégezvén Mr. Sighieri felállt és sietve eltűnt a gyalogút kanyarulat mögött. Beleolvadt ez emberek tömegébe, ami kavargott és örvénylett a széles aszfaltösvényen, a haldokló gyeppel sápadt sárgája és a göcsörtös bokrok ágai között. Ránéztem jegykártyájára. Luxus cím az East 76.ik utcában a Madison és a Park sugárutak között, és tudtam, hogy ajánlatát komolyan kell vennem, és városbeli csendes életem alapjaiban fog megváltozni.

–

Mire Tamáskával hazaértünk készen várt a vacsora. Dada-háztartásbelink, Rózsi néni felséges marhapörköltöt csinált szaggatott galuskával, amit a következő néhány nap folyamán enni fogunk. Kötelességét elvégezve, Rózsi néne estéje szabad lett és csak hétfő reggel kellett visszajönnie.

Tamás megette saját rizsás-makaróni eledelét dinsztelt brokkolival és egy virslit hozzá, és visszahúzódott szobájába. Feltehetően, hogy elrejtse húsdollárosát. Édesanyjának nem szólt róla, és nem említette az idegen férfit sem. Máris titkolódzó volt és megközelíthetetlen, akár csak egy igazi üzletember.

– Egy férfi a parkban hozzánk szólt, – kezdtem miután befejeztük az evést és Mariska kezdte összeszedni a tányérokat, és kettesben maradtunk. – Be szeretne fektetni üzlethálózatdba és engem is jobban meg akar ismerni. Leonardo Sighieri a neve. Ideadta business-kártyáját és megíérttem, hogy beszéllek veled.

– Leonardo Sighieri, – Mariska felelte tűnődve. Kezéből letette az összegyűjtött tányérokat és leereszkedett székének peremére. – Már beszélt velem és én mondtam neki, hogy beszéljen veled.

– Mi a véleményed róla? – kérdeztem, – maffiás?

– Nem hiszem, – Mariska válaszolta elgondolkozva és megigazította a haját. – Csak egy üzletember temérdek pénzzel és valami megbízható businesst keres, hogy befektessen. Nem kérdeztem, hogy honnan van a pénze, és ajánlom, hogy te se érdeklődj ilyen irányban. Régi, patinás Firenzei családból származik, és nagyon megsértenéd, ha kapcsolatba hoznád a Cosa Nostra gengszterszervezettel Szicíliából. Pénzre van szükségünk, hogy fenntartsuk szendvics üzleteinket. Az egész országra kiterjedő gigantikus versenytársak lenyelnek, ha nem növekedünk. Minden pénzt kivettem a szendvicsüzletekből, hogy finanszírozzuk lakásbérleményi kalandodat és nem maradt semmi modernizálásra. Nagyobb üzletekre lenne szükségünk, felújított konyhagépekre és nagyobb választékra, ha lépést akarunk tartani cégekkel, mint a MacDonald és a Pizza Hut és mások.

– Bevennéd üzlettársnak? – kérdeztem, alaposan meglepve, hogy feleségem mennyire gyakorlatias és célratörő.

– Nem, – Mariska mosolygott, – de, ha akarja, eladunk neki cégünk részvényeiből. Minél többet vesz, annál jobban fog felmenni értékük.

– Megveszi részvényeink 51 százalékát, és átveszi cégünk irányítását, és ő lesz a tulajdonos miután mi fektettünk bele rengeteg munkát és pénzt.

– Soha nem fogja elérni az 51 százalékos tulajdonjogot. – Mariska mosolya elszállt és ijesztően komoly arcot vágott. – Mr. Heimlich, emlékszel rá, annyi új részvényt nyomtat, amennyit kérek. Nekünk mindig meglesz a minimum 51 százalék. Az embereknek nyomtatott betű fétisizmusuk van. Mindent elhisznek, amit drága papíron kinyomtatnak.

– Bejelent a Kötvény és Értékpapír bizottságnál.

– Nem hiszem. – Mariska megrázta csinos kis fejcskáját. – Részvényeink privát ajánlatnak számítanak, és nem esnek a Kötvény és Értékpapír szabályzatok alá. Mindamellett, Leonardo nem akar tulajdonos lenni. Csak rengeteg pénze van, és nem tudja, hogy mit csináljon vele. Ha valaha is ki akarja venni a pénzét, eladja őket a tőzsdén, mi meg bejegyeztetjük magunkat. Nyilvános kiírás lesz, és tonnaszám fogjuk beseperni a pénzt. Leonardo és mi, és mindenki repesni fog az örömtől.

– Leonardo, – pislogtam hitetlenül, – mennyire ismered, és hogyan vagy ennyire jártas az értékpapír kereskedelem titkaiban?

– Féltékeny vagy? – Mariska kacagott.

- Kellene, hogy legyek?
- Ugyan, csacsi, – Mariska felállt és beleült az ölembe. – Menjünk át hozzájuk és ismerkedjünk meg feleségével. Biztos vagyok benne, hogy Leonardo nagy papucsférj. Ezek az olasz nagyságák rettenetesen féltékenyek, hallom, és férjeik nem flörtölnek üzlettársaik feleségeivel. Ez elemei maffiózó szabály, hogy elkerüljék a felesleges vérontást.
- Tehát, végül is, – mondtam, – mégis maffiás.
- Ki tudja és kit érdekel. – Mariska szájon csókolt és semmi több mondanivalóm nem maradt.

–

Hétköznapiakon nem volt semmi szabadidőnk. Szombat estétől hétfő reggel hétig, Rózsi néni felnőtt gyerekeihez ment New Jerseybe és nem számíthattunk segítségére. Vasárnapot templomi tevékenységünk foglalta le. Egyedül szombat délután maradt némi szabadidőnk.

Lemerült energiatartalékainkat újratölteni és lazítani egy keveset, szombat és vasárnap ebéd után két óra sziesztára le szoktunk feküdni. Ez a szombat sem volt kivétel.

Négy óra fele ébredtünk fel és odaszóltam Mariskának.

– Egyik szombat olyan, mint a másik. Látogassuk meg Leonardót és feltehetően bűbajos feleségét. El tudnál készülni, mondjuk egy órán belül, és átgyalognánk hozzájuk.

Mariska bólintott és ötre készen állt, üdén és illatosam, mint egy virágzó nárcisz a mennyország kertjében. Tamaskát is beletettük sportkocsijába és átsétáltunk a Sighieri rezidenciához az East 76-ik utcában.

Leonardo nyitott ajtót és széles mosollyal jóvágású olasz arcán barátságosan beinvitált.

– Végtelenül örvendek, hogy eljöttek, – mondta, – feleségem, Claudia már nagyon várja, hogy megismerkedhessen magukkal. Kérem, fáradjanak beljebb és helyezték magukat kényelembe a nappaliban.

Claudia magas asszony volt ébenfekete szemekkel és puhán hullámozó hosszú fekete hajjal és hófehér bőrrel. Megközelíthetetlennek látszott, kissé merevnek, de mégis barátságosnak, és mindezt egyidejűleg.

– Jöjjön velem a konyhába, és beszéljünk, – fordult Mariskához. – Mialatt összeállítok valami harapnivalót és egy csésze gyümölcsöt tejszínhabbal a kisfiúnak.

Mariska bólintott és kimentek a konyhába. Tudtuk, hogy ez csak ügyes kifogás, mert Leonardo egyszer csak velem akar üzleti ügyben tárgyalni, és méltóságán alulinak találja, hogy beleavassa az asszonyokat.

– Volt már kint a Hampton városokban? – indította paláverünket.

– Nem, – feleltem, – nem állíthatnám, hogy voltam.

– Kellene, hogy kiránduljanak oda, – Leonardo fixírozott nagy barna szemeivel. – Easthampton csodálatos hely. Meg fogja látni, az összes szupersztár és filmcsillag ott lakik.

– Értem, – mormoltam egy kötelezettségnélküli választ.

– Némely befektetők, akiknek jelentős összegeket kezelek, – Leonardo felém hajolt és halkabbra fogta a hangját. – Keresnek egy illetőt, aki megvenné a Hampton hotelt, a Bucksin bulváron, egy kevéssel a városközponton kívül. A jelenlegi tulajdonos valamilyen okból elhanyagolta és a város le akarja bontatni. Szerintünk szemet sértő vacakság, az ott lakó beképzelt nagyzolók véleménye szerint, de mi pompás befektetési lehetőséget látunk benne.

– Nincs időm, hogy hoteligazgató legyek, de főleg nem tudnék egy lecsúszott helyet ismét jövedelmezővé csinálni, – feleltem és anélkül, hogy beleízleltem volna letettem a konyakot az asztalra, amit egy másodperccel ezelőtt töltött ki nekem.

– Nem kellene semmit sem igazgatnia. – Leonardo mondta megnyugtató hangon. – Hivatásos hotelmenedzsereink vannak erre a célra. Kizárólag csak alá kellene írnia a nevét a

birtoklevélen, mint egyedüli tulajdonos, és mi elintézzük a többit. A vételár két millió és nyolcszázezer dollár. Mi kölcsönzünk magának négymilliót és maga visszafizet nekünk ötmilliót harminc év alatt.

– Ha a hotelnek problémái vannak a szobakiadással, nem fogom tudni fizetni a jelzálog-kölcsön részleteit, – feleltem feszengő hangon. – És nincs olyan bank, aki ötmilliót kölcsönözne egy düledező romingatlanon.

– Saját bankunk van, és mi biztosítani fogjuk, hogy a hotel állandó jelleggel százszázalékosan foglalt lesz.

– Hogyan? – kérdeztem és még mindig nem nyúltam konyakomhoz.

– Nyolcas paragrafus. – Leonardo, mély gurgulázó nevetést hallatott. – Lakás és Városfejlesztési Törvénykód. Majd mi benépesítjük a maga hoteljét nyolcas paragrafus bérlőkkel, katonai veteránokkal, hontalanokkal és sokgyermekes férjetlen asszonyokkal. Kiváló nexusunk van a Szövetségi Lakás Hatalom Eastern Long Island területi irodájával. Egy millió dollárt fog évente beszédni garantált lakbérekből. A helybeliek halálosan gyűlölködni fognak, de mit érdekel minket, klienseim a pénzcsinálási businessben vannak és nem barátok keresésében.

– Továbbá, – Leonardo folytatta, miután egy percig hallgattam. – A hotelt beregisztrálhatja, mint nonprofit vallásos intézményt, hogy otthont nyújtsanak a szegényeknek, és maga, mint egyházi klérus tag, maga a tökéletes vezető erre a feladatra. Egy fabatka ingatlanadót sem fog fizetni.

Felettébb csábító volt az ajánlat és ugyancsak kísértő, gondoltam, és könnyen indokolható, hogy a szegénynép általános javáért csináljuk, ami valóban nemes és vallásos irányzat.

– Hány szoba van és mennyi a hotel teljes területe négyzetlábban? – kérdeztem egy lépéssel közelebb érve, hogy elfogadjam az ajánlatot.

– Ötvenhatezer négyzetláb teljes terület, és százhatvan szoba, beleértve az egy és kétszobás csökkentett lakásokat. – Leonardo felelte minden tétovázás nélkül, amit jó jelnek vettem. Ismerte a témát, amiről beszélt.

– Mennyi lenne a havi jelzálog összeg ötmillió dolláron? – kérdeztem és magam is próbáltam kiszámolni fejben az összeget.

– Évi félmillió dollár, legfeljebb hatszázezer, ha beleveszi a telek és balesetbiztosítást is, – felelte Leonardo és felém hajolt.

Magam is az építőiparban dolgoztam és gyakran készítettem költségvetési előirányzatokat új épületek vagy felújítások részére. Minden forrásom megvolt, hogy leellenőrizsem a project finansziális megvalósíthatóságát, és megfontolt és racionális beruházási döntéseket hozzak. Ennek ellenére, információra volt szükségem, rajzokra, felmérésekre, az épület állagának felmérésére, és ki kellett tanulmányozzam a hotel működtetéséhez kapcsolódó és szükséges költségeket. Nem lesz ajánlatos az ismeretlenbe felelőtlenül beugrani, figyelmeztettem magam, és nem kell hinnem valakinek, aki nyilvánvalóan el akarja sózni az ingatlant, miközben csinos kis milliót zsebel be.

A konyhából beszűrődő zajok alapján a két asszony szinte készen lehetett és egy percen belül jönniük kellett, hogy csatlakozzanak hozzánk. Még csak egy percet kell húznom az időt, és meg fogom tudni beszélni az ajánlatot Mariskával.

– Egyedülálló lehetőségnek hangzik, Leonardo, – mondtam végül, – de szeretnék egy kicsit közelebbről belekukkantani. Meg szeretném nézni a hotelt, és leellenőrizni a számokat, amit felterjesztett. Jelentkezhetnék talán, egy pár napon belül?

– Rendben, – Leonardo válaszolta, és éreztem, hogy udvarias próbál lenni, de hangjának tónusa elárulta csalódottságát és mérgét. – De kérem, ne kérdezősködjön a helybelieknél. Senkinek egy szót sem tervünkről. Ha a helybeli városháza szimatot kap, hogy mit akarunk csinálni, lehetetlenné teszik. Meg kell őriznünk a meglepetés ütőképességét.

A közmondás szerint, a gondolkodás a tett halála, okoskodtam magammal és beszélni kezdtem, ahogy Mariska és Claudia visszatértek a konyhából, és Claudia jókora megrakott tálcat tartott két kezében, tele finom falatokkal és innivalókkal.

– Biztos kell, hogy legyenek, hogy lesz elegendő bevétel a hotelből, hogy fizessem a kölcsön részleteit és a fenntartási költségeket, – ismételtem, ahogy Mariska hallótávolságon belül került. – Nincs semmi más pénzforrásunk, hogy bepótoljuk a hiányt.

– Nem ajánlanánk fel, ha bármi kétségünk is lenne képességeiről, hogy hasznot hajtóvá teszi az ingatlant. – Leonardo rosszalló pillantást vetett rám. – Maga nem a saját pénzét fekteti bele. Minden kockázat a mienk. Ha maga tönkremegy, a mi ötmilliónk mosódik le a csatornán.

– Ki mosódik le a csatornán? – Mariska kérdezte, ahogy kényelembe helyezte magát az egyik hotelben és Tamáskát ölébe vette.

– Senki, – Leonardo mosolygott a feleségemre. – Amit próbálok magyarázni a férjének, hogy itt senki nem veszít pénzt, és nem kellene tétováznia, hogy megragadjon egy ilyen egyszer az életben adódó alkalmat. Azonban, nem akarom ráerőszakolni, holnap már fel tudjuk ajánlani valaki másnak.

– Milyen alkalmat? – Mariska kérdezte.

– A férje majd elmagyarázza, – Leonardo mosolygott tovább, – és hozzá kell, hogy tegyem, hogy ajánlatunkban marad elegendő pénz, hogy modernizáljuk szendvics üzleteit, ahogy már előzőleg javasoltam Arthur Avenue-i pékségüknél.

– Fogadd el az ajánlatot, Ernő, – Mariska nézett rám. – Mire vársz? Pontosan tudom, hogy Leonardo miről beszél. Ez a mi belépőjegyünk, hogy a nagyokkal játszhashunk az első osztályú ligában.

– Rendben, – köszörültem meg a torkom és hangom közelebb állt valami felbosszantott horkantáshoz, mint emberi beszédhez. – Benne vagyok, de az ügyvédem át kell, hogy nézzen minden okmányt és szerződésmellékletet, mielőtt véglegesítjük az üzletet.

– Nincs szükség, hogy ügyvédet fogadjon, – Leonardo konyakot töltött Mariskának is és intett, hogy én is vegyem kézbe eddig érintetlen enyémemet. – A mi consiglieri fiskálisunk magát is fogja képviselni és minden szükséges űrlapot kitölt. Leellenőrzi a jelenlegi tulajdonosok által benyújtott birtoklevelet, és biztosít, hogy minden rendben legyen a jelzálog dokumentumokkal is. Harminc éve van családunk szolgálatában. Korrekt ember és bízunk benne. A bank ugyan magának fogja kölcsönözni a pénzt, de nekünk is jól felfogott érdekünk, hogy semmi gikszer és meglepetés ne legyen.

– Ebben az esetben, – nyúltam konyakom után. – Emelem poharam és rázzunk kezet a megállapodáson.

– Nagyszerű, – Leonardo kezet nyújtott és én elfogadtam. – Következő szombaton ugyanitt és ugyanebben az időben találkozunk. Consiglieri ügyvédünk is itt lesz, néhány helyen aláírják a nevüket és a hotel a maguké.

Tizenhatodik Fejezet

Egy perc szabadidőnk sem volt vasárnap. Hétfőn Rózsi nénire hagytuk Tamáskát és második szabadnapot is levettem munkámból. Kihajtottunk East Hampton városba és rövid keresés után megtaláltuk a szállodát. Messziről karbantartottnak, szinte újnak nézett ki. Három emelet magas szépen rendezett kerttel és úszómedencével, nem nézett ki szemet sértő dűledéknek. Kivéve üresen állt, talán féltucatnyi kocsit lehetett összeszámolni a parkolóban

Beléptünk a fő lobbiba és egy fiatalember a regisztrációs pultnál széles, vendégszerető mosollyal üdvözölt.

– Isten hozta önöket a Homokfutó Libuc Hotelben, – mondta. – Miben lehetek szolgálataukra?

– Helyet keresünk meglehetősen hosszabb időre, – mondtam. – Meg tudná mutatni a kiadó szobákat?

– Természetesen, – reagált a fiatalember, és gondosan studírozta az előtte kinyitott regisztrációs könyvet. – Vannak rendes és luxus hotelszobáink, egy vagy két hálósobás lakosztályaink konyhával, bármi, amire szükségük lehet, némelyek kilátással, mások elrejtve a magány kedvéért.

– Remekül hangzik, – feleltem, – mutatna egy egy-hálósobás lakosztályt kilátással?

– Igen, hogye, – a fiatalember ránk nézett. – Szezonon kívül vagyunk és van üresedésünk, sajnos túl sok üresedésünk van, ha már erről beszélünk, – tette hozzá savanykás kacajjal. – A tulajdonosok nagyon aggódnak. Túl messze vagyunk a tengerparttól és messze a főúttól, ami a városból bejön a környékre.

– Igaz lenne ez? – mondtam és felmértem a fiút magamnak és próbáltam közömbös arcot vágni. – Olyan kedves helynek néz ki. Nagy kár lenne, ha bezárnák forgalomhiány miatt. Lenne itt valami hely, ahol kávét kaphatnánk és egy bagel-t valamivel megkenve?

Ez nagyon New Yorki zsidósnak hangzott, ami bizonyította, hogy tizenkét évi amerikai tartózkodás után, mint egy emberré vált kaméleon, az adoptációs álarc mestere lettem.

– Nincs éttermi konyhánk, amit ajánlhatnék, – a fiatalember válaszolta őszinte sajnálattal a hangjában. Francia reggelit szolgálunk fel reggel hat és délelőtt tíz között. Semmi mást, és éppen mostam ki kávéfőző urnánkat.

Kedveltem ezt a legényt. Férfi léte igazi csicsergő madár volt a telegráf dróton és öntötte ránk az információt, akár kérdeztük, akár nem, és nem volt kíváncsi, hogy kik lehetünk.

– Mennyi szoba van és hány éves az épület? – kérdeztem, valóban felbátorodva kíváncsiságának teljes hiányától.

– Százhatvan, – válaszolta habozás nélkül. – És a hotel mindössze öt éves. Borzasztón sajnálatos, hogy a városi önkormányzat be akarja csukadni.

– Miért akarnák bezárni? – kérdeztem, mialatt a kulcsért nyúltam, amit készségesen tartott felém.

– Szemsértő látványnak tartják és nem illik a város karakteréhez. Az utóbbi néhány évben számos szupernevezetesség temérdek pénzzel költözött a városba és olyan városi tanácsot választottak, ami elsőbbséges kötelezettségnek veszi, hogy mindent lebontson, amit, és itt idézem csúnya kitámadásaikat, fertelmes szörnyűségnek tartanak.

– Rendben, – feleltem és elvettem a kulcsot. – Tételezzük fel, hogy ez nem fog túlságosan hamar megtörténni, és néhány hétig még nyaralhatunk itt.

– Hogye, – bólintott a fiú. – Nem látom okát, hogy miért ne.

–

A lakosztály, amit kiválasztott, tisztának látszott és jó szagúnak érződött. Az egyetlen sajátos dolog, amit észrevettünk, semmi mozgás nem volt semerre. Egyetlen takarítónőt láttunk, az is a földszinten tevékenykedett, és a felvonó nem működött. Hogyan fogja felcipelni tisztítószerek szekerét és porszívóját az emeletekre, nem tudtam. Lesz még itt egy pár dolog, gondoltam, amit meg kell reparáltatnunk, ha tulajdonba vesszük az ingatlant.

– Mit gondolsz? – fordultam Mariskához.

– Nem tudom, – felelte és leült a matracra, hogy kipróbálja ruganyosságát. – Lehet, hogy túlságosan kockázatos befektetésnek, és mint a döglött halak fehér hasunkat fogjuk rövidesen felfele mutatni, és veszteséggel kell majd, hogy eladjuk. A maffia gengszterbanda kergetni fog, hogy behajtsák pénzüket, és semmiféle mentséget nem akarnak majd hallani.

– Nem fogjuk felfele mutogatni fehér hasunkat, – mondtam. – Van elég szegény New Yorkban, akik szívesen laknak majd East Hampton-ban.

– Itt nincs munka, amiből megéljenek. – Mariska vágott a szavamba.

– Nincs szükségünk munkára, – vigyorogtam, – nem dolgoznak és éppen azért szegények.

– Túlságosan cinikus vagy lelkipásztor létedre. – Mariska csóválta a fejét és megvető pillantást vetett rám.

– Nem tehetek róla, – feleltem. – Üzlet az egész. Ha öt évig a kezünkbe tartjuk ezt a hotelt, duplára mennek az árak és óriási haszonnal fogjuk eladni. Itt van ez az új elnök, Ronald Reagan, egy republikánus, aki a gazdagoknak kedvezményez, és mindent meg fog változtatni. Már kettéroppantotta a szakszervezetek gerincét, és megreformálta a bank business törvényeit. Ma már a bankok bárhol és bárhol befektethetik a betétezők pénzét. A gazdag kevesebb adót fog fizetni, és a pénz ellátmány robbanásszerűen fog növekedni, mint egy kitörő vulkán. Ingatlan árak több éve stagnálnak, de mostantól kezdve emelkedni fognak.

– Örvidenek, ha osztolni tudnék lelkesedésedben. – Mariska felelte csendesen mialatt megnézte a kilátást az ablakból.

– Több mint egy millió dollár van az ajánlatban, hogy modernizáljuk a Metro Szendvics üzlethálózatot, – mondtam. – Ha minden rosszra fordul, eladhatjuk és visszaköltözhethetünk az albérlős házba és élhetünk átlagpolgáronként.

– Megrögzött hazárdjátékos vagy, – feleségem rázta a fejét. – Olyan, mint egy póker kártyás, aki mindent feltesz egy lapra.

– Aki nem mer, az nem nyer, – feleltem óvatosan. – Hány emigránst ismersz, akinek ilyen alkalma adódik? Semmi pénzt nem kell letennünk és a kölcsönadó bank garantálja, hogy szobáink mindig tele lesznek bérlőkkel.

– Egyet sem, – feleségem válaszolta és nyakam köré fonta karjait. – Te vagy az egyetlen.

– Hó, hó, – hátráltam váratlan szerelmes mozdulatától meglepetten az ágy felé. – Lassan a testtel, maga csábos kurtizán.

– Áldott állapotban vagyok. – Mariska lángforró csókot nyomott számra és fülembe suttogott, hangja, mint a fák lombja között játszadozó éjfél szél susogása. – Kockázat türesem zérónál is alacsonyabb.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem.

– Természetesen, hogy biztos vagyok, – rágta a számat örült erővel és szenvedélyesen hatolt fülem felé. – Tamáska hat éves és nővérkére van szüksége.

– Nővérkére? – kapkodtam a levegőért.

– Aha, – Mariska suttogta és lenyomott az ágyra.

– Akkor ennek a hotel businessnek sikerülni kell, – hörögtem kéjesen és izgatott lettem és józan ítélőképességem teljesen elhomályosodott. – Tisztességes nagyságú hozományt kell összehoznunk, ha jó férjet szeretnénk lányunknak találni.

– Férfi sovíniszta gazember. – Mariska kigombolta az ingemet és nadrágomat térdemig lerángatta. – Milyen iskolában tanultad, hogy ekkora svihák gazember legyél?

– Semmi esetre sem a templomban, – feleltem és ruháját fején keresztül lehúztam róla.

Félóra múlva visszamentünk a hotel lobbijába, és megálltunk a regisztrációs pultnál.

– Tetszett? – a fiatal ügyeletes csalafinta kacsintást vetett felénk.

– Igen, – bólintottam. – Egy hétre legalább kivesszük, de lehet, hogy kettőre.

– Név? – tolta elénk a bejelentkezési űrlapot.

– Mr. and Mrs. John és Júlia Smith, – kacsintottam neki, – és készpénzzel fizetünk.

–

Következő szombat délután átmentünk a kölcsönadó irodájába a Third Avenue sugárúton, közel az East 41-es utcához. A bankár, Mr. Steve Stiglic, alacsony, tömzsi ember, negyvenes éveinek közepén, kopasz és csúcsos fejjel, ami legjobban egy kifehérített padlizsánra emlékeztetett vagy egy hosszúkás sütőtökre.

– Ötmillió dollár, – Mr. Stiglic indította tárgyalásunkat, – három példányban készítettem elő a kötelezvény dokumentumot. Egyet az eladónak, két millió és nyolcszáz ezer dollár értékben, egy másikat az új tulajdonosoknak Mr. és Mrs. Dembinszkynek, egy millió és kétszáz ezer dollár összegben, és egy milliót egy Signor Leonardo Sighieri által képviselt, jelenleg nyilvánosságra nem hozott organizáció titkos zálogszámlája részére. Egyetértésben vagyunk idáig?

– Igen, – bólintottunk egyszerre, beleértve a magas és ösztövérférfit, Mr. Robert Ginsburgot, az eladó jogtanácsosát.

– A birtoklevél vizsgálat eredményei beérkeztek, – a pénzkölcsönző képviselője folytatta. – A levél elfogadható és egy 160 szobás szállodára szóló több felhasználós, kereskedelmi jellegű konyha és étterem nélküli, működtetési igazolvány is mellékelletett hozzá.

A záró megegyezés és a birtoklevél átírása minden hiba nélkül lezajlott. Egy óra leteltével eljöttünk a pénzváltó irodájától, mint vadonatúj vállalkozó kaland kapitalisták. Még egyszer és ismételtelen olyan területre léptem életemben, ahol nem ismertem a szabályokat és a törvényeket és gyakorlati tapasztalatom sem volt. Egy idegen érzés, egy kéretlen heveny szorongás ütött tanyát gyomromban és kételkedést oltott belém, és megkérdőjelezte merész kalandom okosságát. Nem lett volna okosabb, ha az albérlő házbeli lakásban maradunk, és mérnöki fizetésemén tengődünk, és Mariska szendvics üzleteinek elkölthető hasznán? Jobbra-balra irtunk alá jelzálogkölcsön adósleveleket, és megbízhatatlan jövedelmek ellenében vettünk fel kölcsönöket és alvilági kétes szervezetek szavában bízunk. Tovább nyújtóztam takarómnál? Megérte a meggazdagodás lehetősége, hogy mindent kockáztassunk? Nem lett volna egyszerűbb, ha családirányzatos ember maradok és feleségem és családom boldogságára és jólétére koncentrálok, ahelyett, hogy a holdat és a csillagokat ígérem nekik és nem tudom szavam beváltani?

Késő bánat. A hajó kifutott a kikötőből és feltérképezetlen vizeken vitorláztunk. Hétfőn ismételtelen levettem napot mérnöki munkámból és kihajtottunk a Hampton városokba, hogy birtokba vegyük új ingatlanunkat. Ugyanazt a barátságos fiatalembert találtuk a szobakiadásnál és végtelenül barátságos mosollyal fogadott minket.

– Jó reggelt, Mr. Smith, – köszöntött. – Remélem, hogy kellemesen töltik nyaralásukat minálunk?

– Nevem Ernő Dembinsky, – néztem rá barátságos szigorúsággal, – és mellettem a feleségem, Mariska Dembinsky. A hotel új tulajdonosai vagyunk és felkérjük magát, hogy a konferencia szobába egy tájékoztató gyűlésre hívja össze az összes alkalmazottat.

– Igen, uram, – ugrott a fiatalember, nyilvánvalóan remélve, hogy megtarthatja állását és jó viszonyban maradhat velem. – Rögtön csinálom. Hívjam a két éjszakás ügyeleteset is? Nem laknak messzire, és gondolom, hogy szeretnék tudni, hogy mi történik.

Félórán belül összes új alkalmazottam összegyűlt és megkezdtuk összejövetelünket.

– Az új tulajdonosok vagyunk, – ismételt meg mindenki előtt. – Főigazgató menedzsert alkalmazunk, és majd az egyenként meginterjúvolja az alkalmazottakat, és hozzájárulásom szerint és szükségességi alapon újra állományba veszi.

– Ki ez az új menedzser? – egy középkorú férfi magasba lökte két ujját és kihívó hangon kérdezett, amit módfelett bosszantónak találtam.

– Perceken belül itt lesz, – feleltem és eszembe véstem, hogy ezt az alakot ne vegyük vissza állásba, – és illendőképpen be fog mutatkozni.

Mintha jelszóra jelenne meg, egy középkorú és határozott fellépésű férfi lépett be a szobába és felém fordult. – Sajnálom, Mr. Dembinsky, hogy megkéstem. Kenneth Armstrong a nevem és Mr. Sighieri kért meg, hogy jöjjek ide és álljak rendelkezésükre. Húszesztendős hotel-motelvezetési gyakorlatom van és már régebben is dolgoztam Mr. Sighierivel. A legteljesebb mértékben számíthat rám.

Mr. Armstrong szavai varázslatos hatással voltak az idáig nyugtalan és gyanakodó alkalmazottakra. A kételkedő arckifejezések eltűntek és valamiféle alázatos tiszteletre változtak át, és fejüket meghajtották és nem néztek velem többé farkasszemet.

Kenneth Armstrong minden további időhúzás nélkül úrlapokat osztott ki mindenkinek, és határozott ellentmondást nem ismerő hangon közölte velük.

– Ezek az álláskérelmezési formanyomtatványok. Töltsék ki gondosan, és ha befejezték mindenkivel elbeszélgetünk és szükséglet és érdemi alapon alkalmazni fogjuk magukat. Új munkaadójuk a Szerteágazó Állománykezelő Cég, és rövid pórázra fogva, katonás kézzel fogjuk vállalatunkat üzemeltetni. A hotelt haszonhózzá fogjuk tenni. Bárkinek is problémája van koncepciókkal, elmehet, és ne zavartassa magát, hogy visszajön.

Beszéde végén Kenneth felém fordult. – Dembinsky tiszteletes úr, – mondta, halk figyelmes hangon, – perceken belül itt lesznek.

– Kik lesznek itt? – kérdeztem kissé meglepve.

– Új bérlői, – felelte széles mosollyal, – az első különjáratú autóbusz, ami a Lakás és Városfejlesztési Törvénykód, azaz HUD nyolcas paragrafus lakókat hozza New York Cityből. A hontalanoknak otthonra volt szükségük, és utólagos engedelmével felajánlottam nekik, hogy szállodánk örömmel fogja őket vendégül látni. Egy HUD ügyintéző is lesz velük. Régóta ismerjük és több alkalommal is dolgoztunk már vele. Nagyon megbízható személy.

– Bámulatos, – ráztam a fejem hitetlenkedve. – Elképesztően csodálatos, hogy milyen könnyen megy ez az átköltöztetési folyamat.

– Igaz, – Kenneth mosolygott, – és az egész kézfogásokon alapul és mindenki örvend, amíg valaki nem próbálkozik valami viccessel.

– A gazdagok és a bennfentesek útjai, – bólintottam, – mennyire örvendek, hogy most már én is közéjük tartozom.

Az autóbusz egy óra múlva begördült és az új lakók egyenként kezdtek kiáramlani belőle. Éppen akkor hallgattam ki a férfit, aki előzőleg provokáló hangon kérdezett, és felkeltette figyelmemet.

– Nézze azt a sok feketét, – mondta, de a fekete szó helyett a tiltott néget használta, és nézte, ahogy csomagjaikat, bőröndjeiket cipelve színes nők gyerekeikkel kászálódtak lefele az autóbusról és kezdtek gyülekezni a parkolóban. – Remélem, hogy nem akarja idehozni őket East Hampton-ba.

– Magának mi a neve? – meredtem rá.

– Karl Keszler, – nézett velem farkasszemet. – Nem tudja? Már megmondtam magának és az úrlapra is beleírtam.

– Karl Keszler, – húztam keskenyre a szemem és jogos harag festette arcom sötétre. – Magának mi a feladata ennél a szállodánál?

– Karbantartási főnök, vagy házmester, ahogy akarja. Mondtam valamit, ami nem tetszik magának?

– Karl Keszler, – ismételtem. – Maga el van bocsájtvá. Nem engedhetem meg, hogy rasszista bigottok dolgozzanak nálam. Vegye kérvényét és távozzon.

– Nem rúghat ki, – Keszler gyilkos pillantást vetett rám. – Én ebben az országban születtem.

– Nem számít, – mondtam, – akkor is, de még inkább el van bocsájtvá.

– Kapcsolataim vannak a városházánál és a helybeli rendőrséggel, és nagyon hamar meg fogja bánni, hogy így beszél velem, – felelte és felállt. Széles vállú drabális alaknak látszott, feltehetőleg volt rendőr, vagy leszerelt katonai törzsőrmester, de nem számított. Az ország törvénye mellett állt és tekintélyt kellett mutatnom.

– Hordja el magát, – fogtam mélyebbre a hangom és ujjal rámutattam. – Jogtalanul tartózkodik birtokomon, és soha többé nem akarom látni magát.

– De fog, – Keszler mély, torokból jövő horkantást hallatott, és mint egy elűzött korcskutya elkotródott a szemem előtt.

Időközben az utóbusz lerakott vagy negyven személyt és megszámlálhatatlan gyereket és csomagjaikat halomba rakták, egy rendezetlen viburnum sövény mentében. A sofőr a buszon maradt és elgondolkozva szívta a cigarettáját. Egy fiatal főnökkinézetű fekete nő igazgatta az embereket főbejáratunk előtt.

– Álljanak sorba, – kiabálta. – Mindenkit egyenként beregisztrálunk és hamarosan új otthonuk lesz zuhanyozóval és reggel ingyen kávéval és péksüteménnyel.

– Ingyen kávé és péksütemény, – gondoltam, – milyen keretből kedves HUD asszony-ságom, talán mérnöki fizetésemből?

Ha közelebről megnézted a tömeget, nem mindenki volt színes. Egy fiatal széles csípőjű nő, fekete hajjal és csinos arcocskával, kitűnt a többi közül, mint egy tejesüveg a kakaósüvegek közül. Gyerekeivel beszélgetett, egy aranyos hat év körüli kislánnyal és egy cuki kis három-éveszerű fiúcskával, minden más nyelvek közül, éppen magyarul.

Micsoda mennyei elrendeltetés hozta ide ajtómhöz, elmélkedtem, és feleségemre pillantottam, második gyermekünkkel áldott állapotban, és több pénzzel a számláján, mint amennyire valaha is szüksége lehetett. Milyen tragédia húzhatta le azt az asszonyt olyan mélyre, hogy ingyen, HUD lakásra volt szüksége.

A fiatal szobakiadó, Jim Geffert, akinek nevét akkorra már tudomásomra hozták, lázas sietséggel munkálkodott a szobakiadó pult mögött, és osztogatta a kulcsokat, és a kedves mosoly soha nem tűnt el fiatalos arcáról.

Ahogy a sor fogyott, és örömmel láttam, hogy a felvonót megjavították és tökéletesen működött, odaosontam a pulthoz és Jim mellett álltam, ahogy a magyarul beszélő nő sorra került.

– Neve? – kérdezte Jim.

– Rác, – felelte az asszony össze nem téveszthető magyaros akcentusával. – Klári és ezek a gyermekeim, Izabella és Bandi.

– Férj? – Jim kedves, de közömbös pillantást vetett a nőre. – A férje is beköltözik magukkal?

– Férjem meghalt, – az asszony válaszolta szomorú, önsajnálkozó hangon. – Operálhatatlan agydaganatban. Két évig feküdt az ágyban súlyos betegen, és minden pénzünk elfogyott. Építési vállalkozó volt, és rengeteg pénzt keresett, de mégis itt vagyok, tönkremenne és morzsákon tengődve.

– Ne mentegesse magát, – mondtam neki angolul. – Biztos vagyok benne, hogy hamarosan talpra fog állni.

Mariska mellém lépett és karjait derekam köré fonta. – Beszélhetsz vele magyarul is, – mondta Klárinak. – Az East 73-ik utcai baptista templomban ő a lekipásztor és az ő feladata, hogy segítse a szegényeket és az elesetteket, főleg akkor, ha magyarok.

– Valóban? – Klári ránk nézett, ahogy az HUD nő közelebb lépett és dobhártyáját szinte kiszakítva beleordított a fülébe.

– Mozduljon tovább, – harsogta. – Ma még háromszor kell fordulnom.

– Jöjjön le a templomunkhoz, – kiáltottam Klári után, ahogy terelte gyerekeit, a nagyon is jól működő felvonó felé és Mariska hozzátette. – Megkeressük magát és még beszélgetünk.

Az HUD nő betartotta ígéretét. Még naplemente előtt három zsúfolt autóbuszra való klienst hozott, és miután mindenkit elhelyeztünk, a kezembe nyomott egy százötvenezer dolláros csekket.

– Első hónapi lakbér, biztonsági letét, és utolsó hónapi lakbér, – közölte velem kemény hangon. – Vigyázzon ezekre az emberekre. Figyelni fogjuk.

Búcsúszavaival új életem lassan kezdett felderülni. Közel másfélmillió dollárral lettem gazdagabb, és egy tonna új felelősség és teher nehezedett a vállamra, és az egész város, tele gazdag és befolyásos emberekkel rázta felém az öklét és halálosan gyűlölte jelenlétemet.

Ami valóban sajnálatos volt, mert East Hampton kedves kis város volt és őszintén szerettem volna megőrizni eredeti bájosságát.

Tizenhetedik Fejezet

Lassan három éve működtettük a hotelt, ami idő alatt átestünk egy nagyszabású tőzsdekrachon, és gazdag emberek ingatlanba kezdték ömleszteni a pénzüket. Az új bank törvények és szabályzatok lazítottak a kölcsönzésen és a pénzellátás, mint eső után gombák a trágyadombon burjánzásnak indult. Ezek az alkotóelemek, mind előnyömre váltak és erőt adtak, hogy szembeálljak az East Hampton Polgártanács dühével, akik alattomos háborút folytattak törvényes businesssem ellen.

Az ingatlanpiac átlagos értéknövekedésének alapján, hotelem értéke felmehetett tízmillióra, de én többet reméltem és kitartottam. A mohóság csodálatos dolog és minden vagyonok titkos forrása. Ha a vagyonteremtés láza egyszer elkapja fantáziádat, szenvedéllyé válik. Mindig többet óhajtasz, hogy kielégítsd hatalom iránti vágyadat, ami kitörölhetetlen része az emberi elektrokémiának, és legtisztább és legegyszerűbb formájában, legjobban kifejezhető összegyűjtött vagyonod nagyságával.

Senkit nem rövidítettem meg. Otthont nyújtottam a szegényeknek és a rászorulóknak és bőségesen termett az adóba beszedett dollár, hogy fáradtságomat megfizessék. Ha nem lett volna profitmentes vállalkozás és vallásos szervezeti státuszom, nagyon magas rátával fizettem volna az adót magam is. És túlságosan is becsületesen tettem volna azt, ami lényegesen hátrányosabb helyzetbe hozott volna a szuper gazdagokkal szemben, akik a megszokott gyakorlat szerint, csaltak, loptak és befolyásolták az adókönyvvitel törvényeit, bármi módon, amire csak lehetőségük volt.

Már eleget loptak, érveltem és ideje lenne, hogy irányomba vezessék vagyonuk csörgedező patakját, ha sérti szemüket a hotel, amit soraik kellős közepén és dühük ellenére működtetnek.

A vezető tanácselnök számos alkalommal meghívott engem és feleségemet csodálatos birtokára az óceánra néző homokdűnék tetején. Legmélyebb sajnálkozásomat tudtára adva, kivétel nélkül elutasítottam szívélyes invitálását.

– Nem lenne korrekt politika, – magyaráztam neki, – és katasztrófa követné lépésünket, ha a demokraták szagot kapnának, hogy ön megpróbál megvesztegetni engem, és rá akar venni, hogy több száz szegény családot rúgjak ki az utcára. Lakás diszkriminációt kiabálnának, és szövetségi kormányvadásokat hoznának a város nyakára. Lényegesen költségesebb lenne az ilyen vádak elleni jogi harc, mint egyszerűen keresni egy titokzatos illetőt, aki megvenné érdekelt-ségemet, és olyan ajánlatot tenne, amit képtelen lennék visszautasítani.

– Rendben, – válaszolta nyers hangon. – Értem, és éppen ezért kellene beszélünk. Nevezze meg a helyet és az időt, ahol találkozhatunk, és ott leszek.

– Hotelbeli irodámban, – halkítottam le hangomat és markommal befogtam a telefon szpíkerjét, mivel mérnöki irodámban voltam, és néhányan hallótávolságon belül lézengtek. – Pénteken késő este, sötétedés után, és kérem, a hátsó bejáraton keresztül tegye tiszteletét.

– Ahogy óhajta, – felelte és biztos voltam benne, hogy a vonal túlsó végén csikorgatja a fogát, – bár feleségemnek komoly csalódást fog okozni, mert már utasította a szakácsnőt, hogy négy személyre készítsen vacsorát.

– Majd máskor, – feleltem nemtörődöm hangon, – business egyszer és csak utána szóra-kozás.

A tanácselnök megérkezett, ahogy megbeszéltük és beinvitáltam. Miután kényelmesen elhelyezkedett vendégszékemben, reám emelte acélkéj szemeit és egyenesen az arcomba bámult.

– Mennyit akar? – kérdezte minden kertelés nélkül és hanyagolva az udvariasságot.

– Húszmilliót, – mondtam szemrebbenés nélkül.

– Sok, – az angolszász gubacsdarázs válaszolta ostobán. – Nem tudunk ekkora összeget összeszedni, és még mindig ki kellene lakoltatnunk az ott lévőket, és le kellene bontatnunk az épületet. Bármilyen ilyen szándék a részünkről szövetségi bűnvádakat hozna ellenünk, és diszkriminációval vádolnának, és kényszerítenének, hogy más, alkalmas lakásokat biztosítsunk megengedhető áron. Maga hozta ezeket az embereket ide. Maga tegyen túl rajtuk.

– Fizessen harminc milliót és garantálom, hogy hat hónapon belül egy üres telket fogok a városnak adományozni, amin nem lesz semmiféle hotel, vagy bármi más szegénylakás és adományozási birtoklevélben fogom foglaltatni, hogy a teleknek örökkön örökké városi parknak kell maradnia.

Először dühös gyűlölettel meredt rám, tele ellenségeskedéssel és megvetéssel. Majd, ahogy álltam tekintetét, kissé megvető gúnyos mosollyal a szám sarkában, lassan kezdte felfogni ötletem felséges csodálatosságát. A város minden felelősség alól teljesen mentesítve lesz. Egyedül én lennék a megvetendő személy, és még az én bűneimet is megbocsátának, mert olyan bőkezűen adományoznék egy nemes célra, és a pénz békésen pihenne egy offshore számlában, látóhatáron kívül és az adóhivatalnak elérhetetlenül.

– Lehetetlen, – nyögött. – Megtévesztő álnokság és a pénzt le tudják nyomozni. Ha bármi is kiderül, az újságok első oldalára kerülünk, a globális politika hírek közé, és a város moratóriumát, hogy megengedhető lakást juttassunk a szegényeknek felfüggesztenék.

– Soha nem kerül nyilvánosságra, – hajoltam közelebb hozzá. – Soha semmit nem fogunk írásba foglalni és a pénz soha még csak be sem fog kerülni ebbe az országba, és nem is fogja elhagyni. Pozitívan biztos vagyok benne, hogy maga tud találni érdekelt jötevőket, valahol Arubán vagy a Cayman szigeteken eldugott határtalan vagyonokkal. Tőkeforrás egyszerűen egyik számozott offshore számláról a másikra lesz átranzferálva. Nem éppen pontosan így kerüli meg a szuper gazdag az amerikai adózási törvényt?

– Polgáraink feddhetetlen és hiba nélküli kiváló emberek, – a gubacsdarázs tiltakozott, de hangjában már éreztem, hogy hajlandó alkudozni. – Lakosaink, – folytatta, – állandó jelleggel szerepelnek a televíziós hírekben és a nemzeti rivaldafényben. Mi a legmagasabb erkölcsöket képviseljük, és a keleti partvidék művészeti és intellektualitás központja vagyunk. Kimagasló példaképek vagyunk egyetlen hibafolt nélkül.

– Ebben biztos vagyok, – bólintottam, – és azért merem ajánlatomat egy kézfogás erejére feltenni. Semmi kétségem nincs becsületes integritásuk felől. A piszkos munka az én részem marad. Én fogom a Lakás és Városfejlesztési Törvénykód képviselőivel közölni, hogy máshol keressenek lakást klienseiknek.

– A megye határain kívülre, – a tanácselnök összevonta a szemöldökét és egyre meredtebben bámult rám. – Ha East Hamptonhoz ötven mérföldnél közelebb érnek földet nem érvényes a megállapodásunk.

Ennél a pontnál, már tudtam, hogy megnyertem a vitát. A tanácselnök beadta a derekát és a hátralévő már csak részletkérdés maradt és szavak nélküli megértés. Közös érdekünk volt. A szuper gazdagoknak és nekem, közös nevezőre jutottunk és ugyanabból a fazékból kanalaztuk a kollektív kását.

Magamban mosolyogtam, ahogy az East Hamptoni Önkormányzat első embere, a gubacsdarázs, ahogy én neveztem, távozott kicsiny, hotelbeli irodámból. A mellékkijáraton keresztül, a hátsó parkolóban várakozó kocsijához, és a fiatal és jóképű fekete sofőr kinyitotta neki sötétre foncsorozott ablakú Cadillac Eldorádója ajtaját, mintha az egy aranyozott harci

szekér lenne, ami a purgatóriumból visszaviszi a mennyországba, ami fellengzősen dagályos becsületessége felett rózsaszín felhőként lebegett.

– A sötét megállapodások megvetendő veres ördögének kellene tartanom magam, – tűnődtem, – az összes inspirációs vasárnapi szentbeszédekkel, amit vallásos megközelíthetlenségem hamis álarca alatt hetente eldörgegettem. Nem, – nyugtattam meg magam, – én más vagyok, semmi esetre sem rosszabb, mint a többi sikeres férfi, akik ezt a nagy országot olyannyira sikerre vitték és meggazdagították.

Ennél az útelágazásnál emlékeztetnem kell olvasóimat, hogy történetünk jelenleg a nyolcvanas évek közepén játszódik. Korporációs adóráták a legmagasabban álltak az Egyesült Államokban és bevett praxis volt offshore számlákba átmenteni a pénzt, és a közeli tengerek független államszigetein rejteni el a vagyont, és legtöbb offshore bank nem jelentette a jövedelmeket az Amerikai Adóhatóságnak. A Külföldi Számla Adó Egyeztetési törvény csak 2010-ben emelkedett jogerőre. Bankok nem voltak kötelesek 1980-ban globálisan regisztrálni az amerikai adóhivatallal, az IRS-el, hogy megszerezzék a Globális Közvetítő Azonosítási számot, ami lehetővé tette nemzetközi tevékenységüket, anélkül, hogy kintlévőségeiket a befagyasztás veszélyének tették volna ki.

Hosszú távon nem terveztem pénzemet offshore számlákban elrejteni. Egyszerűen csak eladtam valamelyik ingatlan érdekeltségemet, természetesen a legmagasabb áron, amit kaphattam érte. Tőkenyerességemet bevallottam az adóhivatalnak, de adózás szempontjából semlegessé tettem, mert egyenlő értékű vagyont ajándékoztam, nevezetesen a területet ahol hotelem egykoron állt, egy adómentes szervezetnek, a Long Island Keleti Csücske Szépítése nevű Érdekelte Polgárok Ligájának, amit kizárólagosan az adómentesség céljából hoztak létre. Semmi pénz nem érte meg egyetlen napot is börtönben tölteni, okoskodtam, annyi más legális út létezik, hogy elkerüljük az adófizetés terhét.

Hogyan ütöttem ezt nyélbe? A harminc millióért egyedül az épületet adtam és mellé egy ígéretet. A terület még mindig az enyém maradt, és kizárólagos jogomban állt, hogy bárkinek is odaadományozzam, akit alkalmasnak láttam nemes célom megvalósításához, mármint, hogy gazdaggá tegyem magam és adómentes maradjak.

–

Elsőnek Rácz Klárit közelítettem meg, hogy tudomására hozam, hogy költöznie kell.

– Klárka, – kezdtem, miután beléptem kicsiny lakásukba és elismerő pillantással néztem körbe, hogy mennyire rendben tartja otthonát a két rakoncátlan gyermek ellenére. – Az épületnek alapvető felújításra van szüksége, és mindenkit fel kell kérnem, hogy mától számított három hónapon belül költözzön ki.

– Oh, – sóhajtott, – már megint költöznünk kell. Hat hónappal ezelőtt beadtuk a kérvényt egy városi lakásra, Manhattan Upper East Side kerületében, és rajta vagyunk a várakozók listáján, de a lista nagyon hosszú, és azt mondják, hogy még egy évet is lehet, hogy kell majd várunk.

– Tudnék valami jobbat is, – néztem Klárikára biztatóan. Klárka megbízható személy volt és okos. Levelező tanfolyamon ápolónőnek tanult és sok balszerencséje ellenére, ambiciózus maradt, és nem lazított jöttment férfiakkal, amit könnyen megtehetett volna, mert arcra jól nézett ki és kíváncsi alakja volt.

– Valóban, – felelte letörten, és hitetlenkedés rejtezett hangjában. – Mi lenne az?

– Ugye kapod a Social Security özvegynyugdíjat, miután elhunyt férjed gyerekeit gondozod, – mondtam és bár tegeződőre fordítottam a szót, gondosan ügyeltem hangom tónusára, hogy ne gondoljon rosszat szándékaimról.

– Igen, – felelte éles hangon. – Miért kérdezed?

– Van egy albérlős házunk a Bronxban, – feleltem, eleresztve fülem mellett jogos kérdését.
– Kiadhatnám a tulajdonos lakást nektek száz dollárért havonta, feltéve, ha beszeded a bért a többi tíz lakótól, és hetente egyszer kitakarítod szobáikat és ágyneműt cserélsz nekik. Három hálószooba van, és külön ebédlő és tágas konyha, elegendő helyel egy reggeliző asztalnak. Nagyon kedves környék, majdnem kertvárosi. Parkok vannak a közelben és játszóterek. A Botanikus kert is a közelben van és kitűnő közlekedés le a Manhattanre. Sokkal jobb, mint felzárva egy magasépítésű városi bérház projectben, ahol fogalmad sincs, hogy ki a szomszédod. Rengeteg tekergő lumpen alak él azokon a belvárosi lakótelepeken.

– Túlágosan szépnek hangzik, hogy igaz legyen. – Klárka rám nézett, – nincs itt valami kutya elásva?

– Semmi kutya, – álltam a tekintetét. – Bízom benned és segíteni akarok rajtatok, és te is segíteni fogsz engem.

– Miben tudnék én segíteni? – Klárka válaszolt még mindig gyanakodó hangon.

– Mariska és én végtelenül elfoglaltak vagyunk, – mondtam. – Kellene valaki az albérlős háznál, akiben bízhatunk, és te tökéletesen megfelelsz a feladatra. Legtöbbször otthon leszel, és becsületes, szorgalmas asszony vagy, éppen úgy, mit az én Mariskám. Biztos vagyok benne, hogy nem fogom megbánni, hogy téged választottalak.

– Mi lesz, ha talállok egy latrot, egy munkanélküli csavargót, vagy arrogáns alkoholistát, vagy még rosszabbat, egy tolvajt vagy egy drogkereskedőt.

– Nem fogsz ilyennel összeállni, – mosolyogtam Klárkára. – Jelentős életbiztosítási végösszeget kaptál férjed után. Nem fogod kockáztatni azt a pénzt, hogy befogadj egy trógeret. A pénz, ahogy mondtad a gyerekeidé, abból fogod fizetni iskoláztatásukat és jövőbeli szükségleteiket. Ismerlek téged, Klárka. Tisztességes asszony vagy és szereted a rendet és a biztonságot magad körül.

– Köszönöm, Dembinsky tiszteletes úr, – Klárka rám emelte tekintetét és szemeiben hála és tisztelet látszott. – Nagyon jól hangzik az ajánlat, és szeretném megnézni a lakást. Milyen hamar tudnánk beköltözni?

– Egy hónapon belül, – feleltem. – Pillanatnyilag egy család bérlő, de nincs velük határidős szerződés. Egy hónapi felmondást adok nekik, és a lakás a tietek. Ami a megtekintését illeti, telefonálok nekik, hogy jöttek megnézni a helyet. Magam is elvinnék, de rettenetesen elfoglaltak vagyunk és ezért bocsánatodat kérem.

– Én megértem, Dembinsky tiszteletes úr, – Klárka bólintott.

– Hívj Ernőnek, – válaszoltam. – És megegyeztünk.

–

Közleményt szegeztem a lobbiban kifüggesztett falitáblára, és közöltem minden bérlővel, hogy a régóta esedékes felújítások miatt a hotel határozatlan időre be lesz zárva és nyolc héten belül ki kell költözniük. Továbbá, felvettem egy építészeti tervezővállalatot, hogy rajzoljanak meg előzetes terveket és készítsenek 1:100 mértékben egy ötcsillagos luxusszálló makettjét, wellness centerrel, meleg vizes nyitott és belső úszómedencével, első osztályú étteremmel és sportbárral, és egy mesterséges szikláról alázuhanó vízeséssel, egy hatalmas kővel lerakott terasz közepén. A makettet nem tettem közszemlére. Irodámban elrejtettem, arra az esetre, ha valamilyen illetékes hatóságra rájön a kíváncsiság, és sajátságosan kezd viselkedni.

Az HUD asszonyág telefonált elsőnek. – Az utcára dobja a klienseimet? – harsogta bele a kagylóba. – Felbecsülhetetlen szívességet csináltunk magának, hogy lakókkal teleraktuk tönkrement hoteljét, és így fizeti vissza jóságunkat.

– Nem erről van szó, – feleltem nyugodtan. – Az épület szerkezetileg nem biztonságos és tele van épületkód kihágásokkal. Nincs más választásom, el kell, hogy végezzük a nagyjavításokat és nem engedhetem meg, hogy bárki is az épületben lakjon a bontások és a helyreállítások folyamata alatt.

– Mennyi ideig fog ez tartani? – válaszolta, néhány decibellel visszafogva jogos felháborodásának hangerejét.

– Építészem két évre becsüli a munkák lefolyását, de lehet, hogy hosszabbra is el fog nyúlni, – blöfföltem. Semmiféle építésszel nem tárgyaltam és nem fizettem senkinek bármi komoly összeget, hogy részletes tervek alapján megalapozott költségvetést készítsen. Egyik modelljüket ugyan megvettem, amit egy a Dominikai köztársaságba felépült nudista üdülőhelynek készítettek, és megkértem őket, hogy vegyék ki a makett parkosított kertjéből az összes pálmafát.

– Vissza fogja venni nyolcas paragrafus bérlőimet miután a felújítás elkészült? – kérdezte az HUD nő, és hangja olyan éles volt, hogy átvágta volna az acélból font drótkerítést is.

– Természetes, hogy visszaveszem őket, – feleltem békítő hangon, és megnyugtatta a hölgyet, amennyire lehetett. – Kivéve szobaáram lényegesen magasabbak lesznek. Az új hotel ötszallagos minősítésű lesz, és az egész világon fogjuk hirdetni, mint luxusvakációi úti célt.

– Nem fizethetünk ötszallagos árakat, – felelte a hölgy meglepően nyugodt hangon.

– Sajnálom hallani? – feleltem és elnyomtam egy gúnyos mosolyt.

– Miért épít ötszallagost? – az HUD nő nem adta fel, gondolván, hogy most megfogott.

– A bankok nem adnak kölcsönt egyetlen alacsonyabb minősítésre sem, – blöfföltem tovább, olyan ügyesen, ahogy bármilyen okos üzletember se jobban.

– Bele fog bukni, – felelte és biztos voltam benn, hogy a vonal túlsó végén fenyegetően rázza felém mutatóujját. – Hirdetheti, amennyit akarja, de Long Islanden a szezon nagyon rövid és a tél brutálisan hideg. Kielégíthetetlen pénzelnyelő gödör lesz ez a maga luxushotelje. Egy évben nyolc hónapon keresztül üresen fog állni.

– Ezt az én jogomban áll elhatározni, – mondtam, próbálván elejét venni a további vitának. – Egy ötszallagos hotel sokkal jobban fog illeni a város karakteréhez.

Hoppá, végzetes tévedés. Elárultam magam, de mondtam, amit mondtam és késő volt visszaszívni szavaimat. A szavak megakadtak a torkomban, és többet nem tudtam lenyelni őket.

– A város vette rá magát erre? – kérdezte az HUD nő, ügyesen rátapintva figyelmetlen fecsegésemre. – Maga összejátszik a várossal, hogy kitegyék a nemkívánatos kisebbségeket és elvegyék tőlük a tisztességes helyen való lakás jogát? Ha igen, maga komoly bajban van, különösen akkor, ha kiderül, hogy lefizetik magát.

– A városnak semmi köze ehhez, – feleltem lassan és jeges félelem futott végig gerincem teljes hosszában. Mi lesz, ha rájönnek megegyezésünkre? Mi lesz, ha rájönnek, hogy mekkora csaló vagyok?

– Ezt majd meglátjuk, – felelte a nő rémisztő hangon és fenyegetően hozzátette. – Ne várja, ha csődbe megy, hogy új bérlőkkel kihúzzuk majd a csávából. Ha egyszer becsapott minket, rákerül a megbízhatatlanok listájára, akikkel nem businesssezzhetünk.

– Nem csapok be senkit, – feleltem hasonlóan ominózus hangnemben. – És felettébb hálás lennék, ha megválogatná a szavait, és alaptalan vádaskodásait magában tartaná.

– Biztosíthatom, – az HUD nő fröcskölt a méregtől. – Folyamodványt fogunk beadni bűnügyi vizsgálatra. Tüzetesen megvizsgáljuk financiai tevékenységeit és felülbíráljuk adómentes státuszát. Maga nem fog kétszáz embert az utcára kidobni, és megúszni következmények nélkül.

– Tegye, amit tenni kell, – válaszoltam nyugodtan és a szétkapcsoló gomb felé nyúltam. – Én is azt fogom tenni, ami nekem és családomnak a legjobb.

Nem tudom hogyan és miként csinálta, de három hét múlva a hotel üresen állt. Alkalmazottaimat kéthetes felmondással elbocsátottam és telefonáltam egy épületbontó cégnek. Két hónapig tartott, amíg minden engedélyt beszereztek, de egy szép és derűs reggelen két bulldózer, három dömperteherautó, és toronydaru láncon lógó acél zúzógömbbel jelent meg és nekiálltak dolgozni. Egy héten belül a hotelnek nyoma sem maradt. Arra az időre minden szolgáltatást kikapcsoltattunk, a réz és ólom csöveket és a vécékagylókat összegyűjtöttük, és mint hulladék anyagot eladtuk.

Időközben családommal, Mariskával és két szép gyerekünkkel, Tamáskával és akkorra már megszületett kislánnyal, Olíviával két hétig a Cayman szigeteken nyaraltunk, ahol számozott bankszámlát nyitottam a Royal Kanada Bank helybeli fiókjánál.

Az HUD némberről soha többé nem jött hír. Semmi alapja nem volt a vádemelésre, tételeztem fel, vagy túlságosan rest volt, vagy mind a kettő, de tovább nem forszírozta vádjait. Lehet, hogy drága barátom és mentorom, Signor Leonardo Sighieri-nek volt néhány szava hozzá, miután lefizettem az ötmillió dollár jelzálogkölcst, amit bankjától felvettem. Sikeresen végrehajtották bakugratásukat, és valószínűleg már másik balekot és másik várost kerestek. Minden résztvevő tisztességesen meg lett fizetve. Hazárdjátékuk többé már nem volt az én gondom és fejfájásom.

Tizennyolcadik Fejezet

Mit csinálunk ezzel a rengeteg pénzzel? – Mariska körülnézett és szemeivel felmérte szegényes dolgainkat a parókialakásban. Másodszülöttünket tartotta karjában, egy kislányt, akik Olíviának neveztünk és a baba apró pici szájával lelkesen szopogatta Mariska tejtől duzzadó bimbóit.

– Amit a gazdagok, – igazítottam helyzetemen, a kicsiny forgószéken, amit éppen, hogy beszorítottunk kis asztalunk és hűtőszekrény közé miniatűr konyhánkban.

– Ami? – felelte feleségem és egyik melléről a másikra helyezte a babát. Apró Olíviának félelmetes étvágya lett és Mariska szabályozni akarta, hogy egyforma legyen rajtuk a dörzsölés és a használat.

– Nagyobb lakást veszünk és átköltözünk, – mondtam, ahogy egy öntelt, bár önkéntelen mosoly ült ki szájam sarkára.

– Mikor és hova? – feleségem felelte kételkedő hangon.

– Hamarosan, és már ki is szemeltem egyet a Park Avenue és az East 73-as utca sarkán, – bólintottam. – Jelenleg egy Berni Mansfield nevű polgár és családjának a tulajdona. Lakásfelújításukra én terveztem a gépészeti berendezéseiket és a vállalkozók tavaly nyárra már be is fejezték az egész renoválást és elég tisztességes munkát végeztek. Balszerencsére, talán a mi szempontunkból szerencsére, Berni csúf kalamajkába keveredett, és kooperációs tőke-alapítvány piramisa összeomlott. Tizenöt év csücsülésnek néz elébe a Szövetségi Fegyházban, és szegény feleségének el kellett adnia összes ingó és ingatlan értékeiket, hogy kielégítsék a farkaséhes és dühös befektetőket és kifizessék a bírósági és ügyvédi költségeket. A pénz-csinálás nincs mindig kockázat nélkül, és még a gazdagok is lebuknak néha, nem csak a kicsi gazemberek.

– Rendben, rendben, – Mariska megigazította frizuráját, ami világosan mutatta, hogy érdekli a dolog. – Ennyi elég Berniből. Mekkora a lakás és mennyit kérnek érte?

– Kétezer négyzetláb, azaz 180 négyzetméter, – simogattam állam elgondolkozva, – a teljes huszadik emeletet elfoglalja egy sarokházban, négy hálószobával, külön ebédlővel, tizenkét személy nagyságú sábeszasztallal és hatalmas nappali szobával. Jókorá konyhája van és a konyha melletti éléskamrát modern légkondicionáló gépteremnek rendeztük be. A cselédszoba megmaradt, ahova Rózsai néni be tudnánk venni, hogy segítsen neked a háztartásban és ügyeljen a gyerekekre.

– Jól hangzik, – Mariska mosolygott. – Máris kedvelem, kérdés az, hogy van-e elég pénzünk rá.

– Természetesen, – mondtam és felálltam és homlokon csókoltam Mariskát. – A vételár két millió dollár. Hasonló árban veszünk egy nyaralót is kint a Hampton városokba, és pontosan úgy fogunk élni, ahogy a gazdagok teszik.

– Mit kezdünk a többi pénzzel? – feleségem kérdezte. – Nem fogom felesleges luxus-cikkekre elvesztegetni, csak azért, mert meg tudjuk engedni.

– Elvárom, hogy busásan költs magadra és a gyerekekre, – mondtam és gyengéden masszíroztam feleségem mezítelen kulcsontját. – Tudom, hogy egyetlen fillért sem fogsz elvesztegetni bármire, aminek nincs tisztességes célja. Elvégre zsugori bevándorlók vagyunk, és pénzünk nagy részét még több pénz csinálására fogjuk használni.

– Hogyan, – Mariska kezemre tette kezét és szeretettel simogatta kézfejemet.

– Bízz bennem, – válaszoltam. – A jövő tekintetében kiváló ötleteim vannak.

—

Két hónappal később beköltöztünk a Park Avenue-i lakásba. Egy belső építész és dekorátor a Macy's áruházból választotta ki bútorjainkat, és javasolta díszítéseinket. A gyerekeknek adtunk egy-egy külön hálósobát, a harmadik az irodám lett, és a legnagyobbat berendeztünk királyi hálósobának, ami még a francia napkirály és feleségének igényeit is kielégítette volna.

A Baptista templom melletti parókialakásba három különböző jótékonsági szervezetet helyeztem el. Hat telefon, három korai számítógép, az adatok tárolására és a könyvelési adatbázis táblázatok kezelésére, valamint négy fiatal nő és két mély hanggal rendelkező fiatalember jelentette gépezetünket és munkaerőnket, amit a három cég között könnyen fel lehetett cserélni, és jótékonsági szervezeteimet sokkal nagyobbra látszatni, mint valójában voltak, arra az esetre, ha egy adakozó a főnökkel vagy az osztályvezetővel akar beszélni.

A legfelső főnök én voltam, de én soha senki klienssel nem beszéltem, kizárólagosan csak az alkalmazottaimmal. Biztosra mentem, hogy bármi vállalkozásban a tulajdonjog 51 százaléka mindig az enyém maradt, és soha nem bocsátottunk ki közérdekű részvényeket, és elsőajánlatos bevezetési részvényt papírokat. Összes vállalkozásunk családi magánkézben maradt, titkosan és elzárva a kíváncsi újságírók elől, akik szemtelenül akartak szaglászni körülöttem és túlságosan mélyen bele akarták ütni orrukat dolgaimba. Véleményem szerint akárki írhatott akármit, akár a gyermek egy cetli papírra, de a lényeg soha nem változott, könyvelésem zárva maradt mindenki számára.

Szórvány magyaroknak gyűjtöttünk az egész világon, hogy ne hogy beleolvadjanak környezetükbe, idegen kultúrákba, és hogy ne hogy elveszítsék csodálatosan komplikált nemzeti nyelvüket.

Éhező gyermekeknek gyűjtöttünk Afrikában, ami nagyon ügyes ötlet volt, mert világra kiterjedő élelmiszerelosztási hálózatunkat összekombináltuk a Peace Corps, azaz a Béke Hadsereg kibukott önkénteseinek erőivel, és misszionárius állomásokat állítottunk fel Banglades, Pápua Új Guinea, Angola, és Uganda államokban, hogy csak néhányat említsek.

Egyik korai szervezetünket egy végtelenül tehetséges fiatalember, Kutasi András hozta létre. Valami isten háta mögötti faluban született az égiségű Fogarasi Kárpátok északi lejtőin. Ötödik elemitől kezdve a Yeshiva iskolába járt Brooklynban és több nyelven beszélt, beleértve a hébert, magyart, németet, szerbet és románt, és természetesen az angolt. András ötlete volt, hogy szervezzünk meg egy világra kiterjedő nyelviskolai hálózatot, ahol angolul beszélő országokból önkéntesek fogják majd tanítani a fejletlen országok lakóit, akik még a saját nyelvükön is alig tudtak írni vagy olvasni. Az iskola ingyenes volt, a bennszülötteknek amúgy sem volt pénze, de az egész világra kiterjedően a gazdag emberbarátoktól és filantrópustól ömlött be a rengeteg adakozás.

Ragyogó, abszolúte pompás, okosabb, mint a Manhattan project. Mi legalább nem égettünk radioaktív hamuvá az emberek százezreit.

Nem éreztem bűnbánatot. Talán nem voltak aggályaim. Igaz, de próbált e valaha valaki meggazdagodni olyan fogyatékoságokkal, mint lelkiismeret, erkölcsi integritás, ami csökkentette volna alkotó erődét és megfojtotta volna ambícióit.

Az is igaz, hogy soha senkitől sem csaltam el nehezen megkeresett pénzét. Soha nem szedtem be oltalmi sápot a kisüzletek tulajdonosaitól, a helybeli fűszeresektől, még jól menő vízvezeték és csatorna szerelőktől sem, pedig azoknak lett volna pénzük, mert saját klienseiket is jócskán becsapták.

Nem voltam ilyenféle üzletember. Az emberek nem ismerték nevemet az utcán és nem rettegtek hírnevemtől. Soha nem tették nevem elé a Don címet és senkinek nem voltam a hírhedt keresztapja. Ha ilyen történeteket szeretnél olvasni, kedves barátom, jobb lesz, ha

megmaradsz Mario Puzo mellett. Én, képességeimhez képest legjobban, csak az igazságot szeretném neked elmondani.

–

Méernőki állásom? Üzleti vállalkozásaim nem rövidítették meg méernőki pályafutásomat. Nagyobb és minőségileg jobb projecteket terveztem, és óriási lehetőségek rejlettek kicsiny cégek alatt, kicsiny apparátusokban és gépekben, amíg jóval előbb léteztek, mint hogy én erre a földre jöttem és esélyem volt felismerni a lehetőséget.

Mega projectek között, mint a Fort McHenry országúti alagút és a földalatti Metro vonalak Baltimore és Washington DC városokban, hosszú hónapok teltek el, amiket kisebb felújítási tervezésekkel töltöttünk ki.

New York városban számtalan régi épület állt, öreg, mondhatnánk ósdi épületgépészettel. Egyike volt ezeknek a sziporkázó módon zseniális találmányoknak a gőzfűtés. Sokféle fajtája létezett, egy csöves, két csöves, alacsony nyomású és magas nyomású, pára és vákuum és atmoszférikus nyomás alatti, attól függően, hogyan jutatták vissza a lecsapódott kondenzátumot a kazánhoz. Minden egyes módszer speciális tudást és speciális gépalkatrészeket igényelt, de mint egykoron grandiózus technikai művészet mostanra homályba tűnő részét, egyre kevesebb és kevesebb gyár gyártotta őket. Mind régi, kiemelkedő hírességek az ipari forradalom korából, és még mindig működtek Pennsylvania erdős dombjainak rejtekén, a Connecticut folyó völgyében, vagy messze távolra terjedve, Ohio állam lapos préri pusztáin.

Egyik ilyen cég volt a Nash Gépészeti Társulat, South Norwalk városból, Connecticut államban. Vákuum gőzfűtés szivattyúkat gyártottak, kondenzációs pumpákat, és szupercsendes kórházi kisszivattyúkat. A XX század végén, a csúcsteljesítményt követelő business világban, gyártmányaik iránti igény vészesen alacsonyra csökkent. Az alapítók és az eredeti feltalálók már régen eltávoztak az élők sorából, és az új generáció túl akart tenni a régi, de pótolhatatlan gyárakon.

Egy a gyárat képviselő eladási ügynök gyakran tette látogatását a Broadway és a West 32.-ik utca sarkán álló épületbeli irodámban. Egyike volt a nagy tudású régieknek és sokszor panaszkodott a cég problémáiról ahol munkásságának utolsó, legalább negyven évét töltötte.

– Talán tudnék segíteni, – mondtam. – Méernő vagyok, és ha a tulajdonosok hajlandók eladni a gyárat, én megvenném. Modernizálni fogom a gyártási folyamatot, és egész világra kiterjedő globális árusító és szervizhálózatot fogok létrehozni. Kelet Európában és Kínában, például még mindig sok gőzfűtést szerelnek, és nincs semmi technikai felkészültségük, hogy alkalmazzák a variációkat, amit az ön cége több mint száz esztendő óta létezése alatt feltalált és megalkotott.

– Megemlítem a tulajdonosoknak, – felelte és a reménység sugara csillant fel öreg és fáradt szemeiben. – Bizonyára örvendeni fognak, hogy valami komoly beruházót érdeklí a gyár.

Két hét múlva összehoztunk egy találkozót a Nash Gépészeti Társulat jelenlegi tulajdonosaival és két-millió dollárt ajánlottam a gyár 51 százalékos tulajdonjogáért, a gyárét, ami félmillió dolláros évi deficittel működött.

Az alapító ősapa fiatal unokái megragadták az alkalmat, mint karvaly az ártatlan galambot. Egyetlen vigyáznivaló maradt, a galamb nem volt valami ártatlan teremtes, egy trójai ló volt, abból is a leggonoszabb.

Gyártmányfeljavítás és piac kiszélesítés cége alatt, felvázoltam egy tervet, ami egy jövőbeli technikai kutatóintézetet és teljesen lég kondicionált raktárt foglalt magába, egy százezer négyzetlábos épületet, Schenectady városban, New York államban.

A terveket bevágtam aktatáskámba, az előzetes engedélyek másolataival egyetemben, és tiszteletemet tettem a Chemical Bank, Third Avenue-i fiókjában, közel a Grand Central

vasútállomáshoz és ötmillió dolláros építkezési kölcsönért folyamodtam. Kérvényemet kapásból elutasították, ami goromba akció arra kényszerített, hogy felfedező útra induljak a másodlagos minőségű jelzálogkölcsönök kockázatos birodalmában.

Ebben az időben, és már a korai kilencvenes éveket tapostuk, ezek a fogalmak még nem léteztek az általános konyhanyelvben, és a könnyű kölcsönpénz koncepciója még ismeretlen volt, legalább is legtöbb törvénytisztelő becsületes polgár számára. Nem szeretnék utalni arra, hogy én semmibe vettem a törvényeket, legyenek azok a természeté vagy az embereké, és hogy nem voltam tisztességes, de a felfogásom végtelenül éles lévén, félelmetesen titokzatos előrelátással rendelkeztem

A bank és finansziális törvények liberalizációjának törvényei, amiket Roland Reagan, a fenséges és csodálatos elnök uralma alatt léptek életbe, megakölcsönök brókerei ömlesztteni kezdték az új pénzt az ingatlan piacra, de olyan mértékben, amit idáig még soha senki nem látott vagy tapasztalt.

A tekervényes megállapodások és átverések világában összeszedett tapasztalataim ellenére, pimaszságuk és arroganciájuk még engem is meglepett. Kiválasztottam egy ilyen pénzváltó kufárt a New York Times újságból és megbeszéltünk egy találkozót.

A kufár, Wilton, Connecticut állambeli öröklakásának nappali szobájában működtette százmillió dolláros businessét, és sűrű bocsánatkérések között exkuzálta magát a rendetlenségért.

– Mekkora lenne a szóban forgó összeg, – kérdezte, anélkül, hogy ránézett volna a tervekre, amit kiteregettem előtte.

– Egy millió dollár, – feleltem, gondolván, hogy kicsivel kezdünk, jobb lesz az esélyem és talán több brókertől szedem majd össze az egész ötmilliót.

– Miért ne kétf millió, – felelte, és futó pillantás vetett a dokumentumokra, amit közelebb toltam hozzá. – Tehetős befektetőket képviselek, gyakorlatilag határtalan pénzüsszegekkel. Ha fel tud mutatni valami jelentős további óvadékot, jóval magasabbra is mehetünk.

Páratlan lehetőségnek látszott ajánlata, kivéve, akkor még nem értettem a becsapások és csalások teljes pókhálóját, ami egy ilyen kijelentés mögött állt, de valami belső intuíció megsúgta, hogy szégyentelen dicsekvése túlságos szép, hogy igaz legyen. Egy stósz Wall Street tróger képviselt és az ajánlati struktúra meg volt bundázva. Fiatal Wall Street brókerek egybecsomagoltak hasonló leellenőrzött biztosíték nélküli kölcsönöket, jelzálog alapú kölcsön-alapítványokba, azaz Mutual Fund kötvényekbe. Az alapítványok olyan komplikáltak voltak, hogy senki, se komputerek és se SEC, azaz Tőzsde Ellenőrző Hatalom inspektorok, nem tudták megfejteni őket. Külsőleg olyan beruházók számára tették vonzóvá, akiknek volt pénzüik, például orvosoknak, ügyvédeknek, és intézményes és önkormányzati nyugdíjalapoknak. Milliárd dollárokat szabadítottak rá a gazdaságra, és a finansziális buborék, ami húsz évvel később széjjeldurrant akkor kezdett dagadozni. Az első évtizedben, talán még tovább is, senki nem veszített rajta, és egyetlen fillér beruházás sem veszett el. A fiatal tőzsdecápák, a kezelési díjakon és komissziókon csinálták pénzüket, ami néha ötven százalékot is kitett. Ha nem voltam elég óvatos, annak ellenére, hogy milliókat dobáltak utánam, én is áldozatul eshettem volna a svindlinek, amelyet elképzelhetetlen mértékben és orcátlan pimaszsággal folytattak.

Mindezt megfontolva, megnéztem magamnak a brókert és nyugodt hangon hazudtam én is. – Egy hatalmas ingatlankezelő vállalat vezérigazgatója vagyok, – mondtam, – és cégem végzi ezt a beruházást. Cégem korlátozott felelősségű társaság, és ennek az üzletnek nyereségei vagy veszteségei nem érintik személyes vagyonom és értékeim. A Moody's Beruházó Hitelképesség Becslő Vállalat AA vagy magasabb értékű rátával jegyzi nevünket. Dél Norwalki gyártó cégünk nettó értéke egyedül tízmillió dollár, tucatnyi amerikai szabadalom van a kezünkben és eladásaink és képzett munkaerő gárdánk stabil és állandó jelleggel növekszik. Az igazgatók bizottsága, ahol az én szavam jelenti a végső döntést, határozottan nem lenne ellenére, hogy az

egész gyárat feltegyük kezességi biztosítéknak, feltéve, ha a kölcsön összegét meg tudja emelni ötmillió dollárra.

– Ötmillió dollár? – nézett rám.

– Ötmillió, – bólintottam ravasz, magabiztos módon. Tudtam, máris a horgomra akadt, most már csak ki kellett húznom a partra. Nem a saját pénzét adta kölcsön, és minél több pénzt rakott ki az asztalra, annál nagyobb volt a komissziója.

A mögötte álló bróker cégnek feltétlen volt újrabiztosítása és a gigantikus újrabiztosító, AIG minden körülmények között kihúzta volna őket a csávából, még akkor is, ha horribilis összeget vesztettek. Ha az óriási AIG került közel valaha is a bukáshoz, őket meg az adófizetők pénzén váltották volna ki, mivel túl nagyok voltak, hogy bukjanak. Ilyen egyszerű volt az egész. Egy idióta is megfejtette volna, és én nem voltam idióta.

– Rendben, – a bróker dobolt ujjával az asztalon. –Csináltatok magán egy Dun & Bradstreet ellenőrzést, és ha minden összevág, ahogy mondja, holnapra készen lesz a csekk. Négy pontot számolunk szolgálatunkért. Hozzátehetjük a jelzálogkölcsönhöz, amit alá kell majd írnia, vagy levonhatjuk az ötmillióból, ahogy akarja.

– Tegye hozzá a jelzáloghoz, – és ahogy kezdtem összehajtogatni tervrajzaimat és az aktákkal együtt visszatettem a táskámba, figyeltem a brókert, aki kézi kalkulátorán sietve nyomogatta a számokat, majd végül reám nézett.

– Kétszázezer dollár, – mondta, – öt millió és kétszázezer dolláros finansziális kötelezettséget kell aláírnia, harminc évre, jelenleg kilenc és fél százalékos kamatra, amit nem lehet évi fél százalékkal többel növelni.

– Semmi probléma, – feleltem szemrebbenés nélkül. Ajánlata felháborítóan magas kamatú uzsorakölcsön volt, amit a kölcsönző kifosztására hoztak létre. A kölcsönző utazott a felvevő bukására, és ingatlanjának értéktöredéken való elárverezésére. Régen beigazolódott gyakorlat a Nagy Gazdasági Válság éveitől, amikor a farmerek földjeit lelkiismeretlen bankárok elszedték. Ezt mind tudtam és eszemben sem volt, hogy egy két részletnél többet is fizessek, és akkor az övük lehetett a gőzfűtőház, amiért amúgy sem fizettem, több mint kétmilliót.

Az ötmilliót gyorsan felhasználtam mindenféle menedzsment díjakra, év végi bónuszokra és vezérigazgatói célprémiumokra. Egyetlen dollár sem ment sem területvásárlásra, sem egyetlen épülettel való megrendelésére. Papíron húszmillió dollár évi jövedelemem volt és jótékonysági adakozások nélkül legalább hatmillió dollár adót kellett volna fizetnem. Természetesen teljes jövedelememmet profitnélküli vagy vallásos adómentes szervezeteknek adományoztam, és végleges adószámlám mindössze egy százalmas százezer dollárra rúgott.

Két éven belül a tisztességes öreg céget teleraktam hasonló kölcsönökkel. Először vagyongondnokság alá kerültek, és rövidesen teljes finansziális csődbe, a törvény hírhedt 11-s paragrafusa szerint. Lemondtam, mint a vezérigazgató, és 51 százalékos részesedésemet átadtam a bíróságnak, akik végzést hoztak a tönkrement cég megmaradt vagyonának adósok közötti szétosztását illetően. A Nash Gépészeti Társulat név túlélte a fiaszkót és ma egy jelentékeny része valami globális megakorporációnak. A gyárat leszerelték és Kínába szállították és az egykoron büszke gyárépület ma betört ablakaival ott áll üresen és elhagyottan Dél Norwalk városban, mint a határtalan kapzsiság örök mementója. Tanúként áll, hogy legyen az bárhogy is, a szegénység lehet, hogy nem szégyen és a becsületes életmód nemes, talán erkölcsileg vonzó is, de ennek ellenére és ellenkezőleg minden liberális hiedelemnek, nincs semmi jobb, mint a gazdag és kényelmes életmód, amit egyedül pénzen lehet megvásárolni.

Legtöbb gazdag ekkora hatalmas vagyonnal a politikai pályát választja, és még több hatalmat próbál megvenni pénzével, és hírnevet hozzá. Engem nem érdekelt a politika. A rendszer nekem pontosan úgy volt jó, ahogy megalkották.

A szisztéma éveken keresztül kiválóan működött, gyermekink szépen cseperedtek és végtelenül boldogok voltunk Park Avenue-i citadellánkban. Csodálatosan szép része volt életemnek ez a periódus, amit nagyon szeretnék visszaszerezni és újraélni, de a múlt könnyei és örömei többé nem léteznek, és örökre elmúltak, és az élet halad tovább, mint ahogy egykoron a költő lamentálta.

Pásztorórák és a szerelmi szó, de hová lett a tavalyi hó.

Tizenkilencedik Fejezet

Mariska és én havonta egyszer meglátogattuk az albérlős házat, és felvettük a lakbért, amit Mrs. Rác szedett be nekünk. Arra az időre az összeg már aprópénznek számított nálunk, de alkalmat adott, hogy leüljünk és nézzük a gyerekeket játszózni és elmerülhettünk az igaz gyönyörűségben, hogy hallgathattuk ifjainkat édes anyanyelvünkön csicseregni.

Izabella, Klárka elsőszülöttje a mi Tamáskánkkal volt egyidős, és kiváltképpen megkedvelték egymást. Mindketten kiváló előmenetelt mutattak az iskolában és a harmadik osztály végére már gyermekkönyveket olvastak és állandóan versenyeztek melyikük tudja gyorsabban kiszámolni az öt számjegyes összeadásokat és szorzásokat, és melyikük jobb a törtekkel és a százalékokkal.

A mi kis Olíviánk, nagyjából egyidős Klárka Bandi fiával, még nagyon kicsi volt, hogy elfogadja, hogy bátyja speciális érdeklődéssel van Izabella irányában és felettébb nehezményezte feltételezett elhanyagolását. Csalódottságának mérgét Bandikán töltötte ki és gyerekes megvetéssel kezelte. Olívia gyakorta bemutatót tartott, ahogy karba fonta karjait, toporzékolts és elbiggyesztette a száját, vagy csipőre téve kis kezeit szeméi szikrát szórtak, és ráncba szedte szemöldökét. Nagyon vicces lett volna, mint egy komédia jelenet a színpadon, de azt hittük, hogy komolyan csinálja és kérdőre vontuk, hogy miért mérges Bandikára.

- Oh, nem vagyok mérges rá, – lesett felénk csintalanul, – csak gyakorolok.
- Mit gyakorolsz, bogárkánk? – kérdeztük.
- Színészkedést, – felelte a kislány, – ha felnövök, színésznő leszek.
- Minden aranyos kislány színésznő akar lenni, – mondtam büszke atyai mosollyal arcomon.
- Igen, apu, – Olívia úgy nézett rám, mint ahogy a nagyon okos emberek néznek az értelmi fogyatékosokra. – Igen mind akarnak, de én az is leszek, és legtöbbjük meg nem lesz.
- Ez nyilvánvaló, – válaszoltam enyhe, bár akaratlan csúfondárossággal a hangomban. – Tisztára rá van írva az arcodra.
- Hófehérke leszek az év végi ünnepségen. – Izabella toppantott és elcsücsörítette a száját.
- Gyere el, nézz meg, és majd akkor hiszel nekem.
- Természetesen ott leszek, – feleltem, – és hiszek is benned, de akkor is iskolába kell járnod és meg kell tanulnod az ábécét.
- Oh, apu, – Olívia sóhajtott. – Már hat hónappal ezelőtt megtanultam az ábécét. Olyan pesszimista vagy. Néha nem is értem, hogyan csináltál ennyi pénzt ezzel a kényelmes hozzáállásoddal.
- Miből gondolod, hogy sok pénzünk van? – néztem kislányomra csodálkozva. Gyerekek előtt soha nem beszéltünk anyagi ügyeinktől. Szigorú szabály volt, amit következetesen betartottunk.
- Ugyan, apu. – Olívia legyintett. – Mindenki tudja, hogy anyu meg te tele vagytok pénzzel.
- Ki az a mindenki, – kérdeztem és összeráncoltam a homlokomat. – Ki mondta neked, hogy sok pénzünk van.
- Az egyik gyerek az osztályban, – felelte. – Jakab a neve és a többiek azt állítják, hogy az apja bankár.
- Nagy hassal és egy vastag szivarral a fogai között, – mosolyogtam, próbálván elejét venni az elfajuló vitának.

– Nem tudom. – Olívia vállat vont. Jakabnak is nagy pókhása van, és az apjának is az kell, hogy legyen. Borzasztóan szemtelen, mindent mindenkinél jobban tud és mindenbe beleüti az orrát.

– Pontosan mit mondott neked ez a Jakab? – kérdeztem.

– Azt mondta, – Olívia idéző jelt csinált ujjjaival. – Olívia, a te apád prédikátor. Igaz? Én tudom, hogy az East 73.ik utcában pap. Hogyan csinál annyi pénzt, hogy a Park Avenue-en laktok és ebbe az iskolába jársz. Lelkipásztorok általában ájtatosak és szegények.

– Mondd meg neki, – nevettem. – Hogy vannak gazdag lelkipásztorok is, és jobban teszi, ha lefogyasztja hatalmas pocakját, mert fel fog robbanni, mint a Zeppelin, és soha nem fog felkerülni az első osztályba.

– Mi az a Zeppelin? – Olívia bámult rám nagy kék szemeivel. – Jakab meg fogja kérdezni és nem fogom tudni a választ.

– A Zeppelin egy nagy léghajó volt, ami negyven évvel ezelőtt szétrobbant New Jersey felett.

– Apu, – Olívia rázta a fejét. –Ez még viccnek is rossz. Nem tudsz valami ügyesebbet mondani.

– Töltött disznósajt?

– Ezt nem értené.

– Mint egy süttők a forró platnin.

– Apu!

– Mint a kövér gyerek, aki tűzijátékot evett reggelire.

– Lehet, – Olívia kacagott, elvégre csak öt éves volt, és neki még minden vicces volt, különösen az, ami a szombat reggeli rajzfilm karakterekre emlékeztette, amit gyakran nézett a televízión.

– Rendben, – nevettem vele együtt, – de minden tréfát félretéve, soha ne mondd el senkinek, hogy mennyi pénzünk van és miből élünk. Ehhez senkinek semmi köze. Ez egyedül a mi dolgunk.

– Sok pénzt keresel, apu? – Olívia keskenyre húzta a szemét és gyanakodva szemlélte.

– Némelyek szemében sokat, és nem túl sokat másokéban, – feleltem. – Valahol a kettő között, de, és ezt megígérem neked, mindig eleget, hogy a legjobb iskolába járassalak, és hogy kényelmes és tágas lakásban és jó helyen lakjunk. Ha tényleg színész akarsz lenni, fogok találni tanárokat, akik betanítanak és keresnek neked gyermekszínész szerepekre interjút. Soha sem elég korai, hogy az előadó művészetben szerepelni kezdj.

– Mi jelent ez az előadó művészet?

– Majd megtudod, – simogattam Olívia fejét és sóhajtottam, – drága kicsi lányom. Még túlságosan hamar is meg fogod tudni.

–

Elemi iskolai évei alatt Olívia számos iskola színdarabban szerepelt és apróbb mellékszerepeket játszott hirdetésekben, amivel komoly zsebpénzt keresett. Tizenhárom éves korában felvették első hivatásos színész szerepére az ABC televízió cég mini sorozatához, mint szószátyár gyermekét egy bikanyakú makacs elvált férfinak, amit bájos kedvességével kellett ellensúlyoznia. Majd 1991-ben összejöttem Francis Ford Copola filmrendezővel egy Hofstra University alapítvány pénzalap vacsorán, ahol mind a ketten bőségesen adományoztunk nemes célokra. Bőkezűségemnek elismeréseképpen, és mivel az iskolának öregdiákja volt, Copola felajánlotta, hogy figyelembevételre rekomendálja leányomat, Olíviát, Mina Harker szerepére a Bam Stoker Drakula filmben, amit az elkövetkezendő évben ő fog rendezni. A szereposztó felelős sajnálatosan túl fiatalnak tartotta Olíviát, és mivel nem volt hasonló jelentős rémfilm

tapasztalata egy másik, jóval idősebb és horror mozi gyakorlattal rendelkező leánykának adta, Winona Ryder Horowitznak. Olívia nem kapta meg a szerepet, de a kísérlet azonban mégsem volt totális veszteség. Számos hírességgel találkozott, és megtanulta, hogyan viselje magát filmszillagok és neves rendezők társaságában.

Tizennégy éves korában, 1992-ben, Olíviát bevásztották a CBS televízió társaság szappanopera műsorába, ahol jóval kiterjedtebb gyakorlatra tett szert, mint egy elkényeztetet Fifth Avenue hercegnő, aki kemény feladatok elé állítja állandóan veszekedő szüleit.

Előadó művészeti tapasztalatainak birtokában be tudtuk íratni Olíviát a Fiorello H. La Guardia zene és filmművészeti középiskolába, New York városban. Olívia hamar feltalálta magát ambiciózus osztálytársai között, és bár soha nem lett osztályelső, mégis kitüntetéssel érettségizett.

Legjobb információim szerint, Olívia számos szerepet visszautasított, amiben nudizmus vagy leszbikus csókolódzás vagy tapogatás szükségeltetett. Nem aludt itt és ott és nem feküdt be ronda és ocsmány vén filmrendezők és producerek ágyába.

Ez némiképpen akadályozta előre menetelét, és az egyik ilyen durva ajánlat után sírva jött be irodámba és totál depressziósnak látszott.

– Ne add fel, drágám, – mondtam neki. – Előbb vagy utóbb valaki szenzációs szerepet fog ajánlani és a közönség szívébe fogad. Ne törődj ezzel a Hollywoodi tömeggyártott szeméttel. Menj Európába és próbálj szerepet kapni valami klasszikus mű filmváltozatába, aminek művészeti értéke van. Számos mozi stúdió forgat filmeket Kelet Európában és amerikai színészeket alkalmaznak. Menj Budapestre és beszélj testvéreddel. Ott élnek Izabellával és nagyon jól megy nekik. Kövesd nyomaikat.

– Budapest? – Olívia szemei tágra nyíltak. – Nem az a hely, ahonnan fiatal korodban disszidáltál? Nem a kommunisták ott az urak?

– Nem, – feleltem, – többé már nem.

– Amit utoljára hallottam, – Olívia csóválta a fejét. – Egy volt kommunistát most választották újra miniszterelnöknek és rendőrségével belelővetett az 1956-os forradalom évfordulóját ünneplő tömegbe. Ahogy én veszem észre, nem sok változott odaát. A régi kommunisták és gyermekeik megtartották a hatalmat, és olyan sok pénzt lopnak el, hogy semmi nem marad bármi értékes feladatra.

– Átmeneti kudarc, – szemléltem szeretettel drága leányomat, akinek biztonsága és boldogsága legfontosabb aggodalmam volt és semmi körülmények között nem akartam, hogy kockázatos kalandokba bocsátkozzon. – Jelenleg a baloldal, – folytattam, – a globális megapénz támogatásával a kommunisták visszatérését támogatja a korábbi szovjet érdekszférába. De, akárhogy is van, a kommunizmus napja leáldozott. A Szovjetunió szétesett és a gazdasági katasztrófák feneketlen szakadékába zuhant. Magyarországot bevették a NATO-ba és az Európai Unióba. Többet nem állítanak meg senkit a tagállamok határain. Jugoszláviában véres polgárháború dúl, és jelentéktelen kis országokra fog széthullani. Csehszlovákia megszűnt és a Románoknak szüksége van a magyarokra, hogy bejussanak az Európai Unióba. Magyarország szomszédjai többet nem jelentek azonnali és reális veszélyt népünkre. Ma már minden üzletgazdaság és business, a jól működő gazdaság és a business kedvéért. Az emberek szabadon mozoghatnak az új Európa határain belül. Többet nem lesz fasizmus vagy kommunizmus. A globalista jobboldal próbálja ráfogni az antiszemitizmus vádját a magyarokra, de én ismerem az én népemet. Imádják a szabadvállalkozás rendszerét, természetesen egy erős szocialista biztonsági védőhálójával, ami nagyon is hasonlatos a többi európai ország társadalmi rendszeréhez. A lehetőség valós. Bárki, aki mer, sikerre fog menni náluk. A mi gyökereink onnan valók, és ki másnak, ha nem nekünk kellene megpróbálni a lehetőségeket.

– Az én gyökereim itt vannak, – Olívia kacagott lekicsinylően. – Pontosan itt, a Park Avenue-n és a Hampton városokban anyuval. Ha nincs ellenedre, apu, mi maradunk. Anyu soha nem engedné, hogy valami veszélyes kalamajkába belekeveredjek.

– Természetesen, – simogattam lányom kezét, – nem azt javaslom, hogy költözzünk vissza magyarba. Nem tudnánk újból megszokni, de ha, egy filmet forgatnának Magyarországon vagy a közelben, és pontosan egy olyan színésznőre lenne szükségük, mint te, ugye hajlandó lennél hat hónapig ott élni, mialatt filmezik a jeleneteket. Vagy nem?

– Apu, úgy látom, hogy máris forgatsz valamit a fejedben. – Olívia nézett rám.

– Igen, – feleltem, – egyik barátom írt egy regényt, Telegdy Nóra a címe. Engedd meg, hogy adjak neked egy példányt, és ha szereted a női főhőst, találunk valakit, aki filmet készít belőle. Valami független producert fogunk megfogadni, és óriási siker lesz és nemzetközileg ismert neved lesz.

– Nagyot akar a szarka, – Olívia kételkedő pillantást vetett rám, – de drága egyetlen apukám, ha te valamit a fejedbe vettél, azt végre is hajtod.

– Ez így igaz, – csókoltam meg leányom homlokát, – és te is az a bizonyos alma vagy, aki nem esik messze a fájától.

Huszdik Fejezet

Thomas tizenhárom éves korában végezte el a nyolcadik osztályt, egy évvel születési kora előtt, osztályelsőként, és beírtuk a Közgazdasági Középiskolába, New York belvárosában. Izabella, Klárika gyermeke szintén első volt tanulmányaiban, ő egy Bronxi népiskolában, és leültem édesanyjával elbeszélgetni.

– Klárika, – kezdtem, ahogy a forrón párolgó kávé elém tette konyhájában, és gyermekei még nem jöttek még meg iskolai különóra tevékenységükből, és csak ketten voltunk a lakásban. – Izabella nagyon okos és tehetséges, és meg kellene adnunk a lehetőséget, hogy sikeres legyen az életben.

– Már felvették a De Witt Clinton állami középiskolába, és nagyon jól el lesz ott, – felelte és hátranézett a válla felett, majd felállt és kivette a sütőből a kuglófot, amit külön nekem sütött.

Klári gyakorlatias gondolkodású asszony volt és nem ajnározott illúziókat az élet szerencséjének forgandóságáról. Jelentős életbiztosítási összeget kapott a biztosítótársaságtól, akik kevesebb, mint egy évvel férjének betegsége és halála előtt írták alá vele a biztosítási kötvényt, és anyatigrisként védte a kapott összeget. Csinos arcával és csodálatos alakjával, és pénzével mindenek tetejében, az udvarlók hosszú sora várakozott ajtaja előtt, annak ellenére, hogy két gyermeket kellett gondoznia, akiket mindenkinél fontosabbnak tartott.

Klárika minden leendő udvarlót kikoszorózott, és senkit nem engedett beköltözni hozzá, de még egy éjszakát sem nála aludni. Bizonyára voltak találkái, néha beszélgetett bizonyos erotomániás férfiakkal, akik ezt vagy azt a nevetséges dolgot suttozták neki, de a szerelmi kapcsolatok nem váltak életkérdéssé Klárikánál. Mindamellet, nem lett volna helyes Klárikát a szüzesség szobortalapzatára emelni, és nem lett volna szabad elvárni tőle, hogy Veszta szűzként tengesse életét.

Klárika jelenlétében mindig éreztem valami különleges elektromos vibrációt, ami bőségesen buzogott felém szenzuális lényéből. Egy ilyen szexi és egészséges asszony nem élhet nemi vágyainak kielégítése nélkül, érvelt velem az ördög, ami erkölcsi integritásom kloákájának legmélyén lakozott. Szólítsd le, és a tied, mondta a gyalázatos gazember, aki ilyenkor homlok-lebenyem mögött bujkált és kezében tartotta férfias felbuzdulásomat, és szinte megragadtam Klárika kezét, és majdnem keblemre szorítottam. Ha ezt megteszem, tántorodtam vissza az utolsó pillanatban, életem üvegpalatája ezer darabba törik, és az ördög fogja birtokolni mindenem, amiért életemben idáig dolgoztam.

Mariska, a feleségem minden lehető szexuális vágyamat kielégítette, és hálósobánkban nem volt semmi problémánk. Nem akartam Mariska vádló szemei elé állni, ha Klárikával való esetleges viszonyom tudomására jut. Még ha egyedül Izabellán segítenék, Mariska akkor is gyanakodna, hogy nincs-e valami hátsó szándékom. Hímes tojásokon kellett lépkednem, ha bárkivel is el akartam hitetni, hogy valójában fiamat, Tamást akarom segíteni. Nagyon kedvelték egymást Izabellával, és nem láttam okát, hogy miért ne járnának ugyanabba az iskolába, a híres New York Közgazdasági technikumba.

– Izabella meg kellene, hogy próbálja a New York Közgazdasági középiskolát, – mondtam és hátratoltam székem, egy fél lépéssel messzebbre Kláritól. – Tamást már felvették, és nagyban segítenék egymást, hogy beleilleszkedjenek a sok tehetséges és elkényeztetett Brooklyni kölyök közé.

– Aha, – Klári felelte és felállt és homlokáról letörölte az izzadság gyöngyszemeit. – Ide akartál kilyukadni. Miért nem rögtön ezzel kezdted? Már szinte azt hittem, hogy valami másról van szó, és szinte rám jött a csiklandós csodálkozás

– Csiklandós csodálkozás, – nevettem idegesen. Klári imádott népies kifejezéseket használni. Rengeteg könyvet olvasott és szótára tele volt divatjamúlt zsargonokkal és régen elfelejtett klisékkel, amit senki más már nem használt.

– Igen, – kacagott Klárika és egy vastag szeletet vágott a kuglófból és elém tette. – Azt hittem, hogy udvarolni akarsz, hogy Mariska nincs itt és annyira körülményeskedsz.

– Semmi ilyesmi, – feleltem és úgy elveresedtem, mint sárgarépa a forró víz alatt, amikor a megjátszás piszkát lemosás és előkerülnek igazi színei.

– Rendben, – mosolygott rám csalfinta csúfondárosággal. – Ez az akadályt eltávolítva, meg kell mondanom, bármennyire is szeretném, hogy Izabella odajárjon, mert valóban odavaló, de nincs pénzem rá.

– Én kifizetem, – mondtam túlságosan gyorsan. – Ne törődj az anyagiakkal.

– Értem, – Klárika megfogta a kezemet és egyenesen a szemembe nézett. – Nyilvánvalóan elhatározta, hogy én tabu vagyok, de mint második lehetőséget, a lányomat szeretnéd megszerezni a fiadnak. Igazam van?

– Igen, – feleltem és elvettem a kezemet. – Igazad van. Kivéve ez nem egy másodlagos választás. Gyerekeink sikere a legfontosabb dolog életemben. Kérlek, engedd meg, hogy lelki örömet szerezzen nekem, hogy lehetőséget adjunk, ami nekünk nem volt megadva, és had tünjenek ki a többiek közül. Nem akarom, hogy üresfejű megrögzött kábítószerek legyenek. Támogatniuk kell egymást, hogy elkerüljék az erkölcstelen söpredéket és a dologtalan szemetet.

– Mi lesz Bandival? – Klári továbbra is keményen nézett a szemembe. – Mi lesz a fiam jövőjével? Olívia nem kedveli egyáltalán.

– Bandi még csak most fejezi be a hatodikat és jó tanuló, – feleltem egy perc tűnődés és tétovázás után. – Ha továbbra is jó tanuló marad, és felveszik a főiskolára, amelyikre akar menni, az ő taníttatását is fizetem. Fizetem az iskoláját, ha mérnöki diplomát akar szerezni, vagy gyógyszerészt, vagy könyvelőt, vagy fogorvosit, mindent, kivéve egy művészeti diplomát. Haszontalan iskolázást nem fizetek.

– Miért teszed ezt? – Klári kérdezte halkan. – Mi az igazi okod?

– Nem vagyunk halhatatlanok és az élet rövid, – kavargattam kávémat és bámultam a koncentrikus köröket, amit kanalam forgatott a sötét folyadékban. – A mi rendeltetésünk ezen a földön, hogy egyengessük fajtánk következő generációjának útját. Egy nemzet, vagy egy faj, de még egy bizonyos vallás talán sokáig megél, talán örökre is, de az egyéneknek csak egy életük van, amit csak egyszer élhetnek le. Nem számít, hogy mennyire gazdagok. Nem akarom, hogy a fajtám nyom nélkül elvesszen a nagy amerikai olvasztóüst mélyében.

– Nemes törekvés, – Klári felelte és éreztem, hogy próbálja visszatartani a szemét elárasztó könnyeket. – Olyan nemes, hogy nem is vitatom gyakorlatiasságát. Sok szerencsét hozzá és remélem, hogy a második generáció megfelel elvárásaidnak. Akárhogyan is vesszük, hosszú és nehéz út az övék és nem kell többet elvárunk tőlük, mint amit maguktól is hajlandók elérni. Ne kényeztesd el őket, hogy túl könnyűvé teszed az életüket.

– Ne félj emiatt, – ráztam a fejem. – Nem fogok neki meg nem érdemelt ajándékokat és luxuscikket adni. Csak akkor fizetem a tandíjat, ha jó bizonyítványt hoznak haza, és nem fecsérelik el idejüket partizással és rossz társasági lófrálásokkal.

– Másokat is szponzorálsz hasonlóképpen? – Klári kérdezte és szemeiben még mindig ott csillogott a meglepetés és a hitetlenkedés, és némi szarkazmus keveredett szavaiba. – Talán éhező gyerekeket Afrikában.

– Nem, – feleltem és felálltam, hogy meginduljak kifelé. – Csak a te gyerekeidet. A többiek egy globális alapítványon keresztül segítem.

– Miért? – Klári felállt és közelebb lépett hozzám, mintha meg akart volna csókolni és ölelni.

– Mert tudom, hogy ez a legjobb beruházás, – mosolyogtam és két oldalról megcsókoltam arcát. – Jó emberismerő vagyok. Kiváló és becsületes munkát végeztél itt az albérlős házban.

– Valóban? – felelte és arcát felém tartotta és éreztem puha bőrén a meleg nedvességet. – A lakbér, amit itt beszédtem csak aprópénz lehet egy ilyen gazdag embernek, mint te.

– Tudom, – mondtam, hátrálva kifelé, de még mindig gyengéden kezembe tartva kezét, – de ez a ház szentimentális értéket jelent számomra. Egyedül voltam és nem volt semmim, amikor otthont találtam ebben a házban. Soha nem fogom elfelejteni, hogy a korábbi tulajdonosok, a Baptisták milyen kedvesek voltak hozzám, amikor idegen földön elveszve beállítottam hozzájuk. Olyannyira megkönnyítették kezdetem ebben az országban. Én is szeretném ugyanazt a jószágot visszaadni valami érdemleges embernek. Igazi belső boldogságot nyújtana nekem.

Elmentem és elégedett voltam viselkedésemmel. Az ördög ismét veszített, és biztos voltam benne, ha majd ott állok a mennyei bíró előtt, bőkezűségem enyhíteni fogja elkövetett bűneim sokaságát, amiket elkövettem, hogy oda kerüljek, ahol vagyok. Így, talán átjutok a tú fokán, éppen úgy, mint azok, akiknek semmijük nincs és büntelen becsületben élték le életüket, minden kapzsiság nélkül, és az anyagi siker könyörtelen hajhászása nélkül.

–

Tamás és Izabella beiratkoztak a New Yorki Közgazdasági Középiskolába, ahol a szuper gazdag finansziális varázslók arrogáns és beképzelt leszármazottai összesereglettek, és már jóval érettségi előtt összehozták első milliójukat.

Az én apám is gazdag volt valaha. Hatalmas építkezési vállalat volt a tulajdonában, néhány rövid esztendeig, hogy megemlítsem a tényt, mielőtt a kommunisták 1949-ben államosították. Lefoglalták minden vagyonát, személyes ingóságait, és otthagyták semmi nélkül. Egyedül hozzáállását hagyták meg és hazardjátékos szenvedélyét, amit semmi körülmények között nem volt hajlandó feladni.

Apám imádott hazardírozni, bár, hogy idézzem szavait, mindig rossz lóra tett. 1942 nyarán főmérnöki állást fogadott el az Észak Erdélyi Máramarossziget városban, ami a történelmi Magyarországhoz tartozott ezer évig. Az országrészt Magyarország elveszítette az Első Világháborút követően, majd 1940 szeptemberében Hitler segítségével visszakapta, aki maga is vesztésre hajlamos hazardjátékos volt. Az 1943-as évben, a Sztálingrádi katasztrófa után, ami világosan jelezhetette még apámnak is, hogy a háború elveszett, de ő hatalmas családi házat kezdett építeni a város legelegánsabb és legszebb parkja mellett. Ugyanabban az évben beindította építkezési vállalatát, hogy vasutakat és országutakat építsen a Keleti Kárpátok 2000 méter magas elrettentő csúcsaira, a hegygerincekre, ami a nyugati civilizációt elválasztotta a keleti pusztáktól, ahol a történelmet mongol hordák és brutális törzsfőnökök és könyörtelen diktátorok formálták századokon át.

Saját szavaival, sok évvel később beismerte nekem, hogy soha nem hitte volna, hogy Sztálin Vörös hadserege valaha is el tudja foglalni a bevehetetlennek hitt erődöket és a lerombolhatatlan bunkereket, amit ő is segített megépíteni, és komolyan gondolta, hogy a városban ahol nem voltak gyökerei virágzó jövője lehet.

Az oroszok soha nem jöttek át azokon a hegyeken. Egy véres és sikertelen hathetes ostrom után, amikor a nehézágyúk megállás nélkül éjjel nappal dörögtek, az oroszok délre fordultak és 1944 augusztusában egy háromnapos csatában knockoutolták Hitler leghűségesebb és leglelkesebb szövetségesét, a Románokat. A város, ahol apánk felépítette családi otthonunkat,

körbe lett kerítve délről és a csapdába esett Első Magyar Hadseregnek nem volt más választása, mint a visszavonulás. Apánk is menekült, feleséggel és három csecsemő, karon ülő és totyogó gyerekekkel, egy cselédlánnyal és egy sofőrrel. Újonnan épített házunkat az összes luxusberendezéssel hátrahagyva Nyugat Magyarország szélébe, közel az Osztrák határig futottunk. Azt gondoltuk, apám magyarázta évekkal később, kisfiú koromban, a kommunista hadsereg soha nem fog ennyire messzire eljutni. Az amerikaiak soha nem fogják megengedni, hogy a komcsik lerombolják az európai civilizációt.

Ismét hibázott. Az Amerikaiaknak vagy nem volt elég erős hadseregük, vagy egy lyukas fabatkát sem adtak az európai civilizációért. Három hónappal később a Szovjet hadsereg már a Balaton déli partján állt, mindössze húsz kilométerre tőlünk. Szerencsére itt az oroszok megálltak lélegzetet venni és Budapest kő kövön nem maradt földig való lerombolásával elfoglaltan szüneteltették nyugati irányú előrenyomulásukat.

1944 késő őszén és 1945 korai heteiben, a németek elsöprő ellentámadást készítettek elő, és mi belekeveredtünk a legközepébe. Budapestről nyugatra fekvő városok hatszor hétszer cseréltek gazdát, és az egykoron szépséges és virágzó Dunántúlból felégetett csatér lett és felperzselt romok, ahol a világ két szuperhatalma nullává próbálta semmisíteni egymást. 1945 márciusában, apámnak lett volna még esélye Ausztria felé tovább menekülni, és elérnie a Jaltai konferencián megállapított demarkációs vonalat, az amerikai és az orosz erők között, de még egyszer és ismét, apám rossz lóra tett. Nagyszabású építkezések területén lévő tapasztalatával, és bűn nélküli háborús káderlapjával, mivel soha nem volt semmiféle hadsereg katonája és nem lépett be semmiféle politikai pártba, gondolta, hogy tárt karokkal fogják szolgálatait fogadni, hogy újraépítse lerombolt hazáját, és keletre döntött tovább menni, vissza Budapest felé.

Három, gyorsan elrepülő évre igaza lett és ismét meggazdagodtunk. Apám több jelentős projectet befejezett és a háború utáni szociáldemokrata kormány busásan megfizette kiváló munkáját. Majd Sztálin elhatározta, hogy az érdekszférájába eső kelet európai államokat szovjet stílusú kommunista államokká fordítja, és egyik napról a másikra minden megváltozott Magyarországon. A néhány kommunista lézengő renegát, akik megmaradtak Magyarországon, ugyan elveszítették az 1949-es országos választásokat, de a szovjet hadsereg támogatásával Sztálin megsemmisítette az eredményt, letartóztatta a szociáldemokraták vezetőit és új választásokat íratott ki. Az új választás meghamisított eredményeként a kommunisták kilencven százalékos győzelmet arattak. Oroszországból hazatért kommunista hazaárulókból új, szovjet kinevezte kormányt alakítottak. Egy éven belül az új, szovjet vezette kommunista kutyák minden ellenzékét kinyírtak. A nagyvállalatokkal kezdve minden papa-mama kis busineszt és üzletet államosítottak és a korábbi nacionalistákat és a volt uralkodó osztály megmaradt tagjait kitelepítették Budapestről, messze ki az ország pusztá széléire.

Mindent elvettek, ami az apámé volt, beleértve pénzét, épületeit, munkagépeit és minden bűtorunkat, és munkát adtak neki az egyik nemrégiben alakult állami tervezővállalatnál.

1952 telére ismét koldusszegények lettünk.

Évekkel később, ahogy befejeztem egyetemi tanulmányaimat és megkaptam mérnöki okleveletem, úgy éreztem, hogy helyesen és jogosan tettem, hogy hazámat elhagyva disszidáltam és Amerikában telepedtem le. Úgyszintén, és erre is büszke vagyok, helyesen döntöttem, amikor New York városban maradtam és nem csatlakoztam a kertvárosokba irányuló őrült rohanáshoz, hogy minden energiámat feleméssze a napi három óra ingázás, és fizessenek egy gazdag helyért, amit amúgy sem tudok megengedni. Az albérlős ház kitűnően bevált, Mariska a legjobb választás volt, és szendvicsüzlet hálózatunk egy valódi amerikai sikertörténet.

Jelenlegi vagyonom értéke százmillió dollár körül mozog, és úgy vélem, hogy meg tudnék engedni ötmilliót belőle, hogy a kommunizmus utáni Magyarországon végbemenő privatizációs folyamat eredményeképpen kialakult lehetőségeket meglovolgjam.

1991 év tavaszán, egy esztendővel hamarabb, tizenhét éves korukban, Tamás és Izabella leérettségiztek a New Yorki Közgazdasági Középiskolában.

A végzős ünnepség után leültünk Park Avenue-i lakásunk nappalijában, és ahogy Mariska és Klárka harapnivalókat és édességeket készítettek a konyhában, és Olívia és Bandika valahol máshol valami halaszthatatlan ügyben távol voltak, megragadtam az alkalmat, hogy beszéljek fiammal és fiatal barátnőjével.

– Az elképzelhetetlen történet Magyarországon, – kezdtem, – a kommunizmus megbukott. Ugyan negyven évig eltartott, és felmérhetetlen szociológiai és gazdasági kárt okozott, de úgy nézem, ezúttal véglegesen kimúlt.

– Igen, – Tamás fiam bólintott és láttam, hogy megfogja Izabella kezét és a leány szinte észrevehetetlenül közelebb simul hozzá. – Hallottunk róla. Leszedték a drótkerítést, feltisztították az aknamezőket és lebontották a Berlini falat.

– Az új magyar kormány kárpótolni tervezi az egyéneket és leszármazottaikat a kommunizmus alatt államosított és elkobzott tulajdonokért és úgynevezett kárpótlási jegyeket adnak ki, amit akár be lehet váltani készpénzre, akár részvényeket lehet belőlük vásárolni az ismét magánkézbe került és privatizált cégek, korporációk és iparágak értékpapírjaiból. Hihetetlenül jó és egyedülálló alkalom és meg kellene ragadnunk a lehetőséget. Apám, a te nagyapád, – pillantottam fiamra, – egymillió dollárt veszített 1949-ben a kommunista államosítások folyamán. Még ha tízegynehány pennyt is kaptok minden dolláron, mint kárpótlást, akkor is jelentős összegre fog rúgni, és szeretném, ha ti ketten elmennétek oda és felvennétek.

– Jópofa érettségi utáni vakáció lenne. – Tamás mosolygott és Izabella beleegyezően bólintott. – Nagyon is szeretnék odamenni és felfedezni családi gyökereinket, és hasznosítani, amit a közgazdasági iskolában tanultunk.

– Egy kicsit tovább is maradhattok, – mondtam és közelebb húzva székeimet, előrehajoltam és kedves mosollyal az arcomon felváltva szemlélgettem őket. – Vettem egy házat az Andrássy úton, négy lakással és egy beépített műteremmel a padláson. Akármeddig ellakhattok az egyik lakásban, lakbért szedhetek a többiekből és hozzámérhetitek tudásotokat a helybeli körülményekhez. Lakásotokban lenne egy tágas nappali, két hálószoba, egy ebédlővel egybekötött konyha és egy fürdőszoba. Ezt a lakást teljes berendezéssel vettem. Adok nektek valami pénzt magnak és beindíthattok valamiféle befektetési korporációt. Soha vissza nem térő történelmi alkalom, hogy bolhapiaci áron vásároljatok értékes ingatlant.

– Nekem való hely, – Tamás mosolygott és Izabella felé fordult. – Mit gondolsz, cicabogaram? – kérdezte és megszorította a leány kezét. – Eljönnél velem?

– Természetesen, – Izabella elpirult. – A világ végére is elmegyek veled, Tamás.

– Akkor megegyeztünk, – felálltam és kezet ráztam velük. – Ha nem sikerül, akármikor visszajöhettek és beiratkozhattok a Columbia Egyetemre vagy a New York Universityre. Pénz nem számít, amíg hasznos dolgokra költitek.

Glosszárium

(1) **Bácska:** Bácska földrajzilag és történelmileg különálló országrész a Pannoniai síkságon belül, nyugatra a Dunától és keletre a Tisza folyóktól elhatárolva. Jelen korban Szerbia és Magyarország között kettéosztva, történelmileg, 896 és 1919 között a magyar Királyság szerves része volt. Az Ottomán birodalom erői 1541 és 1697 között átmenetileg elfoglalták, és kiirtották Bácska lakosságát és terméketlen pusztasággá változtatták. A XVIII század elején magyar és német telepések népesítették újra. Bácska gazdag humusztalaja Európa egyik legtermékenyebb területévé tenné, de jelenleg, a szerb kormányzat alatt gazdasági pangás sanyargatja. 1944 őszén az orosz hadsereg segítségével szerb partizánok nagy részben lemészárolták a német és a magyar lakosságot és a megmaradt németek emigrációba kényszerítették.

(2) **Bánk Bán:** Bánk Bán egy klasszikus magyar opera három felvonásban. Zenéjét Erkel Ferenc szerezte az Egressy Béni írta librettó szövegére, ami Katona József hasonló nevű színdarabján alapul. A történet vezérfonala András II király feleségének Gertrúd királynőnek 1213-ban történt meggyilkolása. Az operát legelőször Pesten, a Pesti Magyar Nemzeti Színházban, 1861, Március 9-én mutatták be.

(3) **Budakeszi:** Budakeszi egy nagyfalú Pest megyében, közel a Budapest fővárosi metropolisz határaihoz. A János hegytől kissé nyugatra fekszik, körülbelül 12 kilométerre a Lánchídnál lévő nulla kilométerköttől. Népszerű kirándulóhely. A környéket nagy részben tölgyerdők, szőlőskertek és gyümölcsösök borítják. A települést először egy 1270-ből való Magyar Királyi oklevél említi. Buda 1541-es elfoglalását követő török megszállás alatt a falu teljesen elpusztult. A Bécs ostroma alatt 1683-ban elszenvedett török vereséget követően, és Buda 1586-os visszafoglalása után, az elnéptelenedett területet, Lipót I Habsburg király parancsa alapján Dunai Svábokkal, valóban Németország Alsace, Lorraine és Palatinate tartományaiból hozott németekkel telepítették be. Budakeszi századokon keresztül szinte kizárólagosan németajkú, sváb falu maradt. A Második Világháborút követően Budakeszi sorsát, az 1945-ös Potsdami szerződés 12-es cikkelye szerint végrehajtott németajkú lakosság deportálása határozta meg. Ugyan a kitelepítés a szovjet haderő parancsára és nyomására történt, nagyszámú magyar is csámcsogó örömmel vett részt németajkú honfitársaiknak erőszakos kiebrudalásában. A kirúgottak nagy része a deportálás előtt soha nem tette be lábát Németországba, és még dédnagyszülők is Magyarországon születtek. Budakeszi lakossága drasztikusan lecsökkent. A vákuum később a történelmi Magyarország más részeiből, Erdélyből és a Bácskából az utódállamok által kitelepített lakossággal lett feltöltve.

(4) **Volksbund:** 1938-ban egy Német Nemzeti Szocialista párt, a Volksbund der Deutschen in Ungarn, szervezet jött létre Magyarországon, Basch Anton vezetésével, és hamarosan a legbefolyásosabb német politikai organizáció lett az országon belül. A Volksbund 1949-ben hivatalos képviselője lett a Magyarországi németeknek és közvetlenül Németországból lett irányítva. A Volksbund egészen 1945-ig küldött képviselőket a magyar parlamentbe. A Második Világháború befejeztével a győztes kommunisták bűnbaknak vették a német kisebbséget. A győzelmesen előretörő Vörös Hadsereg, úgynevezett biztonsági okokból legalább hatszázezer

polgári lakost és hadifoglyot deportált Magyarországról, akik közül megközelítőlegesen 40-65,000 volt a német. Ennek tetejében a német lakosság, akik rettegtek a Szibériába való deportálás lehetőségétől, kb. 60-70 ezren, nyugat felé kimenekültek Magyarországról. Az 1945 utáni kitelepítésekkel együtt, összesen mintegy 220 ezer német hagyta el az országot. Legtöbb német eleinte Németország Amerika megszállta részébe lett küldve, majd később a szovjet megszállta részbe. Innen kezdve a Magyarországi németiség történelme két helyen folytatódik, a Magyarországon maradtaknak sorsával és a menekültek sorsával. A Potsdami tárgyalások folyamán a németek Magyarországról való deportálását legjelentősebben a Csehszlovák követelés hozta előtérbe, hogy a magyarul beszélő lakosságot, együtt a Szudétanémet lakossággal, telepítsék ki Csehszlovákia területéről. Főleg Benes Eduard Csehszlovák kormányfő követelte a magyarság kitelepítését Szlovákia területéről, amihez a Szovjetunió már 1943-ban hozzájárult. Eredetileg 600 ezer magyart akartak kitelepíteni, a teljes nemzetiség akkori számának kilencven százalékát. Benes tervét az Amerikai Egyesült Államok és Nagy Britannia eleinte nem támogatta. Azonban az erőteljes szovjet diplomáciai nyomásra, végül is belevették a Potsdami egyezménybe a Magyarországi németek kitelepítését is.

Magyarországon a Potsdami Egyezmény volt a kitelepítési folyamat kezdőpontja, amíg Lengyelországban és Csehszlovákiában a kitelepítések már előzőleg megtörténtek és a Szövetséges Hatalmak csak utólagos bejegyzésüket adták a már előzőleg végrehajtott faji tisztogatáshoz. Magyarország soha nem kérte a német lakosság kitelepítését és szovjet nyomás alatt csak jóval a háború befejezése után kezdték el. A kollektív felelősség elméletét a magyar kormány elvetette, amilyen sokáig csak tudta. A német nemzetiség kitelepítését mind a magyar kormány és mind a magyar lakosság ellenezte.

A németajkú lakosság háború utáni kitelepítése Magyarországról 1946-ban kezdődött és 1948-ig folytatódott. A megszálló szovjet csapatok erőszakkal kényszerítették a magyar hatóságokat a kitelepítés végrehajtására. A magyarok minden tiltakozása süket fülekre talált az Amerikai és a British kormányoknál.

(5) Honvéd: A Budapesti Honvéd SC a magyar honvédség sportklubja volt. 1949-ben alapították kilenc szakosztállyal és 262 taggal. A gyorsan növekvő sportklub sportolói számos arany és más érmet nyertek az olimpián és világbajnokságokon és olyan legendás labdarúgók, mint Puskás, Kocsis és Czibor és világrekorder középtávfutók, mint Iharos, Tábori és Rózsavölgyi voltak a tagjai. Klubtagság nyitott volt az általános közönség számára és a klub nagyban segített számtalan tehetséges fiataalt, hogy kifejlesszék karakterüket, jobb jövőt építsenek maguknak és sikerre menjenek az életben.

Második Kötet

Generáció Szekundum

Előszó

A kárpótlási jegy egy bemutatásra fizetendő és átruházható pénzügyi eszköz, ami a jegyzett névérték nagyságában anyagi követelést jelent a kormány ellen. A Magyar kormány 1991 nyarán kezdett kibocsájtani ilyen jegyeket, a szándékkal hogy kártalanítsák azokat, akik tulajdonokat és vagyonokat veszítettek 1948 és 1953 között, a kommunista hatalomátvétel és az azt követő államosítás folyamán. Nemes szándéka volt ennek az akciónak, ahogy a Magyar Parlament 1991 augusztusában megszavazta a törvényt, hogy ismét magánkézbe juttassa a nemzeti vagyonkincs jelentős részét, mint az ipari gyárakat, a vállalatokat, és nem utolsósorban a földet, és ennek megfelelően privatizációs folyamatnak lett elnevezve.

A kárpótlás teljes pénzügyi értéke mindössze töredékét jelentette a kommunizmus alatt elkobzott vagyonoknak és legtöbb részesült kicsiny összegeket kapott, amit egyszeri alkalommal történő készpénz adománynak vettek és nem a nemzet jövőjébe fektetett esetleges beruházásnak. A másodlagos piacon, legtöbb kárpótlási jegy mélyen névértékén alul cserélt gazdát és lelkiismeretlen spekulánsok kezébe került.

Tulajdonok, mint a korábbi állami gazdaságok jelentősebb nagyságú földterületei, és más nem mezőgazdasági jellegű épületek, és értékes ingatlanok közárverések útján lettek értékesítve, ügyetlenül és elégtelenül hirdetve és kezdetleges és hebehurgya módon végrehajtva. Ha a fiai, vagy leszármazottai egy korábbiakban jól menő gazdag parasztnak, akinek, tegyük fel 100 hold első osztályú földje volt, vissza akarták vásárolni atyáik földjét, amit erőszakkal vettek el tőle a termelőségvetkezethez való bekényszerítés folyamán, a kárpótlási jegyeken felül jelentős készpénzösszegekre is volt szükségük, ha túl akarták licitálni az odvaikból éjszakai csótánybogaranként előbúvó opportunisták spekulánsokat.

Az általános pénzhiány következtében ingatlan értékek mélyre süllyedtek és a kárpótlási folyamat bőséges vagyon felhalmozódási alkalmat jelentett azoknak, akik jó helyre álltak és jó időben és volt némi készpénz a zsebükben.

A kommunista idők utáni először megválasztott magyar miniszterelnök, Antall József, az egyik első független politikai pártnak, a Magyar Demokrata Fórumnak, vagy MDF-nek az elnöke, amit negyven év óta most először engedtek megszerveződni és működni, alakított koalíciós kormányt. Antall MDF pártja mellett a kormány magában foglalta a Kiszgazdapárt és Kereszténydemokrata Unió képviselőit is. Antall politikája irányította és tette lehetővé és rakta le az alapokat, ami megteremtette a körülményeket a politikai, gazdasági és külügyi tevékenység kommunista korból szabadvállalkozási rendszerbe való átállását, amiben benne foglaltatott a szólásszabadság, az eszmék és az ötletek szabad folyása, mind a magánéletben és mind a közéleti politikában. Antall kormánya vitte át az új törvényeket és ellenőrizte bevezetésüket, és Antall halálakor, 1993 decemberében, közel első négy éves mandátumának végéhez, az ország gazdasága és a nemzeti javak megtermelésének rátája növekedni kezdett. Boross Péter, Antall József miniszterelnök helyettese vette át a miniszterelnökséget és a Magyar Parlament 1993. december 21-én megerősítette pozíciójában. Mint tapasztalatlan politikus Boross engedte, hogy a volt kommunisták visszatérjenek a hatalomba, és az utolsó kommunista külügy-miniszter, mostani időre már a szocialista párt, az MSZP első titkára, Horn Gyula, koalícióba lépett a Szabad Demokraták Szövetségével, vagy SZDSZ-el és kétharmados többséget alkotott a parlamentben. Horn Gyula 1995-ben széleskörű megszorítási programot vezetett be, a szegények számára végzetes szociális következményekkel, mialatt a kommunista vezetés korábbi tagjai, és a jelenlegi kapitalisták vezető rétege, fokozatosan egyre gazdagabb lett. Horn

népszerűsége lezuhant és a következő alkalommal, 1998-ban pártja elvesztette a választást. Orbán Viktor az erőteljesen fejlődő nemzeti konzervatív, a Magyar Polgári Párt és a Fiatal Demokraták Szövetsége, és a FIDESZ szövetsége nyerte meg a választást.

Orbán vezetése alatt lecsökkent az infláció. A GDP, azaz a Nemzeti Össztermelés növekedett és az ország adósága drasztikusan csökkent. De bármilyen sikeres is volt Orbán, elmulasztotta a szélsőjobboldal előretörésének korlátozását. A 2002-es választásokon a Magyar Igazság és Élet Pártja és a Kisgazda Párt, ugyan nem szereztek elegendő szavazatot, hogy a parlamentbe bejussanak, de mégis lerontották Orbánt FIDESZ pártjának esélyeit. Következésképpen egy szocialista SZDSZ-ből és az MSZP-ből formált koalíció nyert, akik megvalósíthatatlan adományokat és megnövelt kárpótlást ígértek a szavazóknak és Medgyessy Péter, az MSZP vezetője lett a magyar miniszterelnök.

Medgyessyről rövidesen kiderült, hogy volt szovjet ügynök, és nagyot veszített népszerűségéből és koalíción belüli kapcsolata ellenséges lett az SZDSZ partnerekkel. A többség döntése szerint a koalíciónak rátermettebb vezetőre volt szüksége, hogy Orbán ellen 2006-ban nyerjen, és 2006 augusztusában egy másik SZDSZ politikus, Gyurcsány Ferenc váltotta fel Medgyessyt.

A 2006-os választásokon, az MSZP és az SZDSZ koalíció ismét nyert és Gyurcsány maradt a miniszterelnök, ameddig Bajnai Gordon fel nem váltotta 2009-ben. Gyurcsány korrupció vezetőnek bizonyult és magát és haverjait végtelen gazdaggá tette, amíg az ország gazdasági pangásba süllyedt irányítása miatt. Gyurcsány vízagyúkat vetett be, gumigolyókkal lövetett a tömegbe és lovas rendőrökkel kardlapoztatta az utcákon tüntetőket.

Végül is az országnak elege lett a liberális demokratákból és volt kommunisták maradványaiból, és a 2010-es választásokon az Orbán Viktor vezette nemzeti konzervatív párt kétharmados többséggel lett beválasztva a parlamentbe. Orbán bevezette az egyforma rátájú adózást, megváltoztatta a média törvényt, megreformálta a nemzeti nyugdíjrendszert, és a magyar bank szektort gyakorlatilag függetlenné tette a Central Európai Banktól. Az infláció közel zéróra csökkent, a magyar nemzeti termelés rátája, a GDP egyenletesen növekedett és az ország-adósság legalacsonyabb lett Európában és Magyarország teljes jogú tagja lett az Európai Uniónak.

Első Fejezet

Andrássy út egy széles, fákkal szegélyezett bulvár a magyar főváros pesti oldalán. Ahogy kifelé nyúlik a belváros szívéből az elegáns villanegyed felé, épületei lassan átalakulnak a hatemeletes barokk bérpalotákból a régi arisztokrácia elegáns kastélyaiba. Gázlámpákkal világított fasor övezte romantikus promenád védelmezi az út mind a két oldalán a széles járdát a közepén dübörgő masszív forgalom elől.

Nagyon kellemes erre fele lakni, ha van pénzed hozzá. A bevásárlás kényelmes közelben van, a kormányhivatalokkal és az üzlet negyed irodáival egyetemben, és egy gondosan karbantartott százéves földalatti fut az útkéreg alatt és elvisz bárhova.

Tamás és Izabella mini-busz limuzinnal jöttek be a repülőtérre és pontosan a megadott cím előtt álltak meg, egy kétemeletes csinos villa előtt, ami szinte elbújt a különleges fák és bokrok előkertjének sokasága mögött, a magas kő és kovácsoltvas kerítés védelmében.

– Ez az? – a taxis kérdezte.

– Úgy látom. – Tamás még egyszer leellenőrizte a címet jegyzetfüzetében. – Végre megérkeztünk.

A taxis hátrament a csomagtartóhoz és szuszogva emelgette a négy nehéz bőröndöt, mialatt Tamás Izabellát segítette kiszállni, és megindultak az elegánsan ívelő lépcsők felé, ami egy faragott tölgyfaajtóhoz vezetett a félemelet magasságában.

– Apukád aztán tudja, hogyan válasszon ki egy helyet. – Izabella mondta, ahogy Tamás előreengedte az ajtónál és belül körülnézett.

– Tudja, – Tamás bólintott, – de most az óceán túloldalán van és mi végre magunkra maradtunk. Meg fogom mutatni neki, hogy sikeresebb leszek, mint ő.

– Gondolod, hogy meg akart tőlünk szabadulni és azért küldött át a tengerentúlra? – Izabella felelt és bekukkantott a konyhába, ami a lakás hátsó részét foglalta el és két ablaka csinos kis kertre nézett.

– Nem, – Tamás felelt, mialatt kifizette a taxist. – Nagyon is kedvel engem és téged is, de szeretné, ha ötszázezer dollár befektetését százmillió dollárra szaporítanánk, és meg akarja veregetni a hátamat érte. Mindent előre megtervez és szereti besöpörni elnyert jutalmait.

– Ügyes ember, – Izabella felelt és leült a széles bőrdíványra és hosszú lábait kinyújtva lerúgta cipőit. – De egy pillanatra felejtkezzünk el róla. Legelőször habfürdőzni szeretnék, majd meginnék egy pohár narancslevet, és utána aludni akarok. A repülőn nem tudtam pihenni és hulla fáradt vagyok. Remélem, hogy van két külön hálószoba ebben a kégliben.

– Nem akarsz velem aludni? – Tamás nevetett. – Értem. Nem vagyok elég jó neked.

– Nem erről van szó, – Izabella elpirult. – Még csak 18 éves vagyok és te is. Nem mézes-hetekre jöttünk ide. Te olyan vagy nekem, mint egy fiútestvér és nagyon furcsán jönne ki, ha összefeküdnénk. Halasszuk el az intimséget, amíg nem vagyunk benne teljesen biztosak, hogy egy életre egymáséi akarunk lenni.

– Vidámság elhalasztva, vidámság megsokszorozva, – Tamás csalódott grimasszal az arcán válaszolt. – Igazad van legdrágábbam. Szex nagyon elvenné a figyelmünket, és ezt ugye nem akarjuk. Vagy igen?

– Te aljas gazember, – Izabella kacagott. – Most már csak hozzám sem nyúlhatsz.

– Ugyan már, – Tamás pusztit lehelt Izabella arcára. – Fürödj meg, és amíg fürdesz, keresek egy nyitott szatócsboltot, ahol lehet mindenféle háztartási cikket kapni. Veszek felvágottakat és kenyeret és egy két palack üdítőitalt, remélhetőleg narancslevet. Miután megtömtük a

bendönket és alkalmunk volt kinyújtózni, újra fogjuk elemezni ezt a vonzalom és szerelem problémát.

–

A következő napok folyamán a fiatal pár szorgalmasan vásárolta a szükséges árucikkeket és háztartási alkalmatosságokat, és próbálták megismerni közvetlen környezetüket. Az OTP banknál kinyitottak egy közös bankszámlát, a pénzügyi intézménynél, amit Tamás édesapja, Ernő javasolt. A lakástelefonok beszerelésére még várni kellett, és minél előbb szerettek volna mobile telefonokat beszerezni, legalább kettőt. A telefonokhoz helybeli személyi igazolvány kellett, amit egyelőre nem tudtak megszerezni, mivel nem voltak állandó magyarországi lakosok, csak látogatói vízummal tartózkodtak az országban.

Tamás elment a helybeli postahivatalba és egy fizetős fali telefonról felhívta édesapját és megkérte a telefonkezelőt, hogy számlázza a hívást a hívottra.

– Apu, – Tamás kezdte, amikor végre kapcsolták New Yorkot. – Hogyan fogok én itt businesst csinálni? Még csak egy telefont sem vehetek, hacsak nem vagyok állandó lakos.

– Keresed fel a nővéremet. – Ernő felelte. – Majd ő segít neked bármit is beszerezni.

– Van itt egy nővéred? – Tamás kérdezte kételkedő hangon.

– Olyasféle, – az apa felelte. – Nem egészen nővér, inkább egy régi barátnőm, mielőtt édesanyáddal megismerkedtem.

– Nagyon jó, – Tamás morgott, – és tartottad vele a kapcsolatot, mialatt anyuval házasságban voltál?

– Nem tartottam, – az apa válaszolta kissé késlekedve, – de emlékszem a régi címükre. Landler Jenő utca 20, második emelet kettő. Menj el oda, abban az épületben kell valakinek tudnia, hogy most hol lakik. Az emberek nem nagyon költözködnek Magyarországon. Nincs pénzük.

– Rendben, – Tamás sóhajtott. – Mi a neve?

– Lídia, – az apa felelte. – Boros Lídia.

– Mit mondjak neki? – Tamás kérdezte.

– Mondd meg neki, hogy néhány hétre telefonra lenne szükséged és az ő személyi igazolványára szeretnéd bejegyeztetni. Ne mondd meg, hogy hosszabb ideig Budapesten szándékozol maradni, és főleg ne áruld el, hogy van pénzed.

– Ennyit én is tudok, papa. – Tamás morogta. – Nem most akasztottak le a falvédőről.

– Valóban az én fajtám vagy. – Ernő hahotázott. – Remek egyetem előtti tapasztalat lesz ez a kiruccanás, és biztos vagyok benne, hogy kiválóan csinálod majd dolgaidat.

–

Történetünk idejére, Boros Lídia már ötvenes éveinek elejét taposta. Öt testvére közül a legidősebb lévén neki kellett volna először kirepülnie a családi fészekből. Nem volt könnyű feladat. Nem számított, hogy milyen lelkesedéssel és milyen sokszor próbálta. A próbálkozás folyamán zsenge tizenhat éves korában elveszítette szüességét, egy házibulin, amit idősebb ringyó barátnői szerveztek alvilági vagány haverjaiknak.

A rémisztő élményből tanulván, vérzése két hetes késéssel érkezett. Lídia többet nem engedte a férfiakat eljutni a szerelmi aktus tetejére, hacsak édesapjától házassági szándékkal meg nem kérték a kezét.

Ez elegendően gyakori frekvenciával történt és Lídia csillapíthatatlan étvágyra tett szert az érzéki kalandok területén, ami frigyre lépett az illendő viselkedés tudásának teljes hiányával, és komoly magatartásbeli problémát okozott neki, már ami a jó házból való fiatalemberekkel való kapcsolatkeresést illette.

Szorgalmának és tanulási vágyának, és házi feladat csinálásának teljes hiánya az első gimnáziumi év utáni kimaradást eredményezte és Lídia néhány esztendőig otthon maradt. Végül valamelyik léha erkölcsű barátnője pénztárosnői állásra javasolta a Budapesti Bizományi Áruháznál.

Lídia általában egy idősebb férfivel dolgozott együtt, a becsüssel, rendszerint egy öregebb zsidóval, aki eldöntötte, hogy mit vesznek meg és mennyiért, amit feldicsőített zálogház butikjukban el tudnak majd adni.

De elébe kerülünk magunknak. Az elbeszélő, Ernő nem tudhatja, hogy hogyan alakult Lídia élete, mivel évtizedekkel ezelőtt disszidált, és elvesztette érdeklődését régi szerelmi lángolása után, főleg azért mert ő csak az egyik volt a sok közül. Meg kell engednünk tehát, hogy Lídia saját maga mesélje el élet története további alakulását, már amennyiben elhatározza, hogy kiönti lelkét annak az idegen fiatalembernek, aki egy késő péntek este, 1994 nyarának vége felé becsöngetett ajtaján.

– Na, ki is maga, még egyszer? – Lídia összehúzta bogárfekete szemeit és a szarkalábak ezerszám szaporodtak szemei sarkában. Kissé aggódva jobb fogást keresett az ajtókilincsen. Arra az esetre, ha rá kell vágnia az ajtót erre a felettebb jóképű, ennél fogva veszélyes fiatalemberre, aki említette leánykori nevét, de mégsem tudta hová tenni, még ha az élete is függött volna tőle, bár az arca kissé ismerősnek tűnt.

– Dembinsky Tamás, – a fiatalember felelte. – Édesapám, Dembinsky Ernő régi ismerőse volt magának.

– Ah, ő. – Lídia lebegtette szempilláit és barátságos felsőbbrendűséggel szemlélgette a legényt. – Az harminc évvel ezelőtt volt. Ne állítsa már, hogy valamilyen titokzatos módon én vagyok a maga édesanyja.

– Oh, nem. – Tamás mosolygott. – Az édesanyám Mariska, és amennyire én tudom, születésnél nem cseréltek el a kórházban.

– Ez vicces, – Lídia kacagott és tágabbra nyitotta az ajtót. – Jöjjön be és mesélje el, hogyan megy a vén róka sora.

– Jól, – Tamás belépett az ajtón és gyanakodó pillantást vetett a sötét folyosóra, ami egyben raktárhelyiségnek is látszott, mert tele volt papírdobozokkal, halomra hányt és felakasztott ruhákkal és kalapokkal, lomhán és rendetlenül lógva a falra szegelt akasztókról és egy előszobafogasról, és valami penészes szag csiklandozta az orrát.

Lídia nem állt meg a sötét előszobában. Elhaladt az összes nyomasztó lom mellett és az előszoba másik végében kinyitott egy ajtót, és a beözönlő nyugati nap sugarai szinte megvakították Tamást.

Üljünk le a nappaliba, – az asszony mondta és előreengedte Tamást. – Az férjem pillanatnyilag nincs idehaza, – mondta és órájára pillantott, – de akármelyik percben betoppanhat és csatlakozik hozzánk.

– Férj, – Tamás ravasz oldallpillantást vetett Lídiára és amilyen udvariasan csak tudta, amit tizennyolc évének bölcsessége össze tudott hozni, felmérte magának édesapja volt barátnőjét. Lídia törekeny barna nőnek nézett ki, patakokban alázuhanó hullámos barna hajjal, ami csak részben takarta el nagy füleit. Ovális arc, magas homlok és nagy, gesztenyebarna szemek és ravasz csalafintaság bujkált hívogató szemei mögött. Sárga lánc lógott a nyakában egy miniatűr Mezuzah emblémával. Más ékszere nem volt, kivéve egy olcsó kinézetű karóra kopott bőrszíjon ceruza vékony csuklóján. Sovány volt, csipkés fehér blúza alatt kicsiny mellekkel, ami

öltözet kiemelte és szabadon hagyta csupasz kulcscsontját, és egy széles övet viselt a derekán, ami leheletszerűen karcsúvá tette.

– Igen, – Lídia mondta, félbeszakítva Tamás elmélkedését és széket mutatott neki egy nyolcszemélyes ebédlőasztal mellett a hatalmas nappali közepén. – Gondolom, hogy Ernő nem tudja, de férjhez mentem a főnökömhöz és ez az ő lakása. Húsz évvel ezelőtt, ha tudni akarja, és van egy körülbelül magával egykorú fiúnk. Éliás a neve és részállásban kíséri édesapját az üzletben, és egészen zárásig vele marad, este hat óra körül. De hol van? Már úgy értem az én kis Ernőm. Hogy mennek dolgai?

– Amerikában van. – Tamás követte Lídiát szemeivel, ahogy az asszony körbekerülte az asztalt és háttal a fénynek leült, hogy a fiatalember ne láthassa az arcát. – Édesapám mérnök, – Tamás folytatta, – és van egy fiatalabb nővérem, Olívia. Gondolom apánk elégedett, legalább is soha nem hallottam panaszkodni.

– Itt hagyott Budapesten, – Lídia kacsintott. – Ez tisztára tipikus lenne tőle.

– Nem. Én Amerikában születtem és ott is nőttem fel. Kitűnő családi életünk van és édesapám jó ember. – Tamás felelte kissé sértődött hangon.

– Akkor mit keresel itt teljesen egyedül. Ugye egyedül vagy, nem?

– Egy barátommal vagyok itt. Tavasszal együtt végeztük a középiskolát és néhány hetes vakáció idejéig apu lakásában lakunk az Andrassy úton.

– Andrassy, érdekes. – Lídia megigazította dús haját és látszólagos hozzáállása barátságosabb területre kezdett mozdulni. – Vajon miért tart fent lakást Budapesten is? Ennyire gazdag lenne?

– Nem. Nem gazdag. – Tamás kényelmetlenül fészkelődött székében, de egy másodpercen belül magához tért és vigyori fapofával hazudni kezdett. – A szüleitől örökölte be. Amennyire én tudom, egyedüli gyerek volt.

– Apád szülei a Damjanich utcában laktak.

– A részleteket nem ismerem. – Tamás válaszolta. – Apám soha nem beszélt a szüleiéről, de ez itt az Andrassy egy kedves hely és teljesen be van rendezve.

– Ügyes, – Lídia összehúzta a szemeit, – de akkor mi a baj és miért jöttél ide?

– Szeretnék egy mobile telefont.

– Vegyél egyet.

– Már vettem, de nem tudom beindítani, hacsak nem mondok be egy személyi igazolvány számot, és nincs személyi igazolványom. Csak útlevelem.

– És?

– Apu azt mondta, hogy maga segítene nekem bármiben.

– Tényleg? – Lídia arca fagyosra merevedett, és ebben a pillanatban hallották a bejárat ajtót nyílni és léptek közeledtek.

– Itthon vannak. – Lídia lecsúszott a székéről, ahol egyik lábával feneke alatt ingatagon kuporgott idáig. – Maradj itt egy percre. Megmondom nekik, hogy ki vagy és rögtön jövünk.

Egy perccel később, egy magas öregember lépett be a szobába és egy fiatal legény követte.

– Tehát, ez az amerikai, akinek telefonra lenne szüksége. – Az öreg nyújtott előre a kezét. – Fischer Izsák vagyok és ez itt a fiam, Éliás. Nézzem csak azt a telefont és egy perc alatt aktiváltatjuk.

– Két telefonom van. – Tamás előhalászta aktatáskájából a két kis dobozt. – Az egyik az enyém, a másik a barátomé.

– Semmi probléma, – Izsák bólintott. – Mind a kettőt aktiváltatjuk. De miért kellenek neked? Hosszabb ideig tervezel Budapesten tartózkodni?

– Ameddig jól mulatjuk magunkat. – Tamás felelte kitérően.

– Mulatjátok magatokat? Mivel? – az öreg zsidó összeráncolta a homlokát és Tamás azonnal rájött, hogy ennek nem lehet mellébeszélni.

– A pénzcsinálás mulatságával, – felelte kapásból és kissé fokhegyről.

Izsák nem válaszolt rögtön. Óvatosan kinyitotta mind a két dobozt és kezdte összerakni a telefonokat.

– Hogyan tervezel pénzt csinálni? – kérdezte jóval később és kutató pillantást vetett Tamás felé.

– Édesapám, – Tamás kezdte lassan, – kárpótlási jegyeket adott nekem, és szeretné, ha szereznek még többet, és hasznos dolgokat vennék rajta, amit később haszonnal eladhatunk.

– Okos ember. – Izsák bólintott, és ahogy vette ki személyi igazolványát kabátzsebéből, Tamásra pillantott. – Zsidó?

– Zsidó kellett, hogy legyen valamikor. – Tamás válaszolt mialatt Lídia rázta a fejét. – De most Baptista lekipásztor. Javasolta, hogy béreljek egy kis irodát és kezdjem hirdetni, hogy dollárt adok magyar kárpótlási jegyekért. Azt mondja, hogy lavinaként fognak özönlenni a kuncsaftok.

– Adhatok neked egy sarkot íróasztallal a bizományi üzletemben, és ott működhetsz. – Izsák legnyájasabb eladói mosolyával nézett Tamásra, amit ráncos arcán össze tudott hozni. – Nagyon jó helyen van a Váci utcai turista negyedben. Fizetsz nekem egy kevés lakbért, és az én üzletem biztonságos. Nálam senki sem fog kirabolni.

Tamás nem hitte, hogy ebben ki kellene kérnie apja véleményét. A saját szakállára dolgozott, hogy szavajárását használja, és ez egy businessdöntés volt, amiben kiválóan ügyesnek tartotta magát. Az ajánlat tökéletesen beillett terveibe, csak vigyáznia kellett, hogy az öreg több információt ne szedjen ki belőle.

– Pontosan ezt fogjuk tenni, – bólintott. – Az ön üzlete és az én amerikai businessstudásom, a siker matematikai formulája.

Izsák hosszasan beszélt valakivel a vonalban és lediktálta személyi igazolvány számát. Tamást megkérte, hogy írja le a jelenlegi címét és azt is belemondta a kagylóba. Majd az első telefont visszaadta Tamásnak és a másodikkal is elvégezte az aktiválási rutint.

– Mi a barátod neve? – kérdezte a végén Tamástól.

– Izabella. – Tamás felelte.

– Nagyszerű, – az idős férfi felelte és lelógó szemhája alól sajátságos érdeklődéssel leste a fiatalembert. – Egy fiatal leány a segítséged. Minden jót hozzá, fiam, légy szeretettel üdvözölve Magyarországon.

–

Időközben Izabella kétszer is megjárta a Bajza és a Damjanich utcák sarkán lévő TESCO üzletet és megtöltötte a hűtőszekrényt és a konyhaszekrény polcait kekszekkel, gabonapehely termékekkel, száraztésztával, felvágottakkal, és friss péksüteményekkel, és kipróbálta a mosógépet, ami újnak nézett ki, de jelentős helyet foglalt el az amúgy is kicsiny fürdőszobában.

– Hogy sikerült? – kérdezte Tamást, ahogy a fiatalember belépett az ajtón és ledobta magát túlméretezett foteljükbe. – Csinos a nő?

– Nem különösebben, – Tamás legyintett, – de a férje kedves ember és felajánlotta belvárosi hasznátruha üzletének egy részét, hogy eladói irodának használjam. Öreg zsidónak nézem, aki már mindent megjárta és mindent látott. Van egy fiúgyerekük, aki anyámasszony katonájának néz ki, és túlrettnek zsenge korához. Mind a két telefont aktiváltattuk és készen állok businessezni.

– Mit csináljak én addig, amíg te remekül szórakozol emberekkel, akikkel én soha még csak nem is találkoztam? – Izabella kérdezte kissé durcás hangon, és száját még idáig nem látott makrancos ráncba húzta.

– Te leszel az irodavezetőm. – Tamás gyengéden megérintette a fiatal nő kezét. – Veszünk egy komputert neked és minden tranzakcióról kimutatást vezetsz és adatbázis kezelő táblázatokat csinálsz és nyomon követed összes kiadásainkat és bevételeinket.

– Hol? – Izabella kérdezte. – Ugyanabban a titokzatos zaci házban, ami feltehetően valami sikátor legvégén van egy rossz hírű sötét utcában.

– Nem, – Tamás felelte lassan, és ahogy a keze mozdult, kutató ujjai körbefonták Izabella derekát és bőre alatt a nem létező kövérséget masszírozni kezdte. – Kezdetben idehaza maradsz, és itthon fogsz dolgozni, a saját szobádban, ha úgy óhajtod. Be kellene iratkoznod valamiféle könyvelési kurzusra, egy helybeli főiskolán, és beindítjuk saját könyvelési cégünket. Van néhány grandiózus ötletem. Megveszünk megavállalatokat, amit a kormány privatizálni akar. Kisebb egységekre bontjuk őket és egyenként eladjuk. Te fogod a könyveléseiket csinálni, és összeállítod és beadod adóbevallásaikat, természetesen jókora honoráriumért.

– Miféle főiskolán?

– BGF főiskolára, vagy hosszabb nevén a Budapesti Gazdasági Főiskola Számviteli és Könyvelési tagozatára. Kitűnő iskola, az egyike a legjobbaknak Európában. Az őszi szemeszter most kezdődik, és ha gyorsan cselekszünk, még esetleg bejuthatsz.

– Honnan szerezted ezt az információt? – Izabella lecsúszott a fiú öléből és eltolta magától, – vagy ezt is apád kereste ki valahonnan?

– Nem, – Tamás felelte, majd felállt és megindult a konyha felé. – Mostantól kezdve, – folytatta, – szeretném azt hinni, hogy magunkra vagyunk utalva. Lehet, hogy néha igénybe fogjuk venni szakértelmét, ahogy szükségeltetik, mert valakinek felhasználásában nem találok semmi kivetnivalót.

– Remélem, hogy nem gondolja, hogy személyes tulajdona vagyok, mert fizette a tandíjamat a New Yorki Gazdasági középiskolában. – Izabella vágott vissza és hangja, mint az éles kés hasította a levegőt. – Kamatostul fogom neki visszafizetni.

– Persze, hogy vissza fogjuk fizetni. – Tamás felelte és békítően próbált mosolyogni. – Apu nem olyan gonosz ember. Nullával kezdte és a legmagasabbra került, és soha senkit nem bántott és nem szegte meg a törvényt.

– Igen, tényleg. – Izabella összeharapta az ajkait és Tamás felé fordult. – Akkor, mondd meg, apád hogyan nem próbálkozott anyámnál sohasem? Anyám nem valami csúnya nő, és nagyon sok szempontból kiválóan megértették egymást.

– Felejtkezzünk el róluk egy percre. – Tamás válaszolta, és ahogy benézett a hűtőszekrénybe lekicsinylő mosoly ült ki a szája sarkába. – Van egy jobb ötletem.

– Jobb, mint mi? – Izabella toppantott dacosan, és készen, hogy kikaparja Tamás szeméit, ha valami szemtelen mozdulatot csinált.

– Jobbat, de meg ne sértődj, jobbat, mint ezek a hideg felvágottak. Valami valódi magyar vacsorát szeretnék, hogy megünnepeljük megérkezésünket és javítsunk a hangulaton.

– Milyen hangulaton? – Izabella mondta és kifeszített karjaival tartotta Tamást távol.

– A duzzogásodon. – Tamás homlokon csókolta a leányt, mivel más testrészt nem tudott elérni. – Fizetek egy cigányzenés vacsorát egy első osztályú étteremben.

– Az más. – Izabella lazított merev tartásán és hagyta, hogy Tamás tüzes csókot nyomjon a szájára. – Ez már mindjárt más beszéd.

Második Fejezet

Történetünk idejében, a híres Kéményseprő étterem még mindig ott állt a Dózsa György út és a Szondy utca sarkán. Alkalmatos nagyságú belső étterem és egy jóval nagyobb kerthelyiség, több mint ötven asztallal és egy emelvénnel a cigányzenekar részére. Meleg nyári esténként a banda becsületes erőfeszítést mutatott, hogy túlharsogja az utca forgalmát, és egy fiatal nő színes népviseletben a lelkét is kiénekelte, mialatt a vendégek étvágygerjesztően illatozó vacsoráikat fogyasztották.

Kivéve azokat, talán a jókora többséget, akik csak egy korsó sörre tértek be, vagy egy pohár borra és kedvtelve hallgatták Purcsi Feri III primást, Pest leghíresebb századfordulói cigányzenészenek unokáját, a Monarchia régi jó békeidejéből.

Ahogy Feri III meglátta a fiatal párt bejönni, Tamást és Izabellát, ezt mondanunk sem kell, kacsintott az öreg főpincérnek és odasúgta neki.

– Hej, Vilmos úr, látja ott azt a kettőt? Nem helybeliek, kezelje őket kivételes kedvességgel, hogy legyenek törzsvendégek.

Feri legbölcsebb meglátásának engedelmeskedve, Vilmos úr csorba fogainak legszebb mosolyával üdvözölte a fiatal párt.

– Lenne egy üres asztalunk a zenekarhoz közel, – kérdezte, – kedvükre lenne ott leülni.

– Igen, – Tamás felelte, – éppen arra lenne kedvünk.

Ahogy a fiatal pár kényelmesen elhelyezkedett, Vilmos úr ismét előkerült és kopasz fejét mélységes tisztelettel meghajtva, udvarias hangon tovább érdeklődött.

– Hozhatok valami italt?

Ennél a pontnál meg kell, hogy jegyezzük, mert olvasóink megkérdezhetik, a legális alkoholfogyasztási kor 16 évnél állt Magyarországon, és hivatalos kérésre, bárkinek, aki túl fiatalnak nézett ki, elő kellett húzni azt a megveszekedett személyi igazolvány, de Vilmos úr szemében a fiatalok elegendően idősnek látszottak, hogy az alkoholos italok élvezetével mulassák magukat.

Ahogy a fiatalember és csinos kis asztaltársa nem válaszolt, csak egymás néztek kíváncsi zavarodottsággal az arcukon, Vilmos úr felajánlotta segítségét.

– Korsó sör vagy egy pohár bor, melyikkel szolgálhatok?

– Egy üveg pezsgővel, – Tamás merész pillantást vetett az öreg pincérre, mivel életében ez volt az első alkalom, hogy nyilvános helyen, bármilyen helyen alkoholt rendelt, és kackiás vagánynak szeretett volna látszani, – de kellőképpen behűtve.

– Természetesen, – Vilmos úr ismét mélyen meghajtotta a fejét, és Purcsi Feri III odavillantotta szemét a fiatal népdalénekesnőnek.

– Gyerünk Bözsi, – Feri III mondta. – Énekeld ki nekik a legszebb refrénedet.

Bözsi megrázta karcsú derekát, csipkés rakott sok-szoknyája emelkedett és hullámozott, mint a körhinta kereke az aratási búcsúvásárban és hívogató pillantást vetett Tamásra. Egy másodperccel később Izabellára nézett, hogy a leány ne higgye, fiújával szemben hátsó szándékai vannak, majd mély lélegzetet vett és kieresztette mézédes szopránhangját, ami minden jeget megolvasztott volna a mélyhűtő párologtatóján, ha nyári éjszakákon nyitva hagyják a hűtő-raktár ajtaját.

Este, ha lefekszik, álmodozzon rólam,
Aranyhal leszek egy elátkozott tóban.
Vesse ki hálóját tónak fenekére,
Halásszon ki engem, hálás leszek érte.
Szívemből kívánom, hogy legyen szerencséje.

Böksi itt egy perc szünetet tartott, második mély lélegzetet is vett, szoknyáját is még egyszer megrázta és folytatta az éneket.

Este, ha lefekszik, álmodozzon rólam,
Prímás leszek egy útszéli fogadóban,
A legszebb nótájánál, könny hull a vonómra.
Nem gyógyít meg semmi, csak a babám csókja,
Nem gyógyít meg semmi, csak a babám csókja.

Az ének alatt Tamás Izabella kezét kezébe kulcsolta és ilyen édes összeforrottságban nézték, ahogy Vilmos úr mind a kettőjüknek csurgatott a buborékosból.

– Szerelemre és kötelezettségre. – Tamás emelte poharát és a leányához koccintotta, aki úgy elpirult, mint egy veres tulipán az ígéretes tavasz első napsugaras hajnalán.

– Még csak tizennyolc éves vagyok, – suttogta, – szeretni tudok, de elkötelezettséget ne kérj tőlem.

– Semmi baj, – Tamás suttogta vissza, – elkötelezettséget, holnap is vállalhatunk, esetleg a jövő héten, vagy a jövő évben, de ma este adjuk át magunkat a pillanat mámorának, és holnap szorgosan fogunk dolgozni, hogy biztos jövőt építsünk magunknak és csak magunknak.

Megcsókolták egymást. Zárt ajkakkal, gyengéden, de tűz volt csókjukban és égető lángok és Izabella rettegve gondolt rá, hogy mi lesz, ha többet nem tud ellenállni, ha hazaérnek, és a függönyök nyitott redőin át a telehold foltos árnyékot vet a fiú izzadt nyakára és ölelő karjaira.

– Tamás, – Izabella sóhajtott, és a fiú érezte a fiatal nő reszkető szorongását, és bőrének selymén az érzéki vágy áramlatának mágneses vibrálását. – Ne részegíts meg, és ne rombold le ellenállásom utolsó bástyáját is, hogy aztán egy életen át bánjam tettemet. A szerelem elpusztítja erényem óvatos védelmét, és megsemmisíti a józan érvelést, és nem vagyok oly rettenetesen bizonyos, hogy kapcsolatunk örökké fog tartani.

– Mi titokzatos ok mondatja ezt veled? – Tamás simogatta Izabella arcát és szemei fürkészőn kutatták a leány szemeit.

– Apád nagyon gazdag és az én családom szegény. Apád segítsége nélkül állami támogatáson élnénk és be lennénk szorítva egy szűk, városi lakásba. Egy nap, és eddig engem fog használni, talál neked egy csinos és okos angolszász lányt, és megvalósítja életcélját, amiért Amerikába jött.

– Nekem lesz saját pénzem. – Tamás felelte, és ahogy lassan visszahúzta a kezét, sietve hozzátette, mintha egy fuldokló habléánynak volna életmentő övet. – Természetesen a te segítségeddel és szeretném, ha mellettem maradnál.

– Soha nem fogsz megszabadulni tőle. – Izabella mondta és könnyek gyűltek fényesen csillogó szemébe. – Biztos vagyok benne, hogy megvan a saját önző oka, hogy finanszírozza nekünk ezt a tengerentúli kalandot. Offshore bankszámlák, és az adókötelesség megkerülése, hogy cégeket alapít az Egyesült Államok határain kívül. Hallottál már erről a koncepcióról, nem?

Tamás mély lélegzetet vett, de Vilmos úr, mennyire modortalan tőle, közelebb lépett és udvariasan kérdezte. – Felsorolhatnám ma esti specialitásainkat? Roston sült süllőnk van, vagy borjúhúsból készült szűzermék gombamártással. Vagy hozzam a menüt, és szeretnének maguk kiválasztani valamit. Idő nem számít, studiózzák választékainkat, ameddig csak jólesik.

– Roston sült süllő tökéletesen megfelel. – Tamás felelte és Izabella bólintott. – Nekem is, ugyanaz.

– Petrezselymes újbургonya. – Vilmos úr makacskodott, talán segíteni akarta a fiatal hölgyet, aki nyilvánvalóan kemény ostrom alatt állt jóképű udvarlója részéről, bár a szándék nemes is lehetett. – Vagy egy tányér zöldpaprika és szeletelt paradicsomsaláta olíva olajjal és ecettel.

– Rendben, – Tamás türelmetlenül intett szabad kezével, – akármit, csak menjen már.

– Haragszol rám? – Izabella kérdezte halkán, ahogy Vilmos úr távozott.

– Nem, dehogy haragszom. – Tamás felelte és szemében fájdalom ült és sértődés, ahogy szerelmi vágy gyötörte szemeivel éhesen nézegette a leányt. – Összeházasodhatunk, ha akarsz, most rögtön, ha emiatt aggódsz.

– Egy esküvő nem oldana meg semmit. – Izabella suttozta. – Csak elválnánk és a válás stigmáját egy életen át hordoznánk hátunkon.

– Akkor mit? – Tamás kérdezte, és a méreg éles kése hasította ketté hangját.

– Megtartjuk a távolságot és respektálod döntésemet. – Izabella összehúzta a szemét és a makacs tagadás fénye dacosan megvillant írisze mögött.

Tamás végtelennek tűnő másodpercekig hallgatott. – Azt hittem, hogy szeretsz, – mormolta végül.

– Persze, hogy szeretlek, – Izabella mosolygott és arccsontjának szexi tigrismacska vonala erőteljesebben kidomborodott, – és te is szeretsz. Máskülönben nem indultunk volna el erre a kalandos útra. De várnunk kell addig, amíg többet tudok adni neked, mint csak a testemet. Meg kell várnunk, amíg egyenlődként fogsz tekinteni.

– Úgy hangzik, mint egy üzleti tárgyalás. – Tamás eleresztette a leány kezét. – Szerelmesek nem alkudoznak anyagiakat egy palack franciapezsgő társaságában.

– Tehát nem szeretsz. – Izabella felelte élesen.

– Persze, hogy szeretlek. – Tamás szeme meglobbant.

– Akkor vallj szerelmet.

– Most, itt? – a fiú hebegett.

– Le a térdeidre, – Izabella harsogta és mutatójával az asztal pódium felőli részére mutatott.

– Csacsi ötlet. – Tamás morogta.

– Miért? – Izabella gögösen felhúzta az orrát. – Szégyellsz szerelmet vallani ezelőtt a falusi szájha előtt?

– Miféle szájha? – Tamás rázta a fejét.

– Az énekesnő, – Izabella kiáltotta, – egész este neked énekel, te meg olvadsz el, mint vanília fagylalt a sütőplatin.

– Aha, erről van itt szó, féltékeny vagy.

– Ne áltasd magad, – Izabella tipikus női modorban válaszolt. – Nem vagyok féltékeny. Nem érdekled meg és ez a nő egy trampli.

– Ugyan már, – Tamás szívből hahotázott. – Helybeli szokások. Magyarországon vagyunk, a szentimentális szerelem országában. Minden dalban és énekben benne van, amit valaha is énekeltek és minden pohár borban, amit valaha is megittak. Nem jelent semmi komolyat.

– Nem ez a probléma. – Izabella hangja egyre jobban jegesedett.

– Akkor mi a probléma?

– Apád a probléma. – Izabella arca jéggé fagyott. – Apád azt hiszi, hogy minden az ő tulajdona és mindenkit kontrollál. Azt hiszi, hogy bábuja vagyok, amit akarata szerint rángathat.

Ide küld Budapestre minden szülői felügyelet nélkül, és elvárja tőlem, hogy szórakoztassalak, és boldoggá tegyelek, amíg ő végrehajtja ördögi terveit. Egész életében ezt csinálta. Manipulálta az embereket. Az édesanyámat is manipulálta, és elhitette vele, hogy olyan sokkal tartozunk neki, hogy soha nem tudjuk visszafizetni. Azt hiszi, hogy személyes ingósága vagyok, és anyám oda kellett, hogy adjon neki, a jótékonyságokért, amit ránk ömlesztett. Az ördög szolgálja vagy te is, ha azt hiszed, hogy apádnak becsületes szándékai vannak.

– Izabella, – Tamás kapkodott a levegőért. – Apu nem olyan rossz, amilyennek gondolod, és én oltárt emelek neked, úgy foglak imádni, amíg be nem látod, hogy igazából szeretlek.

– Azt akarja, hogy lefeküdjek veled.

– Én akarom, hogy lefeküdj velem.

– Látod, már megint komolytalan léhaságokat beszélsz. Semmi tiszteleted nincs irántam.

A progresszíven egyre harciasabb események ezen útkeresztjén, Vilmos úr begurította a felszolgáló kerek asztalt. Egyenként és egyre étvágygerjesztőbb és nyálcsorgatóbb ételkülönlegességeket rakott ki az asztalra, és a fiatalok be kellett, hogy húzzák ellenségeskedésük kantárját.

– Együnk, – Tamás morogta. – Senki nem alszik senkivel, amíg te el nem döntöd.

– Ez már mindjárt más. – Izabella beszurta villáját a halba. – Egy kapcsolat, ami világosan meghatározott szabályokon alakul és nem szójátékokon és nem titokzatos rejtélyességeken, már úgy értem, hogy hazugságokon és rövidlejáratú nyereségek érdekében tett becsapásokon, annak sokkal több esélye van túlélnie az idő megpróbáltatásait.

– Tökéletesen megfogalmazva. – Tamás követte Izabella példáját és maga is ízletes halfalakat kezdett villájára csúsztatni és szájába tenni. – Ugyan a végén a helyére fogjuk igazítani a vén gazembert, de az nem jelenti, hogy nem fogjuk használni a magunk javára, és nem fogjuk kényszeríteni, hogy szolgálja a mi céljainkat. Hidd el nekem, tudom, hogy kicsoda, és kilométerekkel mögéd fogom helyezni a dolgok fontosságának bármi sorrendjében.

Ebben megegyezve, békés megértésben folytatták vacsorájukat. A végén Tamás marcipános gesztenyepüré tortát rendelt tejszínhabbal mind a kettőjüknek és intett Bözsinek, aki az asztalukhoz lépett és bájos hangon kérdezte, hogy a fiatalember el szeretné énekelteni vele a hagyományos csak *Egy Kislány Van A Világon* énekét.

Természetesen a fiatalember szerette volna és mind a két strófa alatt Izabella tágra nyílt szemű csodálattal szemlélte Tamást, mert elvégre is, mind okossága és esze ellenére, talán éppen ebből az okból, mert Izabella mégiscsak egy 45 kilogrammos 18 éves zseni leány volt, a béke rekonstruálta magát, és a szerelem ismét fenséges módon kezdett uralkodni a világon.

Harmadik Fejezet

Másnap reggel millió dolguk akadt. Tamás rövid hirdetéseket tett fel több újságban és napilapban is, hogy Kárpótlási jegyeket vesz amerikai dollárért. Megadta mobiltelefonjának számát és Fischer Izsák Gerlóczy utcai használtruha üzletének címét. Utána mind a ketten elgyalogoltak a Magyar Nemzeti Bank fiókjához, amit az Andrássy úton láttak, néhány utcasarokra rezidenciájuktól.

A bankban két számlát nyitottak és ezer dollár értékű magyar forintot tettek be mindegyikbe. A forintot előzőleg egy közeli pénzváltónál vették, a tízezer dolláros kötegből kinyálazott százasokon, amit a nemzetközi határokon bejövetelükkor átcsempészték. Egy harmadik kontót amerikai dollárban nyitották, tízezer dollárt helyeztek el bele, és New Yorki Bank of Amerika alapszámlájukhoz kapcsolatták.

A többinek, még mindig közel kétszázezer dollárhoz vegyes címletekben, magán széfet vettek ki a pánceleteremben, ugyanabban a Nemzeti Bank fiókban, és gondosan belepakolták a hosszú keskeny ládába, amit egy savanyúképű banktisztviselő jelenlétében kettős kulccsal bezártak a bank óriási páncelezékébe.

Következőnek a Deák téri közlekedési csomópontnál évi bérletet vásároltak minden tömegközlekedési eszközre, mivel kocsijuk nem volt, és csak egy, középiskolai utolsó évéből való tanulójosítványuk.

Számtalan apró részlet, és mindegyik fontos önmagában, és amíg hirdetésük meg nem jelent az újságokban, pénzváltóüzletüket nem lehetett beindítani.

Tamás elkísérte Izabellát a Budapesti Gazdasági Főiskola Számviteli és Könyvelési tagozatára, ahol a leány beiratkozott egy kétéves könyvelői és vagyonmenedzsment kurzusra. A tanfolyam már szeptember közepén elkezdődött, körülbelül egy héttel ezelőtt, és nem volt fecsérelni való idejük.

Egy forgalmas étkezdében elfogyasztott könnyű ebéd után átmentek a West Side Plaza bevásárló központba, ahol két számítógépet vettek, két nyomtatót, két Winchester merevlemez memória tárolót, egy iratmegsemmisítő zúzómasinát, egy megszakíthatatlan elektromos szervice szolgáltatót, bőségesen irodában szükséges papírokat és űrlapnyomtatványokat, dossziékat, két fiókos irodaszekrényt, két törpe páncelezékényt, két félelmetesen jóképű íróasztalt, és hozzávaló bőr irodaszékeket.

A többit, mint kézi kalkulátorokat és saját laptopjaikat, azokban az években még ismeretlen fogalom magyarban, magukkal hozták az óceánon keresztül, és hamarosan bekötötték a helybeli internetes világhálózatba.

Ahogy a kedves olvasó megfigyelheti a fenti leírásban, nem könnyű beindítani bármi businessst egy idegen országban, ahol jelentős profitot akarnak keresni, vagy másképpen kifejezve, le akarják nyúltni a vendéglátó ország gazdaságát, hogy személyes nyereségekre tegyenek szert.

Tevékenységükben nem álltak egyedül. Számtalan más lelkiismeretlen gazember, idősebb, és több tapasztalattal rendelkező egyén, taposta ugyanazt az utat és hasonló célokból.

A hirdetések megjelenésének napján, Tamás és Fischer Izsák, ahogy közeledtek Izsák bizományi üzlete felé a Gerlóczy utcában, hosszú embersort láttak Izsák szerény üzletkirakata előtt.

– Megmondtam, – Izsák fejét a sorban állók felé biccentette. – Mindenki meg akar szabadulni a kárpótlási jegyeitől. Bármi készpénz ajánlatot elfogadnak értük, kiváltképpen amerikai dollárt. A kérdés az, hogy mit fogsz csinálni magyar forintjaiddal. Huszonöt százalékos évi infláció, de lehet, hogy magasabb és a gazdaság romokban hever. Ez az ország a korrupt kormánytisztviselők hazája, a lelkiismeretlen kalandoroké, a régi kommunista funkcionáriusoké, akik hihetetlen összegeket loptak, mialatt kezükben volt a hatalom. A kommunizmus utáni gazdasági élet bűzölgő mocsár, és szemétláda gazemberek irányítják az eseményeket.

– Éppen erre számítok. – Tamás bólintott és nézte a megkeseredett öreg zsidót, ahogy kilakatolta üzletének ajtaját, ahonnan penészes rothadás, száraz piszok és kámforszag áradt, amivel a szellőztetés nélküli raktárban a szőrméket és gyapjúruhákat rágó molylepkék lárváit próbálta kiirtani.

A tízezer dolláros pénzköteg, amit Tamás még tegnap kivett a bank páncélszekrényéből, már délre elfogyott. Ellenértékképpen Tamás négymillió magyar forint értékében szedett össze kormány kibocsátotta kárpótlási jegyeket, ami kétszáz százalékos felárat jelentett a hivatalos dollár-forint árfolyam felett, ami akkoriban csak kétmillió forint lett volna.

Ebédidő alatt Tamás visszament a Bank of Amerika bankfiókba és széfjéből kivett még egy tízezer dolláros pénzköteget. Ahogy Tamás visszatért a zaciba, ott találta Éliást is apja mellett, és az öreg lelkesen magyarázta fiának a hihetetlen sebességű délelőtti pénzváltásüzet történetét.

– Holnap reggel, – Éliás mondta. – A Magyar Olaj és Gázipari tröszt, vagy MOL, kárpótlási jegyekért részvényeket vált teljes névértékben. Kérdéseket nem kérdeznek, és nincs felső határ, hogy mennyit lehet megvenni. Amilyen gyorsan csak lehet, privatizálni akarják a céget, hogy a részvényeket forgalmazni tudják a Budapesti Értéktőzsdén. Néhány más nagyvállalattal egyetemben, még egy néhány hétig megy ez a dolog, de utána vége, semmi. Utána nagyon nehéz lesz értékesíteni a kárpótlási jegyeket.

– Megbízható, jó cég ez a MOL? – Tamás kérdezte, bár tudta, hogy bármilyen olajcég jó, akiknek hatalmas olajfinomítók vannak, olajmezőik, és kutatási bérleményeik Szibériában, és benzinkút láncolatuk Magyarországon és számos más szomszédos országban.

– Nagyon megbízható, – Éliás bólintott. – A legjobb, és az Antenna Hungarica és a Telecom, a telekommunikációs óriás, a Glóbus és az OTP és Richter, hogy csak egy néhányat említsek a sok közül, azok is jók.

– Kösz, Éliás, – Tamás felelte, – kitűnő ötlet. Tudnád, hogy hol lehetne azokat a részvényeket megvenni?

– Tudom, – a fiatalember biccentett a fejével és apjára nézett, és ahogy az öreg is bólintott fia folytatta. – Megmutatom neked, és veled is megyek, ha megfizeted.

– Százezer forint egyelőre, – Tamás felelte. – És, ha továbbra is ilyen jó tanácsokat adsz, megteszlek partnernek a befektetési cégnél, amit bejegyeztetni tervezek.

– Nem rossz, – Éliás bólintott ismét és az öreg belegyezően mosolygott.

– Mi lenne a legjobb idő, hogy ott legyünk, ahol a MOL részvényeket árulják? – Tamás kérdezte, ahogy Izsák kinyitotta az üzlet ajtaját és az első kliensek betódultak.

– Reggel ötkor. – Éliás nézte Tamást. – Több száz ember lesz ott és szeretném, ha mi lennénk az elsők.

– Helyes, – Tamás mondta. – Holnap hajnalban taxit hívok és reggel fél ötkor felveszlek édesanyád háza előtt.

A délután folyamán Tamás még négymillió forint névértékű kárpótlási jegyet váltott be és kimerítette második tízezer dolláros amerikai bankjegyköteget is.

–

Másnap reggel még mindig koromsötét volt, amikor Tamás és Éliás megérkeztek a MOL vállalat központi épületéhez az Október 23.-ika utcában. Már féltucatnyi ember várakozott a bezárt ajtók előtt és reszketett a késő szeptemberi hajnal vacogató hidegében.

Egy közeli pékség reggel hatkor nyitott és Tamás vett két amerikai kávé és négy darab hosszú kiflit. Egy papírtálcán visszahozta a MOL bejáratához, ahol belemártogatták a kiflik végét a kávéba és beszürcsölték a csöpögő finomságot. A kávé áztatta kifli elolvadt a szájukban és jól érezték magukat. Ma volt az első nap, hogy megtegyék első lépéseiket az úton, ami meggazdagodásukhoz vezethet, ha ügyesen forgatják a nekik kiosztott kártyákat.

Az ajtót reggel nyolckor kinyitották és Tamás és Éliás bementek. Bent egy kicsiny váróhelyiség fogadta őket. Balra egy keskeny rész volt leválasztva, és három, nehéz vasrudakkal védelt ablakot láttak. Éliás a várakozó helyiségben maradt, mivel nem ő csinálta a tényleges vásárlást és nem juthatott az ablakokhoz közel. Tíz perces várakozás után Tamásra került a sor és a fiatal jenki odalépett az egyik ablakhoz.

Egy középkorú igénytelen kinézetű nő ült egy széken az ablak mögött és Tamásra pillantott.

– Miben lehetek a segítségére?

– Kárpótlási jegyeken alapuló MOL részvényeket szeretnék vásárolni.

– Négyezret.

– Négyezret? – a nő felnézett. – Az négymillió forint. Van ennyi kárpótlási jegy magánál?

– Igen, négyezret. – Tamás ismételte. – És nálam van a négymillió.

A pénztárosnő egy kisebb rakás papirosra tette kezét jobbra felől és ismét felnézett. – Rendben, – mondta. – Nagyobb névértékeket kell hoznom és le kell, hogy írjam sorozatszámukat. Némi időbe fog kerülni.

– Semmi probléma, – Tamás felelte, de feszült nyugodtsága elárulta idegességét, hogy valami rossz is történhet. Hogyan működhetnek ennyire laza ellenőrzéssel? A nő bizonyára a rendszertet hívja, és valami vastag óriás megragadja Tamást, és le lesz tartóztatva, és bilincsekbe verően elhurcolva, mert meg akarta lopni a magyar kormányt.

Azonban, a hölgy néhány perccel később visszajött és hatalmas paksaméta részvényt hozott a hóna alatt. A kicsiny papírköteg mellé helyezte és Tamás próbálta leolvasni, hogy mik lehetnek. Közepes nagyságú lapok, művészi tervezés, valódinak néztek ki, és mindegyik aljában nyolc számjegyű sorozatszám díszelgett.

– Név? – a pénztárosnő kezdte, anélkül, hogy felnézett volna.

– Dembinsky Tamás.

– Kérem a személyi igazolványát, – a pénztárosnő kitartotta a kezét, kicsit billegtette az ujjait, és várakozóan nézett fel, ahogy Tamás tétozott.

– Útlevelem van. – Tamás felelte óvatosan.

– Mutassa, – a pénztárosnő összeráncolta a homlokát.

Tamás odaadta amerikai útlevelet. A nő kinyitotta, megnézte az arcképet és közömbös arccal, amit így is úgy is lehetett értelmezni, átforgatta az oldalakat. Majd Tamás nevét beírta egy nagy könyvbe, és a nyolc számjegyű sorozatszámot melléírta.

– Százezer forint névértékű bejegyzett részvényt papírokat adok magának, – mondta kisvártatva. – Negyven darabot a teljes négymillió forintos összegű kárpótlási jegyekért.

– Rendben. – Tamás bólintott.

– Lakóhely? – a nő kérdezte.

Tamás bediktálta Andrassy úti címét.

– Lássam a kárpótlási jegyeket, – a pénztárosnő mondta, éles, követelő hangon.

Tamás bólintott és aktatáskáját kinyitva megmutatta az akkurátusan elrendezett utalvány tömeget.

– Rendben, – a hölgy mondta az ablak mögött. – Csúsztassa ide az ablak alatt, és számoljam meg őket.

Öt perc múlva a pénztárosnő még mindig forgatta a lapokat és számolt. A végén felnézett. – Rendben, – mondta, – Itt van, mind a négymillió, ahogy jelezte.

Majd végtelen lassúsággal Tamás nyugtalanság szaggatta idegeinek, mind a negyven részvény számát Tamás neve mellé írta két hosszú oszlopban, és öt-hatos kötegekben Tamás elé csúsztotta a részvényeket. Amikor bevégezte hátradőlt székében és Tamásra meredt.

– Akar még valami mást is? – kérdezte, és nézte, ahogy Tamás besüllyeszti újonnan szerzett MOL kötvényeit aktatáskájába.

– Nem, semmit. – Tamás mosolygott. – Mára ennyi is elég.

– Sok szerencsét, – a nő biccentett búcsúzóul. – Azonnali hatállyal forgalmazhatja őket a tőzsdén, – tette hozzá és szemét a következő kliensre fordította, aki most lépett ablaka elé.

A váróteremben Tamás jókora pénzköteget csúsztatott Éliás kezébe és büszkén megveregette saját aktatáskáját. – Siker, – mondta és Éliás bólintott.

– A Telcom-nál ugyanez lesz holnap. – Éliás jelentette lezseren. – És egyik után a másik, az összes többinél.

– Okos, – Tamás felelte, ahogy kijöttek az épületből és már a járdán álltak. – Ott leszek.

– Akarod, hogy veled menjek? – Éliás kérdezte.

– Jöhetsz, ha akarsz. – Tamás felelte, nem ígérve semmi több pénzt a fiatalembernek. – De nem muszáj. Most már ismerem a járást és a címeket ki tudom nézni a telefonkönyvből.

– Akkor jó, – Éliás felelte kissé sértődött hangon. – Minden reggel iskolába kell mennem, és nem éppen kellemes reggel négykor előtte felkelni.

– A te döntésed. – Tamás mosolygott. – Még lesz más alkalom is, hogy együtt businesszt csináljunk, ezt megígérem neked. Egyelőre összpontosítsd tanulmányaidra. Délután az üzletben találkozunk. Még nem fejeztem be a kárpótlási jegyek vásárlását. Tiszta aranybánya, és addig kell, hogy bányásszak, amíg érdemes a hozam.

–

Este jóval később, ahogy Tamás végre hazakeveredett az Andrásyra, Izabellát jó hangulatban találta.

– Hogy ment a dolog? – Tamás kérdezte, ahogy Izabella a konyhaasztalnál elébe rakta a disznósültet tört krumplival és veres káposztával.

– Remekül, – Izabella felelte és szájától a füléig ért a mosolya. – Nagyszerű osztálytársaim vannak és a tanárok között is sok a jóképű férfi.

– Ezt csak azért mondom, hogy féltékennyé tegyél. – Tamás nevetett, – vagy ez az Isten előtt való tiszta igazság?

– Az igazság az, – Izabella beült Tamás ölébe és forró csókot nyomott a szájára. – Hogy ez a csodálatos vacsora az utolsó étel, amit valaha is főzök neked. Mostantól kezdve étteremben vacsorázunk, vagy behozatjuk az ételt. A főiskolán van egy étkeзде, menzának nevezik. Este hét után ingyen szétosztják a megmaradt ételt. Itt nem teszik el a maradékot. A rettenetes étvággyal megáldott éhes diákoknak egyszerűen odaadják. Csatlakozhatsz hozzánk, vagy főzhetsz magadnak. A te döntésed.

– Micsoda egy ország? – Tamás motyogta.

– Milyen volt a te napod? – Izabella kérdezte végül.

– Nagyszerű, – Tamás bólintott és mesterkélt szerénységgel hozzátette. – Négymillió forintnyi értékben vettem tőzsdepapírokat és holnap ugyanazt teszem. Igaz, reggel négykor fel kell kelnem érte, de megéri.

– Ez mennyi amerikai pénzben? – Izabella kérdezte.

– Húszezer dollár egy tízezres befektetésen, amit az utalványokért fizettem. Gyerekjáték az egész. A privatizáció ürügyén könnyelműen szétszogatják, amit negyven év önkényuralom alatt építettek. Hat hónapon belül a részvények ára duplájára fog emelkedni.

– Egyik évfolyamtársam említette, – Izabella megrándította a vállát, vagy nem hitt Tamásnak, vagy nem tartotta nagyra az eredményt. – Egy héten több alkalommal is, árveréseket tartanak, ahol vehetsz földet, épületeket, egész gyárakat, vagy földbirtokokat, és a vételár egy részét a licitáló kárpótlási jegyekben is fizetheti.

– Hol tartják ezeket a licitálásokat és mikor? – Tamás kérdezte, azonnal felismerve a lehetőséget.

– Az újságokban hirdetik, mondja az ismerősöm. – Izabella felelte. – Legalább egy héttel előre listát tesznek közzé az árverésre kerülő ingatlanokról, és leellenőrizhetjük, hogy mire érdemes licitálni. Nem szeretnék zsákbamacskát venni, amit később etetnünk kell.

– Így van, – Tamás dűnnyögte, – sikeres business nem él meg kizárólag merészségen és szerencsén. Sikerhez piackutatás kell, előrelátás, és a kockázatok és hasznok előzetes felbecsülése.

– És pénz, – Izabella tette hozzá tréfálkozó gúnnyal. – Pénz szaporítja a pénzt, és rengeteg pénzre van szükségünk, hogy a nagyok között játszassunk.

– Mennyire? – Tamás Izabellára nézett. – Mit gondolsz, hogy ennyit kellene feltennünk?

– Félmillió dollárt, – Izabella állta Tamás tekintetét. – Kérd meg apádat, hogy táviratilag küldje a pénzt és sokkal gyorsabban kellene vásárolnunk a kárpótlási jegyeket.

– Túlságosan kockázatos, nincs hozzá elegendő business tapasztalatunk, és nem akarok akkora összeg jó amerikai dollárt magyar forintra átváltani. – Tamás rázta a fejét. – Még van ötvenezer dollár a számlánkon. Majd azzal elmegyek egy ilyen árverésre, és meglátjuk, hogyan mennek ott a dolgok.

– Ahogy akarod, – Izabella vállat vont, – de reméljük, hogy az angyalok figyelmét majd felkelted és a te javadra rendezik el a dolgot.

– Angyalok? – Tamás csodálkozva meredt Izabellára.

– Igen, – a lány felelte. – Édesapád prédikátor, és feltehetően jó kapcsolatai vannak odafenn.

– Micsoda szentségtörő egy gondolat. – Tamás nevetett és próbálta elkapni Izabellát, de a lány kicsúszott karjai közül, berohant a szobájába és magára zárta az ajtót.

–

Tamás átvizsgálta az újságokat és rájött, hogy szánalmasan nem ismeri az árverési eladásra kínált ingatlanok körülményeit.

Telefonált apjának, Ernőnek, amikor Izabella nem volt otthon, mert mostanra Tamás már tudta, hogy életének szerelme, felettébb utálja a papa fellengzős jótekönyködését.

– Apu, – Tamás kezdte. – Ingatlanokban szeretnék ügynöködni, éppen úgy, ahogy te kezdted Amerikában. Határozottan hiszem, hogy jelenleg az ingatlanárak szökőárjának legalacsonyabb pontján vagyunk. Magyarországot hamarosan beveszik az Európai Unióba, és hamarosan egy összeurópai pénznemet fognak használni, az Eurót. Ezernyi újjgazdag lesz, volt kommunista tolvajok, és politikai kalandor oroszok, akiknek luxusotthonokra lesz szükségük, de nem tudom, hogy Budapest melyik része fogja érdekelni őket. Hol vannak az elit szomszédságok? Ezt neked tudnod kell.

– Bármi a Budai oldalon, – az apa válaszolt, hangja tele büszkeséggel és örömmel, hogy fiából micsoda remek üzletember lesz. – Különösen az Első, a Második és a Harmadik kerületben. Írd le ezeket a neveket, Normafa, Rózsadomb, Svábhegy és a Gellérthegy. A magyarok imádják a hegyeket és utálják Pestet. Kivéve az Andrássy utat, de azt már száz évvel ezelőtt beépítették.

– Kösz, apa. – Tamás felelte. – Úgy nézem, hogy ingatlan beruházó leszek. Már a hangzása is nagyon izgató.

– Kell pénz? – az apa kérdezte, és alig tudta leplezni lelkesedését, hogy maga is részt vegyen egy ennyire lukratív, hasznos hajtó kalandban.

– Nem kell. – Tamás válaszolta. – Lassan akarom elkezdni. Pénz jön be a lakásokból is, és Izabella nem szeret tőled pénz kölcsönözni.

– Izabella? – az apa meglepettnek és kissé bosszúsának hangzott.

– Igen, – Tamás sóhajtott. – Az utóbbi időben kissé furcsán viselkedik.

– Adj időt neki. – Ernő megköszönte a torkát és kissé falsul hangzó, atyai hangon válaszolt. – Meg fog változni.

– Tudom. – Tamás felelte egy percnyi kételkedő hallgatás után. – Izabella az enyém, és mellettem fog állni, ha segítségére lesz szükségem.

– Így van, fiam. – Az apa felelte. – Minden sikeres férfinak jó asszonyra van szüksége. Ne félj a kockázatvállalástól, és ne resteld az összes fellelhető trükköt használni, hogy legyőzz egy ellenséget. Business nem abból áll, hogy kedves vagy és szeretnek az emberek. Nem azért vagy ott, hogy barátokat keress.

– Rendben van, papa. – Tamás apja szavába vágott. – Tudom, te így éreztél, amikor egyedül és elveszetten megérkeztél Amerikába. De nem egymagadtól jutottál sikerre. Jó emberek segítettek, legalább is a kezdetben. Mindenkinek kapcsolatokat kell teremtenie, és baráti hálózatot kell kiépítenie, amihez rengeteg barát és ismerős szükségeltetik. Rendben, ne bízz senkiben és mindent ellenőrizz le, ennyit elismerek.

– Remek, – Ernő nevetett. – És ha még hozzáteszed, hogy pénzt kezess és ellenérték nélkül ne adj kölcsön, akkor, és ebben biztos vagyok, egy jövőbeli milliommossal beszélgetek. Sok szerencsét, és ne feledd velem is tudatni dolgaiddat.

–

Az első árverés, amit Tamás az egyik újságból nézett ki, a Garibaldi utcában lett megtartva, közel a Magyar Parlament épületéhez. Az eljárás pontosan reggel tízkor kezdődött, egy öreg irodaépület ötödik emeletén, és Tamás már félórával a kezdet előtt ott lézengett. Körülbelül tíz ingatlan vertek dobra, mindegyiket egy külön tárgyalóteremben. Tamás mind a tíz termet megjárta, kitanulmányozta az eladnivalókat, és a címet megnézte a nála lévő Budapesti utcaterképen. Hat üres földterület volt, kettő a Honvédek, a hadsereg sportegyesületének régi klubházai a Normafa mellett, és a többi kisebb gyárak és üzemek a magyar főváros Pesti oldalán.

Öt perccel tíz előtt, legtöbb teremben öt-tíz érdekelt licitáló várakozott, kivéve egyben, ahol nyolc hold nagyságú üres telket árvereztek a Harmadik kerületben, a Testvérhegy oldalában panoráma kilátással keletre és le a Dunára. Egyetlen személy ült ott, egy csontos arcú vaskos férfi bőrkabátban.

– Helló, – Tamás köszönt, ahogy belépett, és az ember biccentett és dűnnyögött valamit bajsza alatt.

Két perccel tíz előtt Tamás közelebb csúszott a férfihez és közömbös hangon megjegyezte.

– Csinos kis telek.

– Igen, – morogta az ember. – Mit akar?

– Adok magának tízmilliót, ha nem licitál erre az ingatlanra. – Tamás felelte.

– Idefigyelj, kölk, – a férfi gyorsan visszavágott, mint egy marásra kész csörgőkígyó, majd Tamás felé fordult és a foga között sziszegett. – Én adok magának tízmilliót, ha maga nem licitál erre a birtokra.

Tamás egy másodpercig tétovázott. Tizenöt millió magyar forint volt nála, nem elegendő, hogy bármilyen ajánlatot tegyen, és ez a telek a nagyobbak közül való volt. Tíz hold földön, bárki ügyes beruházó-építető negyvenötthonos lakótelepet építtethetett, ennyit már megtanult az apjától, és a rezidenciákat ötvenmillióért eladhatta egyenként. A férfi durva orosz akcentussal beszélt, és gorombának és faragatlannak nézett ki. Ennek ellenére, elhatározta, hogy emeli a tétet.

– Tizenöt millió, – Tamás mondta harminc másodperc néma szünet után.

– Tízmillió, – az orosz rőfögött mérgesen. – És fogadja el, ha tudja, hogy mi a jó magának. Mit gondol, hogy miért nincs senki más ebben a szobában? Mert, tudják, hogy ki vagyok.

– Rendben, – Tamás bólintott. – Legyen tízmillió, de most rögtön fizeti és készpénzben, mielőtt az árverezők bejönnek, és engem nem érdekel, hogy maga kicsoda. Csak az érdekel, hogy én ki vagyok.

– Szemétláda strici, – az orosz rázta a fejét és szürke szemei kígyószerű hasítékra keskenyedtek, ahogy aktatáskáját Tamás felé tolta. – Itt van a tízmilliója és tűnjön el, amíg jó kedvem van.

Negyedik Fejezet

Maximillian Maximovics Komarov orosz oligarchia volt, aki vagyonát arbitrázsüzleteléssel csinálta, kihasználva az orosz nyersanyag kincsekért és termékekért kért régi belföldi árak és a világpiaci jelenlegi árak közötti óriási különbséget. Korábbi tevékenységeiben Maximillian Maximovics hosszú éveket töltött Budapesten, mint az Orosz követség kulturális attaséja, és ezredesi rangot ért el a KGB kémszervezetnél.

Komarov már régen nem tudta számon tartani, hogy hány embert kellett megölnie és mennyi bérgyilkosságot követett el kommunista nagyfőnökeinek parancsára, de gyorsan múló éveinek súlya alatt elérzékenyült és megszerette a magyar fővárost, és amennyi ingatlant csak tudott tervezett megvenni.

Az első osztályú Testvérhegyi telket ötvenmillió magyar forintért vette meg, amerikai pénzben 200,000 dollárért, mint egyedüli licitáló, és valójában nem költött rá több pénzt, mint amennyit előre gondolt. Kivéve azt a kis punk kölkt. Maximillian Maximovics szerint a tacsó letarhálta, és rettenetesen megbánta, hogy pillanatnyi gyengeségében megvált tízmillió forinttól és a szemét trógernek adta.

– Mindent tudj meg róla, – Maximillian utasította legbizalmasabb üzlettársát, Popov Popovics elvtársát, a KGB egykori századosát.

Popovics nem volt éppen a legeszesebb pribék, még az orosz kommunisták hierarchájában sem, de remek kapcsolatai voltak. Csonka alezredes, a magyar államrendőrség, az AVH tisztje, jelenleg alacsonyrendű rendész az Állami Ingatlan Árverezési Hatóságnál, készségesen mutatta meg régi kebelbarátjának a vendégkönyvet, ami világosan látható szigorúan titkos címmel volt védelmezve.

A lista harminc nevéből Popovics személyesen ismert legalább tizenötöt, és jól tudta, hogy egyik sem merte volna főnökét lenyúlni. A második tizenöt már nehezebb feladatot jelentett, vagy szorgalmatos munkát más szavakkal kifejezve. Popovics, a nevek mellett csak egy személyi igazolvány vagy útlevélszám alapján kezdhette el vizsgálódását.

A tizenötből nyolcnak amerikai vagy valamilyen más nyugati útlevele volt, főleg zsidó hangzású nevekkel, a többi Budapesti lakos, akiket könnyen meg tudott lelni a telefonkönyvben. Maximillian Maximovicstól lejövő információ szerint, a kérdéses klapc valamiféle kakaskodó fiatalember volt, jóformán tinédzser, egy tény, ami legalább öt állandó Budapest rezidenciával rendelkezőt eliminált, akiket Popovics sorban lelátogatott, és akik megbízható régi kommunista pártfunkcionáriusoknak bizonyultak.

Popovicsnak nem volt bejárása az Amerikai követségre és várakozni kényszerült, amíg a fiatal szélhámos ismét megjelenik valamelyik következő árverésen és felfedi kilétét. Ehhez a legjobb lett volna, ha Maximillian Maximovics is jelen van, és együtt vizsgálják át a licitálók sorát. Az árveréseket kétszer-háromszor tartották minden héten, ami felettébb sok időt igényelt, ami munkaigényes tevékenységet Maximillian Maximovics felettébb utált. A híres orosz csak azokat a licitálásokat látogatta, ahol kedvére való ingatlanokat árvereztek, amiket személyesen választott ki. Mindezek ellenére, ahogy esetleg majd a szerencse hozza, a fiatal bajkeverő végül is majd csak előkerül, remélhetőleg hamarosan, és követni fogják, és az oroszok mindent megtudnak róla.

Hogy summásan összefoglaljuk Tamás eddigi befektetéseit, húszmillió forintnyi értékben vett kárpótlási jegyeket ötvenezer dollár ellenében, és körülbelül kétszerannyi forintot zsebelt be, mintha hivatalos beváltási rátán váltotta be volna az ötvenezret. A kárpótlási jegyeket nem lehetett amerikai dollárra visszaváltani a hivatalos árfolyamon, tehát a könnyű haszoncsinálás lehetetlen lett. Részvényeket és értékpapírokat kellett vásárolnia, amiket mélyen leszállított árakon ajánlottak, és ezeket szintén nem lehetett könnyű és gyors profitér eladni. Várnia kellett, amíg az árak felmennek és a tőzsdén haszonnal forgalmazhatja őket.

Tízmillió forintot kapott egy idegentől az egyik árverésen, amit egyelőre megélhetési költségekre használt. Napi ötezer dollárt használt fel két egyenként százezer dolláros kontójáról a további kárpótlási jegyek vásárlására, amik sietve szaporodtak páncélszekrénye mélyén, és hamarosan tovább kellett őket hogy adja őket, mielőtt a kormány felfüggeszti támogatásukat, és szabadpiaci értékük zuhanórepülésben nullává válik.

Egy darabig a további kárpótlási jegyek vásárlása és a privatizációs útját járó, megbízható és jól megalapozott cégek értékpapíraira való beváltása között alternált. A részvények hosszúlejáratú befektetést jelentettek, minimum negyedévi osztalékot fizettek, amit amúgy is azonnal újra be akart fektetni, és nem akarta megélhetésre elkölteni.

Kormány szponzorálta aukciókra kellett járnia, amilyen gyakran csak lehetett, és keresnie kellett vásárlókat, akik bármi okból is, de elmulasztották az alkalmat.

Három héttel Budapesti utazásának kezdete után Tamásnak már negyven millió magyar forintja volt, még egy negyven részvényekben, de dollárja egyetlen egy sem maradt. Táviratozhatott volna apjának további alaptőke összegekért, mert jól ment a business, de nem tette. Tamás meg akarta mutatni Izabellának, hogy saját magától is meg tud gazdagodni.

Szorgalmasan járta az árveréseket, és hamarosan rájött, hogy a résztvevők gyakorlatilag állandóan ugyanazok. A volt kommunista elit, vagy gyermekeik tagjaiból álló zárt klikkbe próbált befurakodni, akik volt politikai hatalmukat készpénzre igyekeztek változtatni, és a klikkbe, ahol globális cégek szolgálatában álló külföldre szakadt magyarok gyarmatosították a volt szovjet szféra országait, és ahol gengszterek működtek főleg Ukrajnából és Oroszországból.

Tudatlanság áldás, Tamás nem látta a veszélyt és kackiás maradt és magabiztos, és komoly ajánlatokat kezdett feltenni. Ha valaki emelte a tétet, Tamás megállt, mert sem pénze nem volt sem hitele, hogy túllicitálja őket. Ötödik próbálkozására szerencséje lett, és senki sem licitált ellene, egy csinos kis telken, fent magasan a Budai hegyekben panoráma kilátással a Királyi Várra és a telek húszmillió forintért az övé lett. Azonnal hirdetést adott fel a Magyar Nemzet napilapban, és harmincmilliót kért a telekért. A hirdetés megjelenésének reggelén már tíz órakor bejött az eladó ingatlan iránti első érdeklődés.

– A megadott címnél találkozunk, – a telefonáló kezdte, – hozza a birtoklevelet és én hozom a harmincmillió készpénzt.

– Kitűnő, – Tamás felelte. – Egy órán belül ott leszek.

Tamás taxit rendelt és félúton a birtok felé bejött a második hívás is a mobilján.

– Sajnálom, – Tamás mondta bánatos hangon. – Már megvan a vevőm.

– Mennyit ad magának, – a telefonáló makacskodott.

– Harminc milliót.

– Mondja le, – a telefonáló válaszolta, rekedt lőnyerítéshez hasonló bugaci tájszólásával. – Én adok érte negyvenet.

– Rendben, – Tamás felelte. – Úton vagyok a telek felé, és legyen ott maga is félórán belül. Aki a legtöbbet ajánlja, azé lesz az ingatlan.

Tamás negyvenmillióért adta el a telket, és felettébb büszke volt magára, mialatt az ördög vigyorogva dörzsölte kezeit, gondolván, hogy milyen remek fuvar lesz majd Tamás, ha eljön az idő és elkárhozott lelkeit zsákjába begyűjtve lecipeli őket a pokolba.

–

Este vacsora közben, Tamás elmesélte Izabellának remek húzása történetét. Izabella letette villáját, kikerekítette szépséges szemeit, és rosszállóan meredt Tamásra.

– Tamás, – kezdte. – Ez nekem nem tetszik. Belebújtál a buborékba, ami széjjel fog pukanni. Adod és veszed ugyanazt a pénzt, és tevékenységed nem teremt semmi új értéket vagy hasznosat. Miért nem próbálsz meg valamit gyártani vagy termelni, amire az embereknek szüksége van?

– Például mit? – a fiatalember bámulta a leányt. – Se farmer nem vagyok se iparbáró. Ezt hagyom a Carnegie családnak és a Rockefellereknek.

– Elektronikus és kommunikációs berendezések, – Izabella mosolygott és egy adag főtt brokkolit illesztett rózsaszínű ajkai közé.

– Elektromos mérnök sem vagyok és komputer bűvész sem.

– Tudom, – a leány mosolya csábosabbra erősödött. – Csűrő csavaró bróker vagy és egy finaciálistmarket csodagyerek. Ezt a fogyatékossgát még le kell küzdenünk és túl kell, hogy lássunk a nyilvánvalón.

– Csupa fül vagyok – Tamás felelte és egy második szelet grillezett tonhalat csúsztatott tányérjára és jókorát kortyantott söréből.

– Következő alkalommal, ha elmész ezekre az aukciókra, ne végy telket. Vegyél egy kisebb gyárat, amit modernizálni és fejleszteni tudsz. Ezeknek az állami tulajdonban lévő üzemeknek kiváló munkaerő gárdáik vannak. Ismerik a szükséges technológiát, és ha nem, mindig tudsz alkalmazni szakértőket.

– Például? – Tamás kérdezte.

– Érdeklődöd keresnek a Telefongyárért, valahol a Hungária körút és a Thököly út kereszteződéséhez közel. Tégy ajánlatot, alkalmazz tőkeáttételt, ha muszáj és modernizálj. – Izabella újságot húzott elő a koktélasztal alatti tartóról és kinyitva Tamás elé tette. – Ez a cikk azt írja, – folytatta. – A Telefongyár hagyományos piaca megszűnt. Be fogják zárni és a gépeket ócskavasnak eladják. A szovjet rendőrségnek gyártottak rádiótelefonokat, és nincs több megrendelés. Forgóorsós magnetofonokat is gyártottak és diódás rádiókat, ami teljesen elavult dolog és eladhatatlan.

– Hogyan modernizáljak egy ilyen fehér elefántot? Tisztára lehetetlen. – Tamás rázta a fejét.

– Rendelj elektronikus komponenseket és nyomtatott áramkörös lemezeket Kínából, és kezdj gyártani modern laptop komputereket és áruld az egész világra kiterjedően. – Izabella folytatta és mutatóujját Tamásra szegezte. – Alakítsd át az öreg poros gyártermet steril futószalag teremmé és kezd összerakni, amiket mérnökeid terveznek. Ez az, amit világra kiterjedő ambíciónak nevezek, és ez az, amit fenn fogsz tudni tartani a hosszú távon is. A pénz egyik helyről a másikra való tologatása nem teremt új értéket. Munka, intelligens gondolkodás és előrelátás szüli a vagyont.

– Ilyenfajta beruházás temérdek pénzt igényel, – Tamás elgondolkozva simogatta az állát. – Millió dollárokat és apámmal kellene, hogy beszéljek.

– Hát beszélj vele. – Izabella felelte és csinos kis arcát dacos szögben tartotta Tamás felé.

– Nem lenne ellenvetésed? – Tamás meglepetten nézte leányt.

– Nem lenne. – Izabella vállat vont, és fejének szinte észre nem vehető rándításával elnyújtott hangsúllyal ejtette ki beleegyezésének tömör szótagjait. – Amennyiben kiment a gonosz buborékból, amibe a pénz véget nem érő köpülése és nulla javak termelése belerángat.

– Millió dologból lehet komoly baj. – Tamás hátradőlt székében és széjjeltárta kezét. – A legjobb esetben is csak hosszú távon lenne siker, de kezdetben, és ez nagyon sokáig is elhúzódhat, lehet, hogy pénznyelő feneketlen Tordai hasadék lesz belőle.

– Ingatlanok adás vétele is kockázatos, – a leány felelte. – Egy nap valami olyan nagyot fogsz megvenni, amit nem tudsz eladni, és ez a te spekuláns piramisod egy rakás törmelékbe és zúzott csontokba fog összeomlani. Ha valóban olyan jó a vétel, másokat is fog érdekelni, és előbb utóbb valakivel öltre fogtok menni, valami ördögi gazemberekkel, és valahol egy vizesárokban végzed, ahol senki sem fog többet megtalálni.

– Rendben, feladom. – Tamás hátranyomta székét és felállt. – Tégy nekem egy szívességet, ha annyira imádod ezt a telefonfabrikáló kócerájt. Holnap reggel telefonálj a vezető igazgatónak, és játszd meg, hogy a titkárnőm vagy és hozz össze egy találkozót valaki fontos emberekkel, akiknek döntési hatalma van.

– Kinek a titkárnőjét kellene alakítanom? – Izabella kérdezte, máris egy ravasz, összeküví mosollyal szája sarkában.

– Mondd nekik, – Tamás megcsókolta Izabella homlokát. – Egy jelentős amerikai beruházási-financiális céget képviselsz, akik automatizálásban és elektronikában specializálódtak, és nem nagyon lesz messze az igazságtól. Ernő diplomás mérnök és az 1980-as években személyesen is kivette a részét az IBM komputer chip gyártelep tervezésében és építésében.

– Rendben, – Izabella suttogta és, mintha egy alkut pecsételnének meg, forró csókot nyomott Tamás szájára.

Másnap reggel Izabella telefonált az igazgatóságnak és a Magyar Könnyűipari Minisztérium magas rangú képviselőivel megállapodott egy találkozóban és a gyár bemutatásában.

–

Történetünk idejében a Telefongyár egy tetszetős négyemeletes épületet foglalt el a kies, fák szegélyezte Gizella utcában. Történetileg visszatekintve az 1879-ben alapított üzem kereskedelmi és katonai telefonokat és rádiókészülékek elektromos komponenseit gyártotta, még Orion rádiókat is 1963-ig, és katonai adóvevőket vonatközlekedési vonalak biztonsági berendezéseit, majd későbbi éveiben adattranszmissziós és begyűjtési mechanizmusok gyártására koncentrált.

Egy sötétlilára festett hajú középkorú titkárnőasszony jött le az őr helyiségébe, ahogy Tamás bejelentette megérkezését, és a liften felkísérte a legfelsőbb emeleti, az ízlésesen és elegánsan berendezett igazgatói lakosztályba.

Három sötét öltönybe öltözött férfi fogadta Tamást. Tamás mindegyikkel kezét rázott és széket ajánlottak neki. Kissé meglepetteknek látszottak, hogy Tamás annyira fiatalnak néz ki, és gyanakodó várakozással szemlélgették.

– Komoly és neves beruházót keresünk széleskörű tapasztalattal a kommunikációs rendszerek gyártásában, ami hasznosítaná kiválóan képzett szakmunkás gárdánkat és kibővítené produktum profilunkat és segítene, hogy bekapcsolódjunk a világpiaci értékesítési hálózatba. Siemens már felvette velünk a kapcsolatot, de még nem döntöttünk.

– Mit ajánlott Siemens? – Tamás kérdezte és próbálta szemrebbenés nélkül állni a férfi jeges tekintetét, aki a legfontosabb személynek látszott, és mereven bámult rá. – Nagy vonalakban, részletek egyelőre nem érdekelnek.

– Nulla vételi ár és három év korporációs adómentesség. – Egy másik ember vágott közbe, feltehetően egy volt kommunista, aki bármi nyugati kapitalista szervezetet az ördögnek magának tekintett. – És ígéretet, hogy nem zárják be gyárunkat.

– Jóval többet tudunk ajánlani, mint Siemens. – Tamás mondta, – lényegesen többet és jobbat.

– Mennyivel jobbat? – a vezető férfi előrehajolt és összehúzta a szemét.

– Egyszer nézzem meg a gyárat. – Tamás felelte, – de megnyugtatom, mi teljes és legális adót fogunk fizetni bármi net profitunk után.

– Rendben, – a gyár képviselői összenéztek. – Körbevezetjük és megmutatjuk a gyárat.

Az épület alsó három emeletét az összeszerelő üzemrész foglalta el, ahol kényelmes székekben ülve munkások tekercseltek és forrasztottak különféle alkatrészeket. Legtöbb munkát kézzel végezték, mialatt más dolgozók targoncákon és kézi szekereken mozgatták az anyagot ide-oda.

– Kezdetben, folytatjuk a kézi munkát. – Tamás nézte a gyártási folyamatot. – De hosszú távon a hatékonyság megköveteli az automatizálást, ami óriási befektetést igényel.

– Nem engedhetjük meg, hogy munkásainkat gépekkel helyettesítsék, és az utcára dobják, mint használhatatlan szemetet.

– Fegyelmi okokat kivéve senki nem lesz elküldve. – Tamás válaszolta és erre nézett és arra, és felváltva csóválta fejét vagy bólogatott. – Mire teljesen befejezzük modernizálásunkat sokkal nagyobb részesedést tervezünk a globális piacon. Kiváló kapcsolataink vannak az orvosi diagnosztikusok gyártóival és az amerikai katonasággal, és mi fogjuk szállítani az összes kontrol elektronikát távirányítású repülőgépekhez, az úgynevezett drónokhoz. Tudják, hogy mi az a drón?

– Nem, – a három férfi szomorúan csóválta a fejét. – Soha nem hallottuk ezt kifejezést.

– Távirányítású repülőgépek, a jövő fegyvere. Tíz éven belül valóság lesz, de mi a kezdetben fogunk bele kapcsolódni, magunkhoz láncoljuk a piacot, és éveken keresztül távol tartjuk a versenytársakat. Éppen ezért van szükségünk megalapozott régi gyárakra és tapasztalt munkaerő gárdára, megengedhető bérekkel és juttatásokkal.

– A németek is nagyon jók, – az egyik fekete öltönyös közbevágott. – És Siemens jól ismert név. A háború előtt gyárunknak jó kapcsolatai voltak a Telefunken gyárral, és mi nagyra becsüljük az idő kipróbálta tradíciókat.

– Igen, – Tamás sóhajtott és nagyot legyintett. – A németek is keresik a piacokat. Megveszik a maguk gyárat és két éven belül bezárják, és Magyarország Berlinből, Hamburgból s Münchenből fogja vásárolni összes elektronikai és kommunikációs árucikkeit. Édesapám, Dembinsky Ernő, Magyarországon született, és biztosíthatom önöket, hogy imádott szülőhazájának földjén akarja tartani a magyar könnyűipar gerincét.

– Döntésünk az ajánlat részletein múlik. – A vezető férfi felelte és udvariasan a kijárat felé irányította Tamást.

– Még ma beszélek vele. – Tamás megállt és szembenézett az illetővel. – Holnapra szóbeli ígéretet teszek, és ha elfogadják jogilag érvényes írásbeli ajánlatot fogunk küldeni maguknak. Ha mindent rendben találnak, mátol számított két héten belül megtarthatjuk az átadási ünnepséget. Időközben, egyetlen szót sem Siemensnek, különben visszavesszük ajánlatunkat.

– Rendben, – a három öltöny szinte egyszerre mondta, és ismételten és egyenként kezecskéztek Tamással.

Ötödik Fejezet

Izabella az egyetemen volt és New Yorkban még csak reggel hat óra lehetett. Tamás nem akarta apját ilyen korai órában zavarni és a lehető legjobb és legnagyobb Budapesti információ-forráshoz ment, a Szabó Erwin könyvtárhoz, a Baross utcában. Minden fellelhető kikeresett a Telefongyárról, Telefunkenről és Siemensről és több archívum újságot is átolvasott, a nyugati konglomerátumok rámenős ingatlan vásárlási és erőszakkal történő átvételi tevékenységéről a kommunizmus utáni Magyarországon.

Az ellenzéki pártok vitriol átitatta hangjából következtetve nyilvánvaló lett előtte, hogy bármi pénzt is ajánlanak a Telefongyárért, az el lesz sikkasztva, korrupciós vesztegetésnek felhasználva, vagy kenőpénzként széosztva, hogy megszírozzák a kormánykörök bürokratáinak nyikorgó kerekeit. A hatalmon lévők saját országukat fosztogatták.

– Hát, – sóhajtott. – Senki sincs hiba nélkül, főleg én nem.

Három óra körül otthoni hálózatos telefonjáról felhívta Ernőt.

– Apu, – kezdte, – egyedülálló alkalmam lenne, hogy megvegyem a Telefongyárat a Gizella utcában, de nem tudom, hogy mennyit kellene ajánlanom érte.

– Ismerem a gyárat, – az apa válaszolta. – Tisztességes emberek dolgoznak ott, de legalább ötven évvel le vannak maradva a modern technológiában. Még mindig vákuumcsöveket használnak a modern nyomtatott áramkörű kontrol lapok helyett. Gyártmányaik ormótlanok és rádiótelefonjaikat az orosz rendőrség bikacsöknek használja. Ki a versenytársunk?

– Siemens. Nulla tőkét ajánlottak vételárnak, és három éves adómentességet kértek, egy ígéret fejében hogy legalább öt évig nem zárják be a gyárat.

– Ajánlj meg tizenötmilliót. – Ernő felelte egy percnyi fontolgatás után. – Egy ilyen gyárat könnyű modernizálni. A hardware-t Kínai IBM klónoktól vesszük és saját software programokat fejlesztünk ki hozzá. Legmagasabb fizetéseket fogunk ajánlani jó eszű és tehetséges fiataloknak néhány év Silicon völgyi munkatapasztalattal. Néhány éven belül Siemens százmillió dollárért fogja megvenni gyárunkat.

– Biztos vagy ebben? – Tamás kérdezte. – Temérdek pénzt fektetünk bele egy kockázatos vállalkozásba. Mi lesz, ha Siemenst többé nem érdekli a dolog?

– Valaki más meg fogja venni. Számos alkalommal megcsináltam már ugyanezt amerikai cégekkel. Találunk vevőt, egy Kínai céget vagy valaki mást a távol keletről. A magyaroknak németimádat rögeszméjük van. Minden, ami német első osztályú és tökéletes a szemükben.

– Akkor miért nem adják el most rögtön a Siemensnek? – Tamás kérdezte.

– Eladnák, kivéve nem tudnak ellenállni a kísértésnek, hogy ellopják a tizenöt milliót, amit mi ajánlunk. A privatizációs folyamat felelősei majd egymás között elosztják. Megvárják, amíg belebukunk, és a végén csak behozzák Siemenst. Azonban mi nem fogunk belebukni. Az információ, hogy Siemens nem ajánlott fel semmi vételárat, az maga megér ötven milliót. Bizonyítja, hogy ezek a volt kommunisták nagyon gyenge gazdasági igazgatók. Soha ne adj ki információt ellenfeleidnek, amit ellened felhasználhatnak.

—

Miután beszélt Ernővel, és megszerezte a szükséges tőkét, Tamás Izabella elé akarta tární az örvendetes eredményt. Izabella este hatfelé jött haza és Tamás felajánlotta, hogy vacsorázzanak a közeli Damjanich utcában lévő Piroska étteremben.

Izabella lezuhanyozott, kicsinosította magát és elsétáltak a kedves régimódi étkezdéhez. A tulajdonosok, bár fiatalok, nosztalgikus érzéseket tápláltak az elszaladt évek iránt, és étkezde egész termében kiállítást csináltak a régen kimúlt szocialista fogyasztói ipar termékeiből.

– Nézd csak meg ezeket a bűbajos emlékeket. – Tamás egy tizenkét sávós hatalmas Orion világvevő felé mutatott, a Mambó orsótengelyes mágneses szalag hangrögzítő mellett, és egy kezdetleges hordozható táskarádióra, és egy ósdi bakelitdobozos fekete telefonkészülékre. – Éppen azt a gyárat veszem meg, ahol ezeket gyártották.

– Ez már beszéd. – Izabella felelte. – Kedvelem, amit mondasz, és annak ellenére, hogy az én ötletem volt, büszke vagyok rád.

– Tizenöt millió dollárt ajánlok érte, és apu állja a számlát. – Tamás mondta.

– Tehát, a számodra egy kockázatmentes ajándék. – Izabella mosolygott.

– Nem egészen. – Tamás vigyorgott. – Ha összerontom, kitagad. Saját családomon belül utcára vetett pária leszek.

– Kétlem, – Izabella szemei, mint fekete gyémántok csillogtak.

– Nagyon távoli elméleti eset, – Tamás kackiás oldalpillantást vetett a lányra. – Nem fogom összerontani és azt a régi gyárat modern elektronikai óriássá fogom varázsolni.

– Ha ezt teszed, – Izabella suttozta halkán és arca a lila bársony selymes árnyalataiba pirult.

– Akkor megengedem, hogy megkérd a kezem, és igent fogok mondani.

– Birodalmat fogok építeni ígéretedre. – Tamás Izabella ujjait a szájához emelte és egyenként megcsókolta őket, – és minden örömmel azon fogok dolgozni, hogy boldoggá tegyelek.

Vacsora után hazamentek és eltették magukat másnapra. Izabella bement a saját szobájába, levetkőzött és befeküdt az ágyba. Ajtaját kissé nyitva hagyta, és várta, hogy Tamás benyisson.

Tamás nem jött. Forró csókot lehelt a leány arcára, és mindent magába foglaló szeretettel magához ölelte, majd elengedte. Izabella szüzességét tisztelettel respektálta, és ez jó volt. Izabella virágjába boruló rózsabimbó volt, és senki sem téphette le időnek előtte becsülete virágjának szirmait.

–

Következő reggel Tamás telefonált a Könnyűipari Minisztérium felelős emberének és betérjesztette 15 millió dolláros ajánlatát, kontingensen egy részletes leltár kézhezvételén és egy alapos mérnöki inspekción, és könyvelésileg bizonyított bevételeken és kiadásokon és egyenlegeken. A végső ár az egyenlegi kimutatás végösszegén alapult és ügyvédek sietve kezdtek dolgozni a tulajdon transzfer legális dokumentálásán.

Egy héttel később megtörtént a formális átadási ünnepség az igazgató helyiségeibe és számos Budapesti újság és televízió állomás küldött riportereket, fotósokat és filmeseket. Izabella egy napot kihagyott az iskolából, és mint Tamás jövődöbelije elkísérte a fiatal tulajdonost. Eszméletlenül szép volt és bosszantóan fiatal ezerdolláros ruhájában, amit külön erre az alkalomra rendeltek egy francia divatszalonból.

Tamás irodáját és üzletelésének minden kellékét az igazgatói lakosztályba telepítette át és Izabellal modellt álltak a gyár történetét ábrázoló százéves fényképek alatt.

Baloldali magyar zszurnaliszták csámcsogtak az Európába betolakodó Német imperializmus vereségén, bármi átmeneti is legyen az, és hasonlatokkal példázódtak a Nemzeti Szocialista mozgalom alsóbb rendű kelet európai népek gyarmatosításának törekvéseivel, és a fiatal pár fényképe számos napilap első oldalán is megjelent.

Riporterek lefényképezték Tamást, ahogy átadja a 15 millió dolláros Bank of Amerika csekket, és cserében átveszi a gyár kulcsait.

Egy fiatal riporternő Tamás orra alá dugott egy mikrofont és végtelenül udvarias hangon kérdezte, ami alig takarta született erőszakosságát és magánélettel való teljes nemtörődömségét.

– Uram, – kezdte a kis nő, – maga kitűnően beszél magyarul. Hol tanulta?

– Mindkettőnk szülei Magyarországon születtek. – Tamás válaszolt, Izabella kezét szorosan a magáéban tartva. – Tőlük tanultunk magyarul.

– Terveznek házasságra lépni és Budapesten letelepedni?

– Igen, össze fogunk házasodni és máris van lakásunk az Andrássy úton. – Tamás felelte és már nézte a következő riportert, aki mindenkit félrelökve erősen nyomakodott feléje.

– Készpénzt adott a Telefongyárért, – kérdezte a tolakodó. – Írhatjuk, hogy a maga cégének nincs készpénz problémája?

– Írhatják, – Tamás mosolygott. – Nincs készpénz problémánk. Kérem a következő kérdést.

– Leváltja a jelenlegi menedzsmentet és amerikaiakat tesz helyükbe? – valaki kiabálta.

– Ez businessdöntés. – Tamás tovább mosolygott.

– Tervezik kibővíteni a jelenlegi produktum vonalat és terveznek betörni új piacokra?

– Természetesen, – Tamás egyre mosolygott. – Amilyen gyorsan csak lehetséges.

– Milyen piacokra? – az egyre harciasabban forrongó riportertömeg követelte.

– Ennyi elég. – Tamás átkiabált a tömeg tetején, keresztül a bólogató és bukácsoló fejek és arcok kavalkádján. – A rögtönzött riporterkonferenciának vége. Vár a munka. Köszönjük megjelenésüket.

–

Tíztagú kíséretével, Dembinsky Ernő két nappal később érkezett meg Budapestre. A nagyra becsülendő küldöttség magában foglalt két beszerzési specialistát az amerikai haditengerésztől, az Allied Electronics cég két képviselőjét Texasból, kettőt Mississippiből a Peavey Electronics vállalattól, két rangidős menedzsért a gyorsan növekedő Samsung Építési csoporttól, hogy összehozzanak egy új futószalag üzemet a legmodernebb, és azon túlmenő drótnélküli telefonkészülékek és miniatürizált félvezetők, és komputer chips alkatrészek tömeggyártására és hogy felmérjék a piacbővítés lehetőségeit.

– Uraim. – Ernő magyarázta a résztvevőknek, ahogy megmutatta nekik a régi üzemrészt. – Ennek a tiszteletreméltó régi gyárnak modernizálásra van szüksége, hogy globális méretekre fejlődjön.

– Kik lennének a versenytársaink? – kérdezte egy mellényes öltönybe öltözött ősz hajú zsidó úriember.

– Siemens. – Ernő a kérdező felé fordult. – Nem hiszem, hogy kedvére lenne, ha megvetnék a lábukat Magyarországon, az Auschwitz haláltáborban elkövetett fertelmes kényszermunka praxisuk után.

– Tudom, – az öreg bólintott. – Úgy viselkednek, mintha ők nyerték volna meg a háborút. Erőmből kitelően mindent elkövetek, hogy megváltoztassuk ezt a véleményt.

Ez, talán, egy öv alatti balhorog, egy megvetendő trükk volt. Azonban, Dembinsky Ernő mérhetetlen büszkeséggel a szívében tartotta magát ravasz üzletembernek, és véleménye szerint a cél szentesítette az eszközt, és így Siemenst sikeresen az előtérből a háttérbe szorította.

–

Ernő este elvitte nevezetes vendégeit a híres Mátyáspince vendéglőbe, közel az Erzsébet híd Pesti hídfőjéhez.

Az étterem menedzsere hosszú asztal rendezett el illusztris vendégeinek, a hátsó fal mentében és közel a cigányzenekar pódiumához. Minden üléshez pezsgővel telt ólomkupát tett a valódi sterling ezüst evőeszközök és Zsolnay porcelán tányérok mellé.

– Emelem poharam Magyarországra és az elpusztíthatatlan magyarokra.– köszöntötte társait az Allied Electronics csapat egyik tagja, a hidegháború éveiben az Amerikai hadsereg Németországban állomásozó erőinek volt alezredese. – Tropára bombázzuk őket, számtalan alkalommal megszálljuk őket, és mégis, mindennek ellenére, ők jönnek be elsőnek. Hallottam volt, – itt megállt egy perc szónoki szünetre. – Ha belépsz egy forgóajtóba és egy magyar jön utánad, mégis a magyar jön ki elsőnek a másik oldalon.

– Hallott már a legmodernebb amerikai menedzsment struktúráról? – vágott vissza az egyik koreai úriember, a Samsung küldöttség tagja.

– Netán, – az amerikai nézte meredten a közbevágót, gondolván, hogy unalmas és lesz vicc nélküli, – csakugyan, mi lenne az?

– Képzelden el villanydrótokon több sor magasságban üldögélő madarakat, például varjakat vagy dögkeselyűket, egymás tetejében és végzik a dolgukat, azaz fekáliát potyogtatnak lefelé.

– Igen.

– Mit látnak azok, akik fent vannak, és lefele néznek? – a koreai vigyorgott. – Egy rakás ürüléket, nem?

–Hmm, – morogta az amerikai.

– És mit látnak azok, akik felfele néznek, – a koreai nem adta fel a dolgot.

– Mit?

– Egy csomó végbelet.

– Ezt nem találom viccesnek. – Az összes amerikai fagyos arccal szemlélte a koreait.

– Már úgy értem, hogy a német főnököket a Siemens cégnél. – A koreai próbálta enyhíteni viccének élet.

– Uraim, – Ernő félbeszakította a torzsalkodást, ami lassan kezdett elfajulni. – Ne hadakozzunk egymással. Fontos bejelentenivalóm van. A fiam, Dembinsky Tamás és bűbájos menyasszonya hivatalosan is bejelentették eljegyzésüket. Gratuláljunk nekik és gratuláljunk Tamásnak is, a fiamnak, akit ezennel kinevezek a Dembinsky Electronics cég vezérigazgatójává, a Telefongyár új anyacégének, mert a régi patinás nevet is szeretném megtartani.

A vacsora végeztével, mind a négy meglehetősen kapatos résztvevő, írásban megegyezett, hogy szállítani fogják a szükséges gépeket és félig összeszerelt alkatrészeket, a Telefongyár új elektronikai produktumainak részére, amit vissza is vásárolnak és globális piachálózatukon keresztül világszerte értékesítenek. Nem kérnek előre letett pénzt, mivel az amerikai és nyugat európai munkabérek és a magyar munkabérek közötti jelentős különbség alapján befektetésüket és költségeiket tíz éven belül busásan megtérülni várják.

Hatodik Fejezet

Maximillian Maximovics dühödten tört be alantasának, Popov Popovicsnak szobájába.

– Ez ő, – Maximillian harsogta és címoldallal felfele a mai újságot levágta Popovics íróasztalára.

– Ki? – Kérdezte Popovics kissé meglepetten, főnöke hangja még a szokásosnál is durvábbnak hangzott.

– A kakaskodó kölyök, aki kicsalt tőlem tízmilliót a Testvérhegyi árverésen, ami telek már minden bizonnyal az enyém volt. – Maximillian üvöltötte. – Nézd a pofáját. Egy gazdag amerikai befektető, és szívbéli szeretője van.

– Utálom az amerikaiakat. – Popovics bólintott. – Arrogánsak és felsőbbrendűnek tartják magukat.

– Ha nem lettek volna az amerikaiak. – Maximillian egyre jobban hergelte dühét. Megnyertük volna az Afgán háborút. Még ma is Berlinben lennénk és a Szovjetunió nem esett volna szét.

– Mit akar, hogy csináljak ezzel? – Popovics bandzsa kacsintást vetett az újságban közzétett fényképre, mialatt magának is és főnökének is töltött egy pohár vodkát. – Adjam át az esetet Timofej Trógerovicsnak, és tanítsuk móresre? – mondta és szemét, mint egy kobrakígyó keskenyre húzta. – Timofej eltörhetné a lábait, talán a térdénél, de ha jobban kedvére lenne, levághatjuk az orrát és a füleit is.

– Nem. – Maximillian feltartotta a tenyerét és leintette barátjának gusztustalan ábrándozását. – Egy megcsonkított punk nem hoz újabb rubeleket a kincstárba. Ennek az amerikai gazembernek feltehetően az orrán és a fülén ömlik ki a pénz. Százszorosan visszafizettetjük vele, amit ellopt tőlünk. Kövesd, amerre jár, figyeld meg a szokásait, hogy hol lakik, és hol fakad a pénzforrása. Majd én kifundálok valami rettenetesen kellemetlent számára, ami nekünk meg élvezetesen hasznos.

– Nagyon fiatalnak és tapasztalatlannak néz ki. – Popov nézte a fényképet meredten, ahogy Tamás és Izabella átveszik a telefongyár kulcsát és odaadják érte a tizenötmillió dolláros Bank of Amerika csekket. – És a menyasszonya is csinos kis csaj.

– Igen. – Maximillian Maximovics összeráncolta a homlokát és elgondolkozva simogatta az állát. – A menyasszony. Határozottan csinos, és mennyinek is gondolod, Popov Popovics bátyuska, hogy megérne egy millió dollár lóvét készpénzben.

– Válságdíj, erre utalsz, drága elvtársam. – Popovics bólintott és nagyot nyelt. A gyomra mindig kitágult és epéje kellemetesen fortogott, ha izgalomba jött.

– Aha, – Maximillian dagályos röhögést hallatott. – Kerek számokban egy millió, és megvannak az eszközeink és az embereink, hogy veszélytelenül végrehajtsunk egy ilyen vicces kalandot. Ezen a téren mi vagyunk a legjobbak ebben a kommunizmus utáni Európában. Nincs igazam?

–

Tamás még nem tette le autóvezetési vizsgáját Magyarországon, és nem akart pénzt vesztegetni autóra és sofőrre. Munka után rendszerint a 75-ös trolin utazott, a Hungária körút és a Thököly sarkától a Műjégpálya épületéig, közel a Vajdahunyad Vár kastélyhoz kissé a Városligeten belül és közel Andrássy úti lakásához.

A nyár lassan búcsút vett és a napok rövidültek, és a kora novemberi délután már szürke, fénynélküli sötétbe hajlott. A Múcsarnok előtt egy jókora térségen kellett keresztül gyalognia, keresztezni kellett egy széles bulvárt és még néhány sarkot hozzá az Andrássyn. Tamás szeretett sétálni. Számára a séta tökéletes alkalmat nyújtott, hogy összeszedje gondolatait, kianalizálja a nap eseményeit, vagy csak egyszerűen lazítson.

Egy este, nem sok időre új pozíciója elfoglalása után, mint egy jókora gyár vezérigazgatója, észrevett egy férfit bőrkabátban, és karakul báránybőrből vart kucsmaszerű kalappal a fején. Az alak a troli hátsó peronján álldogált, és Tamás gyanította, hogy ugyanott szállt fel, ahol ő. A karakul fejdísz erősen viccesnek nézett ki, de Tamás próbált nem bámulni rá és lerázta magáról a hátborzongató érzést, amit furcsa útitársának jelenlétében érzett.

Tamás megszokott megállójánál szállt le, és miután keresztezte a Dózsa György utat kezdte gyanítani, hogy a férfi követi, akármi is volt a szándéka. Először Tamás azt hitte, hogy pusztán véletlen, és a furcsa fazon befordul majd valamelyik mellékutcaba, de a pofa nem, csak ment egyenesen utána.

Fél utcahossznyira lakásától, Tamás átment az Andrássy másik oldalára és lement a kis-földalatti lépcsőin. Egy darabig várt a sötét platformon, és nézte, hogy a férfi követi-e. Követte, a különleges alak elbújt egy oszlop mögött és várt, de karakul sapkája elárulta jelenlétét.

– A fekete fenyőbe, – Tamás gondolta. – Ki a pokol lehet ez az illető és mit akar. Jobb lesz, ha lerázom.

Ahogy a szerelvény befutott, Tamás nem szállt fel rá, csak elbújt egy másik oszlop mögött. Miután a földalatti kihúzott, Tamás felrohant a lépcsőkön és sietve gyalogni kezdett a Damjanich utca felé, és elbújt az első fa mögé.

A kucsmás rövidesen kibukott az állomás lejárójából, és ostoba zavarodottsággal az arcán nézegetett ide-oda.

Tamás várt és figyelte a férfit, ahogy elővette mobilját és valakinek telefonált. Mialatt a férfi beszélt kabátja leple félrehúzódtott és Tamás láthatta az övébe dugott revolvért.

Tíz perc múlva a férfi feladta és a Hősök tere felé visszament, vissza a trolibusz megállóig és Tamás gondolta, hogy most már nyugodtan hazamehet.

–

Odahaza Tamás ledobta magát az egyik fotelbe és nézte, ahogy Izabella leül mellé a fotel széles karfájára.

– Valaki követni próbált. – Tamás kezdte.

– Biztos vagy benne. – Izabella cirógatta a fiatalember homlokát.

– Igen. – Tamás felelte. – És pisztoly volt az övébe dugva.

– Megmondtam, – a leány mosolya elhalványult. – Belekeveredtéél egy gonosz zsákmánytépő küzdelembe és most valaki szeretné vissza a jódarab húst, amit az őket illető jogos részből letéptél magadnak.

– Lehet, hogy nem jelent semmit, – Tamás Izabella csípőjére tette a kezét, – és csak képzeled.

– Lehet, de egy dolog bizonyos. Akárki legyen is, nem fog a legügyesebb ingatlancsaló érdemrenddel kitüntetni. Jobban tetted volna, ha mérnök leszel, vagy orvos, vagy valami más hasznos embere a társadalomnak.

– Csak most fejeztem be a középiskolát, – Tamás felelte. – Még mindig lehet belőlem bárki tudományos, bár a tanulás nem éppen a legerősebb oldalam.

– A probléma az, – Izabella mondta, lassan elnyújtva a magánhangzókat. – Én szeretem itt. Szeretem az iskolát és nem megyek innen sehova.

– Senki nem mondta, hogy menj. – Tamás bólintott.

– Gondolod, hogy biztonságban vagyok? – A leány kérdezte. – Teljesen egyedül vagyunk eben az országban teli tolvajokkal és gazemberekkel.

– Rengeteg jó ember is van. – Tamás felállt és az ablakhoz közelebb lépve kissé félrelebbentette a függönyt. – De az nem jelenti, hogy ne legyünk extra elővigyázatosak. Felveszek egy testőrt, aki mindenhova elkísér.

– Nem akarok testőrt. – Izabella rázta a fejét. – Van paprikasavas lefűjóm és meg tudom magam védeni. Továbbá, szédületesen gyorsan tudok futni, ha muszáj. Ne miattam aggódj. Aggódj magad miatt.

– Igaz, – Tamás felelte, és a függönyt elengedve behúzta a roletta léceit. – Megtudjuk, hogy ki az illető, és az eredmény alapján intézkedünk.

– Tudom, – Izabella kacagott. – És egy New York perc alatt szétrúgod a fenekét.

–

Következő reggel Tamás utasította titkárnőjét, hogy küldje be szobájába a Telefongyár főrendészét.

Pintér Jóska, a rendészet főnöke, egy ötven év körüli markánsarcú férfi, gyanúsan nyájas és csendes modorral és dübörögve kongó mély külvárosi kiejtéssel, ha ritka alkalmakkor megengedte magának a beszédet.

– Kéretett, uram. – Jóska mondta, és ahogy a titkárnő beeresztette levette a sapkáját, hóna alá dugta és bokáit összeütve vigyázzba állt. – Van valami baj?

– Hagyja a vigyázót, Jóska. – Tamás intett a kezével. – Üljön le és mesélje el, hogy mivel foglalkozott a rendszerváltozás előtt?

– Detektív voltam a Kőbányai rendőrségen, a város egyik legveszélyesebb proletár negyedében. – Jóska válaszolta. – A leépítéseknél szélnak eresztettek. Szerencsém volt még ezt a rendészeti állást is kapni.

– Sajnálatos eset, de minden jó, ha vége jó. – Tamás szemrevételezte a férfit, hogy megbízhat-e benne, mint megingathatatlan szövetségesben. – Érdekelne valami esti különmunka?

– Igen, uram. – Jóska ismételte a szókincsében két leggyakrabban használatos szót. – Bármit, amire szüksége lehet.

– Valaki pisztollyal követ, – Tamás elvette szemét az ablakról és ismételten szemrevételezte Jóskát. – Meg akarom tudni, hogy ki és hogy kinek dolgozik. Tegnap velem együtt felszállt a trolira, ugyanannál az állomásnál szállt le, és majdnem hazáig követett. Szerencsére le tudtam rázni, de biztos vagyok, hogy ma este ismét próbálkozni fog.

– Szívesen vállalkozom a feladatra. – Jóska bólintott. – Este átöltözöm civilbe és tisztes távoból követni fogom az igazgató urat. Ha meglátja az illetőt, egy előre megállapodott jelre közbelépek és letartóztatom.

– Jobb lesz, – Tamás ravasz mosolyt kockáztatott, ahogy nézte a törvény markáns kinézetű régi emberét. – Én fogom konfrontálni az illetőt, és maga közbelép, ha segítségre lesz szükségem. Van fegyvere? Lehet, hogy szükségünk lesz rá.

– A szekrényemben még megvan édesapám régi Luger Reichsmarine P08 hatlövetője. – Jóska vigyorgott és arcát valami rejtett gyönyör félelmetes árnya festette sötétre. – És nem riadok vissza használatától.

– Helyes, – Tamás felállt és kezét nyújtott alkalmazottjának. – Csinálja ügyesen és extra bónuszt kap és előreléptetést.

–

Ahogy Jóska és Tamás felszálltak a trolira, egyik elöl a másik hátul, Tamás nem látta a tegnapi férfit. Szinte észrevehetetlenül nemet intet Jóskának, és tíz perccel később leszálltak a Műjégpályánál, de a kucsmás férfit ott sem látták sehol.

Tamás csalódott vigyort vetett társa felé, és megindult az Andrásy irányába. Jóska kissé lemaradt, és fától fáig bujkálva, harmincméternyi távolságból követte főnökét.

Az Andrásy kezdetén a férfi, karakül kucsmájával még mindig a fején, előbukkant az árnyékok mögül, és az elegáns bulvárt szegélyező kastélyok és villák kovácsoltvas kerítéséhez közel lapulva lépést tartott Tamással, aki fürgén lépkedett előre az oldaljárda platánfáinak dús lombozata alatt.

A Bajza utcánál, közel a Kisföldalatti lejáratahoz, Tamás hirtelen balra fordult és a kucsmás elé lépett.

– Miért követ engem? – kérdezte és érezte, hogy 18 éves szívének vad dobogása szinte szakítja ki bordáit.

A férfi előhúzta pisztolyát és Tamás mellének tartotta. – Nem követem, – mondta elfojtott hangon, tele méreggel és fenyegetéssel. – Csak akarjuk tudni, hol lakik. Csinálhatjuk békésen vagy küszködve. Melyiket szeretné?

– Ki az a királyi mi? – Tamás kérdezte merészen, a pisztolyt elnyomva melléről, mert látta, hogy Jóska már húsz méterre sincs és gyorsan közeledik.

– Ez ne érdekelje. – A férfi kezdte, de kucsmája hirtelen belapult, ahogy Jóska fejbe vágta és összezsuklott, mint egy zsák rohadt krumpli.

– Történt valami baja, főnök? – Jóska kérdezte. – Jöttem olyan gyorsan, ahogy tudtam.

– Mit csinálunk vele? – Tamás kérdő pillantást vetett rendész főnökére. – Közterületen vagyunk, valaki könnyen kihívhatja a rendőrséget.

– Leültetjük arra a padra és két oldalról közrefogjuk. Senkinek nem fog feltűnni és hívom a barátomat a mobilon. Öt percen belül itt van a kocsijával és elvisszük gépműhelyébe, nem messze innen egy Hernád utcai épület pincéjében. Majd ott kifaggyatjuk a kucsmást.

–

A fent említett gépműhely félemelettel az utcaszín alatt rejtkezett. Az utca felől, a lefele vezető lépcsők aljában, súlyos acélredőny zárta le. Hátul is volt bejárat, szintén kemény vasajtóval, ami sötét, elektromos világítás nélküli pincére nyílt. A műhely gyártott néhány alkatrészt, de a business lelassult az évek folyamán, és a tulajdonos küszködött a fizetnivalókkal.

A tulajdonos, Petrás Rudi örvendett a hívásnak, és hogy némi készpénz ellenében el kell, hogy hajtson az Andrásyra, egy bizonyos kerti padhoz. Ott vegyen fel egy részeg alakot, és barátja, Jóska és egy másik idáig nem azonosított fiatalember társaságában, engedje meg, hogy a részeg kialudja mámorát eldugott műhelye mélyében.

Tamás és Jóska, mialatt türelmesen várakoztak, nem nézték meg foglyuk arcát, és nem emelték fel a kucsmát, ami teljesen eltakarta az illető fejét és a nyakát.

A kucsmás nem nyerte vissza eszméletét, amíg Petrás Rudinál le nem ültették egy vasszékre és meg nem bilincseltek kezeit és lábait.

Ahogy végül is levették róla a kucsmát és a férfi felébredt, Jóska meglepettet felordított. – Legyek elátkozva, – kiáltotta majd mély hangon röhögni kezdett. – Ha ez nem Popovics Popov elvtárs, az orosz KGB ember, aki kirúgatott a rendőrségtől, ahogy kiderült, hogy édesapám a szovjet megszállás előtt csendőrőrmester volt.

– Megérdemelted, de aljas gazember osztályellenség. – Popovics a padlóra köpött és vadul rázta a láncait. – De ha elengedsz, megpróbálom meggyőzni Maximillian Maximovics elvtársat, hogy ne nyúzzon meg mind a kettőtöket elevenen.

– Nem ismerek semmiféle Maximovicsot. – Tamás mondta nyugodta. – Ki az és mi a baja velem?

– Kicsaltál tőle tízmilliót egy közérdekű árverésen és sértegetted. – Popovics csikorgatta a fogát és morgott, mint veszett kutya a sintérhurokban.

– Nem értem, – Tamás vakargatta homloka közepét. – Tisztességes egyezés volt, és senkit sem sértegettem.

– A pusztá jelenléted sérti a főnökömet, te iszapban vájkáló galandféreg Amerikai. – Popovics ordított és kerek pofája vérveresre izzott. – Semmi tiszteletet nem mutatsz iránta. Egyedül csak az jár az eszedben, hogyan fúrd be személtáda businesssed a mi érdekerületünkre, ahol negyven év óta gyűjtjük jól megalapozott kapcsolatokat.

Popovics nyilvánvalóan nem fejezte be ronda fröcskölődését és további acsarkodásra nyitotta a száját, amikor Jóska teljes erővel behúzott egy jobbegyenest az állkapcsára. – Ez majd megtanít a tiszteletre, – ordította bele az arcába. – Most mondd meg szépen, hogy miért követed az igazgató urat és miért szeretnéd tudni, hogy hol lakik, vagy kapsz még egyet és másodszor nem leszek olyan finom, mint először.

– Hűbársarcot kell fizetnie, ha a mi területünkön akar működni. – Popovics kiköpött néhány véres fogat. – Egy millió dollárt évente és megvédjük a többi ragadozótól, akik feltehetően nem lesznek olyan kedvesek, mint mi. Adjátok csak ide azt a címet, és akkor elfelejtjük ezt az egész sajnálatos incidenst.

– Mire kell a címem? – Tamás nézte meredten a véres, de még mindig arrogáns orosz.

– Mert ott tartod a kezességi értéket, és hogy biztos legyünk benne, hogy fizetsz, elveszünk tőled valamit egy kis szüneteltetésre. Valamit, ami nagyon kedves neked, mialatt gondolkodsz ajánlatunkon és összeszeded a pénzt, amit követelünk.

– Tisztára nyilvánvaló, – Jóska Tamásra nézett. – Váltásdíjért el akarják rabolni a főnökúr menyasszonyát.

– Ezt még értem, – Tamás bólintott. – Csak azt nem értem, és még mindig nem tudom, hogy emellett a kétes Maximillian Maximovics karakter mellett, kik ennek a titokzatos királyi többségnek a többi tagjai.

– Üssük? – Rudi, a gépműhely tulajdonosa, aki eddig még semmit nem csinált, Tamásra nézett. – Amíg be nem vall mindent.

– Nem, – Tamás tiltóan felemelte a tenyerét. – Nem akarok további durvaságokat és verboszt a területért, de valami üzenetet kellene küldenünk ennek a titokzatos entitásnak, hogy jobb lesz, ha nem játszadoznak az amerikaiakkal. Mi vagyunk az egyetlen szuperhatalom és az oroszok csak felfújtt papírzacskó voltak valamik valamikor, és most semmik.

– Az egész orosz federáció velünk van. – Popovics ordított. – Maguk szálnalmas amatőrök. Akármikor visszajöhöttek, és újra elfoglaljuk országokat. Semmiféle NATO nem fog megvédeni dühünkötől.

– Elég. – Tamás kiáltotta. – Vetköztessétek le anyaszült meztelenre, mártsátok szurokba és forgassátok meg libatollba, ami egy időt álló régi Amerikai tradíció, és éjfél körül eresszétek szabadon a Városligetben.

– Szurkunk nincs, de van egy húszliteres kanna kátránymázam, és van egy öreg libatollas párnám. – Rudi röhögött, nyilvánvalóak készen valami viccesre, hogy tovább hergeljék az oroszot.

– Az megfelel. – Tamás bólintott és Popovics felé fordult. – És maga. Maga mondja meg a főnökének, hogy hagyjon békét nekem meg a menyasszonyomnak, különben, ő is megkapja ezt a bánásmódot, kivéve valódi kátrányt fogunk használni egy aszfaltozó úthengergépből, ami sokkal kellemetlenebb lesz, min ez a bűdös, de máskülönben ártalmatlan szurokmáz.

Hetedik Fejezet

Mind a három lakást Tamás házában, megbízható régi lakók bérelték. Balra az emeleten egy bankár lakott Csilléből, Jorge Vasquez, és szépséges felesége, Rozalinda. Velük szemben a tágas lakásban Von Ludingdorfer, egy langaléta német arisztokrata élt feleségével, Évával. Ludingdorfer a biztosítási businessben ügködött és Dusseldorf városából való anyacégének helybeli leányvállalatot szeretett volna beindítani búsás hasznot ígérő Budapesti és környéke kliensekkel.

Az előtér másik oldalán, Tamás és Izabella lakásával szemben Steve Lukas, egy testes és nőtlen amerikai bérelte a lakást. Steve, egy nagybani likőrkereskedő, vizskit és pálinkát árult tengerentúli szeszgyárakból, a helybeli terjesztő hálózatoknak.

A padlásteri tágas stúdió üresen állt és Tamás az egyik napilapban hirdetést adott fel kiadására.

Több napos várakozás és számos telefonhívások után, egy végtelenül vonzó külsejű fiatal nő jött a stúdiót megnézni és Tamás felkísérte a tetőtérbe.

A hölgy korai huszas éveiben járhatott, és amerre ment egy felsőséges aurát hordozott maga körül, hogy a világ az ő saját önimádó szükségletei körül kellene, hogy forogjon.

– A neve? – a lépcsőn feljebb állva lenézően szemlélte Tamást.

– Tamás, – a fiatalember válaszolta engedelmesen.

– Andrea, – felelte a nő és gögös szögbe igazította fejét. – Professzionista műteremre lenne szükségem, ahol osztályon felüli körülmények között gyermekeket fotóznék.

– Nekem mindegy. – Tamás vállat vont. – A bér havi ezer dollár. Első és utolsó hónap lakbér előre fizetendő, plusz biztonsági letét, az esetleges károokra és rongálásokra.

– Semmi probléma. – Andrea szakértő szemmel mérte fel a helyiséget, és fekete festékekkel bőségben bekent szempillái alól kibukkanó szürkés szemeinek halovány tükröződését Tamás felé vetette. – Végtelenül gazdag vagyok és kedvelem a gyerekeket. Magamnak is vannak három esztendőös ikreim, bár nem fognak itt lakni velem, de én sem. Gyerekeim volt férjemnél laknak az egyik héten és a másik héten velem, a Stefánia villában, Budán. Egész Magyarországon ez a legdrágább lakóhelyi cím. A férjem tulajdonában van az összes szerencsejáték kaszinó, az Adriai tengertől a Baltikumig. Férjem egész Kelet Európában a leggazdagabb ember. A válásnál felesben osztozunk, ami Magyarország leggazdagabb nőjévé tesz.

– Négyezer dollár készpénz vagy igazolt bank csekk. – Tamás ismételten vállat vont. – Holnapra előkészítették egy hároméves bérleti szerződést, és a stúdió a magáé, a szerződés tartamáig, feltéve, ha rendszeren és időben fizeti a lakbért.

Két nappal később Andrea hozott egy kisteherautó csodás fotógépezetet, némi bútorzatot és díszleteket, és utána több hétig teljesen nyoma tűnt.

Ahogy az első havibér esedékes lett, telefonált Tamásnak.

– Tamás, – kezdte leereszkedő hangon. – Beszelnünk kell.

– Miről, ha szabad kérdezni? – Tamás megköszönte a torkát.

– Lakbérszerződésünkről. – Andrea válaszolta. – Sokkal jobb ajánlatom van, mint a havi alamizna beszédese.

– Készpénz probléma? – Tamás kérdezte gyanakodó hangon.

– Nem éppen. – Andrea piciny kacajt hallatott, mintha a kérdés teljes abszurdum és abszolúte nem helyén valón lenne. – Nem telefontéma. Ebédeljünk együtt és részletesen elmagyarázom.

– Rendben, – Tamás mondta, elvégre a nő csinos volt és vonzó és kacérkodóan flörtölő, és magányos legényélete némi lazítást igényelt. – Hol?

– A Hilton hotel teraszán, fent a várban. – Andrea csicseregte búbájosan. – A kedvenc helyem. Használja a libegőt a Lánchíd Budai hídfőjétől. Csodálatos a kilátás odafentről. – Mi a véleménye? A változatosság kedvéért kapcsolódjunk ki egy keveset.

–

Egy órával később Tamás és Andrea a Hilton szálló mesésen kialakított teraszán üldögéltek és az első kortyolták Jägermeister aperitifükből, amit a fiatal nő javasolt.

– Az élet olyan rövid, – Andrea kezdte a palavert. – Minden percét ki kell használni.

– Férjével vagy a férje nélkül? – Tamás ravasz oldallpillantást vetett a nőre.

– Oh, a férjem. – Andrea nagyot fújt reménytelenül. – Azt hiszi, hogy pénzzel vissza tud vásárolni. Szánalmas egy bolond. Nem hajlandó elfogadni, hogy én is megkeresem a saját pénzemet és, hogy rá sem tudok nézni, azután, amiket csinált azzal a kis fiatal lotyóval.

– Fiatalabb, mint maga? – Tamás vigyorgott.

– Sokkal, – Andrea legyintett fáradtan. – A vén pervers szerelembe esett egy naposcsibével, és a csibe órájával számlázik.

– Maga, hogyan keresi a pénzét? – Tamás kérdezte, a vén gyerekmolesztáló kalandjai nyilvánvalóan nem érdekelték.

– Számos cég és vállalkozás van a tulajdonomban. – Andrea elmélyülten vizsgálgatta Tamás arcát. – Az egyik jövedelmezőbb, mint a másik.

– Például?

– Például természetes füvekből készített vitaminokat és testosteronszerű produktumokat árulok. Tucatnyi elosztó dolgozik direktbe nekem, és a kezdeti vételáron felül a forgalom hasznának jelentős százalékát is visszairányítják hozzám.

– Piramis játéknak hangzik. – Tamás mosolygott, ahogy az alkohol lassan befolyásolni kezdte agytekervényeit és ítélőképességét.

– Piramis! – Andrea durcásan hátravetette fejét, haja szanaszéjjel repült és megigazította napszemüvegét. – Sokan állítják ezt a blödséget, de nem piramis. Egy millió euróm van sikereimet és legitimációmat alátámasztani.

Kijelentve ezt, meglehetősen hangosan és kihívóan, Andrea mutatóját a pincér felé billegtette és parancsoló hangon kiáltott. – Egy palackkal a legjobb Dom Pérignon francia pezsgőjéből, de legyen rendesen behűtve, különben visszaküldöm.

– Igenis, madame, – a pincér, mint egy tarisznyarak tántorgott hátrafele és meglepetten dadogta, – hozhatok valami étvágycsinálót a pezsgő előtt?

– Egy tál osztrigát, – Andrea felelte habozás nélkül és Tamásra meredt. – Javaslom, hogy maga is rendelje ugyanazt. Kitűnő potenciaerősítő, de gondolom, magának nincs szüksége rá, maga olyan fiatal. A férjem hordószámra zabálta minden eredmény nélkül. Ah, hogy mennyire utálok a vén gazembert.

– Nem szeretem a tengeri herkentyűket. – Tamás felelte. – Különösképpen utálok az osztrigát. Hozzon nekem valami könnyűt, egy tál zöldségleveset és főtt tésztát paradicsomszósszal és alacsony zsírtartalmú reszelt sajttal.

– Oh, szegény drágaságom. – Andrea ékszerekkel kirakott finom kezét Tamáséra tette. – Ki etetett téged idáig? – folytatta tegeződve. – Rettenetesen sok behozni valónk van. Nem szeretnél inkább egy hamburgert, zsírba sült burgonyával? Elvégre Amerikai vagy. Vagy nem?

– Semmi hamburger. – Tamás felelte. – Barátnőmmel együtt szinte vegetáriánusok vagyunk. Sok húst nem eszünk, főleg nem marhahúst.

– Ah, ez a te híres barátnőd. – Andrea sóhajtott gúnyosan. – Mondj valamit róla. Még nem találkoztunk és szörnyen kíváncsi vagyok.

– A barátnőm éppen hozzám illő.

– Együtt alusztok? – Andrea szúrós szemekkel nézte Tamást.

– Nem hiszem, hogy valami közöd lenne hozzá. – Tamás összehúzta a szemeit.

– Tehát nem alusztok együtt. – Andrea rosszállóan rázta a fejét. – Mindjárt gondoltam.

– Izabella csak tizenkilenc éves, és megegyeztünk, hogy várunk, amíg összeházasodunk, ami még egy pár év is lehet.

– Tizenkilenc éves koromban már terhes voltam ikreimmel. – Andrea megvető grimaszt vágott. – Tizenhat éves korban egy nő már bármire kész, ha tudod, hogy mire gondolok.

– Értem. – Tamás mosolygott és poharát flörtös asztaltársára emelte és maradék Jägermeister italát leöntötte a torkán.

Időközben a pincér kihozta az osztrigát és a levest és Andrea törögetni kezdte a kagylókat és Tamás felszűrölte első kanál pirospaprika dúsította aranyló levest.

Megértő csendben ettek egy darabig és a végén, amikor Tamás lenyelte az utolsó kanál levest is és Andrea kiszívta az utolsó kagylót is fekete burkából, Andrea intett a pincérnek.

– Hozhatja a buborékosat, kérem, – mondta és a pincér olyan gyorsan ugrott, ahogy köszvény gyötörte öreg ízületei engedték, és öntött mind a kettőjüknek.

– Igyál, – Andrea szexi oldalpillantást vetett Tamásra. – Hamarosan fincsi dolgokban lesz részed.

– Valóban? – Tamás vastagot csuklott kaptos hangon.

– Béreljük itt egy szobát? – Andrea kérdezte. – Van nekik bőven kiadó.

– Hmm. – Tamás motyogta.

Andrea bólintott, majd a pincér felé fordult. – Lenne olyan bűbájos, – mondta a frakkba öltözött öregembernek. – Szerezzenek nekünk egy szobát panoráma kilátással valamelyik felső emeleten és hozza ide a kulcsot.

–

Andrea becsúsztatta a mágneses kártyát az ajtókilincs résébe, és ahogy a zöld fény villogott, benyomta az ajtót.

Bent egyenesen a panoráma ablakhoz ment és félrehúzta a függönyt.

– Micsoda kilátás, – mondta, ahogy a magasan álló nap sugarai ragyogva özönlöttek be a szobába. – Száz kilométerre nincs senki, aki belátna ide.

– A kilátásért jöttünk ide? – Tamás vakargatta a fejét és sóvárogva nézte a nőt.

– Voltál valaha nővel? – Andrea állta a farkasszemet.

– Sokkal. – Tamás hazudott.

– Akkor tudod, hogy mit kell csinálnod. – Andrea közelebb lépett a fiatalemberhez és veresre festett érzéki szája egy milliméterre lebegett Tamás szája előtt.

Tamás megragadta Andrea fenekét és lenyomta az ágyra. A nő húsa rugalmasnak érződött, és ugyanakkor puhának, és ahogy ruhája felcsúszott a derekára lábai engedelmesen széjjeltárultak.

–

Egy órával később, miután Tamás kétszer is bebizonyította férfias vitézségét, Andrea felült, megigazította összekuszált haját és térdeit az álla alá húzta.

– Ez csodálatos volt, – mondta, – gyakrabban kellene, hogy csináljuk.

– Mit szólna a férjed és az én menyasszonyom? – Tamás meredten csodálta Andrea felségesen szépséges mezítelen combjait és késznek látszott egy harmadik rundóra.

– Különvált férjem egy impotens eunuch, és mindig is az volt. – Andrea mondta és gyengéden ingatta a fejét. – A te menyasszonyod pedig be kellene, hogy álljon a Szent Szűz apácázárdába.

– Mennem kell. – Tamás felelte és kezdte összeszedni ruháit. – Három órakor igazgatói ülés van.

– Mi lesz a lakbérrel? – Andrea ravasz szögből szemlélgette Tamást.

– Mi lenne vele? – Tamás kérdezte.

– Mivelhogy együtt járunk, – Andrea mondta lassan. – Igazságos lenne, ha nem szednéd többet.

– Rendben. – Tamás felelte. – A lakbér nem fontos, csak ne mondd el senkinek kapcsolatunkat, főleg ne Izabellának.

– Még nem volt szerencsém találkozni vele, és nem is szeretnék. – Andrea nevetett. – Hallgatni arany és a beszéd veszélyes, ahogy a régi közmondás mondja, ha nincs ellenedre, hogy ezt megemlítem.

Nyolcadik Fejezet

Első évének vége felé a Budapesti Gazdasági Főiskola Számviteli és Könyvelési tagozatán, Izabellának hat nehéz szemeszter vizsgát kellett letennie a négyhetes vizsgaidőszak ideje alatt.

Mind a hatot kiváló eredménnyel tette le és jutalmul elnyerte, hogy a kötelező nyári gyakorlatot a Fővárosi Számvevő Hivatal rangos irodájában végezze el a Városház utcában, közel a Kossuth térhez.

Főnöke, Varga úr, egy testes és kopaszodó ember szögletes fejjel és semmitmondó arccal egy jókora asztalhoz vezette Izabellát, ami rogyásig volt rakva dossziékkal, irathalmazokkal és összevissza hányt dokumentumokkal, amit itt-ott váltakozó nagyságú gemkapcsok és csipeszek tartottak össze.

– Elintézetlen hátralékaink. – Varga úr magyarázta. – Amit a rendszerváltozásnál beörököltünk. Valójában nem várjuk el magától, hogy könnyen elérhető rendszerbe szortírozza, de felettébb hasznos lenne, ha valamiféle rendszerbe rakná őket, lecédulázná és rövid leírással ellátott címkéket csatolna hozzájuk. Ha készen van néhányval, sorban berakhatja őket a szomszéd szobában lévő irattartó fémszekrényekbe.

– Valakinek a felügyelete alatt fogok dolgozni? – Izabella a férfire nézett. – Nem azért vagyok itt, hogy elméleti tudásomat elmélyítsem munkahelyi gyakorlattal?

– Éppen ellenkezőleg, Izabella kisasszony. – Varga úr szemlélte végtelenül kedves, bár kissé butácska kifejezéssel kövérkés arcán. – Ez a maga legjobb esélye, hogy tudását alkalmazza a gyakorlati világ szükségleteire. Senkit nem tudok pillanatnyilag nélkülözni. És mind amellet, ezek még régi iskolából valók, és csak akadályoznák a maga innovatív metódusait.

– Rendben, – Izabella sóhajtott. – Meglátom, hogy mire tudok menni, de csak erre a nyárra vagyok itt, és ne várjanak tőlem túl sokat.

– Nem várunk, – a főnökúr válaszolta nagylelkű hangon és hozzátette. – És sok szerencsét tevékenységéhez. Én itt vagyok a sarokirodában, ha valami kérdése akad, de ne zavarjon feleslegesen, hacsak abszolúte nem szükséges.

Miután Varga úr elment és saját találékonyságára hagyta Izabellát, a leány leült, és az első halmaz iratot maga elé húzta. – Legalább lenne egy írótüböm, – sóhajtotta, – és önragasztó címkém, talán egy komputerem címkéző software programmal és egy nyomtatóval.

A reggel javarészt a fent említett szükségességek utáni kutatással töltötte. Egy kedves és öreg raktáros bácsi megígérte, hogy beszerez neki mindent, amire igénylést ír alá.

Később, ahogy elérkezett az ebédidő, Izabella asztalánál maradt és kibontotta szendvicsét, amit otthonról hozott magával. Eddig fél tucat fájlon rágta át magát és röviden leírta tartalmukat egy darab sárga füzetlapra, hogy majd később, ahogy komputere lesz, legépeli.

Beleharapott sajtos sonkaszendvics csodájába és belelapozott egy vastag fájlba, Dorottya utca 18 cím alatt és kezdte válogatni az öt centi vastag levelezést, amit a dosszié tetején talált. Eredetileg egy nyolcemeletes lakóépület, a patinás alkotmány üresen állt 1989 óta, a változás éve óta, és az V-ik kerületi önkormányzat irodaépületté tervezte átalakítani. Azonban a város kifutott a pénzből és az épület üresen maradt, bár számos alkalommal is gazdát cserélt. A tulajdonosok kivétel nélkül titokzatos offshore cégek voltak, némelyek Luxemburgban beregisztrálva, egy a Seychelles szigeteken Madagaszkártól északra, mások Ciprus szigetén, és megint mások valamiféle sziklákon Franciaország és Anglia között.

Egyetlen tulajdonos sem szándékozott bármit is csinálni az épülettel, ami Budapest egyik legjobb helyén állt, a belvárosi turista negyed közepén. Ez világosan érthető volt, mert egyetlen tulajdonos sem létezett hús és vér valóságban. Kitalált entitások, akik a sötétben való rejtőzködést választották, és tonnaszámba keresték pénzüket ingatlanvásárlással, eladással, újra vétellel, cserekereskedelemmel, vagyis üzérkedéssel.

Jelen időkben az Ötödik Kerületi Tanács elsőbbségi tulajdonjogot gyakorolt az ingatlan felett, elmaradt adók címén elkobozta és várta, hogy egy vásárló-beruházó bukkanjon elő valahonnan és egy valóságos adófizető létesítményt csináljon belőle.

Izabella annyira elmerült az akták tanulmányozásában, hogy nem vette észre a délután múlását és, hogy este ötkor mindenki hazament. Hat óra fele megjelent egy takarítónő, és porszívóját hatalmas robajjal ledobta közvetlen Izabella mellé.

– Kisasszony, – mondta. – Itt az ideje, hogy hazamenjen. Városi munkahelyen senki sem túlórázik.

–

Este, mialatt Tamás szótlanul dagadozott a csendes vidámságtól, Izabella következő lépéséről gondolkodott. Valami furcsa megy végbe a fiatalember háza táján, Izabella érezte. Valami megfoghatatlan boldogság lebeg körülötte, és képtelen volt elképzelni, hogy mi. Izabella tudta, hogy ő aranybányára bukkant, és óriási ötlete támadt, de megbízhat-e ebben a legényben? Megbízhat-e valaha valaki is a gazdagokban?

Ez már a második nyaruk kezdete volt az óhazában. A meleg idő végett, vagy kifogásként használva, rövid selyemruhát vett fel, ami vállait szabadon hagyta, és ahogy karjait felemelte, hogy haját megigazítsa, étvágygerjesztően simára borotvált hónalja és kecses kulcsontjai előbukkantak, és alabástrom almái emelkedtek és süllyedtek, ahogy lélegzett, és ahogy első kérdését Tamásnak szegezte.

– Hogyan telt a napod, Tamáskám?

– Mint a többi, – a fiatalember motyogta. – Miért?

– Voltál ebédelni valami étteremben? – Izabella kérdezte rutinból, egyelőre semmit sem gyanítva.

Tamás felnézett. Miért kérdez ilyen furcsa kérdést, és miért pont ma, amikor olyan nagyszerű kalandja volt egy csodálatosan szexi nővel? Ne ess pánikba, gondolta. Lehetetlen, hogy tudjon róla, hogy merre volt. Különben is, nincsenek összeesküdve.

– Business ebéden voltam, – Tamás felelt és egy tétova pillanatra megállt. Megmondja, hogy fent volt a várban a Hilton szálló teraszán? Egy helyen, amit könnyen le lehet ellenőrizni, és leleplezné magát? – Egy feltalálóval, – folytatta, – aki állítja, hogy jó ötletei vannak a szintetikus intelligencia területén. Semmi hasznos nem jött ki belőle, ha akarod tudni. Az illető csak könyöradományok után kutatott és nem prezentált semmi lényegyet.

– Rendben, – Izabella nyugodtan nézte Tamást. – Nem kérdezted meg, hogy az én napom, hogyan ment?

– Hogyan ment? – Tamás kérdezte, kézzelfogható megkönnyebbüléssel a hangjában.

– Amint tudod. – Izabella összefonta gyönyörű karjait és rátámaszkodott az asztalra. – Ez volt az első napom nyári munkahelyemen, és egy vagonra való papírmunkával gyakorlatilag bezártak egy porfészekbe.

– Sajnálom hallani. – Tamás simogatta az állát, és szemei kerültk Izabella szemeit, mintha nem mert volna a leányra nézni.

– Tamás, – Izabella kérdezte puha, rábeszélő hangon. – Hogyan van, hogy még egyetlen cégedben sem tettél meg partnernek és még egyetlen birtoklevélen vagy értékpapíron sincs rajta a nevem, amiket idáig vettél? Mi hasznom lesz ebből a kirándulásból az ingyen egyetemi iskoláztatáson kívül?

– Legtöbben a saját nevemet sem használom. – Tamás felkapta a fejét, nyilvánvalóan meglepetten Izabella vártalan üzleti kérdéseitől és vádaskodó hanghordozásától.

– Tamás. – Izabella ismételte. – Szeretnék alapítani egy ingatlankezelő céget, veled együtt közösben. Ötven százalékos egyenlő partner akarok lenni veled, és akármilyen nevet adhatsz neki, és a föld bármelyik részén bejegyezheted, de a végén csak te kell, hogy légy meg én.

– Miért akarnád ezt? – Tamás meredten bámulta a leányt. – Nem bízol bennem, hogy mindent megadok neked, amit szemed-szád megkíván?

– Kitűnő ötletem van temérdek pénz csinálására. – Izabella válaszolta csendesen. – Annyira jó, hogy nagyon nagy kísértésbe esnél, hogy kizárj belőle, amikor sikeresek vagyunk, és ügyvédi védelemre van szükségem.

– Mint egy házassági elő-egyezmény, házasság nélkül. – Tamás nevetett rekedt, mély hangon.

– Olyasmi. – Izabella mosolygott.

– Mi lenne az ötlet? – Tamás kérdezte.

– Nem mondom meg neked. – Izabella hátranyomta székét és szemei, mint két éles fúró vájódtak a fiatalember szemébe. – Amíg be nem jegyeztetjük közös cégünket és apád nem folyósít hatmillió dollár értékű működési alapot.

– Hatmillió dollár? – Tamásnak elállt a lélegzete. – Miből gondolod, hogy ekkora nagyságú kölcsönt adna nekünk?

– Nekem nem adna semmit. – Izabella válaszolta kissé sértődött hangon, és ahogy előrehajolt keblei előrelebbentek és Tamás szeme megakadt rajtuk. – A hatmillióval csak a cég egynegyedét veszi meg, és ennek megfelelően a haszon huszonöt százalékát kapja, miután kezdjük beszedni a jövedelmet. Semmiféle jótékonykodásról nincs itt szó, és nem is várok semmiféle adakozást. Okos vagyok és van egy jó ötletem, és csak ez az, ami számít.

– Ha tudnám, hogy miről van szó, rá tudnék venni másokat is, hogy fektessenek be ötletedbe, és saját tőkémből is jelentősen hozzá tudnék járulni.

– Egyszer alapítsuk meg a céget és utána törődünk a többivel.

– Hogyan akarod nevezni. A név nagyon fontos. – Tamás felelte, a pénzcsinálás lehetősége nyilvánvalóan felcsigázván érdeklődését.

– Arizona Beruházások KFT – a leány felelte, látszólagosan előre elkészülve a válasszal. – Az alapító okmányok szerint kettőnknek mindig 51 százalékos vagy több részesedésünk lesz. Egyikünk sem szoríthatja ki a másikat, hacsak nem szüntetjük meg a céget és lerendezzük az összes vagyont és az összes adóságokat. Korporációk is emberek. Arizona KFT is érinthetetlen entitás. Valahol a Cayman szigeteken vagy Arubában fogjuk bejegyeztetni. Minél messzebb, annál jobb. Akárhány részvényt adunk el, azonos összeget fogunk maguknak is adni és az Arizona KFT kincstárába átutaltatni.

– Ez nyilvánvaló csalás, – Tamás nevetett, – és kezd tetszeni nekem. Valóban kapitális ötlet, csak egy kicsiny hibája van. Senki nem fog belefektetni.

– Amíg meg nem mondom, hogy mibe fektetnek bele. – Izabella kinyújtotta a kezét és felfriciskázta Tamás állát. – Még mindig nem bízol bennem. Vagy igen?

– Én bízom, – Tamás elnyomta a leány kezét. – Kérdés az, hogy lesz e még valaki más is.

– Mi a helyzet azzal a nővel, aki a padlásterben bérel a műtermet? Mi is a neve? Állítólag egész közép Európa leggazdagabb nője.

– A neve Andrea, – Tamás elveresedett, mint egy frissen forrázott cékla, – és megkérdezem tőle, amint tudom vállalkozásunk mivoltát.

– Ezzel még várjunk. – Izabella gyanakodva méregette Tamást. – Egyszer hozzuk létre az Arizonát, jegyeztessük be alaptörvényeit, és majd akkor kezdhethetünk befektetők után érdeklődni. Addig szemmel tartjuk ezt az Andreát, és fizettetjük vele a bérleti díjat.

–

Egy héttel később Arizona Beruházások KFT megszületett és tulajdonosai, Izabella és Tamás bejegyeztették a kicsiny alpesi hercegségben, Lichtensteinben.

– Mi a következő lépés? – Tamás kérdezte vacsoránál, miután észrevételezte Izabella boldog mosolyát és kicsattanóan jó hangulatát.

– Megveszünk egy hétemeletes épületet Budapest belvárosában. – Izabella felelte repeső mosollyal az arcán. – Az Ötödik Kerületi Önkormányzat hatmillió dollárt kér érte, de én lehozom az árat négymillióra. Ez az én hozzájárulásom a cég alapvagyonához. Neked kell megszerezned a második kétmilliót, ami egyenlő partnerekké tesz minket a cégnél, és kétharmados többséget biztosít kettőnknek. A harmadik kétmilliót ajánlhatjuk kiválasztott befektetőknek, mint Ernő vagy Andrea, feltéve, ha a nő tényleg annyira gazdag, ahogy állítja, és nem hazudik.

– Zseniális. – Tamás bólintott. – Végtelenül büszke vagyok rád. Mit kezdünk az épülettel?

– Ha eljön az ideje, megmondom. – Izabella bűbajos mosolya lassan komoly üzletasszony arccá változott. – Nem mintha nem bíznék benned, és az én érdekeimet kiválóan védelmezi cégünk alaptörvénye, de minél kevesebben tudnak ötletemről, annál jobb. Sokkal könnyebbé teszik, hogy eredményesen alkudozzak az Önkormányzattal. Remélem, hogy megértesz.

– Persze, hogy megértem. – Tamás bólintott. – Nagyon sok dolgot megértetek és össze is hozom az alaptőkéket, ahogy és amint kegyed kinyilvánítja titkait.

– Hamarosan, – halovány mosoly bukkant elő Izabella szája sarkából, ahogy elmélyülten nézegette divatosra reszelt veres körmeit. – Ami azt a nőt illeti, – itt a tetőtér felé mutatott, – engedd meg, hogy tanácsot adjak neked, drága barátom. Kettőzött óvatossággal viseltetnék iránta, ha helyedben volnék. Az a nő egy svindli művész és kincskereső kisködmön. Gondolod, hogy véletlen, hogy még egyetlen klienst sem hozott gyermekfotó stúdiójába? Állandóan hívogató szemekkel kacsint rád, mintha bármikor hajlandó lenne táncba menni veled. Tamás, én ismerem a nőt.

– És én nem? – Tamás közbevágott.

– Lehet, nem tudom. – Izabella válaszolta kitérően, – de ha megengeded, hogy javasoljam, mint üzlettársad, tedd a nőt próbára.

– Próbára? – Tamás tágra nyitotta szemeit.

– Igen. – A leány átnyúlt az asztal felett és megigazította Tamás gallérját, mintha nagyon melege kezdene lenni a fiúnak. – Mondd meg, hogy sürgősen készpénz fúzióra van szükséged, különben a Svájci Bank perel és mindened elárverezi, ha nem fizetsz.

– Rendben, – Tamás sóhajtott. – Legyen, ahogy te akarod. Megpróbáljuk kiugrasztani a nyulat a bokorból.

–

Néhány nappal később, ahogy alkalom kínálkozott, Izabella közelebb sodródott az Ötödik Kerületi Önkormányzat nagyra becsült aligazgatójához, Gerlach Gábor úrhoz, a városi ingatlanok főfelelőiséhez.

Ötvenes éveinek közepét taposva Gerlach úr boldogan élte áldásokkal teljes házasesetét, bár a legutóbbi tizenöt év alatt nem hált egy ágyban házsártos feleségével, Gertrúddal, ami hiányosság erősen sebezhetővé tette a hozzá beosztott fiatal nőkkel való viszonya tekintetében.

– Milyen nagyszerű dolog egy ilyen helyen dolgozni. – Izabella kezdte az ismerkedést, mint egy sakkjátékos, aki rögtön a kezdetben két kockával előre a tábla legközepére mozdítja gyalogját.

– Ah, – Gábor lefelé pislogva szemlélte a fiatal nőt, mert majdnem egy fejjel magasabb volt nála. – Maga az egyik nyári gyakorlatos. Nem? Mi a neve?

– Izabella, – a leány bólintott és arca a rózsaszín valamilyen csábosan mélységes árnyalatára pirult. – És valóban, nyári gyakornok vagyok.

– Gábor, – az aligazgató nyújtotta a kezét. – Örvendek, hogy megismerhettem.

– Én is örvendek. – Izabella arca egy fokkal veresebbre pirult.

– Idefigyeljen, – a férfi mondta. – Felettébb nem szokásos, hogy valami ilyesmi javasoljak, és tulajdonképpen a munkahelyi illem szabályai ellen is van, de lenne ideje velem ebédelni?

– Nem mondom el senkinek. – Izabella mosolygott, futóját előrehozva és egész szárnyoldalát nyitva hagyva. – Mondja meg, hogy hol és észrevétlenül kisurranok.

Egy órával később Izabella és Gábor a Deák téri bájos Huszita Sörkert eldugott szeparéjában ültek.

– Honnan való? – Gábor kérdezte Izabellát mialatt pattintott a pincérnek, és tekintélyét demonstrálva gyere csak ide módon billegtette ujjait felé.

– New Yorkban Cityben születtem. – Izabella felelte szerény mosollyal az arcán. – De a szüleim magyarok voltak.

– És ide küldték tanulmányait végezni. – Gábor elégedetten vette tudomásul a lány mosolyát és hozzátette. – Valóban dicséretes. Mit szeretne, a szafaládé savanyú káposztával isteni és valódi Pilseni sörük van.

– Egy tányér zöldsaláta és egy pohár jeges tea. – Izabella felelte, – nem eszek húst, néha ittott egy kis halat, és antialkoholista vagyok.

– Remélem nincs ellenére, ha a szafaládét rendelem. – Gábor beharapta az ajkát. – Ízletes ételek fogyasztása a néhány öröm, ami még megmaradt életemben.

– Miért mondja ezt? – Izabella tágra nyitotta szép szemeit.

– A feleségem, – Gábor kezdte és lemondóan legyintve kezével színésziesen hosszú szünetet tartott és szomorú hangon hozzátette. – Tisztára egy klinikai eset.

– Sajnálom, ha így van. – Izabella bólintott, és ahogy combjait összeszorította nagylábujja véletlenül hozzáért Gábor alsó sípcsontján sűrűsödő libabőrökhöz.

– Ne beszéljünk róla. – Gábor meg sem merte mozdítani sípcsontját és kissé remegő hangon kérdezte. – Az édesapja gazdag és befolyásos ember?

– Nincs édesapám. – Izabella arca a legbánatosabb szomorúság mély árnyalatába szürkült. – Operálhatatlan agydaganatban halt meg a műtőasztalon, amikor én csak négy éves voltam. Alig emlékszem rá, és az óta, ha megbocsát, hogy ilyet mondok, rögeszmésen kedvelem az idősebb, édesapa kinézetű férfiakat.

– Valóban? – a férfi felelte, rettenetesen felajzva és felbátorodva, férfias életereje többszörösére növekedve. – Akkor ki finanszírozza a maga iskoláztatását?

– Nincs cukros bácsim. – Izabella incselkedő mosolyt vetett a férfi felé. – Ha arra szándékozik utalni.

– Akkor ki? – Gábor szinte felfalta szemeivel Izabellát.

– Feles partner vagyok egy vagyongazdálkodó cégnél, akik főleg ingatlanokkal foglalkoznak és remekül haladunk a kommunizmus utáni gazdasági élet körülményei között.

– Ah, – Gábor megdöbbenetnek látszott, és zavarában sietve leöntötte söröskorsójának tartalmát a torkán.

– Aktuálisan, – Izabella folytatta, lezseren elhanyagolva a magyar nyelvtan szabályait. – Találtam egy épületet az önkormányzat tulajdonában, ami érdekelne minket. Dorottya utca 18. Ismerős a helyel?

– Természetesen a férfi bólintott, egy töredék másodpercre kijózanodva. – Hatmillió dollárt kérünk érte és csak nyálkás mocsárlakó kiárúsítás-vadász csúszómászó puhányok licitálnak rajta.

– Kicsit sokat kérnek érte. – Izabella egyik szemét keskenyre húzta és a másikat tágra nyitotta, és borzasztóan vicces grimaszt erőltetett csinos kis arcára. – Ennyit be kell, hogy ismerjen.

– Talán sokat, – Gábor jókora darabot vágott le szafaládéjából és óvatosan a fogai közé tette, hogy talán kissé csorba fogait ne lehessen látni. – De az egy osztályon felüli cím és nincs okunk sietni eladásával. A privatizáció viharos évei mögöttünk vannak és megtanultuk, hogyan kezeljük a kapitalista üzérkedő csatornaszemetet.

– Mennyire virágos? – a leány mosolygott.

– Mi virágos. – Gábor bámult értetlenül.

– A nyelvezete, édesem. – Izabella kacagott és kezét a férfi kezére tette. – Végtelenül gyenge oldalam a választékosan beszélő tekintélyes férfi, aki fényeskedő hasonlatokkal szórakoztat.

– Ah, – Gábor kidüllesztette a mellkasát és behúzta a gyomrát. – Szeretem az irodalmat és sokat olvasok.

– Én is, – a leány tovább mosolygott. – Lenne oly kedves és tudatná velem, amikor az ingatlanértékek emelkedő kulminálása váratlanul hátramenetbe kapcsol és a fent említett építmény előnyösebben lesz értékelve egy effektívebb árverés és jobban frekvenciált ajánlatok okából?

– Végtelenül szeretném ezt magával komplikáltan messzemenőbb részletekben megbeszélni. – Gábor felelte és másik kezét Izabellára téve csapdába ejtette a finom kis kacsót és simogatni kezdte.

– Borzasztóan kedvemre lenne. – Izabella bólintott, és mint valami pokolbéli máglyatűz, ördögi vágy lobbant fel szeme feketeselymes hártája mögött és csábító táncba kezdett.

– Nyaralóm van a Balatonon teljesen megrakott borospincével, már úgy értem, hogy pazarul kiállított könyvtárral. – Gábor felelte és a suttogó szótagok lágyan ömlöttek elő ajkai közül és a szemei, mint két kutató fénykéve keresték a leány sebezhető oldalát és felmérték hajlandóságának határait.

– Nem tudom. – Izabella lesütötte a szemét és elpirult, de nem vette el a kezét. – Mit szólna a felesége, ha megtudná, hogy mi kettesben hétvégét töltöttünk ott és költőkről és klasszikus művészetről beszélgettünk?

– Párizsba vagy Londonba, talán Athénba kellett repülnöm üzleti ügyben, mondanám neki és megértené, hogy nem vihetem magammal. De mi lenne a maga esete? Kellene valami féltékeny boyfriend vagy akadémikus vőlegény miatt aggódnom?

Izabella lemondóan csóválta a fejét és végtelen szomorúság árnyékolta be hangját. – Nincs semmi oka, hogy aggódjon, bár hivatalosan vőlegényem van, de jelenleg sajnálatosan indiszponált egy férjezett tramlival, és nem tud az orránál tovább látni, már úgy értem, hogy a nő orránál.

– Akkor megegyeztünk. – Gábor kissé előrehajolt és könnyedén szájon csókolta a leányt. – Pénteken délután a lakásánál felveszem. Ma még csak szerda és temérdek időnk van előkészülni.

– Andrassy 124, egyes számú ajtó. – Izabella felelte és ajkait kissé széjjelnyitva elfogadta a csókot. – Jöjjön négy óra fele és várni fogom. Ne késsen, mert a vőlegényem ötfele könnyen hazajöhet, és túl sokat kellene magyarázkodnunk.

– Valamit kellene mondania neki, – Gábor lebegtette szempilláit. – Egész hét végén nem lesz otthon.

– Valamit majd kigondolok. – Izabella mosolygott. – Ez az Athéni mese elég kézenfekvőnek hangzik. Még soha nem láttam az Akropoliszt, és azt mondják, hogy érdekesebb, mint a Colosseum Rómában vagy bármi art galéria Párizsban, amiket szintén meg szeretnék majd adandó alkalmakkor látogatni. Felszabadult és független nő vagyok, és oda megyek, ahova akarok.

Kilencedik Fejezet

A szépséges Balaton tó északi partján Paloznak falu vonzóereje kedves nyugalmában, bájában és a helybeliek barátságosságában rejlik. Archeológiai ásatások kimutatták, hogy a helyiség közel hatezer év óta lakott. A cézárok alatt római villa rusticum volt és Krisztus utáni 960 óta, a veszprémi kolostor bejegyzése szerint, magyar falu.

A közelmúlt éveiben, számos tehetős Budapesti egyén költözött ide és az ókori borospincéket modern épületekké restaurálták vagy újakat építettek, gondosan megőrizve a falu hagyományait és építészeti stílusát.

Jelentős készpénzbe botolva, talán egy szerencsés megvesztegetés végett a privatizáció folyamán, Gerlach Gábor megvásárolta és helyrehozta Paloznak egyik legszebb épületét. Ez volt a nyaraló, ahova elhozta Izabellát BMW 525i német csoda kocsiján, és büszkén nézte, ahogy a leány kikászálódik a járgányból, és szemei kerekre nyílnak a csodálattól, és állacskája szinte leesik az automobil padlójára.

– Mily csodálatos villa. – Izabella suttogetta és a ház valóban csodálatos volt. Egy automatikusan nyíló kovácsoltvas ajtó engedte be kocsijukat a kétoldalt krémszínű terméskövekből kirakott falakkal védett sóderes beállóra és a márvány lépcsőkhöz, ami a házhoz vezetett. A veres cserepekkal borított tető alatt állt egy terjedelmes portico, faragott mészkö oszlopokra támaszkodva, és végül leomló csipketömegszerű kőteraszok sorozata utána a színezett-üveg és bronz dombormű faragásokkal ékesített bejárati ajtót lehetett látni.

– Utólagos engedélyével, – Gábor magyarázta, ahogy végigvezette Izabellát a házban, és miután kiléptek a hátsó teraszra. – Kétszemélyes vacsorát rendeltem a Sáfránykert étteremből, ami a legényencebb kritikusok szerint is, egy helybeli étkezési világcsoda. Engedje meg, hogy rövid túrára vigyem a ház körül, beleértve telisre-tele rakott ezer esztendő borospincémet. Bármilyen palackot kiválaszthat, de én a helybeli rizlinget javaslom, a leglégiesebbet és a legédesebbet, ami talán a legfelségesebben fog menni a paprikás borjúpörkölttel, amit ma este fogyasztani fogunk.

– Egészen mostanáig, – Izabella mosolygott szégyenlősen és végtelenül lenyűgözve. – Büszkén tartottam magam vegetáriánusnak, de ma estére kivételt teszek, és kibontom a hajam.

– Kibontja a haját? – Gábor bámult a leányra értetlenül. – Hogyan érti ezt?

– Amerikai kifejezés. – Izabella felpöccintette a férfi leesett állát. – Annyit jelent, hogy lazítani fogok.

–

Egy órányi idővel később, miután valami kényelmesebb és könnyebb öltözkébe bújtak, mivel az éjszaka forró volt és párával teli, Gábor és Izabella ábrándosan vacsoráztak a hátsó teraszon, és elmerengve csodálták a széles ezüsthidat, ami a késő augusztusi holdtölte tündérieren csillámló fényében keresztülívelte a hosszan elnyúló tó csillámlóan sziporkázó vizét.

– Ezt mind a saját erőmből hoztam össze. – Gábor kezdte és szélesre tárta karjait, mintha valóban ő teremtette volna világegyetemet.

– Ezernyi mások munkája és segítségével mi mind csupaszon és éhezve tengődnénk. – Izabella felelte rátartian és mélyen szántó fontolgatások után.

– Érdekes ezt hallani egy globálkapitalista amerikai szájából, a világ egyetlen szuperhatalmának és az önelégült kivételesség vezető nemzetének állampolgárától.

– Nem vagyunk tökéletesek, – Izabella bólintott mosolyogva. – Provinciális önzés és profithajzász megrontotta erkölcsi értékeinket, de még mindig megvan bennünk a szuper célobjektum, ami az egész emberiség jövőbeli jólétét szándékozik szolgálni, és mi nem szégyelljük a történelmünket. Mi mindig egy csendes forradalom állandósult állapotában léteztünk, egyenesen haladva előre és igazodva a mindenkori körülményekhez a koncentrációs táborok nélkül a tömegsírok árkaiba leöntött oltott mész nélkül. A világnak nincs oka félnie tőlünk.

– Én inkább úgy látom. – Gábor vitatkozott, – legalább is európai szempontból nézve, hogy Amerika uralni akarja a világot, és félelmetes nagyságú és legmagasabb technikájú hadsereget tart, hogy mega korporációinak érdekeit világszerte védelmezze. Igenis, hogy rettegnünk kell az amerikai gazdasági érdek terjeszkedését, amit legyőzhetetlen légierjük és a világ összes óceánjára kiterjedő nukleáris tengeralattjáró flottájuk támogat. Maga elfelejti a foszforbombákat, a milliósámmra elégetett polgári lakosságot, amit maguk járulékos kárnak neveznek, és a Japánra dobott atombombákat. A világ egyetlen nemzete sem használt még atombombát, csak az amerikai.

– Igaz, – Izabella bólintott, – ha háborúra kényszerítenek minket, szeretünk nyerni.

– Mi van a demokrácia exportjának hamis elméletével, a világ részeibe, ahol fogalmuk sincs a demokráciáról, és a lakosságnak semmi óhaja nincs, hogy demokratikus államban éljen? – Gábor kérdezte éles hangon.

– Tökéletes találat. – Izabella összehúzta a szemét. – Állítása ismételten helytálló. Az egyenlőség elmélete szégyenteljesen hiteltelenné lett az iraki háborúban és a megakorporációs hatalom valóban veszélyes a szociális jólétre és a javak tisztességes elosztására és a gazdasági körülmények növelésére bárhol a világon. Ennek ellenére, hogy megakadályozzuk a további fegyveres összetűzéseket, még mindig ki kell fejlesztenünk valamiféle liberális demokráciát, ami válaszolni tud a vallásos fanatikusok fenyegetéseire, és megakadályozza a neofasizmus ismételt előbukkanását, és a kommunizmus újrászületését, még akkor is, ha ez jelenleg csak rémálomnak tűnik. Saját országunk múltjának folyamán, mi is a munkások és a farmerek nemzete voltunk, akiknek lehetett magántulajdona, és minden egyes állampolgárunknak megvolt a lehetősége, hogy sikeres legyen. Soha nem volt önkényes és diktatórikus, és mesterségesen létrehozott kormányunk, ami kényére-kedvére öldökölhette saját állampolgárait. Sajnálatosan ennek az alulról való felfejlődésnek nemes koncepciója az utóbbi években pusztán mítosszá halványult, és leplezett igazságtalanságai a mi jelenlegi szociális rendszerünkben, csak néhány keveseknek kedvez, akik a többiek rovására igazságtalanul gyarapodnak és élőködnek. Amerikában nem volt nincstelen és jogfosztott jobbágy osztály, mint az összes európai grand monarchiában. Egészen mostanáig, amikor a munkanélküliek és az elveszettek sorai annyira felduzzadtak és aránytalanul nagyra növekedtek, ami nagyvárosi szegénynegyed óriásgettók gyors növekedéséhez vezetett, ahol balszerencsére színes lakosságunk nagy része él.

– Maga születésileg tagja az uralkodó osztálynak? – Gábor kérdezte.

– Nem születésileg, – a leány rázta a fejét. – Ahogy már említettem előzőleg, apa nélkül nőttem fel és kemény szorgalommal dolgozó özvegy anyám nevelt fel engem és öcsémet. Szerencsére, némi kedvező körülményeknek köszönhetően, a szükség ismerete nélkül és az anyagi rettegés félelme nélkül nőhattunk fel, és anyámnak soha nem kellett eladnia szabadságát és nem kellett rabszolgaként dolgoznia valami alantas munkában minimum alatti órabérért. Az amerikai szociális juttatási rendszer ellátott minket mindennel, és egy tisztességes ember otthont adott nekünk és nem követelt szexuális ellenszolgáltatásokat anyámtól.

– Isten áldja meg jóságát. – Gábor mondta. – A legrendesebb és legönzettelenebb személy kellett, hogy legyen.

– Rendes volt. – Izabella folytatta. – De nem éppen önzetlen. Kislánykorom óta készített elő, hogy fiának a nője legyenek. Ő az én vőlegényem apja.

– Nem látok semmi kivetnivalót ilyesféle tervezgetésekben. – Gábor lassan csóválta a fejét. – Számptalan szülő választ házasársat gyermekének.

– Kivéve, – Izabella felemelte mutatóujját. – Soha nem bízott rám semmiféle pénzt, bár százmillió dollárra lehetne becsülni vagyonát. Ugyanabban a lakásban szállásolt el, ahol a fiát, hogy kompániája legyen neki és boldoggá tegyem, amíg beindítja businessét és meggazdagszik egyetlen fillér átírása nélkül az én nevemre. Gyakorlatilag, még mindig egy ágrólszakadt diák vagyok.

– Mi van a céggel, ahol egyenlőségi partnersége van, és akik meg akarják vásárolni a Dorottya utcai épületet. – Gábor nézte szigorúan Izabellát.

– Igen, – a leány felelte és pezsgőspohara után nyúlt, amiben az ital lassan elvesztette pezsgését és ellaposodott. – Nincs saját pénzem és éppen ezért vagyok itt magával.

– Vagy úgy. – Gábor arca megmeredt és hitetlenkedve bámulta a leányt.

– Ne féljen. – Izabella odakoccintotta poharát a férfiéhez. – Remek ötletem van, ami mind a kettőnket gazdaggá tesz, de a segítségére lenne szükségem.

– Hogyan érti? – Gábor felelte rekedten.

– Hozza le az árát a Dorottya 18-nak négymillióra és bevesszük magát kisebbségi partnernek.

– Kisebbségi partner miben, ha szabad kérdeznem. – Gábor gyanakodva nézte a fiatal nőt, és szinte tudatalatti mozdulattal elhúzta előle poharát.

– Háromcsillagos hotelre alakítjuk át az épületet és magának meglesz az opciója, hogy, mondjuk, 15 százalékos tulajdonos legyen.

– Minden belvárosi szálloda ötszillagos vagy jobb. – Gábor simogatta az állát és ide-oda ingatta a fejét.

– Pontosan, – Izabella mosolygott. – Mind a 125 szoba állandóan ki lesz adva és nem kell éttermet vagy wellness klubbot működtetnünk. Aranybánya lesz és mi jó barátok maradunk.

– Máskülönben? – a férfi kérdezte.

– Az éjféle vonattal megyek vissza Budapestre. – Izabella kacéran kacintott Gáborra. – És valaki másnak adjuk el ideánkat.

Hosszú csend következett, mialatt Gábor fontolgatta a kockázatokat és a hasznokat, és Izabella tükön ült és idegesen mocorgott. Gábor valami könnyű megfektetést vár, gondolta, és ez az üzleti ajánlat és a politikai bevezetés teljes meglepetés a részére.

– Lefeküdne velem? – kérdezte a férfi hosszú szünet után. – Ha megígérem, hogy elfogadom a tervét?

– Még a vőlegényemmel sem feküdtem le. – Izabella felelte bátran, és állva a férfi éhes tekintetét. – Pedig szeretem és családjának tiszta vagyona negyedmilliárd dollár.

– Ezzel van egy probléma. – Gábor mosolygott gúnyosan. – A pénzből egy fillér sem a magáé.

– Lehet. – Izabella bólintott, – de egy nap még az enyém lehet.

– Bátor kis sárkány vagy. – Gábor nevetett. – Éppen ezt szeretem benned. Kedvelem ezt a rámenős amerikai hozzáállásodat. De ezért kétmillió dollár árcsökkentés túlságosan sok pénz, és az okot nehezen fogom megmagyarázni az eladást követő zsurnalisztagyűlésen.

– Jelentse ki, – Izabella arca kemény, alkut nem ismerő vonalakba szigorodott. – Hogy az épületnek szerkezeti problémái vannak. Azbeszt van a tűzvédelmi borításban, és az önkormányzat még a négymillióval is jól jár, különben teljesen le kellett volna bontaniuk, és a telket meg kellett volna tisztítani minden környezetre káros szennyeződéstől.

– Nem igaz. – Gábor összehúzta a szemét.

– Mérnöki tanulmány van a kezünkben, amivel alá tudjuk ezt támasztani. A mi becsléseink szerint tízmillió dollárt kell költenünk rá, mielőtt szálloda lehet a neve. Még három millió dollár is túlságosan bőkezű érte, amilyen állapotban van.

– Hárommillió. – Gábor kapkodott a levegőért csodálkozva.

– Igen, – Izabella felelte éles hangon. – Éppen most beszélt le a negyedik millióról.

– Négymillió, – a férfi előrehajolt és megragadta a leány kezét, – és a barátnőm lesz.

– Aha, – Izabella mosolygott és engedte, hogy a férfi fogja kezét. – Nő vagyok és barátok leszünk, de nem ma éjszaka és nem ezen a hétvégén. Egyszer business, gyönyör később, és számítok teljes diszkréciójára.

– Ezt nem is kell mondani. – Gábor bólintott. – De maga sem szól egy szót sem a feleségemnek. Soha, vagy soha nem fogom magát elvenni feleségül.

– Természetesen, hogy nem. – Izabella nevetett és kezét ráztak. – Nem Karenin Anna a nevem és sokkal okosabb vagyok, mint ő. Sokkal jobban tudom kontrollálni érzéki kitöréseimet.

– Jachtom a kikötőben vár. – Gábor előrehajolt és könnyű csókot lehelt a leány szájára. – Elektromos motorja van és vitorlái és csodálatosan csendes. Engedje meg, hogy kivigyem a tó közepére és megmutassam magának a világegyetem titkait. Valamikor hajdanán itt hatalmas óceán volt, a Pannon tenger. Messze távolra befedte ezt a földet, és ez a tó az utolsó megmaradt része. Az összes vágytól teli csábító szirén, a selymes habléányok és a szatírszerű triton-lények itt találtak utolsó menedéket és gyülekeznek fogyó habjainak védelmében. Egyedül csak éjszaka mernek a felszínre jönni, és csak akkor játszanak egymással a hold sápadt fényében és táncolnak a szférák mennyei zenéjére.

– Rendben. – Izabella felelte és ajkai szinte észrevehetetlenül parányira széjjelnyíltak. – Költészet, ahogy egy gazdag és érett úriember előadja, mindig a gyengém volt és lényem védtelen szorongása. Elmegyek vitorlázni magával, de négymillió dolláros alkunk végleges és többé meg nem másítható, nem számít, hogy mi fog történni ez alatt a maga Pannóniai csodaholdja alatt.

–

A falusi templom harangjának éjféli kondulás után, a fáradt parti szél is álomra szenderült és a tó széles felülete kinyújtózott és elaludt, mint egy kifényezett kristálytükör, kivéve itt-ott, ahol gurulószemű óriásharcsák és roppantul erőteljes csukahalak emelkedtek a felszínre és uszonyuk lezser csapásával hatalmas hullámgyűrűket csobbantattak.

Gábor a korlát mellett állt, ahol egy nyitott kapun lefele ereszkedve egy létra ölelte a hajó oldalát és mélyen belenyúlt a vízbe. Rövid fürdőnadrágot viselt és Izabella nem tudta meg nem látni, hogy mennyire izmos és kisportolt a férfi felsőteste és lapos a hasa. Nem rossz vénember léte, gondolta, édesapám nézhetett így ki, amikor fiatal volt.

– Kedvére lenne megmártózni? – a férfi kérdezte, kérlelve, csábítva és leckéztetve, és mindezt egyidejűleg belefoglalva a három szóba.

– Nincs fürdőruhám. – Izabella felelte szégyenlősen, és szemhéja alól játékos huncutsággal nézegette a férfit.

– Alsóneműje is megteszi. – Gábor mondta. – Senki nem lát minket, kivéve néhány érzéki természetű szellemet, akiket kivetettek a mennyekből.

– Forduljon el, – Izabella csattant fel rendreutasítóan, bár a hangjában elrejtett halovány reszketés elárulta jogos riadalmát. – A fejemen keresztül lehúszom a ruhámat, de nem akarom, hogy bámuljon, mialatt nem látom magát és nem tudom, hogy miket csinál.

– Ez kétségen kívüli, – Gábor csuklott a nevetéstől. – És örömmel engedelmeskedem, de ha nem bízik bennem, jöjjön közelebb és fogja be a szememet.

– Rendben, – a leány felelte és hasát a férfi gyomrához nyomva kezeit Gábor tarkója köré fonta és ujjait szemhéjára szorította.

Gábor mélyen lenyúlt és Izabella ruhájának alsó szegélyét megfogva felhúzta. Keresztül-erőltette körteszerű kemény mellei felett, áthúzta a fején és elengedve a könnyű selyem szárnyra kelt, átcsúszott a korlát alatt és beleesett a vízbe.

– Hoppá, – Gábor nevetett. – Most már utána kell ugranunk és ki kell, hogy halásszuk.

– Nem, amíg meg nem csókol, – a leány suttogetta, és ajkait a férfi felé tartva behunyta a szemét.

Gábor megcsókolta, könnyű esetlen nős ember csókkal, amiben nem rejlett szenvedély és vágy és, ahogy a leány visszahúzódott gyorsan elhalt. Izabella lazított szorításán és elengedte a férfit és fejjel előre beugrott a vízbe. Gábor óvatosan leereszkedett utána a sötét vízbe, ahol a leány türelemmel várta, hogy utolérje, és második alkalmat is adva neki, ismét engedte, hogy átölelje.

– Egy helybeli legenda szerint. – Gábor magához ölelte a fiatal nőt és fülét csókolgatva belesuttogott. – Ha egy emberpár szerelmeskedik a Balaton vizében, gyermekük visszatér ide a habokba és hablány lesz, ha leány és triton, ha fiú.

– Ez jó, vagy rossz, – Izabella kacagott és kicsiny távolságot tartva maga és a férfi között merészen taposta körülötte a vizet. – Már úgy értem, csinálta ezt már máskor is?

– Nem csináltam, – a férfi felelte, – de szívemből hiszek a mélység legendáiba. – Tette hozzá, miközben próbálta megfogni a sikamlós női testet. – Izabella, halálosan szeretem magát. Összes vágyát valóra fogom váltani, és ahogy előzőleg megegyeztünk, a vételárat leengedem.

Izabella megfogta a ruhát, erős rúgással elérte a létra legalsó fokát, és a nedves ruhával egyik kézben felkapaszkodott a fokokon.

– Bocsásson meg, – nézett vissza. – Egyelőre nem állok készen bármit is szülni, főleg nem valami csavargótündér vízbeli félisteneket. Sokkal jobban szeretek politikáról beszélni és apró adagokban fokozatosan fogyasztani a szerelmet. Legenda vagy szirénhang, nem lehet engem olyan könnyen elcsábítani, de nem bánom, ha továbbra is próbálkozik.

– Izabella. – Gábor nézett a leányra szerelem gyötörte szemeivel. – Hol volt maga, amikor annakidején feleséget kerestem?

– Jöjjön fel, – Izabella kiáltott le, – és inkább keressen egy száraz törülközőt. Reszketek a hidegtől és semmi kedvem romantikázni.

– Rendben, – Gábor felelte duzzogva, – ne haragudjon, ha túlságosan rámenős voltam magával.

– Nem haragszom. – Izabella próbált felelni, de ajkai lilára fagyva reszkettek és fogai vacogtak, és sehol sem látott semmiféle száraz ruhát.

Vízet bőségben csurgatva terjedelmes testéről, mint egy tengeralattjáróról felemelkedő Poláris rakéta, Gábor is feltornázta magát a hajóra és egy percen belül meglepően meleg törülközőt borított Izabella csupasz vállaira.

– Az már sokkal jobb. – Izabella teste köré csavarta a fehér frottír anyagot. – Vigyen vissza a házba. Ez a sötét víz még a szentlelket is kiijeszti belőlem.

–

Külön szobában aludtak, Izabella érzelmi és fizikai kimerültségének okából, és későn keltek fel. Mire leültek reggelizni a nap már régen magasra hágott mennyei pályáján, és ismét csodálhatták a lábuk alatt elnyúló nagy tó napfény fürdette békés szépségét.

Botjára támaszkodva egy szürke fejkendő s néni botorkált felfele a faluból és meleg péksüteményeket hozott, és frissen köpült vaját, és helyileg erjesztett joghurtot. Gábor friss

adag Columbiái kávébabot darált és erős, mogyoróillatú kávé főzött, és az illat aromája kellemetesen itatta át a levegőt és kacéran csiklandozta orruk szaglási idegvégződéseit.

– Az árcsökkenést nem fogjuk dobra verni. – Gábor kezdte. – Hozzák a pénzt és ügyvédi osztályunk előkészíti az adásvételi szerződést és a birtoklevelet.

– Köszönöm, Gábor. – Izabella felelte kissé játékosan csúfondáros hangon. – Maga nem is tudja, hogy ez mit jelent egy ilyen lánynak, mint én.

– Mit tegyünk következőnek? – kérdezte a férfi. – A hétvége dandárja még hátra van és szeretném, ha jól érezné magát társaságomban. Azonban, ha vissza akar sietni vőlegényéhez és elújságotlani a jó hírt, azt is megérteném.

– Semmi sietség. – Izabella felelte. – Jobban szeretem, ha a dolgok saját szaftjukban rotyognak egy ideig. Senkit sem kényszeríthetek, hogy feltétel nélkül és örülten szeressen, és ha a vőlegényem felfedező útra vágyik, szeretném, ha rajtakapás helyett a saját szavaival vallaná be nekem.

– Szomorú, ha így van. – Gábor bólintott és saját házasságára gondolt, hogy mennyire nem talált benne örömet, és hogy mennyire vonzódott ehhez a szofisztikált, ragyogóan intelligens, de hozzá túlságosan fiatal nőhöz.

– Nincs semmi baj, – Izabella legyintett lemondóan. – Ne beszéljünk róla. Inkább szeretnék valami zenét hallgatni. Van CD lejátszója?

– Milyen zenét, – kérdezte a férfi, – óriási választékom van.

– Olasz operákat, – a leány a férfire emelte romantikus érzelmű szomorú szeméit. – A Rigolettóhoz lenne hangulatom. Gilda a legkedvesebb női szereplőm. Annyira szerelemben esett Mantua hercegével, hogy életét adta, hogy megmentse a férjét.

– Maga is a vőlegénye életét menti meg? – Gábor kérdezte kevés gúnnyal a hangjában. – Ez a maga vőlegénye anyagi zavarban van és maga akarja kihúzni a csávából? Különben is, mi a neve?

Izabella a világ legszebb áriáiból várt hallani és élvezni és a kérdés váratlanul érte. Nem mondhatta meg Gábornak, hogy Tamás ki. Vőlegény-üzleti partnere közismert adásvételmanipuláló volt. Tamás az egyik leglelkiismeretlenebb és legravaszabb úgazdag gazember volt, aki létezett. Offshore cégek mögött rejtelkedett és semmi adót nem fizetett ebben az országban. Gábor a törvényt képviselte, akinek a feladata az ilyen szélhámosok leleplezése volt. Izabellának választania kellett. Leélhette életét szegénységben, ahogy édesanyja tette, és erkölcsi jutalmakat kaphatott érte, vagy hazudhatott, becsaphatott, hogy állandó tagjává váljon a gazdag felsőosztálynak.

– Tamás a neve, – felelte egy percnyi csend után. – Régi iskolatársam New Yorkból, aki beörökölt kétfélmillió dollárt és rábeszéltem, hogy fektesse be Magyarországon.

– Azt hittem, hogy Tamás volt a fiú, akinek a gazdag apa magát készítette elő menyasszonynak. Az apa, aki támogatta a maga édesanyját és fizette a maga iskoláit.

– Egy és ugyanaz. – Izabella felelte szemrebbenés nélkül. – És Tamás apja nagyon is életben van. Valóban adott neki kétfélmillió dollárt és kidobta otthonról. Én beleegyeztem, hogy vele jövök, hogy ne szórja el. Én vettem rá Tamást, hogy velem együtt alapítsuk meg ezt az ingatlan céget. A kétfélmillió dollár árcsökkenés az én hozzájárulásom az alaptőkéhez. A többi különféle befektetőktől fogja összeszedni. Most már tud mindent, és a nevek nem fontosak. Szeretnék magával jó barátságban maradni, de ne faggasson többet. Élvezzük a hétvége hátralévő részét, és következő héten nyélbe ütjük a vásárt.

– Úgy legyen. – Gábor bólintott, ahogy Gilda bevallotta édesapjának, hogy ő is áldozatul esett a Mantuai herceg hódításainak. – Maga egy becsületes és jó személy, Izabella. Megtiszteltetésnek veszem, ha a barátjának mond, még akkor is, ha egyelőre a plátói szinten kell tartanunk.

– Köszönöm, Gábor. – Izabella megcsókolta a férfit, ahogy Maria Callas kristálytisza szopránhangja betöltötte a szobát és irgalomért könyörögve az egekig emelkedett.

Tutte le feste al tempio; Solo per me l'infamia.

Tizedik Fejezet

Amikor késő vasárnap délután Izabella hazaért az Andrássyra nem találta Tamást otthon. Egy akkurátusan összehajtott kézzel irt levelet talált helyette a konyhaasztalon és kinyitotta.

– Bocsáss meg, drágám, – írta az üzenet, – hogy ilyen rövid határidővel tudatom veled, de Londonba kellett repülnöm, ahol némely rémségesen vén és ronda IMF képviselővel kell találkoznom, egy hatbillió dolláros Kongó állambeli szuperországút építésének céljából, hogy rézércet hozzunk ki az ország távoli belső részeiből. Magyar mérnökök építik egy szakaszát. A mi részünk körülbelül háromszáz millió. Az IMF a mi cégünket választotta, hogy ellenőrizzük a pénz folyását a bankok és a vállalkozók között. Késő vasárnap estére otthon vagyok és minden apró részletet elmondok. Ez egy egyszer az életben adódó alkalom, és joggal gondolhatod, hogy mennyire izgatott vagyok. Ezer puszi és ölelés és imádattal szeretlek. Tamás.

Ezt nehezen lehetett elhinni. Tamásnak fogalma sem volt semmiféle országút építési technikáról, semmit nem tudott az építkezési menedzsmentről, hogy biztosítsa a munkaerőt, a gépeket, a világ egyik legnehezebb környezetében, kiváltképpen egy hétvégén és égből csapott villámként, teljesen váratlanul. Izabella megérzése azonnal Andrea szerepét sugallta Tamás váratlan eltűnésével kapcsolatban. Bármi esetre is, az esemény, akármi is lehetett az igazi oka, lélegzetvételnyi időt engedett Izabellának. Összes mosását belezúdította a szennyesládába és hétvégi bőrröndjét eldugta szekrényének legalfájába.

Ezt sikeresen bevégezve gyorsan megfürdött, és ahogy végre átlátszó pongyolájában leült híreket nézni a tévé elé, Tamás robbant be az ajtón.

– Szia, egyetlenem, – Izabella kiáltotta a fiatal férfi felé és csókra tartotta rózsaszínű orcáját.
– Milyen volt az idő az öreg Albionban?

– Albionban? – Tamás nézett rá csodálkozva.

– Igen, – a leány dobhártyarepesztő csókot csattantott a fiú fülébe. – Odamentél, nem? Vagy már megjárta a Ruanda és Burundi királyságot is?

– Nem értem. – Tamás hebegett.

– A cédula, csacsi, – Izabella mutatott a papírra, ami akkora már lecsúszott az asztalról és a szőnyegen hevert. – Országutak és gyalogutak, és pigmeus négerek a dzsungelben. Hogyan mentek dolgaid? Hoztál haza már legalább egy bőrröndre való pénzt?

– Ne beszélj rébuszokban. – Tamás felelte éles hangon.

– Elnézést, mister. – Izabella összeráncolta a homlokát. – Hogy ilyen jó hangulatban vagyok, de megszereztem a kétmillió dolláros részesedésemet. Neked, hogyan sikerült. Sikerült azzal a púderes arcú csontos fenekű kétgyerekes anyával beszélned? Ő vágott át, vagy te vágta át őt?

– Munkálkodik rajta. – Tamás pislogott és szemei önkéntelenül is Izabellára irányultak, ahogy a leány felállt és selymes köpenyének leplei széjjelnyíltak egy másodpercre és nem volt rajta alsónemű.

– Jobb lesz, ha minél gyorsabban határoz. – Izabella szorosabbra kötötte az övet derekán és a pongyolát összehúzta keblei felett. – A következő hét első felében, röpke alkalmunk lesz, hogy megvegyük a Dorottya utcai épületet, és a négymillió készen kell, hogy álljon.

– Andreának készpénz problémái vannak. – Tamás kinyitotta a hűtőszekrényt és belekukkantott. – Nekem van kétmillió dollár készpénzem és be tudom cserélni kisebbségi érdekeltségemet egy Nádor utcai épületnél, ami maga megér kétmilliót.

– Azt hiszem, hogy Gábornak készpénz kell. – Izabella felelte szarkasztikus mosollyal az arcán.

– Gábornak? – a hűtőszekrény nyitott ajtajába kapaszkodva Tamás Izabella felé nézett. – Ki az a Gábor?

– Az Ötödik Kerületi Önkormányzat igazgatója. – Izabella egyik szemével hunyorított a másikat meg tágra nyitotta. – És mostantól kezdve jó barátom és védelmezőm.

– Ez hogyan történt? – Tamás végre megtalálta a fagyasztott kolozsvári káposzta csomagot és kivette. Hatalmas robajjal a konyhaasztalra dobta, és bevágta a hűtőszekrény ajtaját.

– Női finesz, – a leány felelte. – Egy erősségem, amit te rettenetesen alábecsülsz.

– Lefeküdtél vele?

– Dehogyan feküdtem. – Izabella állta Tamáska vádaskodó tekintetét. – Annál sokkal okosabb vagyok, amíg te, a másik oldalról nézve, lefeküdtél Andreával és semmi hasznod nem lett belőle. A nőnek nincs saját pénze, és te meg bedőltél feminin trükkjeinek.

– Nem feküdtem le vele. – Tamás elveresedett.

– Valld be, hogy igen, és megpróbálom Gábort rábeszélni, hogy fogadja el a Nádor utcai értékcsért. – Izabella felelte jeges hangon.

– Te nem vagy hajlandó szexezni velem. – Tamás keskenyre húzta a szemeit. – Mi más vártál?

– Nincs semmiféle IMF finanszírozott országút Kongóban. – Izabella felemelte a hangját. – Vagy van? Ugye a hétvégét Andreával töltötted, helyett, hogy készpénzberuházók után kutattál volna, ahogy megállapodtunk?

– Hogyan jöttél erre rá? – Tamás kapkodott a levegőért.

– Nem jöttem rá. – Izabella mosolygott. – Magad vallottad be.

– Most mi lesz? – Tamás ajkába harapott és meredten bámulta a leányt.

– Semmi. – Izabella elvette Tamástól a fagyasztott kolozsvári-káposzta csomagot és betette a mikrohullámúba. – A businessbe még mindig partnerek vagyunk, mert szerződési kötelezettségeink vannak, de ami az intimitást illeti, kedves misterem, maga magára maradt. Remélem, hogy kedvelni fogja Andrea két ebadtáját és kiviszi őket az Állatkertbe, és más helyekre, amíg az anyjuk más férfikkal randevúzik.

Ebben a szent pillanatban, ahogy Izabella beütötte az ötperces melegítési időt, félidőben megfordítani és a celofánpakolást levenni, az ajtócsengő megszólalt.

– Ő kell, hogy legyen. – Izabella Tamásra pillantott. – Hiszen tudod, ferd az ördögöt a falra és az ördög megjelenik.

– Ha kinyitom, – Tamás morogta. – Nem csinász cirkuszt, vagy igen?

– Nyisd ki, te szamár. – Izabella fintorgott. – Persze, hogy udvarias leszek. Mindössze szálanként tépem ki a haját.

Tamás az ajtóhoz óvataskodott és lassan kinyitotta. Rábámult a látogatóra, és mint tarisznyarák a homokban hátrálni kezdett, ahogy Olívia betáncolt egy bőrdönt maga után húzva, amit hatalmas robajjal ledobott a padlóra.

– Olívia? – Tamás hebegett.

– Miért? – Olívia nézett testvéreire. – Valaki jobbat vártál, vagy talán alkalmatlan pillanatban zavarlak.

– Éppen ellenkezőleg. – Tamás helyrejött kezdeti meglepetéséből és átölelte nővérét. – A férfiak egész történelmében nem volt ennél alkalmasabb pillanat.

– Olívia, – Izabella sietve szaladt előre a konyha barlangszerű mélységéből és dupla levegőpuszt adott Olíviának. – Micsoda kellemes meglepetés. Mi szél hozott ide a civilizált világ legvégére?

– Színészség. – Olívia felelte. – A filmrendező dupla lakosztályba akart elszállásolni a Radisson hotelben, de nem fogadtam el. – Nem, uram, – mondtam, – nem kérek belőle. A bátyáméknak lakása van és náluk maradok, amíg a helyszíni jeleneteket forgatjuk.

– Miféle színészség? – Tamás és Izabella bámultak Olíviára.

– Telegdy Nóra leszek és az első héten egy görbe handzsárral a fogaim között egy harminc méter magas létrán felmászok egy középkori vár fokára. Ha egyszer fent vagyok, le kell, hogy fejezzek egy török generálist, Abdurrahman pasát. Az erőd erre megadja magát és a pasa fejét felszúrom egy hatméteres pika végére és feltartom a magasba.

– Óh, – a háziak kiáltották egyszerre. – Micsoda szédületes sztori.

– Egész nyáron itt leszünk. – Olívia ledobta magát az első fotelba és keresztbevetette a lábait. – Az összes külszíni forgatást Magyarországon tervezik csinálni, hogy a produkció büdzsét minimumra hozzák. Itt maradhatok nálatok, amíg túl nem leszek az egészen? Apu azt mondja, – Olívia itt Tamásra pillantott, – hogy két hálósobátok van és az egyik az enyém lehet.

– A szituáció az, – Tamás arca sötétlilára pirult, – hogy mind a két hálósobát használjuk.

– Sose hallgass rá, – Izabella egy pillanatra gyengéden megérintette Olívia kezét. – Tamás kiköltözőben van és a szobája tied lehet.

– Kiköltözőben? – Tamás nagyot nyelt.

– Tamásnak barátnője van. – Izabella felelte közömbös hangon. – Éppen most adta tudtomra, hogy halálosan szerelmes belé és nem tud nélküle élni. Még egy másodpercre sem, és egy szalmazsákon akar vele hálni, bár a nőnek még csak egy szalmazsákja sincs.

– Tamás! – Olívia bámulta testvérérét értetlenül. – Ez igaz?

– Én itt maradok. – Tamás motyogta.

– Rendben, – Izabella felállt. – De a díványon alszol, amíg nem találunk neked egy megfelelő szálláshelyet.

– Mint mit? – Tamás egyre akadozott.

– Mint a Radisson hotel. – Izabella gyilkos pillantást vetett Tamásra. – És gyerünk pakolászni, barátom. Hord csak ki a cókódokat Olívia szobájából és szépen rendezd el az ebédlőasztal alatt.

– Nem tehetem. – Tamás összeráncolta a homlokát.

– Tamás, – Izabella kiáltotta szigorúan. – Erről már beszéltünk, szedd csak össze magad és gyerünk költözködni.

– Nem szükséges. – Olívia búbajos mosolyt vetett Izabellára. – Nekem teljesen jó, ha megosztjuk a te szobád.

– Izabella. – Tamás kiáltott. – Egyezz bele. Ti ketten lányoknak rengeteg lehet a beszélőnivalótok.

– Remélem, hogy dupla ágyad van. – Olívia kérdően nézett Izabellára. – Külön párnával és tiszta törülközőkkel a fürdőszobában.

–

Jóval később, ahogy a két fiatal nő eltette magát másnapra és bezárták ajtajukat Olívia Izabella felé fordult. – Lefekszel vele egyáltalán? – kérdezte. – Vagy ez csak egy átmeneti zökkenő egy máskülönben rózsás szexuális viszonyban?

– Nem. – Izabella felelte. – Még mindig szűz vagyok és még nem döntöttem el, hogy neki adom-e vagy sem.

– Alapvető tévedés. – Olívia mondta. – Tamás jó ember, de rövid pórázra kell fognod, ha meg akarod tartani.

– Mi legyen Andreával? – Izabella elbiggyesztette a száját. – Azt is elfelejtsem neki?

- Vagy inkább. – Olívia kuncogott. – Te felejtess el vele Andreát.
- Hogyan? – Izabella bámult értetlenül a sötétbe.
- Menj át a szobájába és bújj a takarója alá. Tamás majd tudja, hogy mit kell csinálnia.
- Fájni fog? – Izabella kérdezte végtelenül aggódó hangon.
- Természetesen. – Olívia ásított. – Harminc másodpercig. Utána olyan lesz, mint az érzéki gyönyörök tűzvése magas lángra srófolva.
- Teherbe eshetek? – Izabella akadékosodott, de már kászálódott kifelé az ágyból. A sifonérből kivett egy harisnyanadrágot és lábujjait billegtetve felrángatta.
- Nem ezt. – Olívia hahotázott. – Van egy csomag óvszer gumi a táskámban. Különféle nagyságok. Vegyél ki hármat vagy négyet és húzd rá, amelyik a legjobban ráillik. Az majd megvéd, akármi miatt is aggódsz.
- Mi lesz a kenéssel? Tudod, hogy csússzon.
- Hány éves vagy?
- Húsz.
- Ha, – a fiatalabb, de nyilvánvalóan tapasztaltabb lány nevetett. – Semmi szükséged nem lesz rá.

–

Reggel, ahogy a három fiatal szürcsölte kávéját és rágcsalták sajtos kiflijüket, amit Izabella melegített fel a mikrohullámúban, Izabella Tamásra nézett.

– Tamás, – kérdezte kedves mosollyal, nyilvánvalóan jó hangulatban az eseménydús elmúlt éjszaka tapasztalatai után. – Bevegyük Olíviát is?

– Mibe? – Olívia nézett egyikről a másikra.

– Izabellának kitűnő ötlete támadt, hogyan csináljunk egy tonna pénzt. – Tamás nővére nézett. – Budapest legjobb belvárosi helyén épületet veszünk és hotelt csinálunk belőle. Úgy néz ki, hogy Izabella lehozta az árat kétmillióval és beruházókat keresünk. Érdekelne a dolog? Vagy inkább kérdezzem, van tartalékom, amit befektess?

– Mi a csúcspotenciája egy ilyen kalandnak? – Olívia elhúzta a száját. – Mik az ismeretlen tényezők és mennyi szükségtelen kockázatot vállalok?

– A hotel felépítésével, talán máától két évre számíthatóan. – Tamás méregette gyanakodó lánytestvérét. – Évi másfél millió dollárra becsüljük a hotelből bejövő tiszta profitot. Háromcsillagos hotel lesz egy előkelő helyen, ahol az összes többi hotel ötcsillagos vagy annál is költségesebb. Kiadatlan szobáink rátája a nullánál is alacsony lesz, és ahogy sem étteremre sem wellness teremre sem lesz szükségünk, nagyon alacsony lesz a működtetési költség.

– Mennyi lesz az enyém ebből a csodálatosan hangzó másfélmillióból? – Olívia az asztalra támasztotta könyökét és mélyen elgondolkozva ujjából csúcsos sátrat épített.

– Attól függ, hogy mennyit akarsz befektetni. – Tamás biztatón megérintette az asztalt Olívia ujjai mellett. – Jelenleg kétmillió dollárért meg tudnál venni tíz százalékot, ami évi százötvenezer dollárt jelent. Ez hét és fél százalékos haszon, ami sokkal jobb mintha a tőzsdén fektetnéd be vagy bankban tartanád a pénzt.

– Kivéve. – Olívia felelte barátságtalanul. – Az egész cselszövés összeomlik és mindenem odavész.

– Nem fog összeomlani. – Tamás és Izabella egyszerre felelték.

– Tényleg? – Olívia összehúzta a szemét. – Milyen további tőkéből szeretnétek finanszírozni a konstrukciót? Ha kétmillióra van szükséged, hogy üres vázat megvegyél, akkor súlyos készpénz problémád van. Tamás, anyagi gondjaid vannak? Apu tud róla? Mennyi pénzre van szükség, tényleg, hogy befejezz egy ilyen projektet?

– Talán még egy tízmillióra.

– Tamás egy financiaális g3nius. – Izabella rosszállóan nézte Olíviát. – Ne aggódj annyira minden semmiség miatt.

– Tamás magyarázza meg. – Olívia Tamásra mutatott. – Kétmillió dollárért rengeteg omladozó várfalat kell megmásznom és rengeteg búzló tűzbombát kell kerülgetnem, és még kitudja, mi minden mást kell csinálnom.

– Ne izgulj annyira. – Tamás nevetett. – A többi beruházó csak öt százalékot kap, és nekem van rengeteg más pénzem is, és ingatlanjaim, amit készpénzre tudok váltani, és a hotel fel lesz építve. Továbbá, bővítési terveket fogunk benyújtania a városhoz. Megveszem a lakásokat a jövőbeli hotel háta mögött, és ahogy 51 százalék az enyém, kirúgom a többi tulajdonost, és azt az épületet is hotellá alakítom.

– Hmm. – Olívia dünnyögte.

– Tehát? – Izabella Olíviára pillantott, – van kétmilliód vagy nincs?

– Kérhetek aputól. – Olívia vicces grimaszt vágott. – Hogy adjon előleget örökségemre.

– Minden út Rómába vezet. – Izabella morogta gúnyosan.

– Rómába? – Olívia egyik szemét kerekre nyitotta.

– Már úgy értem, hogy apádhoz, de ne sértődj meg. – Izabella lebegtette szempilláit. – Szeretném nem tőle kérni a pénzt. Ezt a hotelt a mi sajátunknak akarom tudni. Meg akarom mutatni neki, hogy mi magunk is tudunk érvényesülni.

– Nem mondom meg neki, hogy mire kell a pénz. – Olívia mosolygott.

– Mit mondasz neki?

– Hogy apró szükségességekre kell. – Olívia kuncogott.

– Kétmillió apróságokra? – Izabella állt szinte a padlóra esett.

– Igen. – Olívia kacagott. – Apu tisztában van vele, hogy mennyire költséges vagyok.

– Tehát, – végre Tamás is megszólalt. – Mindannyian megegyeztünk mindenben, mert mennem kell.

– Igen. – Olívia megveregette bátyja kezét. – Nekem is vágj egy szeletet abból a képletes hoteltorta businessből és sorolj be a tulajdonosok közé.

Tizenegyedik Fejezet

Hogy elkerüljük a közhelyekkel teli és unalmas nyilvánvalóságokat, ennek a csodálatos történetnek elbeszélője előre kell, hogy pörgesse az idő kerekét, előre a 2002-es évig.

Arizona Ingatlanok KFT, azaz Tamás és Izabella megvették a Dorottya utca 18 számú épületet hárommillió dollárért és értékcsereért, ami Tamás Nádor utcai érdekeltsége volt, és amivel egy másik potenciálisan jól jövedelmező lehetőséget hagyott ki. Hat hónappal később a bontási munkák lassan készen látszottak, és minden építőipari és polgári felügyelőség engedélye meglett, és szépen sorba lett állítva, mint holmi kiskacsák, akik anyjuk után egy forgalmas utat kereszteznek. Két évvel később, talán két évvel jelenlegi időnk előtt, a hotel elkészült és működött és a pénz kezdett ömleni befele.

Izabella elvégezte a Budapesti Gazdasági Főiskola Számviteli és Könyvelési tagozatát és Könyvelési és Vagyonkezelési diplomát szerzett. Végzés után Gerlach Gábor úrnak kezdett dolgozni az Ötödik Kerületi Önkormányzatnál és senki sem tudta, de még csak nem is sejtette Izabella szerepét az említett ingatlan áron aluli eladásában.

A kapcsolat Izabella és Gábor között teljes méretű plátói szerelemmé bontakozott, mialatt Andrea, Tamás szerelmi érdekeltsége, megtagadta a távozást és makacsul kitartott jelenléte mellett.

Egy csodálatosan napfényes hétköznapon, a Gerlóczy kávéház árnyékos teraszán, ahol ebédjüket fogyasztották, Izabella kiöntötte lelkét mentorának és pártfogójának.

– Gábor, – Izabella indította előadását kellemes hangján, – Tamás, a vőlegényem lotyót tart balkézről és nem hajlandó kirúgni. Képtelen vagyok a nőtől megszabadulni. Gondolja, hogy bontsam fel eljegyzésemet Tamással? Mi a véleménye?

– Tudom. – Gábor válaszolta és hangjában ezernyi fülesbagoly bölcsessége rejtezett. – Ismerem a szituációt. Gyakran vannak együtt fényképezve és végtelenül felfűjt kapcsolatuk a bulvárlapok és divatmagazinok vezércikkeinek gyakori témája. Soha senki sem említi magát, mintha maga már régen felbontotta volna az eljegyzést és visszaszaladt volna az Egyesült Államokba.

– Valamelyes szempontból. – Izabella aprót hörpintett barackleves poharából és huncut oldalpillantást vetett Gáborra. – Jobban kedvelem ezt a percepciót. Így legalább a KGB maffia többé már nem engem követ.

– Érdekes, – Gábor felelte és elgondolkozva játszadozott az apró hajtincsekkel Izabella nyakán.

– Egyszer majdnem elraboltak váltságdíjért. – Izabella mondta álmodóan és valami végtelenül lemondó hanghordozással. – Valami business tranzakció miatt, ami felettébb rosszul sikerült az oroszoknak, Tamás sajnos a begyükben van.

– Tudom, – Gábor bólintott és kezét a leány kezére tette. – Azok a trógerek soha nem felejtene, és soha nem bocsájtanak, és nagyon is hírhedtek, hogy hosszú éveken át tartják a haragot.

– Talán inkább Andreát kellene, hogy elrabolják. – Izabella kezét Gáboréra tette, hogy megakadályozza karján a további felfelé való araszolását.

– Kapitális ötlet. – Gábor felelte.

– Igen. – Izabella sóhajtott. – De hogyan ültessük bele korlátolt kapacitású agyukba?

– Ismerek egy fiatalembert. – Gábor visszahúzta a kezét és bocsánatkérően nézett a fiatal nőre. – Rengeteg álruhás detektívmunkát csinál nekünk és ismer valakit, aki ismer valakit, aki jóval régebben beszivárgott azoknak a veres trógereknek szervezetébe. Ha akarja, beszélhetek vele.

– Beszélne? – Izabella rózsaszínű pofikáját Gábor felé tartotta. – Meghálálnám.

– Vegye elvégezettnek. – Gábor bólintott és megcsókolta a forrón lüktető bőrt Izabella nyakán.

–

Ravasz óvatossággal kerek pofájukon Maximillian Maximovics és Popov Popovics elvtársak körültekintően méregették a kackiás magyar fiatalembert, aki kényelmesen széjjelvetette lábait és kéretlenül felemelve a főnök mahagóni íróasztaláról a vodkásüveget, töltött magának egy pohárral.

– Drága Maximillian Maximovicsom, – a magyar kezdte. – Tudomásomra jött valami információ, ami maguknak megérne egy millió amerikai dollárt.

– Hallgatom, Péter elvtárs. – Maximillian Maximovics felelte és kedvetlenül nézte a vodkásüveget, ami nagyon is gyorsan kezdett ürülni. A palack volt az utolsó a sarló és kalapács fémjelezte ládából, Sztálin elvtárs régi gyűjteményéből, amit még maga Leonid Brezsnyev ajándékozott neki az ígéretes Afgán invázió hajnalán.

– Emlékeznek még Dembinsky Tamásra? – Péter elvtárs vigyorgott.

– Ki tudná elfelejteni? – Popov Popovics morogta és megvakarta a bőrt kövér hasán, ami még mindig viselte a szurok és tollba forgatás behegesedett sebhelyét, amit akkor kapott, amikor utoljára keresztezte ennek a fasiszta gazembernek az útját. – Dühödten őrzí a menyasszonyát és harcra kész viszketegsége van.

– Nekünk van harcra kész viszketegségünk. – Maximillian Maximovics igazította ki ijedős cimboráját és Péter felé fordult. – Mire akar kilyukadni?

– Mr. Dembinskynek, – Péter hahotázott. – Jelenleg új szerelmi érdekeltsége van. Mélységesen szerelembe esett egy fiatal nővel, Andrea valami a neve, és mivel ez egy afféle illegális viszony a hét minden napján huszonnégy órán keresztül őrzí. Raboljuk el ezt a nőt és kérjünk érte egymillió dollárt.

– Miért nem kétmilliót? – Maximillian Maximovics vágott közbe.

– Akkor legyen kétmillió. – Péter vállat vont. – Dembinskynek van pénze, és ha neki nincs, van az apjának. Az egész csak egy estéli séta a parkban.

– Tényleg. – Popov Popovics morgott. Nagyon is jól emlékezett az estére, amikor megkapta szurok és csirke-toll kezelését egy Budapesti parkban, és a hasonlatot nem helyénvalónak és gorombának tartotta.

– Hogyan gondolja, hogy felforgoljuk a szukát? – Maximillian Maximovics megvető pillantást vetett elvtársára. – Semmi szükségünk valami második katasztrófára, ami ránk hozza az összes magyar rendőrt és a fél NATO hadsereget.

– A nő egy festészeti műgyűjtő. – Péter elvtárs másodszor is a vodka után nyúlt, de Maximillian Maximovics elvette előle az üveget. – Tudatni fogjuk vele, – Péter folytatta, nyilvánvalóan feladva az utántöltést, – névtelenül, természetesen, és a legnagyobb titoktartással, hogy egy régen elvesztettnek hitt festmény, értékét tízmillió amerikai dollárban lehetne becsülni, előkerült a Kreml pincéjéből, Moszkvából, és magánúton eladásra lesz ajánlva, mindössze félmillió dollár kezdeti árért. Felajánljuk, hogy megmutatjuk neki a festményt, egy titkos helyen, valahol Budapesten. Továbbá felajánljuk, hogy a saját limuzinunkon visszük oda, ami neki egy fillérjébe sem fog kerülni.

– Mi van, ha egy művészeti szakértőt hoz magával, vagy egy testőrt? – Popovics rázza hordónagyságú fejét. – Mit csinálunk akkor?

– Karpov velük megy. – Maximillian Maximovics összehúzta a szemöldökét. – Bárkít szemrebbenés nélkül kidob a limuzinból, bármekkora sebesség mellett. Bízom benne.

– Mi van, ha Dembinsky Tamást hozza magával? – Popov Popovics akadékoskodott, egyre bosszantóbban és egyre kellemetlenebbül.

– Akkor két madarat ütünk le egy kővel. – Péter felelte és rágyújtott a Kubaira, amit éppen most emelt el Maximillian Maximovics aranyozott szivardobozából. – De nem fog Dembinskynek egy szót sem szólani. A festmény magának akarja, és egyedül akarja az összes profitot beseperni, anélkül, hogy a barátja tudna róla. A nő már az utolsó milliójából tengődik, és elhidegült volt férje nem hajlandó tovább támogatni költséges szokásait. Fent kell tartania a gazdag nő látszatát, hogy Dembinsky elvegye feleségül.

– Ezt miből gondolja? – Maximillian Maximovics meredten nézte Pétert. – Hirtelen lélekelemző pszichiáter lett magából.

– Nem, – Péter felelte lassan. – De a következtetés alapfokú analitika.

– Én benne vagyok. – Popov Popovics mondta. – Feltéve, ha nekem nem kell a limuzinban velük menni.

– Hogyan vesszük fel a nővel a kapcsolatot? – Maximovics összeráncolta a homlokát és szürke szemei belefűrődtak Péterébe, mintha ő volna a kobrakígyó és a fiatal magyar a mongúz.

– Majd én telefonálok neki. – Péter állta az orosz szűrős tekintetét. – Adjanak egy kevés időt, és a nő várni fogja magukat egy helyen, amit majd megadok maguknak.

– Adja ide a telefonszámát. – Az orosz felállt. – Én akarom felhívni.

– Ahogy óhajtja. – Péter vigyorgott. – Itt van a nő magán mobilszáma.

–

Schumann Andrea, született Vályogházi Ancsa a társadalmi ranglétrán úgy emelkedett felfele, mint egy szex-energia hajtotta indító rakéta a forró kilövőpadról. Alacsonyrendű eredete ellenére gyorsan férjhez ment egy gazdag kéjenchez, aki medúzaszerű varázslatának elsőként esett áldozatul.

Valójában Schumann Nathan, a gazdag kéjenc Andrea első kuncaftja volt, és közel kezdeti első órájuk vége felé, már mélységesen szerelembe estek. Krokodilkönnyeket hullatva, Andrea-Ancsa bevallotta a férfinak, hogy még szűz volt és kétségbeesetten reménytelen körülmények hajtották, hogy ilyen megvetésre méltó kenyérkeresetre vetemedjen.

– Semmi oka a sírásra. – Schumann letörölte a leány könnyeit. – Én eltartom magát, feltéve, ha nem fogad több úriember látogatót. Legyek én az egyedüli vendége és bőségesen meg fogom jutalmazni.

– Bőségesen? – Andrea szipákkolt szépséges és felettébb szexi orrából.

– Igen, – a férfi simogatta a leány fenekét, és bár már ideje lejárt, elégedetten vette tudomásul, hogy Andrea már nem nézi a háta mögött kifüggesztett faliórát. – Mérhetetlenül gazdag vagyok, és egyik palotámban elszállásolom magát és magának semmit nem kell csinálnia, csak szépnek lennie és reám várnia, amikor időm lesz, hogy meglátogassam.

Egy hosszú történetet rövidre fogva és mellékelve az összes szaftos részletet, két hónappal később Andrea a férfi ölébe kuporodott és bejelentette.

– Nathan, drágám, – mondta. – Terhes vagyok.

– Azt hittem. – Nathan hosszasan méregette Andreát. – Hogy fogamzásgátló tablettát szedsz.

– Ah, szerelmem. – Andrea szemei behomályosodtak, mint a kocsi ablaka az ólmos esőben. – Én semmit nem tudok az ilyen dolgokról. Olyan fiatal és ártatlan vagyok.

– Mit fogunk csinálni? – Nathan rebegtette szempilláit, mint béka a kocsonyában. – Megtartod ezt a...

– Természetesen, – Andrea felelte éles és gúnyos hangon és idézőjelet csinált ujjából. – Megtartom ezt a dolgot, ahogy te nevezni merészeled a mi gyermekünket, és te el fogsz venni feleségül.

– Nős ember vagyok. – Nathan motyogta. – Nem válhatok el a feleségemtől ilyen rövid idő alatt.

– Erre akkor kellett volna gondolnod, amikor elcsábítottál. – Andrea felelte éles, bár egyelőre nem harcias hangon. – Azt mondtad, hogy gyűlölöd a feleségedet és elhitetted velem, hogy jobban szeretsz, mint a holdat és a csillagokat.

– Gyűlölöm, az igaz. – Nathan bólintott. – Nem hazudtam.

– Akkor mi a baj, drágaságom? – Andrea a keblére húzta a férfi fejét. – Szerezz egy jó ügyvédet és hat hónap múlva szabad ember vagy. Éppen idejében, hogy törvényesítsük gyermekünket.

–

Hat hónap múlva Nathan elvált feleségétől, Sárítól. Vett neki egy luxus öröklakást, magasan fent a Budai hegyekben, hogy ott lakjon, és egy másikat, hogy azt adja ki bérbe és a bérleti jövedelemből megéljen. Sári örömmel hajlott az egyezésre, összeszedte három tinédzser gyermekét, tábort ütött az új helyen, együtt nálánál jóval fiatalabb magazinba illő szépségű boyfriendjével.

Minden jó, ha a vége jó, mondja a régi bölcsélet, és nem sokkal később Andrea két egészséges ikergyermeke hozott a világra. Néhány évig élvezte a trófea feleség boldog életét, de Nathan, mivel az volt, aki volt, és mindig egy fiatalabb és csinosabb kiadást keresett, Andreának is a saját érdekeit kellett szem előtt tartania, és Tamást választotta szerelmei tervezgetéseinek következő tárgyául.

A viszony évekig folytatódott, Izabella időközönkénti tiltakozása ellenére is. Az egyetlen ok, hogy Tamás nem vette el Andreát feleségül, hogy Andrea makacsul megtagadta a válást férjétől, mert Schumann bőségesen ellátta, és Andrea anyagi okokból nem erőltette a válást. Tehát éveken keresztül minden dolgok a bizonytalanságban lebegtek, ami végül is a fent említett Gerlach Gábor és Izabella közötti beszélgetéshez vezetett a Gerlóczy kávéház teraszán.

A folytatólagos vonala ennek a komplikált szerelmi háromszögnek a továbbiakban végül is a jelenlegi este, amikor Andrea telefonja kicsöngött és kis nő felvette a kagylót.

– Helló, – kérdezte. – Ki az?

– Helló, – egy mély férfihang jelentkezett be a vonalba. – Komarov Jevgenyij vagyok, festmény és műkereskedő St. Pétervárról, Oroszországból.

– Ah, – Andrea sóhajtott. Nyilvánvalóan gondolva, hogy egy orosz festménykereskedő jó fogás is lehet, és bizalmát előlegezte az idegennek, és nem tette le a kagylót azonnal.

– Maga egy jelentős pénzforrásokkal rendelkező ismert műgyűjtő. – Az idegen megköszönte torkát, és kifinomult, rábeszélő hangon folytatta. – Szeretnénk magának felajánlani egy eredeti Renoir Augusté festményt mélyen leszállított áron. A festmény, Erdei Fürdőzők, elveszetnek lett nyilvánítva a Második Világháború után, amikor a Königsbergi Szépművészeti Múzeum földig leégett, és nemrégiben fel lett fedezve az Ermitázs pincéjében. Legszerényebb becslések szerint is értéke tízmillió dollár, de nem tudjuk eladni a nyilvános piacon az

eredetével kapcsolatos említett problémák miatt. Hajlandók vagyunk magának eladni egy-millióért vagy hasonlóért, amit ilyesmire költeni szándékozik.

– Olcsó csalásnak hangzik. – Andrea felelte. – Már voltam arrafele és megjártam ezt az utat. Professional szakértőre lenne szükségem, hogy megállapíthassuk valódiságát és ki kell vizsgálnunk az eredetét.

– Madám, – Jevgenyij válaszolt méltatlankodva és Andrea világosan hallotta, hogy valaki suttog a háttérben. – Elővigyázat és professzionista figyelmesség, – egy perccel később Jevgenyij folytatta beszédjét a kagylóba. – Semmi kevesebbet nem várunk el magától, de kérem, legalább nézze meg a festményt és ítélje meg maga. Pénzt nem szükséges hoznia. Mi nem a becsületes emberek becsapásából keressük kenyerünket.

– Hol van most a festmény? – Andrea kérdezte.

– Magán kiállítási termünkben, a Váci utcában. – Jevgenyij felelte. – Limuzint küldünk magáért, és kölcsönveheti a festményt, ha egy hivatásos szakértő szükségességét látja. Egy óránál többet semmi esetre sem fogunk elrabolni felettébb értékes idejéből.

– Rendben, – Andrea felelte. – Adjanak egy kevés időt, hogy kiigazítsam sminkemet, és megnézem a festményt.

–

Kényelmesen üldögélve a foncsorozott ablakú hatalmas limuzin hátsó ülésén, Andrea figyelemmel követte, hogy merre mehettek. A Budai dombok tetejéről lefele gurulva áthajtottak az Erzsébet hídon, ami egyenesen Budapest belvárosába vitte őket, a Váci utcai turista negyed közelében. – Helyes, – Andrea megérintette a táskájában rejlő sósavas lefűjót. – Nem hazudtak.

A limuzin ment tovább egyenesen, és ahogy elhagyták a Múzeum körutat, Andrea bekopogott a sofőrt tőle elválasztó ablakon.

– Elhagytuk a Váci utcát, – mondta. – Hova visznek?

– Nyugi, lady, – egy rekedtes hang válaszolt. – Útlezárás van és körbe kell kerülnünk.

Andrea nem látta a sofőr arcát a sötét elválasztón keresztül, és nem látta az arcot, ahogy beszállt a limuzinba, és ez furcsa volt, de egyelőre nem aggódott. Némi titokzatosság és elővigyázatosság indokolta az elveszett és lopott műkincsek businessében, ennyit elvárt, és elfogadta a magyarázatot.

Röviddel később, ahogy keresztezték a Körutat, ami nagyjából az egész Pesti oldalt körbevette, ismét előrehajolt, hogy panaszt tegyen, de ahogy felső teste kockázatos szögben előrenyúlt valaki hátulról fél nelsonfogással megfogta a nyakát. Egy izmos kar fojtószorításban tartotta és egy kemény kéz fekete szaténcsuklyát húzott fejére.

– Ne essen pánikba, – mondta egy ismeretlen hang. – Ez csak a maga biztonságaért szükséges, és ne sokat cikizzen. A festmény titkos helyen van, amit egyelőre nem adhatunk nyilvánosságra.

– Eresszenek el. – Andrea sikoltott elfojtott hangon. – Nem kell nekem ez a maguk elátkozott festménye. Úgyis lopták valahol.

– Nincs eladó festményünk, – az előbbi hang hangosan röhögött, mialatt valaki más hátracsavarta karjait és műanyag bilincseket kapcsolt rá, és egy kéz erős csomagolószalagot tekert a vádlója köré.

A limuzin több fordulót csinált, több közlekedési lámpánál megállt, és Andrea többször oldalra bukott és teljesen elvesztette irányérzékét. Tíz perccel később a limuzin megállt és valaki, feltehetően a sofőr kinyitotta az ajtót. – Maradjon nyugodtan, lady, – a hang mondta. – Megérkeztünk és levesszük a szemkötőt, ha megígéri, hogy nem csap patáliát.

– Értem. – Andrea nyögött. – Váltásdíjért elrabolnak, erről lenne itt szó?

– Percepciója egészen rendkívüli, – morogta a második férfi hangja. – Most adja ide szépen a táskáját és tegye kissé széjjelebb a lábait és emelje fel a karjait, hogy átkutathassam, és ne kelljen meztelenre vetkőztetnem. A hely hideg és felettébb nyirkos, ahol várnia kell, amíg vőlegénye ki nem fizeti a kétmillió dollárt, amit magáért kérünk.

– Átkozott bűnözők. – Andrea üvöltött. – Elevenen nyúzatom meg magukat, ha nem engednek el.

– Szalamanderek és békák lesznek ott ahol vár, – hahotázott a második hang. – Nyúzza meg azokat, mielőtt ebédre megeszi őket.

Néhány perc csend követte a hangot és Andrea madarakat hallott csicseregni és suttogó szél zörgette a harasztot és egy hatalmas bogár zúgott el a füle mellett. – Valahol egy parkban lehetünk, – gondolta. – Vagy egy erdőben, de nincs semmi erdő ilyen közel Pest belvárosához. Temetőnek kell lennie, a Kerepesi temetőben vagyunk. Ez az. A legtávolabbi sarkában ennek az öreg omladozó helynek, a vasútvonal és a Józsefvárosi teherpályaudvar között.

Dobhártyarepesztően recsegő hang törte meg a természet békés csendjét, valaki kinyithatott egy rozsdás ajtót és két férfi levezette valami síkos lépcsőn és egy hideg kőpadra leültették.

– Remélhetőleg, – az egyik hang mondta gúnyosan. – A maga vőlegénye idejében fizet. Legnagyobb ellenségemnek sem kívánnám, hogy egy ilyen hátborzongató helyen töltsön egy éjszakát. Ez a hely éjszaka tele van kísértetekkel.

Ezt kijelentvén levágta a műanyag bilincseket és rémisztő hangon hozzátette. – Most elmegyünk. Számoljon kétszázig, de addig le ne merje venni a csuklyát. Kamera van a mennyezet felső sarkában és figyeljük. Ha viseli magát, később visszajövünk egy kevés ivóvízzel és ennivalóval.

Andrea húszig számolt, és ahogy hallotta a vasajtó dörrenését letépte a csuklyát. Egy hatalmas, de nagyon régi kriptában volt hat kőkoporsó társaságában és az üvegfedőn keresztül láthatta a múmiaszerű halottakat. kényelmesen nyugodni

Senki nem mozdult és senki nem csinált zajt. Amit szerencsésnek is vehetett a körülmények között.

Az apró kamerát hamar felfedezte lefele kukucskálni körülbelül egy méterrel a feje felett és fityiszt mutatott neki. Tudta, hogy Tamás hamarosan fizet, vagy megmenti, de ha nem, majd a volt férje, Nathan fogja előkaparni a váltságdíjat. Elvégre az öreg zsidótemetőben van, ahol gazdag ősei nyugodnak eltemetve. Nathan ma este hozza vissza a gyerekeket, és ahogy felfedezi, hogy Andrea eltűnt, értesíti a hatóságokat, vagy valakit.

Tizenkettedik Fejezet

Ugyanazon a délelőttön tizenegy óra fele, az Ötödik Kerületi Önkormányzat titkárnője felcsengette Izabella mellékállomását.

– Rácz kisasszony, – jelentette be. – Dembinsky Tamás úr van a vonalban.

Izabella felvette a kagylót. Tudta, hogy miért jött a hívás, de akarta, hogy Tamás magyarázza meg.

– Izabella, – Tamás kezdte. – Szeretnék veled beszélni. Lenne időd együtt ebédelni?

– Nem tudsz esting várni? – Izabella kérdezte. – Sok a munkám és íróasztalomnál ebédelek.

– Nagyon sürgős és fontos az ügy. – Tamás felelte.

– Rendben. – Izabella mondta. – A Gerlóczy kávéháznál találkozunk tizenkettőkor. Tudod, hogy hol van. Nem?

– Tudom. – Tamás megköszöri a torkát és kissé gúnyos hangszíjjal hozzátette. – Köszönöm, hogy időd szakítasz számomra.

–

A híres kávéháznál Izabella vegyes salátát rendelt és gyümölcsöstálat és Tamás borjúpörköltet nokedlivel.

– Mi az, ami annyira fontos? – Izabella kérdezte és villáját beleszúrta a zöld levelek közé.

– Zsarolnak. – Tamás nézett a lányra, keresve gyenge pontját, ahol át tudná törni megközelíthetlenségét.

– Igen? – Semmit el nem árulva gondolataiból Izabella szúrós farkasszemekkel nézte a fiatalembert. – Ki lenne a zsaroló?

– Nem tudom. – Tamás állta a farkasszemet. – Csak annyit mondtak, hogy kétmilliót akarnak, különben megölik Andreát.

– Hmm, – a leány köhentett, nevetését elfojtva. – Kifizeted?

Tamás hosszasan vizsgálta Izabella arcát. Valami rejlett szemének rebbenésében, halántékának fehér bőre alatt a finom izmok reszketésében. Ő is benne lenne a dologban?

– Nem. – Tamás mondta végül. – Nincs kétmillió dollár készpénzem, amit hirtelen nélkülözni tudnék, hacsak te nem vagy hajlandó kisegíteni.

– Én, – Izabella szemei kerekre nyíltak. – Megbolondultál, Tamás? Nem elég, hogy tűröm, hogy mellettem egy ócska szajhával üződ beteg gyönyöreidet, de hogy még az életét is megmentsem. Szó sem lehet róla.

– Két gyerek édesanyja.

– Remélem, hogy nem akarod örökbe fogadni őket. – Izabella felelte jéghideg hangon. – Idefigyelj, Tamás. Beismerem, hogy nem vagyok teljesen hibátlan csapodárságod ügyében. Együtt nőttünk fel és egymást készpénznek vettük. Azt hittem, hogy megtagadhatom tőled az intimitást és nem lesznek következmények. Tamás, te egy lángeszű üzletember vagy, de mint férfi, szájalmasan gyenge. Egy gonosz nő manipulációinak estél áldozatul, és most zabigye-rekei miatt aggódsz. Tamás, nem számít, hogy menyire sikeres vagy a businessben, mindent el fogsz veszíteni, ha nem áll melletted egy erős nő. Tamás, ez az erős nő én vagyok. Én vagyok érted felelős. Az iskolában is mindig kisegítettelek, és távol tartottalak a bajtól. Azt hittem, hogy ez egy életre szóló szerelem volt.

- Meg fogják ölni. – Tamás ismételte. – Hacsak nem fizetünk. Van két milliód vagy nincs?
- Van. – Gúnyos mosoly bukkant elő Izabella szája sarkában. – De egy önkormányzati repülőteret veszek rajta a Szerb határnál.
- Kidobott pénz. – Tamás rázta a fejét. – Soha nem fogod haszonért eladni. Tiszta senki földje a pusztaság közepén.
- Nem igaz. – Izabella szarkasztikus mosolya elmélyült. – Az M5 szuper országutat meghosszabbítják a szerb határig. A szerbek továbbépítik Belgrádig és majd le egészen Szaloniki kikötőig Görögországban. A Kínai kormány finanszírozza. Ez bennfentes információ, amit kihasználok. Öt év múlva nemzetközi shopping központot építünk oda, rá a határra. Tiszta aranybánya lesz. A Szuezi csatornán keresztül jóval rövidebb úton fogják a kínai árukat Európába hozni. Görögországot és a Szaloniki-Budapest tengelyt használva megkerülik Gibraltárt és a kéthét hosszú veszélyes utat az Északi tenger kikötőihez. Ez Európa jövője. A mi jövőnk, Tamás, feltéve, ha fel tudod függeszteni belehabarodottságodat abba a könnyűvérű nőbe. Gondolod, hogy Andreának lett volna ilyen ötlete? Vagy beismered, hogy a nő egy üresfejű liba és egyetlen jövedelemforrása te vagy.
- Benne vagyok a reptér businessbe. – Tamás bólintott.
- Igen, úgy. – Izabella kacéran oldalra tartotta a fejét és összehúzta a szemeit. – Végy el feleségül és majd meglátom, hogy lesz e hely neked a reptéren.
- Örömmel. – Tamás felelte. – Évekkel ezelőtt már elvettelek volna feleségül, ha hozzám jöttél volna. Te voltál az, aki nem akart összeházasodni.
- Igaz. – Izabella mosolygott, mosolya kedves és megbocsátó. – Be akartam bizonyítani, hogy lesz belőlem valaki nélküled is és apád nélkül is. Most már megvan az egyetemi végzettségem, remek állásom van és pénzem. Most már férjhez mehetek hozzád, mint egyenlő társad, anélkül, hogy alantas cseléded lennék, és azt csinálsz a hátam mögött, amit akarsz, mert gyermekeinkkel vagyok elfoglalva.
- Gyermekeinkkel? – Tamás kérdezte meglepett hangon, és örömteljes mosoly virágzott ki az arcán.
- Igen. – Izabella bólintott. – Hárommal, legalább három gyermeket remélek. Nem vagyunk hallhatatlanok, Tamás. A mi jövőnk a gyermekeink. Ők fogják tovább vinni a fáklyát, amit a szüleink gyújtottak, és egy életen át magasba tartottak.
- Fizesse ki Andrea férje a váltságdíjat. – Tamás vigyorgott. – Elvégre ő találta meg a nőt a szennyecsatornában, és tele van pénzzel. Andrea pusztulása nem az én orromról nyúzza le a bőrt.
- Ne aggódj miatta. – Izabella felelte. – Majd én elintézem.
- Te? – Tamás kérdezte.
- Igen, – Izabella pattintott a pincérnek. – A számlát, kérem, – mondta és Tamás felé fordult. – Megvannak a kapcsolataim és igazgathatok egy-két bábút az ügyben. Az ember-rablók még naplemente előtt börtönben lesznek. Ezt garantálhatom neked.
- Sose aggódj az ördög miatt, – Tamás hahotázott és a végtelen megkönnyebbülés kísérteties aláfestést adott hangjának. – Az ördög tudja, hogyan gyűjtse be elkárhozott lelkeit.
- Aha, – Izabella mosolygott. – És ezzel az örök gondolattal a téma le van zárva. Andrea nevét soha többé nem említjük.
- Úgy legyen. – Tamás bólintott. – A te óhajod az én parancsom.
-

Sose semmi nem megy olyan könnyen, ahogy elsőnek látszik és Andrea három nappal később is a kriptában üldögélt. Teljesen frusztrálva egy távoli sarakba húzódva kucorgott, amikor valaki álarcos bejött és hozott egy tiszta vödröt, egy demizson vizet és egy vekni kenyeret.

Még nem fizetett. – A szemek az álarc mögül meredten bámulták Andreát. – Még mindig várunk a válaszra.

– Lehetetlen, – Andrea nyögött. – Biztos benne, hogy a helyes férfit kérdezik?

– Igen, biztosak vagyunk. – Az álarcos bólintott. – És a főnök kezd állatian dühös lenni. Lenne valami, amit tudna tanácsolni, hogy valami alkalmasabb reakciót csiklandozzunk ki a barátjából?

– Mondja meg neki, hogy adja el valamelyik átkozott ingatlanját és fizesse ki a bírságjegyet.

– Andrea a demizson után nyúlt és hatalmasat kortyolt belőle. – Vagy letépem a tojásait, ha kikerülök innen.

– Tökéletes 22-es csapda, – az álarcos röhögött. – Maga nem tud innen kijutni, hacsak az illető nem fizet. Fenyegése teljesen üres.

– Maga ki tudna engedni. – Andrea a férfi keze után nyúlt, és ahogy hangja ellágyult szenvelgő szentimentalizmus lobbant fel szemének írisze mögött.

– Az ajánlat teljesen értéktelen számomra. – Az álarcos eltolta magától Andreát. – Az életem sokkal fontosabb, mint a maga szabadulása és egy éjszaka a szalmazsákon magával.

– Soha életében nem volt ilyen nője, mint én. – Andrea nem eresztette el a férfi kezét, és térdeire esett, ahogy a férfi az ajtó felé hátrált és vonszolta maga után.

– Ez igaz, – a férfi ordított. – És soha nem is lesz kétmillió dolláros kurvám, soha, amíg élek. – Tette hozzá és a nő kezét durván lefejtve kezéről kiment a kriptából és az ajtót bezárta maga mögött.

–

Időközben a főhadiszálláson Maximillian Maximovics dühödten füstölgött.

– Kezdjük el kínozni a szukát, – verte öklével íróasztalát. – Küldjünk annak a tróger magyarnak egy levágott véres lábnagyujjat. Ez mozgásra kellene, hogy buzdítsa.

– Remek, – Karpov megérintette a kabátruha ujjába feldugott bikacsöket. – A legnagyobb örömmel megteszem.

Ahogy ez kimondta gyors fegyverropogás törte meg az éjszakai csendet és torkolattüzek pokoli fénye világította meg az eget.

– Teljesen körbe vannak véve. – Egy hangszóró harsogta magyarul. – Tegyük le fegyvereiket és kezeket feltartva egyenként jöjjenek ki.

– A lángszórót, – ordította Karpov. – Jöjjenek csak be az ajtón és penetráns parázssá porlasztom őket.

Egy perccel később faltörő kos törte be az ajtót, és a vastag acél, mint egyensúlyát veszített furnérlemez zuhant előre. Karpov felemelte a lángszórót, célzott, de senki nem jelent meg az ajtóban.

– Égesd porrá őket. – Maximillian Maximovics üvöltött miközben oldalfegyveréből az összes golyót beleeresztette a semmibe, ahogy valaki bedobott egy légnyomásgránátot és egy hatalmas pukkanás után az oroszok a padlóra estek és fülükből szivárgott a vér.

Négy állig felfegyverzett rendőr teljes rohamöltözetben tódult be a szobába és géppisztolyuk csövét az oroszok halántékára szorították.

– Senki nem mozduljon, – egy fiatal hadnagy kiáltotta, – le vannak tartóztatva.

– Miféle vád alapján? – Maximillian Maximovics nyögött. – Ez magánterület és senki nem jöhet be ide legális ok és házkutatási parancs nélkül.

– Itt van a házkutatási parancs. – A hadnagy egy gépelt oldalt dugott a nagydarab orosz orra alá. – A vád emberrablás és zsarolás. Hol van a nő?

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél. – Maximillian Maximovics feltápászkodott fekvőhelyzetéből és leporolta a nadrágját. – Nem raboltunk el senkit.

– Nem? – egy rendőrezredes lépett előre. – Végre elfogtunk benneteket, ti szibériai svábbogarak. Teljes beszélgetések, ahogy tervezitek az emberrablást és zsarolást le lett véve hangszalagra. Befellegzett számotokra, kitakarítjuk fajtátokat ebből az országból. Ti és bűntársaitok életfogytiglani börtönre lesznek ítélve.

– Megölöm azt a csatornaszemét árulót. – Maximillian Maximovics morgott. – Az áruló patkány duplaügynök. Tartóztassák le azt.

– Igen, az én ötletem volt. – Péter a fiatal és vagánykodó magyar lépett előre. – És bevált. Végre olyan vád alá kerültek, amiből nincs kibúvás. Nem számít mennyire ravasz ügyvédek vannak. Mondjátok meg most, de gyorsan, hová rejtettétek a nőt és megpróbálom rábeszélni a bírót, hogy elnézőbb legyen ügyetekben.

Az oroszok több hosszú káromkodást szalasztottak ki anyanyelvükön, amit senki nem értett. – A pokolba veletek, – mondhatták. – Megvesztegetjük olcsó bíróitokat, és kézlegyintéssel megússzuk.

– Tehát, hol van? – Péter ismételte.

– Jó helyen, ahol soha sem találjátok meg. – Maximillian Maximovics a fülébe dugta kisujját és próbálta megállítani az egyre erősödő és szünni nem akaró csengetést.

– Ezt orvossal kellene megnézetni. – Péter mustrálta az orosz. – Mondja meg, hogy hol van az áldozat és hívjuk a mentőket.

– Ítéletkönnyítési alku, – Popov Popovics is talpára kapaszkodott és óriási feneke egy percre teljesen elvette a kilátást mindenki elől. – Pénzbírság és visszatoloncolás Moszkvába, ez megfelelne nekem.

– Talán. – Péter bólintott. – Mondja meg már végre, hogy hol van.

– Ne mondd meg. – Maximillian Maximovics ordított. – Meg ne merd mondani.

– A Herczog család kriptájában, a Salgótarjáni úti öreg zsidótemetőben. – Popovics gyilkos pillantást vetett főnökére. – Nem megyek börtönbe ebben a fasiszta országban. Te maradhatsz és áshatod a szennyecsatorna árkot, amik bele nem döglessz, de én a Moszkva folyó partján akarok sétálgatni és a Kreml múzeumot akarom látogatni. Mi nem semmiért nyertük meg a háborút. – Itt Popovics Péter felé fordult. – Most már elenged, nem?

– Még nem. – Péter felelte és a hadnagyra pillantott. – Ellenőrizték le, és hívjanak fel, ha sértetlenül megtalálták.

–

A mentőautót és a három rendőr kocsit nem lehetett a Herczog kriptához fél kilométernél közelebb parkolni. A halottak iránti tiszteletből úgyszintén nem akarták betörni a márványsírbolt ajtaját és elmentek megkeresni a temetőgondnokot, a Dohány utcai zsinagóga rabbiját, ami egymaga három órába került.

Végül is egy rendőrtörzsőrmester kinyitotta a nyikorgó ajtót és azonnal meglátták Andreát sápadtan és kiéhezetten a sarokban kuporogni. Szempillafestékét már napokkal ezelőtt összemázolta. Sminkje elázott és zsíros gombócokban beleragadt a hajába. Nem sokkal nézett ki jobban, mint bármelyik hulla a koporsókban.

– Éppen ideje volt, hogy kifizessék a váltságdíjat. – Andrea bandzsított bele az erős lámpafénybe. – A vödör már teljesen tele van és senki sem hozott semmi élelmet, Isten tudja mióta.

– Asszonyom, – felelte a főtörzsőrmester. – Senki nem fizetett semmi váltságdíjat. Névtelen bejelentés alapján kaptuk el a tetteseket és letartóztattuk őket.

– Nem fizetett! – Andrea sikított. – A zsugori szemét, majd tőlem most igazából megkapja a magáét.

– Madám, – ismételte a főtörzsőrmester. – Engedje meg, hogy felsegítsem és lefektessük a hordágyra. Be kell vinnünk a kórházba egy alapos kivizsgálásra és egy detektívnek is beszélnie kell magával, mielőtt bárkivel is érintkezésbe léphet.

– Aljas gazemberek. – Andrea egy oktávval magasabban sikított. – Minden férfi egyforma gazember. Mindegyiket utálok.

–

Másnap kora reggel a borotválkozás, fogmosás és a sonkástojasos szendvics ingyencség elfogyasztása között a mobiltelefon vibrálni kezdett Tamás farzsebében. Automatikusan utánanyúlt, füléhez tette és szemei Izabella kérdő szemeire szegeződtek.

Tamás befogta a telefont baljával és Izabella felé suttozta. – Ő az.

– Kapcsold a kihangsítóra. – Izabella felelte. – Én is szeretném hallani, hogy mit akar mondani.

– Nem érek meg neked tetves kétmillió dollárt, te alacsonyrendű csúszómászó. – Mint a köpő kobra halálos mérge Andrea hangja úgy sistergett elő a kagylóból.

– Éppen nem volt nálam ennyi készpénz. – Tamás felelte, és szemei Izabella beleegyezését keresték. – Magam is küszködöm és nagyon siralmas a készpénz folyószámla helyzetem.

– Kölcsönvehetted volna. – Andrea visított. – Mindenféle bankárhaverjaid vannak és kétmillió dollárt a mellényzsebükből ki tudnak kaparni.

– Hitelképességem még rosszabb, mint a készpénz helyzetem. – Tamás motyogta és Izabella beleegyezően bólintott.

– Elhitetted velem, hogy szeretsz. – Andrea sírni kezdett. – Otthagytam a férjem, mert megígérted, hogy elveszel. Oh, Tamás, mit fogok csinálni? Megölöm magam, ha eltaszítasz magadtól.

Tamás Izabellára nézett. Izabella összeráncolta a homlokát és Tamás fülébe súgta. – Egy szavát se hidd el neki. Női trükk, hogy bűnös legyen a lelkiismereted.

– Valaki más is van veled, Tamás? – Andrea kiabálta. – Izabella van ott, az a felszentelt apáca, akinek nagyobb a vaginája, mint az enyém?

– Talán nem nagyobb, – Tamás nem állhatta meg, hogy el ne süssön egy szarkasztikus viccet. – De minden bizonytalanság.

– Ezért lelőlek, mint egy veszett kutyát. – Andrea üvöltötte, mialatt Izabella felvette a telefont és nyugodt, leereszkedő hangon kezdett beszélni.

– Andrea, drágám. – Izabella mondta. – Ne izgasd fel magad feleslegesen. Valami rettenetesen borzalmas dolgon mentél keresztül és pihened kellene. Főleg ne erőltess hangszálaidat. Tamás az én vőlegényem volt és te csak az ágyasa. De még mindig csinos vagy, és kell, hogy találj valami partiképes fiatalembert, elváltat vagy nőtlent, esetleg biszexuálist. Nekem mindegy, csak az én Tamásomnak hagyj békén. Eljut, amit mondok az agyadig?

– Add ide a kétmillió dollárt. – Andrea hangja valamiféle kontra alto oktávra ereszkedett lejjebb. – És akkor békét hagyok neki. Csinálj vele azt, amit akarsz. Teljesen képtelen a szerelemre. A te szíved is össze fogja törni, mint az enyémet.

– Teljesen félreérted a helyzetet. – Izabella felelte. – Nincs kétmillió dollárunk, de ha lenne is, nem vesztegetnénk rád.

– Majd az ügyvédem kezelésbe vesz. – Andrea oktávja ismét emelkedni kezdett.

– Aha, – Izabella felelte és kacintott Tamásnak, aki ugyan tökéletes konfúzióban lebegett, de remekül szórakozva hallgatta a palávert. – És te meg kifizetted nekünk a harmincezer dollár hátralékot a tetőtér stúdióért, amit soha nem használtál. A per egy alaptalan próbálkozás, ami neked egy másik harmincezerbe fog kerülni. Sokkal jobban tennéd, ha pénzt kozmetikára

költenéd, sminkre, talán egy arc átoperálásra vagy egy szilikonos mellnagyobbításra. Ez növelni fogja az esélyeidet a zeneszékes táncjátékban, amit házastárskeresésnek hívnak.

– Jenki köpedelem, – Andrea teli torokból ordított. – Kidobatlak ebből az országból vagy kihasítom a hasadat és a férjem rátapos kizsigerelt beleidre. Te ostoba mészárszéki tehén, te eszetlen liba, te, te, szalmaszállal szívom ki az agyadat. Rossz nővel kezdted ki...

– Akassz rá, – Izabella intett Tamásnak. – Ez már régen lebukott a szennycsatorna legmélyebb kútjába és nincs értelme, hogy többet csépeljük a tényekkel. Tudja, hogy mindennek vége köztetek. Csak nem akarja elfogadni. Klinikai segítségre van szüksége, agylebeny metszésre, vagy kényszerzubbonyra. Hogy tudtál szeretkezni egy ilyen szukával? Tamás, ez a nő semmi más, mint egy érzelmi pöcegödör. Remélem, hogy megtanultad a leckédet, és soha többé nem kezdesz ki könnyűvérű lotyókkal.

– Igazad van, Izabella. – Tamás térdeire esett és próbálta a leány hálóingének szegélyét csókolgatni. – Bocsáss meg. Lennél a feleségem?

– Majd gondolkodom róla. – Izabella felelte és a fiút eltolva magától felállt. – Egyszer mutasd meg, hogy újraasszimiláltad a szenvedélyed, amit azelőtt megtagadtál. Tölts belém valami pszichológiai gázolint és gyújts lángra tüzetet. Mutasd meg, hogy van benned merészség. Egy kicsit megbántódtam itt, és többé nem tudok létezni csupáncsak selymes udvariasságokon.

Tamás megragadta a leányt és próbálta felhúzni hálóingét. – Elég a virágos beszédekből, kezdjenek a vágyaink beszélni. A vártára, szerelmem, megmutatom, hogy mennyire szeretlek, ha többé nem ellenkezel.

– Ki ellenkezik? – Izabella kacagott, – de elkészünk a munkából. Vigyél ki vacsorázni ma este, végy egy háromkarátos gyémántgyűrűt és egy csokor piros rózsát, és hozz hangulatba.

– Milyen hangulatba? – Tamás mosolygott.

– A megbocsátó hangulatba. – Izabella kicsúszott a fiú karjaiból és megveregette az arcát. – És minden más lehetséges.

Tizenharmadik Fejezet

Tamás és Izabella Bueno Vista városban, közel Orlandóhoz, Floridában kötöttek házasságot, a Disney World házasságkötő palotában. A légiesen csipkés hófehér építményben, háttérben Hamupipőke karcsú tornyokkal teli kastélya, kétszáz főre menő vendégsereg gyülekezett a nagy eseményre. Bandival a baloldalán Tamás türelmesen várta menyasszonyát az oltár előtt, a baptista pappal középén, aki ájtatosan tekintett az összegyűltekre felé, hogy megkezdhesse a szertartást.

A résztvevők nagy része már egy nappal vagy kettővel korábban megérkezett, a világ hét sarkából, lobogtatva pénzüket és egymáson túltéve pazarló szertelenségben.

A tegnap koradélutáni próbaszertartáson, Tamás és Izabella minden apró és nagy lépését begyakorolták boldog egyesülésüknek és nem vártak semmiféle meglepetést.

Tamás fényes szmokingban díszelgett és Bandi, akkora már egy nukleáris tengeralattjárón szolgáló haditengerészeti tiszt, büszkén viselte kitüntetések ékesítette egyenruháját. A vőlegény családjának oldalán, pökhendien pöffeszkedve a mahagóni színre pácolt padokban, business kapcsolatok, szakmabeli ismerősök és üzletfelek ültek tömött sorokban, emberek, akik vagy pénzzel, vagy szívességgel tartoztak Ernőnek a mélyen tisztelt pátriárkának.

Mariskával jobbján Ernő az első helyen ült az első sorban. Mariskán szinte alig látszottak a múlt évek. A kilók, amit összegyűjtött élete során egyenletesen osztódtak széjjel száznyolcvan centiméteres termetén, magas sarkú cipőben természetesen, és a kiválasztott világoskék ruha, a csipkés fodrokkal karjain és a tisztos dekoltázs keblei felett, méltó elismerést válthatott ki bárkitől is.

Néhány szívroham és többszörös stentekkel szívizom ereiben, Ernő aszkéta soványra éhezettette magát. Erőteljes arccsontjai még jobban kiálltak és sötét árnyékot vetettek orra mindkét oldalán, ami prominens ormány bármi megfigyelőt egy ravasz róka hosszú orrára emlékeztetett, egy teremtményre, aki akár beismerte akár nem, Ernő mindig is volt és mindig is megmaradt.

Ernő fizette az esküvő összes költségeit, és a recepció utáni és az esküvő előestéjén megtartott vacsoráét, örömmel, hiszen legszebb álma vált valóvá. Fia Izabellát vette el feleségül, Klárinak leányát, az asszonyét, akit végtelenül nagyra becsült és tisztelt.

Ernő nagyon jól tudta, hogy fia mennyire fenomenálisan sikeres lett Magyarországon. Ha össze tudta volna adni a cégek és vállalatok értékét, ahol Tamás többségbeli tulajdonos volt vagy partner, ami tulajdonképpen hivatásos főkönyvelők feladata volt, kettő vagy hármas könyveléssel, hogy tegyük hozzá, nyilvánvaló lett volna, hogy az alma nem esik messze a fájától, és Tamás feltornázta magát és apja mellett egyenlőként állt az üzleti gazdagok világában.

Nettó anyagiak és vagyon szempontjából Izabella sem maradt el messze mögöttük. Ernő ezt is tudta, és a leány érdemei és eredményei végtelenül nagy benső örömet kölcsönöztek neki. – Tudtam, – mormolta többször magában és megszorította élete szerelmének, Mariskának a kezét.

– Mit mondasz, drágám. – Mariska kérdezte. – Lenne valami baj?

– Nincs, – Ernő nemet intett, – de olyan boldog vagyok, hogy kigördültek a könnyeim. Hosszú utat megtettünk amióta órájára béreltünk szobát egy belvárosi szegényhotelben. Keményen megdolgoztunk érte, és nagyon büszke vagyok magunkra.

– Pontosan. – Mariska csalafinta oldalpillantást vetett férjére. – Nagyon sokan keményen dolgoztak érte, hogy ilyen gazdag legyél.

Egy mezítelen vállú fiatal szopránénekesnő a Metropolitan operaházból jelent meg az orgona előtt, pozícióba igazította magát és Puccini Musetta keringőjét kezdte énekelni a Bohémé operából, *Amikor egyedül sétálok a főutcán, megállnak az emberek és csodálnak*, és a templom ajtajának szárnyai széjjeltárultak. Izabella jelent meg ragyogóan fehér menyasszonyi ruhájában, legalább háromméteres uszályal utána és gyémántokkal kirakott tiarával fején. Balját bátran befonta kísérőjének, Gerlach Gábornak, a Budapest Ötödik Kerületi Önkormányzat tiszteletreméltó igazgatójának jobbába, akinek a megtiszteltető szerep jutott, hogy a menyasszonyt átadja a vőlegénynek. Óvatosan balanszírozva egyensúlyát és a hatalmas csokor piros rózsát bal kezében, Izabella méltóságteljes lassúsággal lépkedett az oltár felé, ahol jövődöbéli férje sokat remélő mosollyal simára borotvált arcán nézte közeledtét.

Olívia, mint első koszorúseány az eskető tiszteletes másik oldalán állt és szebben nézett ki, mint bármelyik filmjében. Több fontosabb szerepet sikerült megszereznie Kelet Európában. Először eljátszotta Nóra Telegdy szerepét egy Amerikai-magyar koprodukcióban, szerény, de elégséges jegypénztári sikerrel. Utána Báthory Erzsébetet játszotta egy Szlovák, Cseh, Német koprodukcióban, a protestáns arisztokráta nő romantikus történetében, akit a katolikus császár jobbgályánok meggyilkolásával és vérükben való fürdéssel vádolt, hogy elkobozhassa végtelen méretű vagyonát. Majd egy tetszetős hösnőt játszott egy Ukrajnában játszódó kém-történetben, amit Budapesten forgattak, mert senki nem bízott a korrupt Kijevi kormányban. Forgasatok között Olívia hol az Andrássy úti lakásban lakott, hol visszarepült Amerikába és váltakozva élt a Park Avenue-i luxus kégliben vagy a Hamptoni nyaralóban. Jövedelemnek ott voltak a Dorottya utcai hotel részvényei és más közös vállalkozások fiútestvérével. Olíviának nem ment rosszul és még mindig eszméletlenül szép nő maradt. Édesapjának szeme fénye volt, de nem volt semmi állandó boyfriendje vagy udvarlója, ami szituáció teljesen kielégítette igényeit.

Jelenleg a négyszáz éves életvidám varázslónő boszorkánynak Kalimagdorának szerepére készült, aki minden tavasszal egy fiatalembert fogad be otthonába, aki nyárára erőteljes férfivé válik, gyorsan öregszik az ősz folyamán és a tél vége felé tehetetlen nyomorék öregemberként meghal a nő tollpaplanos ágyában a melengető kandallótűz mellett.

Az összeeskető tiszteletest elérve Gerlach úr elengedte Izabellát. Tamás menyasszonya mellé lépett, és fejüket meghajtva áhítatos csendben álltak a felemelő pillanat világrengető súlya alatt.

A tiszteletes dörgedelmes beszédet tartott, a házastársak kötelezettségeiről és jogairól, ami a gyász fekete batárjának megjelenéséig tart, és hogy ásó és kapa válassza el a fiatalokat, és a jelenlévők mélyeséges csendben hallgattak.

A beszéd után a fiatal házasulandók egymás felé fordultak és felolvasták előre elkészített fogadalmukat. A hatalmas rózsacsokrot kezében tartva, a szirmok csiklandozták Izabella orrát és, amikor az eskettető igenlő válaszát kérte, a fiatal nő hatalmasat tüszentett.

Mindenki jó jelnek vette és Tamás belegezően mosolygott.

Majd Tamás mondta fel fogadalmát és sztentori hangján kijelentette igenjét és a tiszteletes férjnek és feleségnek jelentette ki őket, és megengedte, hogy Tamás megcsókolja a menyasszonyt.

A kápolnából kifele menet Izabella már nem tudta számon tartani, hány embert kellett megcsókolnia és hányan rázták meg Tamás kezét. Egyedül édesanyjának boldogságtól ragyogó arcát látta, és Mariskát és Ernőt, akik, mintha a mennyekbe emelkedtek volna örvendeztek és könnyek csillogtak öreg szemeikben.

Minden jó lesz és a helyes dolgot teszem, Izabella próbálta megnyugtatni magát, ahogy a vér puhán suhant arcának sápadt bőre alatt, és hamarosan gyermekkel leszek megáldva, és szoptató dadát fogok fogadni és visszamegyek dolgozni.

Tamás, az érem másik oldalán, semmi ilyesmire nem gondolt. A nászéjszakára gondolt az ezerdolláros éjszakánkénti lakosztályban, amikor végre, legalábbis legálisan, szerelme, amit örökké érzett Izabella iránt, fizikailag is beteljesedik.

—

Órákkal később, amikor az esküvői tömeg megízlelte az összes étvágycsinálót, ami egyidejűleg megdöbbsentette és elámította az ünnepi résztvevőket, a fogadási terem ajtaja szélesre tárult, és mint az áradat, ami áttörte duzzasztógátját a tömeg előre tódult és elfoglalták kijelölt helyeiket.

Mint az első vőfély, talán mert senki jobb nem akadt, Bandi mondott elsőnek beszédet. Részletesen előadta, hogy hogyan nőttek fel együtt és Tamás mindig lovagiasan és merészen megvédte, és mindig különleges figyelmet szentelt Izabellának, Bandi nővérének és jelenleg Tamás feleségének. Tamás elgondolkozva hallgatta a szónoklatot és valamiféle kevert rosszallással és elégedettséggel az állát simogatta az egész beszéd alatt.

A ceremóniamester, miután elegendő időt adott a vendégeknek a hatfogásos vacsora elfogyasztására, az előételek és az ízlelők tetejében, bejelentette a menyasszonytánc kezdetét, és Ernő, miután beleejtett egy százezer dolláros bank igazolta csekket a kosárba, amit Tamás hordott körbe, elkérte a menyasszonyt egy fordulóra. Gyengéden távol tartva magától, és csak kartávolságra engedve, Izabella táncolt és perdült és forgott, és hófehér gyöngyfogai kivillantak mosolygós ajkai közül.

A primás, egy meghatározhatatlan korú kövér cigány, akit egész bandájával egyetemben, Budapest egyik legnépszerűbb étterméből egyenesen idehoztak, vállára akasztotta harmonikáját, és lábával rúgva a tempót, hagyományos csárdásokat kezdett játszani, keringőket és polkákat, foxtrottot és sváb sramlizenét. A primás énekelt is és két óra normális viselkedés után a frivolitás határait kezdte súrolni, és dalainak szövege semmiféle publikációban nem tűrtek volna nyomdafestéket.

—

A mozgalmas nap és a bőséges evészet után, Tamás és Izabella alaposan lemerítették energiataartalékjaikat. Mire, úgy éjfél felé felmentek a felvonón az ötcsillagos hotel mézeshetek lakosztályába, a rövid limuzin utazás után, és mindezen idő alatt egy-egy kaptárra való méh zúgva a fejükben, kiestek a felvonó fülkéjéből, szerencsére a megfelelő emeleten, és Izabella kezdte ledobálni ruháit.

Egyszer kilépett a menyasszonyi ruhából, amit Tamás szinte az orrára esve szedett fel utána, és cipőjét széles ívben lerúgva, kikapcsolta melltartóját és ledobta a bugyiját.

Anyaszült pucéran, ahogy volt, kivéve a gyöngyözött koszorút a fején a lelógó fáttyóval, Izabella megállt a folyosó közepén és durcásan bejelentette.

- Tamás, te vagy a férfi a házban, vigyél át a küszöbön.
- Mi lesz a ruhával? – Tamás tiltakozott. – Tele van a kezem.
- Sose bánd a ruhát. – Izabella toppantott. – Egyszer már végre törődj velem, és elégítsd ki igényeimet, mielőtt jön valaki.
- Ah, – Tamás felelte és ledobta a menyegzői ruhát a szőnyegre. – Nem tudtam, hogy ennyire kívánod a szexet.

– Jól becsaptalak, ugye? – A fiatalasszony kacagott és karjait a férje nyaka köré fonva ráugrott a derekára és hosszú lábai kíváncsan mézédesszerűen fogták Tamás vékonyát.

Tamás bevitte a szobába és gyengéden letette az ágyra. Majd óvatosan levette szmoking zakóját, ledobta nadrágját, kigombolta ingét és lehúzta hosszú, fekete zokniját.

Majd házasságban megesküdtött ifjú feleségére nézett és az asszony mélyen aludt. Csinos kis fejcskéje, illatosított selymes haja rajta legyezőként széjjelterülve, mint valami üstökös egy mennyei égitest körül, kobakja kissé oldalt fordult és édesdeden horkolt, mint holmi hegyi mormota téli pihenőhelyén.

– Majd reggel. – Tamás bólintott, – akkor majd készen lesz a táncra, – morogta és bemászott felesége mellé, hátulról odabújt mezítelen fenekéhez, és ő is azonnal elaludt.

–

Reggel, miután alkalmasan megejtették nászukat, és semmi szükség, hogy ideírjuk a részleteket, a szobaszolgálat begördített egy kicsiny tálalóasztalkát, végtelenül tartalmasnak és bőségesnek látszó reggelivel rajta, és a százötven centis londoner fiú kezében tartotta a menyasszonyi ruhát és alsóneműt.

– Ezeket elejtette, madám, – kezdte a tömzsi spanyol. – Óhajtja, hogy berakjam őket a szekrénybe?

– Csak tegye le a székre. – Tamás előhalászott egy ötdolláros nadrágzsebéből, a takarót közben lehúzza és véletlenül kitakarva feleségének felségesen szép popsiját.

Ahogy a csökkent spanyol végre vonakodva távozott, Tamás és Izabella leültek reggelizni, és kóstolgatni kezdték a reggelit, ami túlságosan is soknak látszott kettőnek.

– Bébiket akarok. – Izabella mondta. – Amíg fiatalok vagyunk.

– Igen, egy bébi – Tamás bólintott szórakozottan, – persze, majd csinálunk bēbit.

– Több mint egy bēbit. – A fiatalasszony hosszasan szemlélte férjét.

– Sok bēbink lesz. – Tamás mosolygott.

– Helyes, – a fiatalasszony megérintette férje kezét, – és nagyobb házra lesz szükségünk, hogy mindenkinek legyen hely benne.

– Egy lépéssel előttem járok. – Tamás narancslevet töltött mind a kettőjüknek. – Már meg is vettem egy jókora házhelyet a Normafánál panoráma kilátással. Egész Budát és Pestet és mindent utána látni lehet onnan. Ott felépítjük családi várunkat és négy-kerék meghajtásos terepjáró kocsit veszünk, hogy jeges időben is fel tudjunk menni.

– Tehát Magyarországon fogjuk nevelni gyerekeinket. – Izabella kérdően nézett férjére. – Az angol második nyelvük lesz. Ezt elfogadhatónak tartanád?

– Mi angolul beszélünk velük és nevelőnőt fogadunk New Jerseyből, ha emiatt aggódsz. Teljesen kétnyelvűek lesznek, éppen úgy, mint mi.

– Amerikai állampolgárok lesznek?

– Nem látom okát, hogy miért ne. – Tamás pilloltatta szemhéját. – Gyerekszülésre visszamegyünk az Államokba és gyerekeink New York Cityben látnak világot.

– Valódi kozmopolitán elmélet. – Izabella csipkelődő pillantást vetett Tamásra. – De engeddd meg, hogy én kérdezzek valamit.

– Kérdezz.

– Mi lesz Andreával és a hozzá hasonlókkal? – Izabella ráncolta a homlokát.

– Mi lenne velük? – Tamás felelte kissé meghökkenve.

– Nem akarok többet semmiféle Andreát. – Izabella válaszolta éles hangon. – Megérti ezt maga, férjem-uram?

– Nem lesz több Andrea. – Tamás összeharapta a száját és lassan ide-oda ingatta a fejét.

– Most már nő ember vagy, – Andrea felpöccentette Tamás állát, – és nem csinálhatsz semmi több gyerekes kalandozásokat.

– Semmi többet, – Tamás felelte, – ígérem.

– Akkor, – Izabella átnyúlt az asztalon és Tamás arcát megmarkolva, megtekerte és jól összeszorította száját. – Akkor ugorjunk be az ágyba egy második menetre.

Tizennegyedik Fejezet

Időközben Budapesten a rendőrség letartóztatta a három orosz, Maximillian Maximovicsot, Popov Popovicst és Karpovot, emberrablás, zsarolás és panamázás vádjával. A Markó utcai börtönbe zárták be őket, és a vád alá helyezési tárgyalást várva egy egész század detektív vizsgálta további bűnözési tevékenységüket, mint adócsalás, sikkasztás, uzsorakamatra való kölcsönzés, hazárdjáték szervezés és lopott holmi továbbadás.

A vád koronatanúja Schumann Andrea volt. Érzelmi integritását mélységes gyötrellemmel érintette, hogy Tamás nem fizette ki a váltságdíjat és volt férje, Nathan Schumann sem. Pénz nélkül az élet, Andrea latolgatta, egy hosszú sötét alagút, bezárt ajtóval a végén. Határtalan és krónikus ellenvetése volt a szegénység ellen. Ez a Maximillian Maximovics gazdag ember lehet, gondolta, és rettenetes tévedés lenne lerombolni financiális státuszát.

A magyar igazságszolgáltatás kerekai lassan forognak, hasonlókképpen az Isten malmainak őrléséhez, tehát Andreának bőségesen maradt ideje, hogy fontolóra vegye, újra fontolja, kitervelje, és megváltoztassa terveit, és egy napon elment a Markó utcába és meglátogatta Maximillian Maximovicsot.

A megnövelt hatás kedvéért, mélyen dekoltált blúzt viselt, ami alkalmasan kidomborította szilikon betét nagyobbította kebleit. Méregdrága sminket kent magára, ami haloványvá varázsoltá arcát, egészen a pompázó sápadtság határáig és selymesen bűgő hangját használta, ami végtelen önbizalmat sugárzott és inkább temperamentumosnak hangzott, mint mereven kontrolláltak, és fenéig telítve volt szenvedélyes érzelemmel, amit alig tudott visszatartani.

– Borzasztóan sajnálom, Maximillian Maximovics, – suttogta és a fülzsr bekente telefonkagylót rózsaszín cimpájához szorította.

– Miért? – a drabális orosz felnézett, és felemelte káposztáshordó nagyságú fejét, de amikor meglátta látogatója szemében a reményvesztett vágyat, telefon kagylójára pillantott, hogy jól hall-e.

– Soha nem volt szándékomban, hogy ide jutassam magát. – Andrea szipogott. – Egy ilyen tehetséges férfi és ide bezárva, ebbe a fasiszta börtönbe. Ha valami tudnék tenni, hogy kiszabadítsam innen.

– Ejtse a vádak. – Az orosz válaszolt, hangja, mintha egy üres rézhordó gurulna lefele kögrádicson. – Az bizonyára nem ártana.

Ez nem lesz könnyű. – Andrea felelte. – Beültetnek a tanúszékbe és a vád ízekre szed, és a legszörnyűbb dolgokat fogják mondatni velem magáról, ha csak.

– Ha csak? – Az orosz morgott rémséges megvetéssel, mert eszébe jutott, hogy milyen sok fiatal magyar nőt becstelenített meg nagyapja a Nagy Honvédő Háborúban. Ez mindig kellemes emlék volt, ami soha nem mulasztotta el felvidámítani, amikor még kíváncsi siheder volt korai pubertás éveiben.

– Ha csak nem vagyunk férj és feleség. – Andrea szemei vakító fényességgel sziporkáztak az okosságtól. – Ha házasok vagyunk, nem kényszeríthetnek, hogy tanúskodjak maga ellen.

– Házasok? – Maximillian Maximovics krárogott, – hogyan házasok?

– Remélem, hogy nem nő. – Andrea szépséges szemeit vágyakozóan függesztette az oroszra. – Az egy kicsit bonyolítaná a dolgot.

– Nem jelenleg, – a férfi rázta a fejét, – de, hogyan áll a házassággal maga? Azt hittem, hogy férjhez van menve ahhoz a csúszó mászó mocsokzabáló nyálkás puhányhoz, Schumannhoz, aki egy fillér váltságdíjat sem volt hajlandó előkaparni, hogy megmentse a bőrét.

- Pontosan ezt akarom mondani. – Andrea szipogott félelmetesen.
- Mit, pontosan? – kérdezte az orosz.
- Ez az aljas mocsáriszap személtáda azonnal elvált tőlem, ahogy megtudta, hogy viszonyom van magával.
- Velem? – az orosz álla leesett.
- Igen. – Andrea zokogott. – Megmondtam neki, hogy magát szeretem és őt meg látni sem bírom. Tiszta jelenléte undorral tölt el és végtelenül utálok a szagát. Már a barátnője parfümjét a bőrén. Képzeld el, barátnője is volt. – Andrea mondta és orrát trombitaszerű harsogással befújta selyem zsebkendőjébe.
- Magának is volt boyfriendje. – Maximillian Maximovics félbeszakította Andrea siránkozó szóáradatát. – Mi is a neve? Tamás, nem?
- Igen volt, – Andrea egyre sírt tovább. – Minden nőnek van boyfriendje, amikor a férje utálja. Gyűlölt engem, pedig engem szeretni kell. Olyan csúnya vagyok, hogy engem nem lehet szeretni. Tudna engem szeretni, Maximillian Maximovics, ha én a szívem teljes melegéből szeretném magát?
- Ha elvenném feleségül. – Az orosz kérdezte óvatosan. – Tényleg nem tanúskodna ellenünk.
- Nem tanúskodnék. – Andrea libegtette szemfestékekkel vastagon bemázolt szempilláit.
- Rendben, – ravasz mosoly terjedt széjjel az orosz arcán. – Mi értelme lenne ellenkezni, ha egy angyal könnyörög kegyeimért. Házasodjunk össze hát.
- Kell, hogy legyen itt ebben a karcserben valamiféle káplán. – Kezének bütykeivel, Andrea szomorúan dörzsölte szemeit.
- Orosz Ortodox pátriárkára van szükségem. – Az orosz meredt szemekkel bámulta Andreát.
- Ez probléma lenne?
- Nem megoldhatatlan. – Maximillian Maximovics vigyora fülétől füléig ért. – Jöjjön vissza holnap ilyenkor és készen állok. Majd beszélek a fegyházigazgatóval és házastársi vizitációt kérek, rögtön az esküvői ceremónia után.
- Itt leszek. – Andrea mosolya úgy bukkant elő, mint a nap kerek orcája egy szörnyűséges vihar után. – Teljes menyasszonyi szerelésben.

–

A menyegző másnap lett megtartva a börtönintézmény nagy ebédlőtermében. Jojó, a púpos-hátú takarítócseléd, az intézet huszonöt évtől életfogytiglani lakója és haverja Dodó, saját érdeme szerint háromszoros életfogytiglanra ítélt kéjgyilkos, voltak a tanúk. Jevgenyij páter, akit hatodik évét töltötte tíz éves büntetésének a kolostor vagyonának elsikkasztásáért, celebrálta az ünnepélyes szertartást, és tehetséges büntetettek kórusa ősrégi szláv énekeket adott elő, végtelen depressziós aláfestéssel.

Miután a tisztes padre férjnek és feleségnek jelente ki a furcsa kinézetű párt, a börtönigazgató odaadta a csíkos pizsamaruhába bújtatott Maximillian Maximovicsnak a nászéjszakás lakókocsi kulcsát, amit a szeméttartó vagon és a veszélyes hulladékot tartalmazó trágyadomb között parkoltak, és néhány keresetlen szóval figyelmeztette őket.

– Lassan a testtel a matracon, elvtársam, – az igazgató rázta mutatóujját. – A rugókat újra kell kötni, és nem vagyunk felelősek, ha bármi puha beakad közéjük.

Egy órával vagy másféllel később, szélesre tárt lábaival a fémtetőt rugdosva, Andreát egyidejűleg vidám gondolatok szórakoztatták és oda nem illő nehéz elképzelések ijesztgették.

– Milyen messze van ez a te tárgyalásod? – kérdezte miközben tenyeréről a durva lenvászonból szőtt párnára kente a verítéket, mert Maximillian Maximovics úgy izzadt, mint egy igásló a legforróbb nyári nap közepén.

– Mától két hétre, – a férfi nyögött és megkettőzte erőfeszítését, hogy minél hamarabb teljesíthesse házastársi kötelezettségét.

– Ügyvédem szerint. – Andrea megragadta férjének csupasz fenekét és hangja erősebben hangzott, mint Joshua trombitája Jerikó falainál. – Tanúskodásra való alkalmatosságom nélkül ejteni fogják a vádakat.

– Kétlem. – Maximillian Maximovics visította, mert már közel volt klimaxához. – De lényegesen kevesebb lesz a büntetés.

– Meg kellene vesztegetnünk a bírót. – Andrea egész testében rángatózva szorította a férfi vállait és hangja még a magas c-nél is magasabbra emelkedett. – Hogy biztosra menjünk.

– Már megvesztegettük. – Maximillian Maximovics nyögött végtelen kielégültséggel és legurult nászéjszakás feleségéről. – Nem várok semmi többet, mint némi pénzbüntetést és tíz évi kitiltást Magyarországról.

– Még lenne egy dolog, drágám. – Andrea a törölrüha után nyúlt. – Válás esetében, ha azt tervezed, hogy nem viszel magaddal Moszkvába, mindenben felesben osztozunk.

– Szó sem lehet róla. – Az orosz rágyújtott a vastag szivarra, amit az igazgatótól kapott nászajándékként. – Ami házasságunk előtt az enyém volt, az örökre az enyém is marad.

– Akkor tanúskodni fogok és te meg itt rohadsz meg ebben a bűdös pöcegödörlyukban. – Andrea felelte meglepően nyugodt hangon. – Valami sokkal szilárdabbra van szükségem, mint a szerelem, mielőtt bárki férfinak is elkötelezem magam.

– Rendben, – az orosz félelmetesen forgó füstkarikát fújta a levegőbe, – legyen ötven-ötven, de egy évig házasoknak kell maradnunk és soha nem fog eltolni magától az ágyban.

–

A tárgyaláson nem állt jól az oroszok szénája. A vád hosszú sorban állította elő a tanúkat, akik példásan demonstrálták a vádlottak fertelmes bűneit, főleg gazdasági büntetteket, kormányhivatalnokok megvesztegetését, néha megspékelve bérgyilkossággal, kínzásokkal és emberrablásokkal.

Az evidencia általában felszínes volt és közvetett, ahogy a halottak általában nem beszélnek és Maximillian Maximovics arcán a visszataszító vigyor egyre mélyebb barázdákra erősödött, ahogy ügyvédjének csapata egyik tanúskodót a másik után szaggatta darabokra.

A második hét vége felé a vád Andreát idézte meg a tanúszékbe.

– Neve. – Az ügyész Andrea elé lépett, ahogy a fiatal nő letette kíváncsian fenekét az ülésre.

– Andrea Maximillian Kaganov. – Andrea lebegtette szempilláit és kacsójának könnyed mozdulatával előrenyomta kezét és a lámpafény hanyatt esett az ujján csillogó gyűrű hatalmas gyémántján és szinte megvakította szegény ügyészt.

Az ügyész széjjelkulcsolta kezét a háta mögött, előre hozta őket és hirtelen abbahagyta a bírói emelvény és az esküdtek padja közötti térségen való masírozását. Meglepett döbbenettel az arcán, az ügyészcsapat asztalához fordult és egyik beosztottja egy füzetlapot nyújtott át neki.

– Maga nem Schumann Andrea? – az ügyész olvasta fel a lap tartalmát, majd szemét kimeresztve Andreára bámult.

Andrea kecses szerénységgel lassan csóválta a fejét és alig hallható, de a lehető legtisztességtudóbb hangon suttopta.

– Nem kérem. Többé már nem.

Ahogy a vád erőinek tagjai érthetetlen szemekkel egymásra néztek, a védelem vezetőügyvédje felállt, meghajtotta fejét és a legalázatosabb hangon a bíró felé szólt.

– Tisztelt bíró úr, – mondta, – megközelíthetem a bírói széket?

A vezető bíró bólintott és mind a vád és a védelem ügyvédje a bíró elé lépett, aki magas üléséből lefele nézve mérgesen bámulta őket.

– Beszéljen, – a bíró mondta. – Nagyon érdekelné a magyarázata.

– Bíró uram, legmélyebben respektált bíró uram. – A védőügyvéd kezdte akkurátusan kiegyensúlyozott és alkalmas hangon, kivéve egy ravasz mosolyt, ami szája sarkában bujkálni látszott, és a pimasz csillogást a szemei sarkában, ami nyilvánvalóvá tette, hogy minden alázatossága ellenére a szituáció remekül szórakoztatja, és végtelen gyönyört talál, hogy a vád ennyire hatalmasan az arcára esett. – Ez a tanú, ahogy itt a vád által tanúságtételre lett ide idézve, a vádlott, Maximillian Maximovics felesége, ennél fogva, – itt a védőügyvéd mély lélegzetet vett és hozzátette, – ezt a tanút nem lehet kényszeríteni, hogy a férje ellen valljon.

– Bizonyítékot, – harsogta a bíró.

A védőügyvéd egy semmitmondó papírlapot csúsztatott a bíró elé, a házasságkötési dokumentumot Andrea és Maximillian Maximovics között, egy fél lépést hátralépett és máskülönben tetszetős arcán visszataszító vigyorral várakozni kezdett.

– Itt van, – köszörilte meg torkát és tiszta, precízen hangsúlyozott hangon folytatta. – Összeházasodtak és legjobb tudomásom szerint alkalmasan megejtették a nászéjszakát.

– Lehet, hogy nem kényszeríthetjük tanúvallomásra, – az ügyész ordított. – De saját jószántából tanúskodhat. Elvégre őt rabolták el, és őt kínozták a lehető legembertelenebb módon. A vád követeli a törvény teljes büntetőerejének alkalmazását, hogy országunkat megtisztíthassuk ezektől az idegen patkányoktól. Kérdezze meg a tanút.

– Elég, – a bíró kalapácsával dörgedelmeset csapott az asztalra és a még mindig mosolygó tanúra nézett. – Akar tanúvallomást tenni?

– Nem. – Andrea legédesebb mosolyával nézte a feldühödött bírót. – Nem akarok.

– Tartóztassák le a bíróság elleni tiszteletlenségért, – üvöltötte az ügyész és toporzékol.

– Ejtsék az összes vádat, – ordította a védelem tanácsadója.

– Elég, – menydörgött a bíróság feje. – Elég volt ebből a vásári komédiából. Kövessenek bírói szobámba, különben mindegyiküket kirekesztem az ügyvédi kamarából.

–

A magánteremben a bíró nem ültette le az ügyvédek. Mutatóujját rázva előttük, egyszer a vád ügyészét osztotta ki.

– Maga hozzá nem értő paprikajancsi, – üvöltött bele arcába. – Miért állít elő egy tanút, aki nem hajlandó tanúskodni? Nem tudta, hogy össze vannak házasodva?

– Nem tudtuk, – motyogta az ügyész.

– Pedig regisztrált levélben küldtünk egy példányt a házasságkötési kivonatról, – akadékoskodott a védőügyvéd.

– Mikor? – pislogott az ügyész.

– Öt nappal ezelőtt, – válaszolta a védőügyvéd. – Nem a mi hibánk, hogy a posta ennyire késlekedő.

– Öt egymást követő életfogytiglani büntetést kérünk. – Az ügyész felemelte a kezét és széjjeltartotta ujjait, mintha a bíró tenyerébe akarna csapni.

– Ejtsék a vádat, – rázta a fejét a védelem. – És ha ezt nem lehet, valami enyhébb ítéletet készségesen elfogadnánk.

– Mennyivel enyhébbet? – a bíró meredten nézte a védőügyvédet.

– Idáig börtönben töltött idő és szerényebb összegű pénzügyi bírság, és kitoloncolás az országból, ha ez enyhíteni tudná a tisztelt bíróság méltányos haragját.

– Rendben, – felelte a bíró és leült, szemel láthatóan nyugodtabban, mint egy perccel ezelőtt. – Most rögtön meghozom a döntésem, feltéve, ha mind a ketten ígéretet tesznek elfogadására, mert még egyszer nem szeretném magukat a tárgyalótermemben látni.

– Ígérjük, – az ügyész és a vád egyszerre bólintottak, mind a ketten remélve, hogy az ő szempontjuknak lesz kedvező a végzés.

– Egy millió dollár és tárgyalási költségek pénzügyi büntetés. – A bíró kezdte. – És életfogytiglani börtön a szabadlábra helyezés lehetősége nélkül, felfüggesztve a feltétellel, hogy elhagyják Magyarországot és soha nem térnek ide vissza. Ha bármelyik vádlott is visszatér, le lesznek tartóztatva és kényszermunkatáborba lesznek deportálva átképzésre. Elfogadják?

– Igen, – a védelem sietve bólintott és az ügyész vállat vont. – Rendben, ha ennél jobbat nem tud összehozni.

Epilógus

Andrea Oroszországba költözött Maximillian Maximoviccsal, de nem lett belőle kövér moszkvai feleség. Egy nappal első házassági évfordulójuk után, beadta a válópert és egy évvel később, amikor az ítélet végleges lett, és neki jutatta Maximillian vagyonának felét, körülbelül százmillió dollárt, a fiatalasszony olajra lépett és Monte Carlóba repült a Francia Riviérán.

A Riviérán barátságba keveredett egy szaúd-arábiai herceggel, legalább is a férfi ezt állította, és a herceg jachtján elvitorláztak a Mediterrán tengeri napkelte felé.

Soha senki nem hallott semmit Andreáról többet, de a szóbeszéd szerint Andreát eladták egy Berber kecskepásztornak huszonhárom gidáért, és Andrea valahol a Szaharától délre került, mert olyan magatartásbeli probléma jött ki rajta, amit az Iszlám egyetlen igazhívő követője sem tűrhetett.

—

Tamás és Izabella három hetes nászútra repültek a Kanári szigetekre, majd visszatértek Budapestre. Tamás meglévő vállalkozásait menedzselte, néhány további businesst is hozzáadott, és soha nem vesztett semmi jelentékeny összeget egyiken sem.

Izabella egy köztisztviselőként álló számviteli cég tulajdonosa és igazgatója lett. Harminc munkavállalót alkalmazott, és pontosan kilenc hónappal menyegzőjük után életet adott első gyermeküknek, egy három és fél kilós egészséges kislánynak.

A gyermeknek Letitia nevet adták, és a baba gyorsan növekedett és egyre szebb lett, és ahogy betöltötte negyedik évét, kishúga Sárika is megszületett és a két kislány elválaszthatatlan barátnővé vált.

Sárika első születésnapjára, Tamás és Izabella beköltöztek új házukba, egy háromszáz négyzetméteres csodavillába a Budai hegyek egyik legszebb magaslatán, panorámás kilátással le az egész városra és azon túl is.

A harmadik gyermek, egy nagypapa után Ernőnek nevezett fiúcska, négy évvel Sárika után érkezett, és a két kislány játékszernek használta és színes kislány ruhákba öltöztették.

Később, ahogy az ifjabb Ernő növekedett és eszéhez jött, tiszteletet tanított nővéreinek, labdarúgónak készült, és vívást tanult és senkitől nem túrt el semmiféle nonszenszt.

—

Olivia feladta a színészi szakmát és Lichtenstein hercegéhez ment feleségül. Fia, a trón első várományosa, legkiválóbb iskolákba járt és kitanították a hercegi etikett hagyományaira. Nem kevesebb, mint egy tucat dada, pesztonka és nevelőnő, és tanár és tornatanár gondozta, oktatta és művelte. Olivia a szépművészetek szakértője lett, beutazta az egész világot, és értékes festményeket, szobrokat és ókori kerámiákat vásárolt új hazája Nemzeti Múzeumának.

Olivia semmi jelét nem mutatja az öregedésnek, még mindig olyan szép, mint valaha is volt, és készen áll, hogy visszatérjen filmszillagnak, ha a férje valaha is megengedi.

—

Tehát ez a története egy emigráns fiatalembernek, ami végtelen gazdagságban és sikerben, és unokákkal és egyetlen sötét felhővel sem az égbolton végződik. Kivéve, ahogy egyikünk sem halhatatlan, és egy nap a mennyei bíró elé kell állnunk, főleg főhősünknek, Ernőnek, és számot kell adnunk, hogy mit tettünk és mire használtuk Isten adta tehetségünket és hogyan használtuk ki lehetőségeinket.

Addig a pillanatig, Ernőnek még van ideje, hogy megváltsa magát és meggyónja bűneit, amiket elkövetett. Ami egy hosszú és fájdalmas folyamat, és harmadik és végső kötetünk tárgya.

Harmadik Könyv

Mielőtt Lehúzzák a Függyönt

Ellentétben bármi logikus következtetéssel vagy konvencionális elvárással, történetünk harmadik kötetének vajmi kevés köze van az első kettőhöz. Főhősünk, Ernő Budapestre utazik, hogy megtalálja múltját, hogy megtalálja lelkét és találkozzon régi barátaival. Ő más, mint a mi eddigi Ernőnk, aki pénzt pénzre és vagyont vagyonra halmozott és hihetetlen sikerre jutott a tengerentúlon. Ez az Ernő ebben a harmadik kötetben jobb ember szeretne lenni, egy alázatosabb és megbánóbb ember. Ezen az utazáson az szeretne lenni, aki valójában, a legjobb esetben is egy korosodó külföldre szakadt honfitársunk, és olyan szemszögből akarja szemlélni dolgokat, ahogy ő látja, és nem pedig egy politikailag korrekt fényszűrőn keresztül, amit kiadhatósági tényezőnek hívunk.

Első Fejezet

Isten és a profit szeretetében éltem életem és soha nem éreztem sajnálatot az elesettekért, mert vétkeiken és mulasztásaikon keresztül megérdemelték jogos büntetésüket. Vajon címer nélküli zászlót követtem volna? A kérdés megmaradt a dolgok végére és most megkérdelem tőletek, volt e vajon Isteni kéz, ami keresztülkalauzolt engem az emberi bűnök sötét rengetegén, a szerencsecsillaggal, ami nekem jutott, és engedte, hogy a jogosan megszolgált áldások tetejében méltó sokaságát halmozzam fel a gondviselés javainak.

Tiszteletreméltó korrallal vállaimon, de még mindig jó egészségben elhatároztam, hogy felkutatom a dolgok eredetét és megvizsgálom az okokat és nekiindultam ennek az útnak, egyszerű ruhában és csak egyetlen kis bőrönddel, és egy vállaimra akasztott hátizsákkal. Egyedül járva utamat, meg akartam látogatni ifjúságom régen elfelejtett állomásait és a helyet, ahol valaha a lelket osztották nekem.

—

Utazásom első napján, ahogy a Connecticutból érkező helyiérdekű vonat kiömlött magából New York városában, és a Grand Central vasútállomás tágas barlangüregében elvegyülök a sűrű tömegben, ami egyedül csak személyes fontosságát érezve örökké ott forog és keveredik, mint lebegő homokszemek egy hatalmas folyó mélyében, saját önző rendeltetésüktől hajtva, és jöttányit sem törődve bárki másikkal.

Ütközőtől ütközőig forgalom és véget nem érő építkezési barikádok, kolosszus nagyságú autóbuszunk, mint egy kerekre szerelt szörnyeteg nagy nehezen megérkezik a JFK repülőtéri terminushoz és bemegyek a hatalmas üveg és beton létesítménybe.

Még több ember, mintha egy Mohamedán Kalifátus utcáján lennénk. Népes családok, férfiak fekete szakállal és Damaszkuszi pengéként villogó szemekkel, nők burkába és fejkendőbe burkolva, elrejtve a kéjenc vággyal teli paráználkodók tolakodó szemei elől, az Iszlám asszonyai sétálnak mindenféle, vagy álldogálnak, mint szemfedővel eltakart holmi liszteszsákok, csak egyetlen takaratlan szemmel, és mindenkinek a tekintetét kerülve, aki véletlenül is feléjük néz.

Micsoda különbség az ötven évvel ezelőtől, amikor először léptem ennek az országnak földjére, mint egy jelentéktelen emigráns talán néhány dollárral a zsebemben.

Lenne valami különbség köztem és közöttük? Igaz lelkiismeretemből el fogom e tudni valaha is dönteni. Talán nem, határozottan nem az én egocentrikus hozzáállással.

Futó pillantás útlevelemre és egy röntgengép belenéz csomagomba, és átmegyek egy kapun, és bent vagyok a tranzit zónában, a senki földjén, országok között, akiket hol egy vonal a homokban, hol egy óceán választ el egymástól.

Életem késői éveiben, tekintettel zsugorodó hólyagomra és növekedő prosztatámra, folyosó melletti ülést választok, ezen az utazáson is, és a szerencsére bízom, hogy ki lesz Atlanti óceán feletti repülésem utitársa.

Barátságosan bólint felém, ahogy hátizsákomat a fej-feletti csomagtartóba helyezem, és egy pillanatra én is ránézek. Vékony-karcsú fiatal nő, feltehetően harmincon aluli, és egy kisfiú az ablak mellett kuporogva és kapaszkodva mamájába, kicsiny életének legfontosabb személyiségébe.

– Hol van apuci, – gondolom, de nem szólok semmit.

A repülő lassan megtelik és egy természetes fekete férfi légi-kísérő egyenruhában lép mellém és franciául kérdez. Nem csoda, Air France légitársasággal repülök. Kinyitja a fej felett és felemelve hátizsákomat, néhány ülésel arrébb akarja vinni.

– Ne nyúljon hozzá, – mondom angolul. – Pontosan a fejem felett akarom.

Nem érti. Nyilvánvalóan nem nyelvész, még csak nem is valami kétnyelvű kanadai.

– No, – próbálom még egyszer. – N'est pas touch, – teszem hozzá legjobb franciasággal, amit össze tudok hozni.

A toronymagas fekete vállat von és grimaszt vág, de nem vitatkozik és valami más üres helyet keresve, valami távolabb ülő utas csomagját benyomja a többi közé.

– Beszél franciául? – mosolygok csinos kis szomszédomra.

– Nem, – rázza a fejét. – Eredetileg Bulgáriából vagyunk, de most már öt éve Amerikában élünk, és ez az első látogatásunk vissza az óhazába. Párizsban gépet kell cserélnünk.

– Nekem is hasonlóképpen, – felelem egy bárány szelídségével. – Kivéve, több mint negyven éve vagyok Amerikában és nem ez az utazás az első kiruccanásom. Néhány hétre Budapestre megyek az ötven éves érettségi találkozóinkra. Ez lesz az első alkalom, hogy a hatvanas évek közepe óta régi barátaimmal találkozom.

A kisfiú megrángatja mamája ruhaujját. – Beszélj neki apuról, – mondja.

– Igen, – mosolygok biztatóan. – Meséljen nekem a férjéről. A férje amerikai?

– Szintén bulgáriai, – feleli. – Elektronikában dolgozik, és nem tudott eljönni munkájából.

– Értem, – mosolygok. – Sok szerencsét neki.

– És maga? – kérdezi. – Van felesége?

– Igen, – bólintok. – Negyven év óta vagyunk házasok és a feleségem jó egészségnek örvend, de úgy határozott, hogy nem jön. Feleségek nem hivatalosak ezekre a gimnáziumi találkozókra, csak mi öreg haverok. Ez most az én fordulóm és csak az enyém, hogy kiássuk a régen elfelejtett múltat.

– Vannak rokonai Budapesten? – a fiatal mama kérdez tovább.

– Szüleim már régen meghaltak, de még van egy testvérébátyám, – felelem. – Másfél évvel idősebb, mint én és van egy fia és egy leánya a mostani házasságából és egy másik fia egy előzőből. Hét unokája van, hét és tizenkilenc év közöttiek. Össze fogunk jönni, talán csak egyszer mert, hogy idézzem szavait, gyerekeik a saját életüket élik. Én is a saját dolgaimat fogom csinálni, és ez így jobb is lesz, nekem is. Valamiféle számotvetést szeretnék csinálni, hogy felfedezzem, hogy ki voltam és mit értem el az életben.

– Vannak gyerekei? – fiatal útitársam kérdezi, elmfuttatásomat eleresztve a füle mellett.

– Igen, – felelem büszkén. – A fiam sikeres üzletember. Háza van Budapesten, de jelenleg Angliában van egész családjával egy hat hónapos business- vakációs túrán. A leányom szintén Európában él, de jelenleg Amerikában tartózkodik a férjével. Ismert színésznő, körülbelül magával egyidős. Talán hallott róla.

– Mi a neve?

– Dembinsky Olívia.

– Hogyne. Nagyon szép és jó színésznő. A történészprofesszor lányát játszotta a *Történelemprofesszor* című filmben. Egy bulgár író, Elisabeth Kustova regénye alapján forgatták.

– Ez az, – mondom. – A legjobb vámpír történet, amit valaha olvastam. Szinte elhittem.

Később, amikor már tízezer méter magasságban vagyunk a levegőben, kihozzák a vacsorát. Süteményemet a legénykének adom és elfogadja. A fiatalasszony, Jela a neve, ahogy bemutatkozott, nekem adja a borát, amit az enyémmel együtt megiszom és elaluszunk.

Utazásom jól kezdődik, és hasonlóan kellemes reményeim vannak folytatására.

—

Négy órát kellett várakoznom Párizsban a Charles De Gaulle repülőtéren, de nem megyek ki a városba. Már láttam a Louvre múzeumot és az Eiffel tornyot, és nem volt elég idő semmi érdemlegeset csinálni.

Megkeresem terminusomat és találok egy üres ülést közel a kapuhoz, ahonnan Budapesti repülőm majd indul. Leülök, várok és olvasni kezdtem a nálam lévő könyvet. Végtelenül unalmas, elcsépelt történet, kereskedelmi siker céljából írva és az ismert név alapján megvásárolva. Leteszem és körülnézek, hogy szemre vegyem útitársaimat.

Egy Amszterdam felé induló repülőbe szállnak be az utasok, nagytermetű, szőke emberek, idegen bevándorlók látványa nélkül, ami felettébb furcsa, liberális bevándorlási politikájukat megfontolva. Egy főre eső jövedelem alapján, beleértve a szociális juttatásokat, Hollandia a világ leggazdagabb országa. Egyik oldalról becsalják az írástudatlan menekülteket a világ fejletlen országaiból, mialatt mocskolják a régi szovjet blokk országait, ma egyenrangú tagjait az Európai Uniónak, emigránsok elleni védelmező politikájuk miatt, és vesztegetéssel és a globális nagyvállalatok igazságtalan adózásával vádolják őket. Ezek a kelet európai nemzetek, füstölgők magamban, soha nem hódítottak meg gyarmatokat és soha nem vettek részt a nemzetközi rabszolga kereskedelemben. Ellentétben a kelet európaiak történelmével, a hollandok soha nem harcoltak mohamedán hódítók ellen, soha nem szenvedtek hosszantartó fasiszta vagy kommunista diktatúra alatt. A hollandok tengerjáró kereskedők és nemzetközi pénzváltók voltak, kizsákmányolták gyarmataikat, és mérhetetlen vagyont és tőkét halmoztak fel. Igaz, a nácik elfoglalták őket néhány évig és a japánok átmenetileg elfoglalták kelet indiai gyarmataikat, de Sztálin vörös hadserege soha nem foglalta el őket és soha nem szenvedtek kommunista zsarnokság alatt.

Beképzelt viselkedésük és öntelt arroganciájuk mindig felbosszant, különösen, ha egyik régi ismerősömről gondolkodom, Dianára, aki férjhez ment egy holland diszkoszvetőhöz és férje szüleinek ősi otthonában, Alkmaar városában, a homokdűnék árnyékában élte életét. Később majd újra felvesszük ezt a történetet, de pillanatnyilag Diana pusztá említése kálilúgként forralja véretem.

Szomjas vagyok és egy palack vizet szeretnék venni, de hitelkártyámat nem fogadja el a repülőtéri automata, és nem akarok dollárt francia frankra vagy euróra beváltani. Végül találok egy ivó kutat és megtöltöm a műanyag palackot, amit JFK óta cipelek magammal és megeszem hozzá az erőnléti csokoládé-protein rudat, amit idáig a zsebemben rejtegettem.

Úgy érzem magam és úgy is nézek ki, mint egy szegény ember, és ez teljesen megfelel nekem, és pontosan ilyennek is akarok látszani.

—

Párizsból Budapestre nem tart sokáig az út. Ismételten egy Air France gépen, ahogy a MALÉV, a magyar nemzeti légitársaság hatvanévi sikeres működés után a nyugati versenytársak követelésére és az Európai Union parancsára szünetelni és megszűnni kényszerült. – Micsoda gazemberség, – szitkozódok. – Hitler vágyálma válik valóvá. A németek az egész kontinenst gyarmatosítják.

Zajos és lökdösődő tömeg vesz körül, talán előrevetítése, ami következik, és kerülöm bárki tekintetét és nincs senki, akihez beszélhetnék.

Budapesten nincs se útlevél, se vámvizsgálat. A Schengen határokon belül vagyunk, és szabad áramlása van az embereknek és az eszméknek, és nagyjából ez az egyetlen jó dolog az Európai Unióban, amire jelenleg, vagy valaha is gondolni tudok.

Öreg és megkeseredett ember lettem, és nagyon kevés dolog maradt meg életemben, amit kedvelek.

Áthaladva az utolsó kapun, egy óriási jeltábla a fejem felett közli, hogy merre van a helybeli közlekedés és egy vénséges matuzsálem meredten bámul rám. Vár, de nem látja, hogy egyenesen feléje haladok. Félig világtalan, ő az én testvérbátyám, és ő lesz a vezetőm ezen az otthoni visszatérésemen.

– Gaszton, – nyújtom előre kezem. – Hogy vagy? Ahogy megígértem, itt vagyok. Végtelesen kedves tőled, hogy élém jöttél és üdvözlös.

– Ernő, – feleli, és kezével arcomat tapogatja és megöleljük egymást. –Te vagy az? Ezer éve nem láttalak. Mindent csináltál Amerikában, kivéve a halottak feltámasztását.

– Találmányaim és sikereim, – felelem némi iróniával hangomban. – A szükségesség szülöttei.

– Ott van egy kiosk, – biccent fejével oldalra. – Ott megvehetjük a közlekedési bérletet, egy hétre, két hétre, amennyi időre szükséges neked.

Megvesszük a bérletet és Gaszton fizet érte. Egyelőre nem váltottam be dollárt magyar forintra. Semmi értelme a repülőtéren valutát váltani. Országút rablás, ahogy számolnak.

A mozgólépcsőn lemegyünk az alsó szintre. Egy egyenruhás nő áll a lépcső tetején és ellenőrzi bérletemet. Külföldinek nézhetek ki a bőrönddel, amit magam után húzok.

Az autóbusz egy csuklós behemót és pont ott ülünk, ahol forog, és háttal a menetiránynak és fogsoromat megigazítva odaszólok Gasztonnak.

– A protézisem esik ki, alig tudok beszélni. Több mint huszonnégy órája a számban van és a ragasztó kiszáradt.

– Ne ejtsd le a földre, – feleli, – mert ráléphetek. Az orromnál tovább semmit sem látok.

Nevetünk. Az öregedés iróniában való öngyakorlat. Múltbeli utazásomnak kell, hogy legyen vicces oldala is.

Közeleg az alkony és sokat nem látok az út menti városképből, ami jobb, mert a tájkép nem változott ötven éve, és teljesen depressziós lennék, ha túl sokat bámulnám. Dűledező ipari épületek, haldokló fák és szél fújta szeméttömeg az országúti választófal mellett és nyitott esővíz árok mind a két oldalon.

Tíz perccel később behúzzunk egy modern autóbusz terminusba. Ez nem volt itt tíz évvel ezelőtt, amikor utoljára erre jártam és a látvány kellemes hatással érint.

– A földalatti a legalsó szinten van. – Bátyám mondja és megragadja karomat, ahogy lelépünk a buszról. – Figyeld a jelzéseket, mert én még egy kivilágított tehenet sem látnék meg.

Megtaláljuk a földalattit, vagy a subway-t a New Yorki köznyelv szerint. Beszállunk és a New Yorki IRT vonalhoz hasonlítva tisztának és kényelmesnek néz ki.

– Általános felújításra van szüksége, – bátyám közli. – Ezek a kocsik és a lokomotívok a Szovjetunióban lettek gyártva és nem éppen kényelemre és megbízhatóságra lettek tervezve. Voltak hatalmas gyáraink, ahol le lehetett volna gyártani őket, de azok a vörös hadseregnek csináltak fegyvereket, amiket elfoglalásunkra használtak és biztosították, hogy 1956 után soha többet nem lázadunk fel a kommunizmus ellen.

– Szomorú történet, – bólintok. – Emlékszem. Az iskolában azt tanították, hogy az orosz hadsereg átmenetileg állomásozik Magyarországon, arra az esetre, ha a német halottidézők feltámasztják Hitlert és újra megtámadja a Szovjetuniót. Negyvenhét éves megszállás, semmi körülmények között nem hívnám átmenetinek.

– Tudom. – Gaszton ismét nevet. – Ez az összes elátkozott progresszív baloldali liberális Izraelből való ex-kommunista, azok mossák az agyunkat.

Nem válaszolok. Nem vagyok antiszemita. Legalább is nem tartom magam annak. Ezt a fertőző betegséget meghagyom óvilági fajtestvéreimnek, akik látszólagosan képtelenek lerázni a titulust, amivel meg lettek átkozva. Bár nem hibáztatom őket. Az úgynevezett 1945-ös felszabadulás csak nyomorúságot és szenvedést hozott a magyaroknak. A rossz eszméért harcoltak, amíg hadseregüket ki nem verték az országból és Ausztriában megadták magukat az amerikaiaknak. Az amerikai hatóságok ötvenezer magyar nacionalistát erőszakkal visszaadtak a kommunistáknak. Legtöbbjét felakasztották, agyonlőtték, vagy halálra dolgoztatták kényszermunkatáborokban. A Potsdami egyezmény paragrafusai szerint a győztes szövetségesek megengedték Sztálinnak, hogy kirángassa az embereket otthonaikból, összeszedje őket az utcáról és kiszállíttassa őket Oroszországba, háborús jóvátétel ürügye alatt. Egy történetben, amit a Duna televízión láttam egy fiatal riporter meginterjúvált egy öreg nénit, Piroskát egy északkelet Magyarországi faluból. Piroska tizenhat éves lehetett, amikor egy orosz különítmény behajtott kicsiny falujába.

– Száz jó erőben lévő munkásra van szükségünk Oroszországban, hogy újraépítsük, amit a fasiszták leromboltak. – A két méter magas kozák közölte a reszkető főbíróval. – Tereljenek ki mindenkit a főtérré és jelölje ki, hogy kiket vigyünk el.

A főbírónak sok ellensége volt a faluban. Először azokat választotta ki és miután még mindig messze volt a száztól félreállította azokat, akiknek pénzük, földjük, házuk vagy háziállataik voltak, és amikor egy még mindig hiányzott, a bíró felesége Piroskára mutatott, aki szebb és fiatalabb volt, mint ő, és odaszólt az orosz komiszárnak, aki figyelte az eseményeket.

– Azt is vigyék el.

Az oroszok a többiekkel együtt elvitték Piroskát is és egy marhavagonokból álló vonatszerelvényre tették, ami nemrégiben még elzabrált marhákat és más állatokat szállított ki Oroszországba. A vonat, Donyec felé mentében kelet Ukrajnában több helyen is megállt és minden állomáson orosz katonatisztek jöttek és minden nőt megerőszakoltak, akit a vonaton találtak. Piroskát legalább tucatszor megbecstelenítették és mire megérkeztek végcéljukhoz, Piroska már terhes volt. Terhességére való tekintet nélkül, ki hitt volna egy fiatal leánynak, aki csak a munkát akarta elkerülni, és egy munkafelügyelő mély szénbányába osztotta be dolgozni. Minden reggel kora hajnalban, Piroska hátára kellett, hogy feküdjön egy sekély fémteknőben és háromszáz méter mélyre leeresztették, ahol egy alacsony és szűk járatban csákánnyal gránitkemény antracit szénen fejtett napi tizenkét órán és heti hat napon át.

Csodával határos módon Piroska terhességét kilenc hónap teljes időig kihordta és egészséges fiúgyermeknek adott életet. A kommunisták három napos korában elvették tőle az újszülöttet, és Piroska soha többet nem látta gyermekét. A kisfiút állami árvaházban nevelték, több ezer más hasonló sorsúval egyetemben.

Harminc évvel később, ahogy végre kieresztették a kényszermunkatáborból, Piroska visszatért Magyarországra. Az asszony, aki kiadta Piroskát az oroszoknak megértésért esdekelt.

– Meg tud nekem bocsájtani? – mondta könnyekben ázó szemekkel. – Nagyon nehéz idők voltak azok és életem legnehezebb döntése volt, amit soha nem szerettem.

– Tönkretette az életemet. – Piroska arcul köpte az asszonyt. – Lehetett volna családom és ma unokáim lennének. Most már öreg nő vagyok, teljesen egyedül és betegen, és fogalmam sincs, hogy hol van egyetlen gyermekem. Soha nem felejttem el, amit tett és soha nem bocsátok meg. Gyűlölöm magát és remélem, hogy a pokol tüzében fog égni bűneiért.

– Min gondolkozol? – bátyám kérdezi, észrevéve, hogy valami mélyenszántó belső gondolatok zavarják.

– A probléma az, – felelem, – hogy Magyarországon soha nem tartottak Nürnberg stílusú háborús bűnösök tárgyalást.

– Mit értesz ez alatt? – fordul hangom felé, nyilvánvalóan gondolva, hogy valami balliberális nyugatgyűlölő szocialista lettem, akik állandóan szidják Magyarországot megrögzött nacionalizmusokért és konzervatív politikájukért.

– Ahelyett, hogy találomra kivégezték, akiket el tudtak fogni, – mondom. – Egy általános közbírószági tárgyalást kellett volna, hogy tartsanak az összes magyar háborús bűnösnek. Ez alatt a széleskörű tárgyalás alatt megmutathatták volna a magyar lakosságnak, hogy hibás volt támogatniuk a németeket. A lakosság készségesen beismert volna bármi elkövetett bűnt és boldogan élvezte volna a gazdasági csodát, mint a németek Nyugat Németországban 1953 után. Ehelyett a magyarokat a legszörnyűbb kommunista terrornak tették ki és negyven évig tartó példátlan gazdasági pangásnak. Lelkiismeretük mélyén soha nem bánták meg, hogy utolsó tőlényükig harcoltak ilyen szörnyű fertelmesség ellen.

– Mit gondolsz, – bátyám kérdezi. – Miért nem volt Magyarországon Németországhoz hasonlóan Nürnberg-féle tárgyalás?

– Mert Magyarországon nagyon kevés volt a háborús bűnös, – felelem. – Az amerikaiak még Horthynak is, Magyarország két világháború közötti régensének is megengedték, hogy Portugáliai száműzetésben nyugodtan leélje öreg éveit. A háború utáni évek a korlátlan és zabolázatlan bosszúállás évei voltak, minden kárt jóval felülmúlva, amit az ország valaha is okozott bárki másnak. Még az Amerikaiaknak is fizettünk háborús jóvátételt, mert szőnyeg-bombáztak minket és néhány repülőjüket le mertük lőni.

– Ne légy olyan sértődött, – bátyám ismét felém fordul. – Ez már lefolyt víz a Dunán. Jó életed volt. Mindened megvan, és az ország ismét szép és a legtöbb háborús kár helyre lett hozva.

– Igaz, – bólintok, – de száműzetésben kellett leélnem életemet.

– Ah, borzalom, – morogja, – és olyan rettenetesen sajnállak.

Második Fejezet

A Deák térnél átszállunk a hármas földalatti vonalról az egyesre, ami egy méterrel az Andrássy út kérge alatt fut és leszállunk a Bajza utcánál. Ahogy előbukkanunk az elektromosan kivilágított föld gyomrából kint már koromsötét van és megyünk a Benczúr hotel felé, ahol meg fogok szállni.

Gaszton belekapaszkodik a karomba, ahogy vonszolom bőröndömet a töredezett, egyenlőtlen járdán és a nehéz hátizsák húzza vállamat. Jobbára ajándékokkal van tele, amit Gaszton népes családjának hozok és néhányaknak kiválasztott barátaim közül.

A hotel kellemes meglepetés. Tetszetős homlokzat, rámpák a mozgásképteleneknek, fényesre csiszolt réz-korlátok, szélesen terjedő gránit lépcsők, jókora szabadtéri terasz, és tiszta, fényesre sikáltan ragyogó, és bőségesen elegendő alkalmazott, hogy segítsék a vendégeket.

A hatemeletes épület a kommunista extravagancia maradványa, amit a kormány vendégeinek és a párt kedvenceinek építettek. Háromszoros szélességű belépő és folyosó, számos konferencia terem, éttermek, és egy tetszetős kávéház. Az egész földszint tele festményekkel, szobrokkal és dekorációkkal amerre a szem ellát. Óriási festmény ragadja meg figyelmemet, legalább négyszer három méteres nagyság, tele mezítelen nimfákkal, a szerelem pufók kis nyilasaival, szárnyaikon repkedő angyalokkal, szatírokkal és tündérekkel, nagyon művésziiesen megfestve okkersárga háttérrel, és végtelenül kellemes hatással rám.

A szóbeszéd szerint, amint később megtudtam, hogy egyszer valamikor régen, még a fő terrorista zsarnok, Kádár János idejében, a párt első főtitkára innen hozatta haza vacsoráját. Nem messze innen pöffeszkedik az erődítményszerű orosz nagykövetség, az Észak-koreai és a szerb legációk, fennhéjázóan lebegtetve gigantikus zászlóikat és soha fel nem adva még egy négyzetcentimétert sem Magyarországi ingatlanjukból.

Szobámat előre kifizettem, és a portánál beváltok száz dollárt magyar forintra. Itt is meg rövidítenek a beváltási rátánál, de szükségem van némi helybeli pénzre. Vissza akarom fizetni bátyámnak a villamosbérlet árát, és ma este még elmegyünk vacsorázni, miután bőröndömet letettem szobámban

Szobám az ötödik emeleten van. Kicsi, egyszemélyes ágygal, kis íróasztallal és egy karosszékkal, és meglepően szűk beépített szekrénnel. A fürdőszoba tisztességes és fürdőkád is van hozzá, meg állványra szerelt mosdó és porcellán vécé. Nem találom a villany dugaszolóját, hogy feltöltssem fényképezőgépemet és elektromos borotvám. Sebjaj, majd holnap megkeresem. Itt minden más, mintha nem is ebben a városban nőttem volna fel, néhány utcasarokra ide.

Mini bár van az íróasztal alatt, az ágyhoz közel, de nem használom, rettenetesen lenyúlnak az árakkal, morgok, majd én megmutatom nekik, hogy nem vagyok hiszékeny külföldi.

Szinte elfelejtettem, a villany is más. Kétszázhusz volt feszültség és az áramátalakítóra van szükségem, amit egy kemény műanyag dobozban gondosan elpakoltam a többi szükségességekkel együtt, mint a kúpokkal székrekedés ellen, fogkrémekkel és hasonló szájjápoló dolgokkal, és arckrémekkel, valahol a bőröndöm mélyében. Minden apró részletét megterveztem ennek az utazásnak. Rémesen paranoiás voltam, hogy valamit elfelejtek, és lehetetlen lenne találni valamit helyette, ezen a helyen, ami most különlegesen idegennek érődik számomra. Majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. Magamra szorultan vagyok itt. A testvéremtől nem sok segítségre számíthatok.

Ez az utazás az enyém. Én választottam ki a szomszédságot, ahogy szívből megvetem a messzi hegytetőt, ahol bátyám lakik. Ahogy említettem már, ez az út össze fogja foglalni

életem spirituális vándorlását, az emberi bűnök rengetegén keresztül, ahova valamikor életem kezdetén beléptem, mint ártatlan fiatalember és a kapzsiság gonosz démonjai kényszerítettek, hogy vagyont vagyona és hírnevet hírnévre halmozzak.

Késő péntek délután van, és oda szeretném adni Gasztonnak ajándékaimat, de Gaszton rázza a fejét. – Gyere át hozzánk vasárnap délután és add át nekik személyesen. Alice, – ez a felesége, hogy itt megjegyezzem, – vacsorát készít, és remekül fogjuk magunkat érezni.

– Vasárnap délután pontosan megfelel, – bólintok és csukott bőröndömet a fal mellett a padlóra teszem és hátizsákomat az ágyra. – De mi lesz vasárnap délelőttel? Ahogy előzőleg javasoltam. Szeretném unokáidat kivinni az Állatkertbe. Mondtad, hogy nagyon örülnének neki.

– Nem érnek rá. – Gaszton rám emeli rövidlátó szeméit és a jól megvilágított szobában észreveszem, hogy arcvonásai mennyire előnytelenül megváltoztak. Vastag szemüveg lencséje kicsinnyé teszi szeméit és valamikor vagány pofacsontjára vastagon lerakódott a haj. Kopott bőrkabátot visel, ami túlságosan nehéz és meleg a májusi hőmérséklethez. A kabát ujjai kikopva és szakadozva és a zsebek teteje piszkos és viharvert és teljesen formájából kijőve.

– Éhes vagyok, gyerünk vacsorázni, – Gaszton feláll, mintha menetkész lenne.

Nem vagyok éhes, fontolgom válaszom. A repülőkön bőségesen ettem, és nem szeretek késő este enni, és tétovázok a válasszal.

Gaszton nyilvánvalóan nem gondolatolvasó és minden tekintet nélkül rám halad előre találkozásunk kitervezett programjának útján. – Én fizetek, – mondja, – és a Piroska étterembe megyünk a Damjanich utcában.

– Az enyémet nem fizeted, – tiltakozom. – Mindenki fizeti a sajátját, és én legfeljebb egy korsó sört iszom és egy tányér rántott csirke szárnyat eszem hozzá.

Lemegyünk a felvonón és az egyes számmal jelölt gombot nyomom meg. A lift a második emeletre visz, és gyalog megyünk tovább lefele a lépcsőkön. Mennyi mindent elfelejtettem negyvenöt éves amerikai életem alatt. New Yorkban az utcai szintet nevezzük első emeletnek, amit Magyarországon F betűvel jeleznek, azaz a földszint kezdőbetűjével.

Rövid séta a Benczúr utca végéig és a gigantikus méretű Felvonulási tér sarkán vagyunk, ami legalább egy mértföld hosszú és negyed mértföld széles.

Mennyi fájó emlék. Eszembe jut, amikor ezt a szörnyűséget építették. Az ötvenes évek elején, amikor csodálkozó szemű tíz éves fiúcska voltam, a lét gyorsan cserélődő körülményeinek ártatlan megfigyelője. Rákosi Mátyás, eredeti jiddis nevén Róth Mátyás, teljhatalmú diktátora szerencsétlen hazámnak rendelte el létrehozatalát, mint ajándékot bálványozott istenének, Sztálin Józsefnek, a legfelsőbb hadúrnak, aki megnyerte a nácik elleni háborút.

A valamikor gyönyörű fákkal teli romlatlan Városliget szélén kivágták a százados platánfákat és helyet csináltak ennek a felvonulástérnek és egy gigantikus vasbeton pódiumnak és tetejében Sztálinnak magának, öt emelet magas bronzszobrával.

Egy utcasaroknyira a kommunista tömeggyilkos jövődöbéli szobrától állt az egyenlően hatalmas építmény, a Regnum Marianum katolikus katedrális, a Szűz Mária Országá, avagy Magna Domina Hungarorum templom. Itt végeztem első áldozásom és vallásóráin itt tanultam meg először a katekizmust. A gránit és vasbeton szerkezet kihívóan dacos mementó lett volna a kommunista hatalommal szemben és a kormány nem tűrhette. Rákosi elrendelte lerombolását és szakértő utászok felrobbantották fenséges kupoláját és méter vastag falait. A saját szememmel láttam. A bontási csapat érintetlenül hagyta a templom pincéjét és alapzatát. Feltöltötték homokkal és aszfaltozott utat vezettek át felette. Budapest első trolibusza a hetvenes járat használja ezt az utat azóta, a számmal, amit alkalmasan Sztálin hetvenedik születésnapja tiszteletére választottak.

A kommunista vezetőség bukása és az orosz hadsereg távozása után, számos hívő szerette volna a Regnum Marianum katedrálist újraépíteni, és aláírásokat és adományokat gyűjtöttek a célra.

Sajnálatosan a Katolikus Egyház nem értett egyet. Már idáig is volt elegendő templomuk, állították, és nem volt elég templomjáró ember, és nem szentelték volna fel. Már előzőleg építettek egy másik Regnum Marianum templomot, három kilométerre innen, egy eldugott helyen és jóval kisebb méretben.

Micsoda visszataszító indokolás, füstölgök magamban. A nemzetnek, legalább is a nacionalistáknak a nemzet újraéledésének szimbóluma volt a Regnum Marianum, a rövid életű 1919-es Kun Béla-féle, egy másik magyar gyűlölő vallástalan zsidó kommunista terroruralma után. Egy ilyen jobboldali és nacionalista szimbólum még ma is politikai tabu és megvetendően tiltott lángra lobbantója bármi hazafias ügynek.

Rendben van, tűnődöm, de akkor miért építettek újra annyi sok zsinagógát régi dicsőségükben, és miért állnak üresen imádkozó tömegek nélkül.

– Miről gondolkozol? – Gaszton kérdezi.

– A Regnum Marianumról, – felelem. – Fogják e valaha méltó tisztességre emelni emlékét.

– Egy darabig, hogy sósavat öntsenek a nyitott sebekbe. – Gaszton egy üres pontra mutat némi távolságra. – Munkásmozgalmi emlékművet emeltek helyébe, de ezelőtt tíz évvel lebontották. Az utóbbi időkben szerény fakeresztet állítottak itt, de jól fizetett városi liberális huligánok állandó jelleggel megrongálják. Olvastam valahol, hogy a városi kormányzat végül is az atemplomot és az alapzat maradványait múzeummá és nemzeti ereklyehelyé fogja átalakítani.

– Tehát, – követem szemeit. – Mégis van remény egy, a múlt bűneit megkövető nemzeti megbékülésre.

– Aligha, – Gaszton rázza a fejét. – Most először az utolsó száz év alatt végre igazi demokrácia van ebben az országban és kormányunkat kétharmados többséggel választották. De van egy zajos, nagyszájú kisebbségünk is, egy végtelenül ellenszenves balliberális banda, akik bármi áron meg akarják buktatni választott kormányunkat. Nem tudom, hogy kik finanszírozzák őket, de az általános vélemény, hogy Amerika, és az amerikaiak valamiféle kulturális fajirtást mozdítanak elő egész Európában.

– Ez orosz propaganda, – vágok szavaiba. – Lehet, hogy vannak bizonyos frakciók Amerikában, akik bajt akarnak kavarni Európában. Nem tudom, hogy miért. Odahaza, – mondom, – nálunk is van egy zajos kisebbség a kongresszusban, az úgynevezett Tea Párti fanatikusok. Állandóan szüneteltetni akarják a kormány működését, és meg akarják szüntetni a középosztálybeli dolgozók és a színes kisebbségek jogait, amit mi az utolsó ötven év alatt elértünk. Ez a politikai élet elengedhetetlen tartozéka. Túlságosan is sok bikanyakú ökör van a magyar fajban, akik inkább vért ontának és háborúznak, minthogy elfogadják a demokratikus választások eredményét.

Miután megbeszéltünk ilyen robbanékony kérdéseket, befordulunk a Damjanich utcába és megindulunk a Piroska étterem felé.

– Itt van, – kiáltom. – A Piroska étterem, ifjúságom egyik legkedvesebb helye.

Leülünk egy szeparéban és egy korsó csapolt sört rendelünk fejenként. Szomjas vagyok, a hosszú tengerentúli utazás kiszáritott és érzelmek tömege úgy zúdul ráma, mint valami alpesi lavina. Inni akarok, mint holmi hal és szitkozódni, mint egy teherautó sofőr sértettségek felett, amit régen el kellett volna felejtenem.

Rántott csirkemellet rendelek petrezselymes burgonyával és Gaszton követi példám. Csináljanak rajtunk egy kis pénzt, gondolom, mi vagyunk az egyedüli vendégek.

Magas és erőteljes fiatal nő áll a bárpult mögött és poharakat töröl, amit most vett ki a mosogatóból. Vajon a férfi, aki a konyhában tevékenykedik a férje lenne? Rengeteget dolgozhatnak, reggel tíztől éjfélig, és tisztos megélhetést biztosítanak maguknak. Ők az új Magyarország büszkeségei és reményei.

Eszembe jut Lídia. Pénztáros lányként dolgozott a bizományi áruházban, kint Csepel főterén, Budapesttől délre egy nehézipari negyedben. A park túloldalán volt egy étterem és Lídia fiatal munkatársa barátságot kötött a középkorú férfi főpincérrel. Tisztességes havi apanázst fizetett neki a férfi, hogy egy héten egyszer vagy kétszer feküdjön le vele. Azokban az időkben a kommunista erkölcsök és pénzkereseti rendszer szerint csak pincérek és más maszekolók tudtak megengedni ilyesmi luxust.

Nem mintha Lídia maga lett volna az elkötelezett hűség példaképe. Egy áruház rendőr gyakran bejött az üzletbe, és minden alkalommal átkutatta, hogy nem rejteget-e alsóneműjében valami tilos vagy lopott holmit.

Ma már viccesnek hangzik, mosolygok magamban, de akkor Lídia viselkedése féltékeny örültet csinált belőlem, bár ha csak ketten voltunk feltételnélküli odaadással tette jóvá hűtlenségét.

Ah, sóhajtok, ha fiatal vagy legalább jut neked szerelem, még ha dühöngened is kell kialakult formája miatt.

– Vajon Lídia segített Tamás fiamnak? – kérdezem magamtól. – Vagy teljesen elfelejtette, hogy valaha is léteztem.

Gaszton félbeszakítja belső szemlélődésemet és sajátságos rövidlátó nézésével meredten bámul rám.

– Van egy fiatal barátnőm, – cseréli a témát váratlanul. – Hétfőn elmegyek hozzá. Szeretnél velem jönni? Tizenkétezer forintot, avagy negyven dollárt kér egy teljes órahosszáért.

– Egy kurva? – kérdezem.

– Nem. – Gaszton rázza a fejét méltatlankodva. – Napközben körmöket lakkozz egy szalonban és este extra jövedelmet keres, hogy szükségben szenvedő férfiaknak szexet ad. Hogy hozzávetőlegesen idézzem szavait, szívének mélységes jóságából csinálja és fizetségét borravalónak vagy hálapénznek tekinti. A szavaknak súlya van, tudod, nem nevezhetsz egy nő kurvának, mert szeretkezik fizető törzsvendégekkel. Jössz vagy nem?

– Nem akarok semmiféle fertőző nemi betegséget felszedni. – Ingotom lassan a fejem, rosszálló felháborodott módon.

– Ugyan már, – Gaszton felcsattan. – Mit aggódsz ilyesmi miatt a te korodban? Előbb vagy utóbb, de valamiben meg kell halnod.

– Lehet, hogy igazad van, – jókorát kortyolok a sörből, – de hétfőre már más programom van. Megígértem, hogy meglátogatom volt osztálytársamat, Kern Viktort. Az egész nap rá fog menni. Budapesttől nyugatra laknak Telki faluban és meg akarja mutatni a környéket. Nagyon rendes emberek és jól megy nekik. Viktor a Nehézáramú Elektromosság professzora volt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki karán. Még mindig aktívan tevékenykedik a természettudományokban és a fiainak sikeres elektronikai businessse van, amit szeretnék megnézni. Lovardájuk is van, mert felesége vidékről való és imádja az állatokat.

– Ne dicsekedj, – bátyám közbevág. – Nem szeretem.

– Még csak el sem kezdtem dicsekedni, – felelem, a tulajdonosra pillantva, aki éppen akkor teszi asztalunkra a huszonöt centi átmérőjű tányérokat, és felveszem a hófehér szalvétát és kigöngyölítem belőle késemet és villámat. A rántott csirkeszelet széle lelóg a tányérról és ropogósnak látszik, olvasztott aranyszínű külsejével, és külön tányérban a tulaj odacsúsztatja mellé a petrezselymes burgonyát.

– Mariska is így csinálja. – Teszem számba az első falatot. – Ő az egyetlen asszony egész Amerikában, aki tudja, hogyan kell megadni a tiszteletet a csontnélküli csirkemellnek.

– Még mindig együtt vagytok? – Gaszton felnéz. – Úgy tudtam, hogy évekkal ezelőtt elváltatok.

Rosszállóan összeráncolom a homlokomat. Micsoda rosszindulatú idióta, és vajon milyen szögből akarja kifordítani önbecsülésemet? Évtizedek óta nem szexezik a feleségével, és örömlányokat frekventál az internetről. Fogalma sincs, hogy mennyi pénzem van, de bizonyára feltételezi, hogy sok. Gondolja, de inkább csak titkon óhajtja, hogy magányos nőtlenségemben összes vagyonomat gyermekeinek és unokáinak fogom adományozni. Gaszton és elviselhetetlen felesége, Alice abból gyarapodtak egy életen át, hogy haldokló rokonoktól várták az örökséget és kenegették őket és nyalták a feneküket.

A másik szempontból, sóhajtok megkönnyebbülten, nálam nagyon szánalmas munkát csinál. Örökké a lehető legrosszabb oldalamat hozza ki belőlem.

Évés után kibotorkálunk a kedves kis étteremből és megyünk előre a sötét járdán, vissza a hotelem felé. Az utca alig világítva, ha van is utcalámpa a fák dús lombozata, amit már ezer évekkkel ezelőtt ritkítani kellett volna, eltakarja.

Kerti padokat veszek észre toprongyos alkoholistákkal és hányás és vizeletszag itatja át a máskülönbö balzsamos esti levegőt.

Befordulunk a sarkon és a Bajza utca végében vagyunk. A most is ott álló modern lakóépület utcaszintjén valamikor cifra étterem volt, ahova egyik barátnőmmel vagy a másikkal sokszor kijártunk. Azelőtt, hideg teleken jégkorcsolyapályát öntöttek a telken és nyáron salakos tenispályákat hengereltek. Szóbeszéd járta, hogy több SS és Wehrmacht katona fekszik eltemetve a lapos felület alatt és a nagyobb fiúk jégkorong labdának használták lyukas sisakjaikat.

Régi szép napok, tűnődöm, nem emlékszem a háborúra, de a háború utáni időkben nőttem fel. Ha apáink ezért harcoltak, semmi körülmények között nem érte meg.

A régi étterem fele valamiféle superkocsmá vagy likőrüzlet. Sötét, polcai jól megrakva, még akkor sem lépnék be, ha az alkoholt, minden bajnak gyógyító orvosságaként ingyen árulnák.

Az ivászáti hely mellett van egy TESCO supermarket. Szépen kivilágítva, hasonlóan egy mini Walmart üzlethez odahaza, meglepően nagy választékkal, de minden valahogyan csökkentett méreteken.

– Nézzük meg, hogy árulnak-e Mobil telefont, – mondom Gasztonnak.

– Kétlem, – feleli. Nem akarj elhinni, hogy jó minőségű mobile telefonokat árulnak tizenöt dollárért, ahogy olvastam az interneten. – Specializált üzletbe kell mennünk, – teszi hozzá, – és számíts legalább száz dollárt érte.

A pulthoz lépek és megkérdezem a mögötte várakozó fiatalembert, hogy árulnak-e telefonokat.

– Természetesen, – bólint és levesz egy kis dobozt a polcra a háta mögött és leteszi elé a pultra. – Háromezer kilencszáz forint, akarják?

Gyors aritmetika, tizenégy dollár, túl szép, hogy igaz legyen, de Gaszton rázza a fejét.

– Vegyük meg holnap az Aréna plázában, – mondja. – Ott van egy Szuper TESCO és majd segítenek aktiválni.

A fiatalember udvariasan visszateszi a telefont a polcra és mosolyog ránk. Milyen csodálatos új generáció, tűnődöm, mennyivel más, mint a barátságtalan és ellenséges elárúsítók a régi időkben, amikor még ennek az országnak a lakója voltam. A proletárdiktátorság legmerészebb napjaiban, sokak óhajtotta árucikkeket tettek ki a kirakatokba, de ha meg akartad venni, még ha lett is volna pénzed hozzá, közölték, hogy nem eladó. Egy alkalommal, úgy tizenkét éves lehettem, szemet vettem egy HO skálájú mozdonyra egy állami tulajdonban lévő játékszert kirakatában, és egy évnél is tovább spóroltam rá a pénzem. Végül, ahogy együtt volt a pénz, egész családom, édesanyám, húgom, bátyám és kebelbarátja Wágner Rudi, mindannyian együtt

bevonultunk az üzletbe, és repeső örömmel gondoltam a pillanatra, amikor kezemben tarthatom a csodálatos lokomotívt, és előadtunk az elárusítónak szándékunkat.

– Az nem eladó, – közölte velünk ridegen a jeges arcú elvtársnő. – A mozdony kirakatunk szerves része és nem nyúlhatok hozzá.

– De árcédula van rajta, – feleltem rekedten, és ártatlan gyermeki hangomat átítatta a felháborodás.

– Hej, kölk, – az elárusító hárpia lesújtó pillantást vetett rám. – Bajt keresel magadnak? Tűnj el, mielőtt hívom a belügyet.

Hát így esett, és így fejlődött ki bennem a kormány és hatóságellenes tudatalatti psziché. Soha nem felejtettem el a nő ellenszenves arcát és az egész világot hibáztattam kormány diktálta aljasságáért.

Nem veszünk semmit. Kimegyünk a TESCO üzletből és kellemes érzés vesz hatalmába. Ezen az új Magyarországon, a kedves vásárló a meghatározó erő és az üzleti alkalmazottaknak udvariasan kell viselkedni.

Az egyre feketedő sötétben, bátyámat elvezetem a Kisföldalatti megállójához. Karjánál fogva levezetem a lépcsőn és várjuk a vonatot. A kis ékszerdoboz hamarosan megérkezik és Gaszton beszáll.

– Nem lesz semmi baj, – nyugtat meg. – A lakásunkhoz közel ismerem a környéket és még a sötétben is hazatalálok.

– Holnap találkozunk, – mondom. – Nem túl korán, mert szeretném kialudni magam.

– Tizenegy körül, – kiáltja vissza a záródó ajtó résén. – Felmegyek a szobádba és együtt töltjük a napot.

Ezután, és helybeli idő szerint már este tíz lehet, de csak délután négy New Yorkban, visszasétálok a Benczúr hotelhez. Kimerülten, de mégis gyönyörű dolgokat várva utazásomtól, ledobom ruháimat és beesem az ágyba. A matrac keskeny, a párna lapos és kemény. Hátramra fekszem, és összes izmomat elernyesztem, a technikát még siheder éveimben tanultam egy jóga könyvből, és egyetlen ujjamat sem mozdítom meg, amíg a reggel be nem ragyog ablakomon és felébreszt.

Harmadik Fejezet

Félnyolc fele ébredek. Gyors borotválkozás, fogmosás, a mosdónál megvizezem arcomat és lemegyek reggelizni. Micsoda felséges teríték, csodálom meglepődve, legalább kétszáz főre asztalok és energiával teli nemzetközi vendégsereg, legalább tucatnyi idegen nyelven beszélnek és vidáman sietnek ide-és oda.

Felvágottak, szafaládék és virslik, tucatnyiféle sajt, hideg és meleg búzapelyhek, rántotta hagymával vagy hagyma nélkül, kávé, gyümölcslevek, hogyan tudják mindezt napi negyvenöt dollárért belefoglalni az árba? A hotel háromcsillagos, nincs szabályszerű étterem vagy wellness center, ami éppen megfelel nekem, mert az utóbbi időben nincs nagy étvágyam és nem vagyok oda a testgyakorlásért.

Reggeli után gyalogsétára indulok. Gyönyörűen szép környék. Az egész világon, legalább is a részén, ami engem érdekel, nincs még egy ilyen szép hely. A régi arisztokrácia palotái és kastélyai, jelenleg fellengzős követségek, gondosan rendben tartva vagy romladozva, a gazdagság régimódi atmoszféráját vetítik felém, a kapukat és a homlokzatokat a Párizsi Louvre-ba vagy a British Múzeumba beillő szobrok vagy domborzatok díszítik.

Keresztülmegyek egy fákkal teli széles bulváron, a híres Fasoron és az Evangélikus Templom előtt találok magam és mellette ott a Fasori Gimnázium.

Első elemi osztályomat itt végeztem az iskola fenséges falai között, 1948 és 1949-es tanévben, közvetlenül az 1949 augusztusában végrehajtott kommunista hatalomátvétel előtt. Az utcáról láthatom kicsiny osztályom két ablakát, ahol megtanultam az ábécét, az alapvető aritmetikát, és megszoktam, hogyan üljek nyugodtan egy kényelmetlen iskolapadban.

Csudálatos emlékek, életünk akkor túlságosan is szép volt, hogy ne legyen tüske a szovjet hadsereg támogatta proletárhatalom csúszómászó puhány és alattomos végrehajtóinak szemében. Az iskolát bezárták mielőtt elkezdhettem volna a második osztályt és csak 1992-ben, 43 évvel később nyitották újra.

Hogy bepótoljam az elveszett múltat, valami ellenállhatatlan impulzus által hajtva bemegyek az iskola kapuján, talán, hogy lefényképezzem a lobbát belülről is. Körbenézek, minden ugyanaz, ami volt. Lehetne, hogy itt megállt az idő, vagy csak álmodom.

Egy fiatalember lép elő a pedellus irodájából, még mindig a régi osztályunk szobája mellett, és kedves mosollyal vonzó arcán közelít felém.

– Miben lehetek szolgálatára? – kérdezi.

– Valamikor nagyon régen idejártam iskolába, – felelem, az öregember, valószínűleg egy ókori matuzsálem ennek a fiatalembernek a szemében, de meleg barna szemeiben tisztelet-tudással néz rám, ahogy befejezem mondatomat. – Gondoltam, ha elkattinthatnék néhány fotográfiát, az emlékek és a régi szép idők kedvéért.

– Természetesen, – mosolyog. – Szívesen körbevezetem magát.

Csudálatos új nemzedék, tűnődöm a szerencse titokzatos erőiről, ahol a végkifejlet mindig a jók előnyére történik.

Az egyik falon, az igazgatói iroda oldalán látok egy márvány és bronz domborművet. Háromszínű szalagok és füzérek, kötött maslik, és egy kókadozó koszorú díszít egy térdére bukott katonát, ahogy bajonettjét utoljára felemeli. Első Világháborús emlékmű az elesetteknek, és a tetején egy aranyozott felirat.

Pro Patria.

Olvasom a tanárok és diákok hosszú névsorát, akik életüket adták a hazáért és a magyar identitásért, és szomorúságot érzek és nosztalgiát. Micsoda keserű örökség, és a fiatalok talán semmit sem tudnak róla.

A kommunizmus bukása és az oroszok kivonulása után születtek. Nincs bennük az a megkeseredettség és a cinikus ellenségeskedés, ami soha nem szűnik meg rágni bensőmet és nem hagyja abba epém kettészakítását. Nem számít, hogy mennyire sikeres voltam és mekkora vagyont halmoztam fel vagyomra.

Egy hosszú folyosón haladunk az épület végébe, ahol, és világosan emlékszem a biológia szertár volt. Semmi nem változott, itt állnak a kitömött madarak, és emlősök és szomorúan néznek rám merev, üvegszemeikkel, remélve hogy kiviszem őket poros ketrecekből és megmutatom őket a tanulni vágyó diákok vidáman zajongó osztályának, akik meg szeretnék ismerni eredetüket.

Kilépünk az udvarra. Tiszta és szépséges, tele örökzöld fenyőkkel, gondosan megnyírt bokrokkal, kosárlabda pályával, távolugró és magasugró és súlylökő pályákkal, és egy óriási falfestmény az igazgatói iroda alatt, egy emelettel a fejünk felett.

Még a kommunisták sem merték lerombolni egy ilyen csodálatos mementóját a liberális szekularizmus felsőbbségének, az intézménynek, ami lehetőséget nyújtott a tehetséges diákoknak, vallási hovatartozásuk, nemzetiségi eredetük és politikai nézeteikre való tekintet nélkül.

Osztálytársaim között sok volt a zsidó, gazdag Budapesti családokból ebben az Evangélista egyház által fenntartott és működtetett iskolában.

Talán volt a kommunisták között néhány, akik titokban hittek a Szentlélek hatalmában és a pokolban való elkárhozásban, ahol ördögök és démonok büntetik és kínozzák őket az emberiség ellen elkövetett bűneikért.

Köszönetet mondok fiatal barátomnak és újra kezdem sétámat a nosztalgia ösvényén. Az épületek nagy része olyan, mint régen, csak másfajta emberek vannak bennük. Eszembe jut egy csodálatos hely, ahol régebben sokszor vacsoráztam, amikor még szemnek-szájnak tetszetős étterem volt táncparkettával és vidám zenekarral. Szüleimmel ott ünnepeltük egyetemi diplomázásomat, és több barátnőmmel is, más és más alkalmakkor összeölelkezve táncoltunk a gázlámpák lobogó lángjainak fényére és karcsús és engedelmes testüket magamhoz húztam.

A kommunisták ezt a csodálatos helyet is lebontották. Talán túl sok volt, hogy az emberek jól érezték magukat, és ez a dialektikus materializmuson alapuló elméletük szerint káros volt és rossz és elkerülhetetlenül elégedetlenségre és többre való vágyakozáshoz vezethetett.

Lakóházat építettek helyébe az orosz követség alkalmazottainak. Megerősített vasbetonból épült erődítményt, ami gögösen néz lefele a mellette lévő épültre az Izraeli zsidó állam nagykövetségére, hogy láthassák, hogy mi megy ott végbe az 1967-es és 1973-as arabokkal való háborúk után.

Ah, Istenem, hogyan fogok valaha is megszabadulni a bennem felgyülemlett gyűlölettől, ami bensőmben látszólag és állandósultan uralkodik.

A gyűlölet fekélyes és soha nem gyógyuló gondolatától eltöltve körbekerülöm az utcákat és visszaérek hotelemhez. Gaszton rövidesen megjelenik és megmutatom neki az ajándékokat, amiket hátamon cipeltem idáig az óceánon túlról. Egyedül neki és feleségének, és két gyermeküknek és négy unokájuknak, mindenkinek valamit.

– Tegyem át a csomagodba? – kérdezem az üres hátizsákra tekintve, ami mindig nála van.

– Ne, – bámul rám apró szemével. – Ahogy javasoltam előzőleg, hozd át őket holnap este és vacsora előtt te add át személyesen.

– Kik lesznek ott? – kérdezem.

– Hárman, – bámul rám továbbra is. – Te, a feleségem Alice, meg én.

– A gyerekeid és unokáid? – lebegtetem szempilláimat értetlenül. – Azok is ott lesznek, nem?

– Nem érnek rá, – szemei rángatóznak a vastag üveg mögött. – Az unokák mind az elvált szülőknél vannak, és bizonyára tudod, hogy Judit lányom Londonban van új boyfriendjével, Bernáttal és festményeket vásárolnak az új Nemzeti Galéria számára. Judit még mindig csinos és vonzó külsejű és óriási pénzt kapott válásakor. Próbáljuk rábeszélni, hogy vegyen valami ingatlant, legalább egy öröklakást, mielőtt fenekére ver a pénznek. Simon, – ez a fia, hogy itt megjegyezzem, – Olaszországban hétvégézik új barátnőjével, egy új és állatiasan költséges fiatal csajjal.

– Sebaj, – vigyorgok. – Akkor hárman, úgy még jobb.

Gaszton bosszúsna látszik. Azt hiszem, hogy szívből utálja törhetetlen belső optimizmusomat. Számomra minden úgy jó, ahogy van, főleg akkor, ha nem akarják, hogy túlságosan sok időt vesztegessenek másokra.

– Úgyszintén, – Gaszton mondja, nyilvánvalóan örömet leli, hogy sósavat csöpögtessen nyílt sebekbe. – És ezt mondanom sem kell. Egyik unoka sem ér rá, hogy vasárnap az Állatkertbe jöjjön, amit a telefonon előre megbeszéltünk és én sem akarok menni. A rossz szememmel tiszta időpazarlás lenne számomra.

– Megyek egyedül, – vonom meg vállamat. – Húsz éves korom óta nem láttam a Budapesti Állatkertet, és annyi minden jót hallottam a bővítésekről és a felújításokról. Az Állatkert nosztalgia utazásom szerves része. Vissza a múltba és nem akarom kihagyni.

Ideje, hogy menjünk. Elhagyjuk a hotelt és kimegyünk a Dózsa György úti trolibusz megállóhoz és várunk. Húsz perc is elmúlik és a troli nem jön. Egy autóbusz jön, de nem azt akarjuk. Végül is megnézem a megálló oszlopára kifüggesztett menetrendet és Gaszton felé fordulok.

– Hétvégén nem jár a troli, – nézek rá. – Úgy nézem, hogy az autóbusszal kell mennünk. Másfele megy, de ugyanoda visz.

Pislog, mint tudatlan béka a pocsolyában. Határozottan kevesebbet tud a Budapesti közlekedésről, mint én.

A Keleti pályaudvar előtti hatalmas téren szállunk le. Az utolsó ötven év folyamán gyakorlatilag egyfolytában dolgoztak rajta, és ma már modern és gyakorlatias és mégis beleolvad a környező száz éves épületek barokk építészetébe. Nem messze a buszmegállótól széles lépcső vezet a föld mélyébe. A kolosszálisan dübörgő nagyvárosi forgalom áthalad fejük felett és elhaladunk a nemrégiben befejezett 4-s Metróvonal fényesen kivilágított lejárata előtt. Gigantikus üvegajtók, utcahossznyi tükrök, csillogóra polírozott bronz felületek, tiszta és világos, mint egy porcelánbolt a New York-i Fifth Avenue-n. Keleti irányba tartunk, a Kerepesi út felé, ami valamikor az ipari külvárosok kapuja volt, ahol valamikor egy koszos helyi érdekű vonatállomás állt, ami a keleti lapos puszták és a lágyan hullámozó dombvidék falvai felé vitte a Pesten dolgozókat.

Ez mind eltűnt. Kivéve a Keleti tornyosodó főépületét, ami úgy áll ott üveg és vasgerenda szerkezetével és üvegkupolájával, mintha soha nem lett volna porrá bombázva, és egymást gyilkoló hadseregek nem harcoltak volna falai között utolsó csepp vérükig.

Nem messze a felfele vezető lépcső tetejétől meglátom úti célunkat, az Aréna Plaza bevásárlóközpontot, a híres Ügető Derby, avagy a lóversenypálya helyére épített kereskedelmi csodát. Sok alacsonyfizetésű munkás vesztette el itt szerény keresetét a kommunizmus évei alatt és azelőtt pedig, a régi szép békeidőkben az arisztokrácia üzte itt nemesnek tartott úrlovas passzióját.

Bronz versenyszekér és hajtó és száguldó versenyló előtte jelzi a hely történetét, ahogy belépünk, körülbelül a két kilométer hosszú shopping központ közepén.

Nem olyan nagyvonalú és sokkal zsúfoltabb, mint a mi Westfield Shopping központunk odahaza, és sehol semmi jelzés, különösen, ahogy észreveszem, semmi tábla, ami a kijáratot jelezné. Gondolom, hogy nem akarják, hogy a vásárlók elmenjenek, még tűzvész esetében sem, még ha a vészjelző magas decibellekkel is szirénázik felettük.

Mindenek ellenére megtaláljuk a TESCO szuperüzletet és valaki megmutatja, hol vannak a telefonok, valahol hátul eldugva. Már az interneten kiválasztottam a márkát. Hamar megtalálom, és megkérdezem az eladólányt, aki ott áll, néz felénk, de máskülönben nem csinál semmit.

– Lenne valaki, aki segítene nekünk a telefont aktiváltatni, – kérdezem az eladótól.

– Egyszer meg kell vennie a készüléket, – a nő fejével a pénztárak felé int. – Majd azok megmondják, hogy mit kell csinálni.

Kifizetjük a telefont és felteszem ugyanazt a kérdést.

– Menjenek a szerviz pulthoz, – vonja meg a vállát a kis pénztáros lány. – Majd azok aktiválják.

Átmegyünk a szerviz pulthoz és ismételten fizetünk valami díjat, ami engedi, hogy rákapcsoljunk a TESCO mobil telefon szolgálatra és ismét felteszem a kérdést.

– Lenne valaki, aki segítene nekünk a telefont aktiváltatni.

– Már benne van a hálózatunkban, – a szervizsegéd örömtelen mosolyt pöccent felénk, és a kezembe nyom egy cédulát egy telefonszámmal. – Hívják fel ezt és adják meg a személyi igazolvány számukat, és majd azok aktiválják.

– Mikor kapom meg a telefonszámot? – kérdezem

– Már van telefonszáma, – a segéd megduplázza türelmetlen vigyorát. – Benne van a dobozban, a kezelési utasítások első oldalán. Még csak el sem tévesztheti.

– Rendben, – sóhajtok és oldalba bököm Gasztont. – Üljünk le valahol, és majd csak kitaláljuk, hogyan kell csinálni.

Az étkezési udvar sarkában van egy MacDonald, és hála Istennek találunk egy üres asztalt. Ledobom magam egy székre az asztalnál és kinyitom a telefonszerkentyű dobozát. Gaszton kilencven fokos szögbe baloldalamon ül és olvasom a kezelési utasításokat.

Egy tiszteletreméltó házaspár, idősek, de fiatalabbak, mint mi, kérdezik, hogy leülhetnek-e asztalunknál, mert az egész étkezési helyen egyetlen más üres hely sincs.

– Természetesen, – mosolygok feléjük barátságosan, – helyezték magukat kényelembe.

Egy perc múlva egy magas fiatalember, elegáns öltönyben és simára borotváltan jelenik meg étellel és italokkal púposra rakott tálcával a kezében.

– A fiúnk, – a férj bólint büszkén. – Most kapta meg diplomáját genetikai kutatásban és ma ünnepelünk.

– Gratulálunk, – felelem udvariasan és próbálom tovább olvasni a technikai utasításokat, amit valamiféle kínai irt, aki soha nem sajátította el helyesen se a magyar se az angol nyelvet.

– Segíthetek? – kérdezi a felsőbbrendű tudás fiatal akademikusa. – Én tudom, hogyan kell összetenni ezeket a telefonokat.

– Nagyon jól tudja, – bólint az édesanyja.

– Nagyon kedves lenne maguktól, – felelem és hálás szemeimmel rábámulva az egész komplikált valamit elébe tolom.

– Fizikai doktorátusom van. – Gaszton mondja, – és a Magyar Tudományos Akadémia tagja vagyok.

– A dicsekvő semmire sem jó, – nyomok le egy mély sóhajtást. – Mindig neki kell az erdő felől állnia.

Azonban, ennél a pontnál segítségére van szükségem és befogom a szám.

A genetikai tudományok tanult doktora gyorsan bevégez a telefon összerakását, és közli velünk, hogy hívjuk fel a számot, ami a fizetési elismervényen van.

Tárcsázok és megjátszom, hogy Gaszton vagyok és a vonalban lévő hangnak megadom Gaszton címét, születésnap dátumát és személyi igazolvány számát. Rövid idő után a hang meggyőződik, hogy nem vagyok terrorista, sem nem drogkereskedő és aktiválja a számot, ami kezelési utasítás könyvecskéjének elején van. Ezzel valamiféle európai kommunikációs hálózatra rákerülök, Vodaphone vagy TESCO, nem érdekel, hogy melyik, amíg ez az én újonnan beszerzett mobil telefonom használható.

A tudományok fiatal doktora végre lehántja hamburgeréről a papírborítást és beleharap genetikusan manipulált marhahús fasírtjába.

Elégedett kell, hogy legyen magával és én is kimondhatatlanul elégedett és boldog vagyok. Magyarország és a magyarok hosszú utat tettek meg, az udvariasság és a segítőkészség tekintetében, vagy talán mindig is ilyen természetűek voltak, kivéve a kommunisták negyven éven át elnyomták bennük nemzeti karakterük legértékesebb részét.

Később, legmodernebb kommunikációs eszközünkkel a kezünkben kutatni kezdünk a gigantikus nagyságú Mall kijárata után. Ahogy már említettem fennebb, nincs semmiféle kijáratjelzés, és kilyukadunk egy óriási teraszra a távoli hegyek lélegzetelállító látványával, és egy nem annyira szépséges vasúti sin-tömeggel, és a Népstadion látványával a sínek másik oldalán.

Az én szomszédságom, ezen a környéken nőttem fel és csodáltam és részt vettem számos atlétikai versenyen ebben a stadionban, kivéve soha nem volt alkalmam ilyen madártávlatból megfigyelni. Temérdek fotót kattintok a régi szép idők kedviért és visszamegyünk a Mall-ba, ahol végül is találunk egy kijáratot, ami visszavezet az utcára.

Visszabandukolunk a földalatti átjáró labirintusába és belépünk a négyes Metró portálján, és egy villámgyorsan mozgó eszkalátoron leereszkedünk a föld gyomrába. Hogyan tud, egy ilyen kicsiny ország megengedni ilyen extravaganciát és működtetni, kérdezem magamtól, egy dollár összegű jegy árért? A New Yorki földalatti, részeit több mint száz éve építették, zajos, szemetes, zsúfolt, telefestve grafitival és hulladékok mindenféle, két és fél dollárba és a Metró Kártya bérlet megvásárlásába kerül.

Ez a Budapesti földalatti Dante Infernójának első szintje lehet, ahol a kisebb bűnök elkövetői léteznek és lődörögnek céltalanul minden kínzás és tortúra nélkül.

Jön a vonat, mintha egy gigantikus hernyó sikamlana elő barlangjából és beszállunk. Rengeteg üres ülés, ez semmi esetre sem a csúcsforgalmi idő, és egy fiatal nő, formás lábakkal rövid szoknyában keresztbeveti térdeit előttem, és lefényképezem, anélkül, hogy észrevenné.

Az utóbbi időben ez a fényképezés a rögeszmémé vált, mintha meg tudná hosszabbítani ezen a földön megengedett időmet. Mintha a képek túlélnének engem és halhatatlanság lenne a jutalmam.

A lenyűgözően tiszta és szép és tágas és kényelmes vonat nyaktörő sebességgel fúródik bele az alagútba, amit száz méterrel az ősrégi épületek alatt az ókori folyómederbe fúrtak, a barlangba, ami tele van víztől csöpögő mészkegő stalagmitokkal és furcsa képződményekkel.

Legfeljebb öt perc múlva, egy másodperccel sem többel, leszállunk és a Kettes villamoson megyünk tovább a Vigadó térig, a régi Mélyépterv mérnöki tervezőiroda épületéig, ahol édesapám dolgozott és én is görnyedeztem diplomavédési munkám felett.

Ez itt a leglátványosabb és legszínesebb turista attrakció, ami valaha is létezett az egész világon, merem feltételezni, és a nacionalista szentimentalizmus büszkesége melegíti szívemet és bódítja fejemet.

Ha valaha is volt szennyes szájú háborús uszító, a rombolásnak és bombáknak szemét kedvelője, ezt a helyet kellene, hogy meglátogassa, és elgondolkozzon, hogy milyen rettentően lerombolták és követ kövön nem hagytak a 1945-s évi ostrom folyamán.

Eszembe jön a fenséges Erzsébet híd képe, ahogy mint egy gúzsba kötött csontváz lógott bele a Dunába és a leégett királyi palota képe a várhegy tetején. Látom a feketére égett épületeken a szörnyű lukakat, egyetlen épen marad ablaküveg nélkül, a kék Duna szalagjának mind a két oldalán, abban az időben a kegyetlenül kiontott vérektől kárminpirosra festetten.

Elszomorodom. Hatvan évbe került és mérhetetlenül sok nemzeti vagyon felhasználásába, hogy újraépítsék a lerombolt épületeket, a néhány hét örülden vad tombolása után. Kicsiny ország, de mégis fővárosukat helyreállították régi birodalmi fényébe, ahogy volt, mielőtt a világ globális hatalmai végső csatájuk helyszínévé tették. Talán, gondolkodom, minden életemben összehalmozott vagyon ellenében, nem egy olyan rossz ötlet, hogy ne engedjék a felső egy százaléknak, hogy minden vagyont és hatalmat, amit egy egész nép szorgalmas munkája és tehetsége alkotott, a kezükbe összpontosítsanak.

Egész lényemet átítatja a Várhegy középkori pompája, ahogy magasan tornyosodik a hatalmas folyó másik oldalán. Micsoda gazdag történelem, amit közép Európa egykoron legnagyobb uralkodói építettek felvilágosodott bölcsességükben, az én fajtám és nemzetem, és vérszomjas ellenségeink olyan sokszor leromboltak. Hosszú a hódítók listája, az Ottomán Törökökkel kezdve, az osztrák császár zsoldosain keresztül, és a szovjet kommunisták vörös hadseregével folytatva. Minden egyes alkalommal visszafoglaltuk, és ma itt áll újraépítve és látogatók milliói sétálnak falai között és bástyaikon és aligha emlékeznek a rengeteg vérré, ami megszentelt kövein kiontatott.

Lassan csurgunk előre a széles promenádon, a járdára telepedett hivalkodó kávéházak és az osztályon felüli éttermek között, és ismételen felszállunk a villamosra, és elmegyünk a Magyar Parlament épületéig. Ez ismét a világ egyik csodája. A Londoni Westminster palotától megihletve, a nemzet 1896-ban építette fel ezeréves fennállásának ünnepélyes évfordulójára. Fehér neogótikus tornyok és boltívek, ez a legszembetűnőbb nevezetesség a Duna pesti oldalán. Magyar uralkodók és hadvezérek szobrai díszítik külső falait és Andrássy gróf hatalmas lovas szobra a déli végében, amit néhány hónappal ideérkezésünk előtt avattak fel. Fényképezek, amerre csak látok és lassan elérünk a tér északi végére, ami legalább egy kilométeres szögben veszi körül a fenséges építészeti alkotást.

Lassan öregszik a délután és ma estére még van egy másik programom is beütemezve. Találkozni fogok családjunk fekete báránnyával, Fatimával, néhai nővéremnek, Cecíliának egyetlen leányával. Búcsút mondok Gasztonnak. Holnap este vacsorára hivatalos vagyok hozzá és feleségéhez, de mégis megsértődik, hogy viszontlátásunk első napját, Fatima kedvérért félbeszakítottam.

Felszállok a trolibuszra, a megállónál, ahol utolsó mérnöki állásomban Budapesten dolgoztam, mielőtt disszidáltam és elhagytam atyáim földjét. A Bajza utca és a Fásor sarkán szállok le. Lassan visszasétálok hotelembe és feltárcsázom Fatima számát.

Negyedik Fejezet

Mélyen lent pszichémben van egy gennyesedő vitapont mely megállás nélkül rágja lépemet és a májamat. Nem azt mondom, hogy ártatlan vagyok és hiba nélküli az ügyben, de ha még az is lettem volna, az eredmény nem lett volna semmivel sem különb. Hogy felfedezzem ennek a fertelmes rejtvénynek gyökereit, vissza kell utaznunk a hatvanas évek elejére, főleg az ezerkilencszázhatvankettes év szeptemberének közepére, amikor tanulmányaimat elkezdtem a Budapesti Műszaki Egyetemen.

A megnyitó nagygyűlésen az iskola legnagyobb előadótermében, az Auditórium Maximum-ban, az egyik adjunktus vagy valami főgőré a fakultásról kiállt elébünk a pódiumra és arrogáns vonalassággal undorítóan mesterkélt hangjában bejelentette a 380 gépészmérnöki gólyának.

– Tisztelt kollega urak, – kezdte, ravaszul kenegetve minket. – Üdvözljük sorainkban a harminc arab hallgatót, a Magyar Munkás-Paraszt Kormány vendégeit. Álljunk fel, tapsolva üdvözljük őket és rázzunk kezet velük.

Nem ráztam kezet senkivel, de néhány arcot megnéztem magamnak. Füstös fizimiskák, furcsán ovális arcvonások, vastag szájak, túlméretezett orrok, dús feketehajú frizurák, pökhen-dinek látszottak és beképzeltnek és főleg, és nyilvánvalóan lényegesen több pénz lapulhatott tárcájukban.

Engem nem fognak zavarni, nyugtattam magam, és soha nem kötöttem barátságot vagy ismeretséget egyikkel sem. Nem, egészen három évvel későbbig, amikor Cecília, drága néhai nővérem, Isten nyugtassa lelkét, egy évvel fiatalabb, mint én, hogy szinte ikrek voltunk, valamelyik este hazahozott egy arabot.

– Musztafa, engedd meg, hogy bemutassam bátyámat, – húzta be szélesre tárt ajtónkon a vonakodó udvarlót. Nyilvánvalóan, az ártatlan kinézetű barna bőrű emberi lény, az Iszlám hagyományai szerint joggal rettegett, hogy a lány fiútestvéreinek, akiknek húgával randevúzni merészelt, és feltehetően már megcsókolta és még ki tudja, hogy mit, azoknak minden joguk megvolt, hogy megbüntessék, esetleg lecsapják a fejét, vagy recés késsel lenyiszálják a tökét.

Ebből semmi sem történt meg. Nem voltam olyanfajta harcos vitéz, aki bárkit is bántott volna, ha az előzőleg nem bántott engem. Engedtem Musztafát, és itt az én eredeti bűnöm és tévedésem, ami egyszerű tényből és cselekedetből, minden más probléma és megfordíthatatlan következmény született. Azonban, ha vissza is küldtem volna valami melegebb éghajlatra, ahonnan nyilvánvalóan jött, az sem változtatott volna meg semmit. Cecília kikaparta volna szememet és keresztüllépett volna epileptikusan rángatódzó testemen, ahogy a padlón szenvedek szörnyű fájdalmamban.

Keresztények voltunk, a liberális, progresszív, mindenki egyenlő és világ proletárjai egyesüljetek fajtából. Istentől elhagyott, mosott agyú, szánalmas kommunisták voltunk, akik őszintén hittek minden vallás és népfaj egyforma szeretetében, anyagi helyzetük és eredetükre való tekintet nélkül.

Azokban az időkben a bátyám, Gaszton Leningrádban nukleáris fizikusnak tanult és a szüleim munkában voltak. A szaracén származású fosztogató beengedése egyedül az én hibám volt.

A szüleim néhány nappal később találkoztak Musztafával és azonnal megkedvelték.

Néhány évvel később, és ezzel igazán rövidre fogom a máskülönben hosszú és komplikált történetet, kidobtak családi otthonomból, mert állítólag megsértettem Musztafát. Két nappal az incidens és az atyai összeszidás után, albérletet béreltem ki egy jobb kerületben, amit könnyen

meg tudtam engedni javuló fizetésemre. Furcsa módon, amilyen jó és szerencsés volt az albérlet, mégis követtem eredeti tervemet, amit korábban, valami más mély pontján életemnek határoztam el. Elhagytam az országot és új életet kezdtem külföldön, mint idegen száműzött. Röviddel távozásom után Musztafa elvette Cecíliát feleségül és beköltöztek szüleim nem olyan nagyon nagy lakásába és 1969 novemberében Fatima megszületett.

A házasság nem tartott sokáig, előre láthatóan, és Musztafa, miután befejezte egyetemi tanulmányait és megkapta gépészmérnöki diplomáját, visszaköltözött Algériába és Cecília, miután rájött, hogy milyen csúf helyzetbe kavarodott, nem ment vele.

Cecília egyedüli szülőként nevelte Fatimát, de mivel szüleim erejükön felül is segítettek, Cecíliának jó élete volt, korábbi súlyos tévedése ellenére is. Hárman, Cecília, anyám és apám minden elképzelhető határon felül elkényeztették Fatimát, amíg szép lassan egyenként elhaláloztak.

Cecília ment el utoljára 2008 tavaszán, előrehaladott demencia miatt hatvanhárom éves korában és a lakás tulajdonjoga, ősi otthonomé, ahol felnőttem, leányára Fatimára szállt. Ennek tetejében, egy rövid életű férjezettség és gyors válás után, és számos katasztrofális boyfriend után, nem mintha Fatima nem szeretett volna férjhez menni, mert számtalan alkalommal is újra próbálta, sikertelen szerelmi élete totális bolondgombává tette.

Kevesebbel, mint egy évvel Cecília halála után Musztafa előbukkant homályba való burkolózásából az Algériai partvidéken és felújította kapcsolatát leányával, Fatimával. Fatima tárt karokkal fogadta édesapját, az egyik nagyszobánkat berendezte és rendelkezésére bocsátotta, rövid Budapesti tartózkodásainak idejére. Elintézte Musztafának az állandó letelepedést és ingyenes orvosi ellátást, egy magyar állampolgár volt férjének jogán, és nem ellenezte Musztafa hosszúlejáratú terveit, hogy második családjának összes tagját, három gyermekét egy arab feleségtől, Fatima féltestvéreit odahozza régi Damjanich utcai lakásunkba.

Tehát így történt unokahúgom, Fatima esete. Rövidesen és jelen időben Fatima prezentálni fogja magát hotelszobámban, Karcsival, jelenlegi fiubarátjával egyetemben és majd innen folytatjuk az események leírását.

—

Fatima nem hívott meg lakásába, talán valami kitekeredett okokért, amit itt nem óhajtok pszichoanalizálni, tehát én hívtam meg hotelszobámba, ahol az Amerikából hozott ajándékokat akartam neki átadni.

Kopognak az ajtómon és beengedem őket. Fatima mélynövésű, és bár sokat fogyott mióta láttam, még mindig komoly felfújt autóbelsőt hordoz dereka körül.

Gasztonnal ellentétben, nem viselek magamban Fatima iránt ellenséges érzületeket. Gaszton szívből utálja Fatimát, egészen olyannyira, hogy szinte minden kapcsolatot megszakított vele és hanyagolja, amennyire csak tudja. Az ellenségeskedés egy incidensre vezethető vissza, amit érdemes elmondani, hogy jobban megítélhessük Fatima karakterét, és jobban jelezhessük előre akcióit és reakcióit. Nagyjából húsz évvel ezelőtt, és Alice-hoz való házasságával egyidejűleg, Gaszton mélységesen szerelembe esett egy légi-kísérő kisasszonnyal, Rebekával és hosszútartamú viszonyuk lett.

Az intenzív és lángolóan heves házasságtörési viszony ellenére, amibe business elfoglaltságnak álcázott hétvégi utazások is belefoglaltattak, Alice semmit sem tudott férjének hűtlenségéről. Gaszton, a szószátyár szerető, aki fünek-fának el akarta dicsekedni szerelmi hódításait, Cecíliának is elmondta Rebekát, és gyakran kölcsönvette lakását, hogy szerelmével légyotthonon ott. Rövid idővel az után, hogy Rebeka alkoholizmus okozta hepatitiszben elhalálozott, Fatima valamilyen okból pénzt akart kölcsönözni Gasztontól, hogy valami jelentősebbet finanszírozzon, vakációt vagy talán autóbilét vásároljon. Gaszton megtagadta a kérést és

Fatima megemelte a tétet. Megfenyegette Gasztont, hogy ha nem adja oda neki a kért pénzt, megmondja feleségének, Alice-nak.

Gaszton nem dőlt be a zsarolásnak és Fatima feltelefonálta Alice-t és mindent elmondott Rebekáról.

Alice dühe nem ismert határt, és a poklok lángjait is túlszárnyalva, mint egy démoni fúria támadt rá férjére. Nem fenyegette válással, Alice ennél sokkal gyakorlatiasabb volt, de lényegbevágó anyagi kárpótlást követelt házasságát sértő testi és lelki fájdalmaiért, és felettébb drága nercbundát és gyémántgyűrűt jelölt ki árnak.

A házastársi vihar végül is elült és soha többé senki nem említette, mert a felszínen Gaszton és Alice házassága a tökéletesség látszatát kellett, hogy keltse.

Kivéve, Gaszton soha nem felejtette el a gyalázatos zsarolást és soha nem bocsátott meg Fatimának, még a mai napig sem, és az előrelátható jövő folyamán sem.

—

Ez után a rövid, de nagyon fontos vargabetű után visszatérünk a jelenbe és kezét rázok Karcsival. Nem látszik fontos egyénnek, és feltehetően állása sincs, de megadom neki a kétségek előnyét. Elvégre Fatimát örömmel tölti el, és nem ismerem eléggé, hogy ítéletet mondjak karaktere felett. Ezt majd később.

Kicséréljük az ajándékokat, ami kellemes meglepetés, mert Fatima vett nekem egy rövidnadrágot és egy pólóinget. Javaslom, hogy vacsorázzunk a Piroska étteremben, és kimegyünk a hotelből és gyalog átsétálunk az étteremhez.

Barátságos szimpátiám kellemes meglepetéssel van a fiatal párra, a vacsora finom és hamarosan egyetértő barátság alakul ki közöttünk. Fatimának, ellentétben a pletykákkal, amit Gaszton terjeszt róla, van egynéhány elismerésreméltó karakterbeli tulajdonsága. Először is egyetemet végzett és mester diplomát szerzett könyvelésben és business menedzsmentben. Ugyan nem ért el sikeres pályafutást tanult szakmájában, de jól fizető irodai unkája van, amit most már legalább tíz éve megtart, és eltartja magát és fizeti számláit.

Mariska, a feleségem intett, hogy ne legyek túlságosan barátságos Fatimához, mert követelődni fog és igényeket támaszt, és ránk fogja erőszakolni magát. Mariska tanácsával egyetértettem, de mégsem fejezhettem be Budapesti utamat, hogy unokahúgomat meg ne látogassam személyesen. Előrelátó körütekintéssel fogom kezelni, határoztam el, amit palástolok, amennyire lehet, hogy alapvető averzióm iránta észrevehetetlen minimum alatt maradjon.

Két órát töltünk az étteremben és hazakísérem őket. Fatima javasolja, hogy sétáltassuk meg kiskutyáját, de udvariasan visszautasítom. Az éjszaka gyorsan hűvösödik és nincs rajtam eléggé meleg kabát vagy pulóver és gyakorlatilag ráz a hideg.

Bérházuk kapujánál búcsút veszünk egymástól és kellemes érezzük magunkat. A találkozó jelentős lelki siker volt és egyetlen megoldatlan kérdés és régi vádaskodás sem került elő, és nem rontotta el összejövetelünk delikát jellegét.

—

A hotelbe visszafele elgondolkozom néhai húgom egyetlen leányával és hátrahagyott örökségével, Fatimával kapcsolatos kérdéseken. Tizenhat éves lehetett, amikor meglátogattak minket a Long Islandon és négy hetet velünk töltöttek a Hampton tengerparton lévő nyaralónkban. Az összeszedett vagyon és a luxus, amit a pénzen lehet venni mélységes hatással volt rájuk és határtalan irigységgel töltötte el őket. Bár, és ezt itt meg kell jegyeznem, akkor nekik is jól ment. Cecíliának remeke állása volt, Musztafát valahol megtalálta Franciaországban

és távollétében állítólag kimondatta a válást. Musztafa feltehetően soha nem tartotta a Magyar bíróság döntését érvényesnek, de lehet, hogy nem is tudott róla. Én soha nem kaptam törvényes végzést válásukról és akkor nem is érdekelt. Semmi közöm nem volt hozzá. Cecília soha nem ment többet férjhez, ez valóságos tény, tehát joggal feltételezhetem, hogy az Arabot soha nem tudta lerázni magáról.

Továbbá, ha mindent igazságosan megfontolunk, nem kellett volna nekik annyira irigynék lenni. Cecília kitűrt őseim otthonából, abból vacak lakásból, amit bármikor és többszörösen is az övé lehet, ha meggondolom felhalmozott vagyonomat és ingatlanjaimat. Apám, akkor még életben volt és még mindig jelentős pénzt is keresett, jelentősen szubvencionálta nagyzó és kérkedő életformájukat, és még Cecília is eléggé vonzókülsőjű maradt, hogy szerezzen és megtartsa egy anyagilag jól álló minőségi férfit.

Mindent megtettem, hogy jól érezzék magukat nálam és számos nevezetes helyre is elvittem őket. A kiegyensúlyozott családi élet, feltételezem, bájos és kedves feleségemmel, Mariskával, és két gyermekünkkel mérhetetlenül nagy hatással volt rájuk. Fatima olyannyira szerette nálunk, hogy a végén nem akart visszamenni Magyarországra. Gondolom életében hiányzott neki az apa, és a nagypapa, az én apám nem óhajtotta és nem is tudta betölteni helyette a családapa példamutató és szerető szerepét.

Megmondtam nekik, amilyen kedvesen csak tudtam, de mégis rosszul eshetett nekik, hogy vissza kell menniük Budapestre, abba a nyomasztó lakásba, a régi családi fészükbe.

Fatima egyszer megjátszotta, hogy beteg és alkalmatlan a hosszú útra. Később kinyúlt, mint egy beteg liba az egyik díványunkon néhány óra hosszáig és krokodilkönnyek sírására vetemült. Elkeseredett színjátéksága nem indította meg szívemet, és ahogy előre le lett foglalva, feltettem őket az óceánt átrepülő gépre a Kennedy repülőtéren.

Sok évvel később, talán két évvel mostani utazásom előtt, Fatima hosszú elektronikus levélben részletezte, hogy rengeteget sírt Amerikából való visszatérte után és egyértelműen utalt rá, hogy elmebetegsége, valamiféle komplikált depresszió visszaütésének közvetlen következménye.

Nem tudom, de biztonsággal fel lehet tételezni, hogy Fatima agybetegsége ötven százalékban genetikai és ötven százalékban a környezet eredménye. A mi családuk részéről senki nem volt elmebeteg, tehát joggal feltételezhetem, hogy a Szaracén vér, amiből Fatima jó adag beinjektálást kapott, volt a defektes.

Talán húsz évvel ezelőtt, Gaszton remek pozíciót szerzett Fatimának. Bentlakó pesztonka lett Magyarország Írországi nagykövetének Dublini házában. Mi, Fatima és én többször is levelet váltottunk, az akkori FAX módszer útján, és én talán egyszer lamentáltam az emigráns élet, a külföldre szakadtság és az egyedül való lét érzelmi nehézségein. Fatima rosszul értelmezhetette szentimentális érzélgősségemet és a következő nap anyaszült meztelenre levetkőzve felvitte a Nagykövet úr két karon ülő kisgyermekét a padlásra és fenyegetődzött, hogy kidobja őket a nyitott ablakon, hogy találkozzanak a gyermek Jézussal és játszanak vele egy hüvös forrásnál egy elvarázsolt mezőn, valahol fent a mennyekben.

Tettének igazi oka az kellett, hogy legyen és az is volt, hogy a Nagykövet úr, akivel titkos szerelmi viszonyt folytatott néhány hónapig, megmondta neki, hogy soha nem fog elválni feleségétől, és soha nem fogja Fatimát elvenni. Fatima nem erőszakolhatta rá akaratát, és nem tudta gyümölcsoztatni ön-álltató érzéksalódásait. A felszín alatt lappangó és idáig nem diagnosztizált elmebetegsége ezúttal teljes erővel kibontakozott. Szerencsére a rendőrség, a tűzoltóság egy toronydarúval és egy mentőautó egy neves elmegyógyintézetből időben kijött, és Fatimának nem adódott lehetősége, hogy komoly bajt okozzon a gyerekeknek.

Mivel a nagykövet sem volt teljesen hiba nélkül, az ügyet eltussolták, részben az én FAX levelemre kenték és egy héttel később Cecília, a nővérem Dublinba utazott és felelősségének teljes tudatában kiváltotta Fatimát a bolondokházából.

Évekkel később, egy másik látogatásom folyamán, ahogy eszpresszót ittunk egy kávéház utcai teraszán, Budapest egyik legszebb sugárútján, Cecília mutatott egy kis kerek fémdarabot. Talán egy jancsiszög feje lehetett, vagy egy kicsiny karóra elem, és Cecília halálos komolysággal előadta, hogy a kerek fémdarab valamiféle lehallgató szerkezet, amit vagy az ÁVÓ vagy a KGB plántált bele szerencsétlen leánya cipőtalpába. Egész családkunk, tette hozzá rémséges hangon, megfigyelés alatt áll, mint az állam potenciális ellenségei, különösen én, egy Amerikában rejtőzködő idehaza nemkívánatos személy, aki valamilyen titokzatosan gonosz szándékkal hazajött látogatóba.

Akkor még nem volt előttem világos, hogyan is lehetett volna, hogy Cecília feltétel nélküli hite és bizalma elmebeteg leányában, későbbi demencia betegségének első tünete lehetett, ami a messzi jövőben, abban a borzalmas elfekvő kórházban megtörtént rettenetes halálához vezetett.

Belső elmélkedésemnek eme útkeresztjéhez érve elértem a hotelemet és a felvonón felmentem az emeletre.

Gyorsan elfelejtve Fatimát lezuhanyoztam és kinyújtóztam ágyamon. Isiász betegség gyötörte lábaimnak pihenésre volt szüksége, mert holnap az Állatkertbe és a Városligetbe szerettem volna menni, gyermekkorom két legkedvesebb helyére. Ami nagyon kellemes elfoglaltságnak ígérkezett, de rengetet kellett hozzá gyalogolni, amihez kipihent lábakra volt szükségem.

Az utolsó pillanatban eszembe jutott, hogy feltöltsem fényképezőgépem elemét és a töltőt bedugtam a fürdőszobai elektromos dugaszolóba, mert a szobában nem találtam egyet sem és leoltottam a villanyt.

Ötödik Fejezet

A svédasztalos reggelinél, amit belefoglalnak a szoba árába, kihasználom a bőséges választékot és az ízletes korai teríték napom főétkezésévé válik. Vasárnap délelőtt nyolc óra körül, ahogy szeretek nem túlságosan korán felkelni, egyszer kávézok, baracklevet iszom hozzá, és többféle péksüteményt és némi édességet eszem kezdetnek. A kávécsésze kicsi, még nem adoptálták az amerikai híg tejeskávé koncepcióját, és több csészével is fel kell hígítanom erős, sötét-fekete eszpresszó italukból, hogy elegendőt fogyaszthassak megszokott, ébresztő tejeskávémből.

Második újratöltésemnél, többféle felvágottat teszek tányéromra, egy hosszú és illatos virslit, rántottát és ízletes teasüteményt. Ahogy visszatérek helyemre, egy magas szőke nőt találok asztalomnál, és ahogy leülök, engedelmét kérem.

– Bocsánat, – mondom angolul. – Ez az én asztalom és csak némi repetáért mentem a terítékes pulthoz.

– Remélem, hogy nincs ellenére, – feleli. – Nem találtam máshol üres helyet.

– Semmi probléma, – bólintok. – Legalább nem kell egyedül ennem.

– Honnan való? – kérdezi, és ahogy gőzölgő kávéjába belekortyol futó pillantást vet rám.

– New Yorkból, – felelem, próbálva nem rábámulni erre az északi szépségre. – De itt nőttem fel és beszélek magyarul.

– Dániából vagyok, – jelenti ki fennhéjázva, – Természetvédelmi konferencián vagyunk itt.

– Ügyes, – mosolygok. – Én meg ötvenéves érettségi találkozásonkra.

– Még dolgozik, – kíváncsiskodik tovább a szépség.

– Nincs szükségem rá, – válaszolom lezser hangon, mialatt tányéromat nézem és a virsliből lenyiszálva egy darabot kevés mustárt kenek rá. – Nyugdíjas gépészmérnök vagyok, és van elegendőm, hogy élvezzem életem hátralévő éveit.

– Miért nem költözik vissza Magyarországra? – néz rám égszínkék szemeivel furcsállóan.

– Ez már idegen ország itt nekem, – felelem, mélyebben belekeveredve a párbeszédbe, mint szeretném. – Nem tudnám itt ismét megszokni.

– Értem, – válaszolja leereszkedő hangon és a gúny halvány lángja lobban szemében. – Ezek a magyarok mind kommunisták és megértem aggodalmát.

– Legmélyebb tisztelem, de ezzel nem értek egyet. – Most én nézek vele farkasszemet és szememet összehúszom. – Dánia Európa legszocialistább országa és Magyarország sikeresen átállt a magántulajdonban lévő piacgazdaságra és adoptálták a valósághű szabadvállalkozási szisztémát.

Még két személy, egy fiatalember és egy középkorú nő csatlakozik hozzánk és bejelentik, hogy szintén Dániából vannak és ugyanazon a konferencián. Rendes emberek, gondolom, a néhány közömbös közhely alapján, amit váltunk, és a tény alapján, hogy kezdeti fellengzős magyar becsmérő kijelentésük után nem csoportosulnak ellenem, hogy bizonyítsák, hogy hozzájuk képest Magyarország elmaradott.

Hamarosan, ahogy gyomromat degeszre töltöttem, befejezem az étkezést és udvarias búcsút intek nekik. Meg akarom nézni elektronikus leveleimet és leülök az egyik komputerhez a lobbiban.

A több száz üzenet között van két Facebook értesítem. Mielőtt eljöttem New Yorkból feltettem több száz mohamedán férfi képét, ahogy az országúton menetelnek nyugat felé, és szatirikus stílusban aláírtam, hogy Kara Musztafa hadserege ismét támadja Bécs városát. Egy

másik Facebook oldalon feltettem Székely Bertalan híres Egri Nők festményének képét, ahogy karddal a kezükben öntik a szurkot és a forró levest a szultán félelmetesen vad kinézetű katonáinak kontyos kopasz fejére, ahogy Eger várát ostromolják a XVI. században, és aláírtam. – Ahogy a múltban megtettük most is ki fogjuk verni hazánkból a muzulmán betolakodókat.

Hollandiai ismerősöm, kora ifjúságom éveiből, akivel évek óta semmi kapcsolatot nem tartottam előlmozdít a sötétből és a legvadállatiasabb és legvitriolosabb módon kitámad.

– Meglágylt az agyad? – írja. – Nem szégyelled magad, hogy a menekülteket betolakodóknak hívod? – Majd nekiáll és kitámadja a Magyar kormányt és dühödten panaszkodik, hogy Hollandiában azért kell neki sok adót fizetnie, hogy gazdaságilag és társadalmilag elmaradott jobboldali bigott nacionalista népeket támogassanak, és hogy a magyar miniszterelnök egy korrupt gazember, aki az Európai Unió segélypénzét saját kedvenc projectjeire pazarolja, mint például futball stadionokra.

Nézzen oda az ember, gondolom, hogy ki tollasodik ki itt és gúnnyal teli szardónikus választ küldök.

– Örvendek, hogy jelentkeztél, – írom. – Budapesten vagyok érettségi találkozónkra, és pillanatnyilag nincs módomban, hogy részletes fejtegetésekbe bocsátkozzak a témát illetően.

A nő, Diana a neve, hogy emlékeztessen a kedves olvasót, minden bizonnyal laptop vagy notebook gépe mellett ül, mert tíz másodpercen belül jön a válasz.

– Sajátságos dolog, – írja, – de éppen nővéremnél vagyok Óbudán, a kis lakásban, ami közös néven van, és remek alkalom lenne, hogy összejöjjünk és kicseréljük nézeteinket és elmeséljük élettörténetünket.

A végzet és a predesztináció munkája, sóhajtok, azért jöttem ide, hogy újra felfedezzem a múltamat, és semmi rosszat nem látok, hogy meghallgassam Diána meséit és megtapasztaljam kinézetét.

– Benne vagyok, – írom válaszat, – és bár időm felettébb rövid és sok a programom, de veled is szeretnék találkozni. Ma a bátyámat látogatom meg. Hétfőn megígértem egy régi barátomnak, hogy náluk töltöm a napot, de kedden még szabad vagyok, és ki szeretnék menni a Széchenyi strandra. Találkozunk a hotelemnél és töltjük együtt a napot, mialatt kiáztatjuk öreg csontjainkat és dagonyázunk a világhíres termál medencékben.

– Nem olyan öreg, – válaszolja kissé megsértődve. – De azért remek ötlet. Én is kedvelem a Szecsát.

– Akkor legyen úgy, – írom vissza vitát lezáró hangon. – Gyere ide kedden reggel kilenc fele és a hotel lobbiban fogok várni rád.

Lekapcsolom a komputert, magamhoz veszem fényképezőgépet és kimegyek a hotelből.

–

Még mindig kora vasárnap délelőtt van, és kevesen vannak az utcán. Keresztülmegyek a széles Hősök terén, Budapest egyik legismertebb látványosságán és megcsodálom nemzet-alapító törzsfőnökök, Árpádék lovas szobrát a kilencedik századból és a királyok szobrai, akik a következő ezer év folyamán követték őket. Vajdahunyad vára tűnik elém, ahogy átbandukolok a Városligeti tó feletti közforgalmi úton és a vár felvonóhídján keresztülmenve belépek a középkori főkapun. Fényképezni szeretnék, de nincs szerencsém. Valamiféle kirakodóvásár van, zsíros gyorsétel bodegákkal, lángossütőkkel és virsli árusokkal a megszentelt falak között, és teljesen elrontják a középkori atmoszférát. Megyek tovább és egyre szomorúbb a helyzet. A gyönyörű Városliget, gyermekkorom kedvenc helyek kriminális módon el van hanyagolva. Egy pad sincs, ahova le lehet ülni, a fű kisszaradt és haldoklik, és a fákon hervadtak a levelek és göcsörtös ágaitat sírva nyújtják az ég felé.

Az egyetlen javulás, amit észreveszek, a szünni nem akaró drótkerítéseket és a kétméteres deszkafalakat lebontották. Akármerre barangolhatok, nem úgy, mint amikor gyerekeskedtem errefele, de itt sincs senki, és ahogy elhagyom a kastély udvarát, nem érzem magam biztonságban. Kattintok néhány képet és visszafordulok az Állatkert felé.

Megveszem a belépőjegyet és le akarom fényképezni a kőelefántokat a bejáratnál és a kamerám nem működik. A feltölthető elem lemerült és szidom magam, hogy miért nem hoztam tartalékot. Egész éjszaka töltöttem a kamerát a fürdőszobai dugaszolóaljzatban és valahogy tönkremehetett. Óriási katasztrófa, a fényképezés nosztalgia utazásom legfontosabb része.

Az Állatkert ugyanazon a területen van, ugyanazok az épületek és a mesterséges szikla még mindig ott van a közepén. Ennek ellenére eltévedek. Valahogy a hátsó irányból kerülök az elefántházhoz. Minden megváltozott. A helyről megmaradt lelki képem ütközik a valósággal és még csak nem is tudok fényképezni a gumiobjektíves csodakamerámmal.

Három óra hosszan sétálgatok céltalanul, teljesen kifáradok és gerincsérv roncsolta lábaim rettenetesen fájnak.

Hotelbe való visszamenetelem alatt füstölgök, hogy fényképezési mulatságomat megrontották, amíg rá nem jövök a probléma okára. Ahogy a villanyt leoltom a fürdőszobában, az áram lekapcsolódik a dugaszolóban és semmi nem töltődik. Micsoda ostoba ötlet morgok, mint a kóbor kutya, akinek elvették a vacsoráját és nekiállok másik dugaszolót keresni a hálószobában. Jól elrejtették őket, de nem adom fel. Egyet találok az éjjeli lámpa asztalkája alatt, és van egy a pult alatt, ahova TV van bedugva. Semmi sem könnyű, de hozzá fogok szokni a helybeli körülményekhez és a matracra lefeküdve kinyújtom agyonkínzott lábaimat.

A takarítónő kopog az ajtón és udvariasan kikiabállok. – Jöjjön vissza holnap, kérem, a szoba jól van úgy, ahogy van most.

Délután négy fele ébredek. Ki vagyok pihenve és, ahogy megígértem készen állok Gasztonnak és feleségének, Alice-nak meglátogatására.

–

Délután ötkor a Széll Kálmán téren kibukkanok a föld alól. Gaszton figyelmeztetett a masszív építkezésre, hogy újracsinálják a régi csomópontot, de a valóság ennél jóval döbbenetesebb. A kiásott gödrök öt emelet mélységbe nyúlnak le és egy hegy oldalát teljesen levágták. A keskeny gyalogutat magas drótkerítés választja a veszélytől. Mindenféle gigantikus gépek balanszíroznak bizonytalanul, készen, hogy felboruljanak a mélységek szélén és az erős hegyi szél vadul rángatja őket.

Gaszton megkért, hogy hívjam fel a mobil telefonomon és az autóbusszal lejön a hegyről és átkalauzol a félelmetes rendetlenségen. Feltárcsázom, de meggondolta magát.

– Az északi oldal közepén van egy lépcső, – magyarázza, – azon menj fel és a 21-es buszon menj el Fészek utcáig. Erre kell, hogy emlékezz. Ez a rész nem változott sokat.

Természetesen, hogy emlékszem. Nem nehéz dolog megtalálni, hogy merre menjek. Mindig könnyen tájékozódtam, de akkor miért mondja, hogy lejön és lent találkozunk. Öreg vagyok, de még mindig nem értem az embereket.

Szólok a buszsofőrnek, hogy a Fészek utcánál szeretnék leszállni. Bólint, de megállás nélkül keresztülhajt rajta, és mire észreveszem már késő.

– Miért nem állt meg? – kérdezem.

– Nem húzta meg a zsinórt, – morogja.

Egy középkorú nő, óriási szatyorral az ölében rám mosolyog. – Szálljon le a következőnél, – mondja. – Menjen le a lépcsőkön és ugyanoda lyukad ki. De legyen óvatos, a lépcső nagyon meredek.

– Köszönöm. – Leghálásabb mosolyommal nézek rá és meghúzom a zsinórt.

A lépcső valóban meredek, de újnak néznek ki és semmi probléma lemenni rajtuk. Hamarosan megismerem Gasztonék épületét, egy négylakásos társasházat, és a lépcsőházban felmenve becsöngetek ajtajukon. Egy kis shihtzu kutya ül egy lábtörlőn, vadul ugat és rám vicsorítja éles fogait.

Egy öregasszony kinyitja az ajtót a shihtzu oldalán és rám mered.

– Kit keres? – kérdezi gyanakodva.

– Dembinszky Gaszton urat, – felelem kissé sértődött mosollyal. – A testvére vagyok, Ernő.

– Hasonlít hozzá, – a vénséges szatyor grabancánál fogva megragadja a kutyát és visszahúzza. – Itthon vannak. Megcsöngette már az ajtót?

Időközben Gaszton kinyitja az ajtót, és gyorsan beugorva otthagynom a kutyát és kíváncsi gazdáját.

Bent ott van Alice és levegő puszikat váltunk. A lakás kellemes, tisztességesnek látszó berendezéssel, tágas és panoráma kilátás van és jókora terasz. Ez már a harmadik otthonuk, és a második, ami a tulajdonukban van. Először Alice szüleinél laktak, öt felnőtt és két kisgyerek egy szűk másfélszobás lakásban egy keskeny sötét utcába beszorított belvárosi bérház földszintjén. Alice beörökölt némi pénzt két vénlánynak maradt nagynénitől. A pénzt letette első lakásukra Gasztonnal, fent a Budai hegyekben, egy jóval jobb helyén a városnak. Alice saját nevére íratta az ingatlant, és ahogy Gaszton tiltakozott kurtán közölte vele.

– Nagynénikéim nem azért spóroltak, hogy neked legyen lakásod.

A következő tíz év folyamán Gaszton és Alice közösen fizették a jelzálogkölcönt. Ez alatt az idő alatt elmentek négy évre Algériába is dolgozni és Gaszton tisztességes összeget keresett. Természetesen vett rajta egy drága kocsit, de maradt még elég, hogy megvegyék jelenlegi lakásukat, ismételten egy nagyobb lakást és jobb helyen. Alice ezt az ingatlant is kizárólagosan a maga nevére akarta íratni, de Gaszton törvényszékre vitte és a bíró határozata szerint, mivel a férj is fizette a jelzálog részleteit, éppen úgy, ahogy a feleség, előző lakásuk csak közös tulajdonként volt értékesíthető. Alice-nak nem volt elegendő pénze letenni az előleget az új szerzeményre és beleegyezett, hogy a lakást közös névre jegyeztessék.

Alice és Gaszton tökéletesen összeillettek. Mind a ketten kapzsiak és önzők voltak, és ami az anyagiakat illette, a torkodat támadták, főleg egymás nyaki ütőerét.

Bárki más normális házaspár már régen elvált volna, főleg ha Gaszton házasságtöréseire gondolok, de a pénz és a társadalmi ranglétrán való hely együtt tartotta őket.

Egyik probléma sem jött elő otlétem alatt és találkozónk kellemesen kezdődött. Kinyitottam a hátizsákomat és egyenként odaadtam nekik az ajándékokat, amiket magammal cipeltem az Atlanti óceánon és fél Európán keresztül.

Alice-nak egy díszes porcellán tálat hoztam Tutankhamen fáraó aranyozott domborművével. Alice apja fiatalkorában a piramisokat keresve megjárta Egyiptomot és a családban elterjedt róla, hogy neves archeológus. Tiszta respektusból, mert tudom, hogy Alice kényes a kérdés érvényességében, mindig hozok neki valamit a fáraók korából.

Ajándékaim jó hangulatot csinálnak. Gasztonnak hoztam egy divatos inget, egy drága blúzt a leányának, egy pulóvert a fiának, egy-két baseball sapkát az unokáknak, valamit mindenkinek és néhány példányt nemrégiben kiadott regényeimből.

Alice-t érdekli, hogy miről szólnak a könyvek, mi a történet menete és jókat nevetünk. Könyvem szórakoztatóan kalandos szatíra, tele politikai implikációkkal és történelmi adatokkal.

A rostonsült csirkemell krumplipürével felettébb ízletes, és a párolt zöldségek finomak, és hazai termelésű fehér bort eregetünk le utána.

Később megmutatom nekik a digitális képeket, amit egy USB adattárolón tettem el és egy órát töltünk el, amíg magyarázom, hogy ki kicsoda és hol van a hely, ahol fényképeztem.

Este kilenc óra felé indulok haza és Gaszton lekísér az autóbuszmegállóhoz.

– Holnap, – suttogja elfojtott hangon. – Meglátogatom egyik fiatal lady barátnőmet. Kedved lenne velem tartani?

– Miféle lady barátnőd, – vetek felé kaján mosolyt.

– Szilvia a neve és az interneten ismerkedtünk meg. Egy órára 12,000 forintot számol, körülbelül negyven dollárt, és nagyon szeretne veled is találkozni.

– Egy kicsi kurva, nem? – vigyorgok.

– Ez egy nagyon durva szó. – Gaszton néz rám mérgesen. – Szereti a szexet és legértékesebb portékáját kemény készpénzre váltja, mialatt elengedhetetlen szolgálatot tesz szükségben lévő férfiakkal. Segítek neki klienseket találni, és előre megszűröm az illetőket, akikkel randevúzik.

– Gaszton, – nevetek becsmérően. – Öreg korodra a selyemiparban helyezkedtél el? Részesedét szedsz a keresetéből?

– Nem. – Gaszton rázza a fejét. – Éppen ellenkezőleg. Olyan vagyok hozzá, mint az apja és tanítom, hogy tegye félre pénzét és fektesse be jövőjébe. Elküldtem a fogorvoshoz, hogy betömjék odvas lyukait és fizettem érte.

– Használtok valami védekezést, nemi betegségek ellen? – kérdezem, gyakorlatilag a meghívás elfogadásának vizeire sodródva.

– Nem. – Gaszton lesújtó pillantást vet rám. – Szilvia tudja, hogy mint nős ember betegségmentes vagyok, és inkább én kellene, hogy aggódjam miatta.

– Aggódsz? – kérdezem, kinézve az útra, hogy jön-e már a busz. De nem, késik, ami meghosszabbítja társalgásunkat. – Könnyen felszedhetsz valami gonosz fertőzést, mint az AIDS, vagy valami gyógyíthatatlan hepatitisz.

– Nem. – Gaszton folytatja tagadó válaszait. – Nem érdekel, ha felszedek bármi komisz baktériumot. Az én koromban nem fogok sokáig élni, és szórakozni akarok, amíg mozogni tudok. Jössz vagy nem?

– Nem, – csóválom a fejem. – Még lehet, hogy van tíz évem is és aránylag tisztességes egészségben szeretném leélni. HIV rettenetes betegség és nem akarok kockáztatni. Továbbá, nem akarok semmiféle fertőzést sem hazahozni és ráragasztani a feleségemre. Még mindig szeretem és még mindig intimen együtt élünk.

– Paranoiás vagy. – Gaszton balra pillant, ahogy az autóbusz előbukkan a kanyarból és kipufogógázokat okádva felénk dübörög.

– Sajnálom, – mondom. – Nem tehetem. Főleg nem holnap. Már megígértem régi gimnazista barátomnak, Kern Viktor professzornak, hogy hétfőn meglátogatom őket. Kint laknak Telki faluban és az egész napom rá megy. Sajnálom, élvezd örömeidet Szilviával, de nem kenyerem az ilyenfajta házasságon kívüli kaland.

– Ahogy akarod, – Gaszton vállat von, még egyszer megölel, és ahogy felszállok a buszra, hozzáteszi. – De megbánod, nagyon csinos a kis fruska.

Az autóbuszon, leülök közel az ablakhoz és némi megbánással és féltékenységgel a hangomban morgok magamban.

– Gaszton, drága kedves egy testvérem, te aztán a legnagyobb idióta vagy a világon, már akikkel valaha is találkoztam.

Hatodik Fejezet

Telki körülbelül tizenhat kilométernyire fekszik Budapest belvárosától, a Külső Budai hegyek nyugati lejtőin. Falusias régi házait és az újonnan épített részt óriási rengeteg karolja át, egy természetvédelmi táj, nemrégiben a magas kormányhivatalnokok vadászterülete, az előtt meg a gazdag falu közbirtokossági erdeje.

A hatalmas átépítési káoszban nem találom a távolsági autóbust, ami a Széll Kálmán térről egyenesen Telkire vinne. Félórás keresés után, többen is közlik, hogy ilyen járat nem létezik. Menjek egy városi busszal Budakeszire ahol a gimnáziumnál, Budapest határain kívül, cserélnem kell egy fehér Volán buszra.

– Néha ezek a magyarok, – füstölgök magamban. – Teljesen alkalmatlanok a segítőkészségre.

Mariska, drága feleségem Budakeszin született, idézem fel szomorú nosztalgiával, és ahogy leszálok a buszról, kihalászom zsebemből a mobilt és felhívom Viktort, további útbaigazítás végett.

– Öt perc múlva ott lesz a busz. – Viktor valószínűleg tanulmányozza a menetrendet. – A harmadik megállónál, ahogy beértél Telkibe szállj le. Onnan telefonálj ismét és felveszlek.

A Volán busz megjön, felszálok és megindulunk. Hamarosan magunk mögött hagyjuk a beépített részt és az út hosszú ívben kanyarog a sűrű erdő és fehér mészkősziklák által mind a két oldalon körülvett úton. Öt perc múlva baloldalamon eltűnik az erdő, és nyugat felé, amerre a szem ellát, lélegzetelállító kilátás nyílik.

Isten áldotta gyönyörű táj, kivéve történelme tele van vérrel és szörnyűségekkel. A falu közepén fekete patina borította kőoszlop áll magányos őrséget, a XII. században épített templomnak a helyében, amit 1543-ban az Ottomán törökök földig leégettek. A törökök megölték az ősi falu minden lakosát, hogy bizonyítsák az Iszlám békés természetét. A muzulmán hadsereg felett aratott végső győzelem után, 1703-ban Sváb és Frank telepések érkeztek Németország Fekete Erdő vidékéről és újranépesítették a falut. Kétszáznegyven évvel később, miután számos generáción keresztül Magyarországon éltek, a kommunisták kitelepítették a németek leszármazottait.

A történelmi könyvek szerint más magyarok, akiket hasonlóképpen Romániából, Szlovákiából és Szerbiából telepítettek ki, jöttek a németek helyébe. Az utolsó tíz éve folyamán pedig, kertvárosi békét és nyugalmat kereső gazdag családok költöztek a nagy számban a falu új részébe.

– Ah, – tűnődöm. – Nem csoda, hogy kivándoroltam Amerikába.

A busz beér a faluba és a megadott megállónál leszálok. Felettébb bájos faluközpont, kicsiny, de rendezett parkkal és az 1956-os forradalmat megtisztelő emlékművel. Viktor is előkerül és kezét rázunk.

– Gyalog jöttél? – kérdezem, kocsiját keresve.

– Nem, – mosolyog, – a sarkon túl parkoltam és egy percen belül megyünk, de egyszer betérünk ide a fűszereshez.

Bemegyünk a kicsiny boltba, afféle csemege és fűszeresüzlet. A polcok és az üveges hűtőszekrények roskadásig rakva mindenféle élelemmel és zöldségekkel. Szédületesen változatos felvágottak, ízletes kinézetű sajtok, és hatalmas italválaszték, gyümölcslevek, rengeteg sör és bőséges választék palackozott borokból.

– Micsoda különbség, – gondolom, ahogy visszagondolok kommunizmus alatt eltöltött ifjúságomra, amikor üresen álltak az üzletek, kivéve a kenyereket, a közértzsírt, hagymát, és néha szezonban a fagyasztott tököt. Igaz, az árak alacsonyok voltak, de mit értünk vele, ha elengedhetetlen fogyasztási cikket nem lehetett kapni. Természetesen a kommunista párt fontosabb tagjainak, katonatiszteknek és magas rangú rendőröknek fenntartott üzletekben mindent lehetett kapni és bármilyen mennyiségben. Mennyiségben való vásárlás azonban kockázatos business volt, bárki részére, mert szabotázs és halmozás vádja bárki ellen felhozható volt, ha valakinek elmozdítását szükségeltették a körülmények, mert valaki magasabb pozícióban és pillanatnyilag több hatalommal a kezében megirigyelte, amije volt.

Viktor egy szatyorra való üdítőitalt és gyümölcsöt vesz és beülünk a kocsijába, egy új kiadású kényelmes Volvo automobilba. Viktornak jól mehet a dolga, de fogalmam sincs, hogy mennyire jól, amíg meg nem érkezünk házához. Tágas és vonzó külsejű egyemeletes ház, jókora ablakokkal, piros cserepes háztetővel, kovácsoltvas kerítéssel és automata kapuval, és két kocsis garázzsal, ahol egy második luxuskocsit is látok, egy francia Peugeot.

Teri, Viktor felesége elősiet, hogy üdvözljön minket. Nagyon rendes nőnek néz ki, márciusban, néhány hónappal ezelőtt már találkoztunk Floridai téli házuknál.

Kivételesen szépséges otthon. Bájos berendezés kényelmesnek látszó bútorzattal és jókora cserépkályhával, egy kis extra téli melegnek, az olajtűzelésű meleg vizes központi fűtés tetejében, és egy ragyogóan tiszta és rendezett hatalmas konyha, ami bármelyik amerikai feleségnek büszkesége lehetne. Megmutatják a nappali szobát, az ebédlő és hálósobáikat, mind kettőben padlótól mennyezetig érő könyvekkel teli polc áll a hátsó fal mentében.

Meg vagyok lepődve és lenyűgözve, de a java még hátravan.

Pohár gyümölcslével kínálnak, barack vagy málna, és a barackot választom. A sárgabarack magyar specialitás, amit már hosszú évek óta nem ízleltem. Kimegyünk a kertbe, és tele van virágokkal, gyümölcsfákkal és különleges bokrokkal.

– Hihetetlen, – gondolom, – ki gondolja mindezt? – és szemeimet a panoráma kilátáson nyugtatom, ahogy a lankás lejtők lassan emelkedek a rövid távolságra tőlünk hegyek hullámzó gerincét borító sűrű erdő széléig.

– Micsoda élet és a siker bizonyítéka, drága professzorom az erősáramú elektromos gépek és áramelosztás tudományának, – gondolom, ahogy Teri javasolja.

– Mutassuk meg Ernőnek a lovardát és a lóistállókat, – mondja. – Mindig szeretek oda kimenni, ha alkalmam adódik.

Teri, és ezen a ponton illik, hogy bemutassam, mert megérdemli, vidéki lány, egy mezőgazdasági városból százhatvan kilométerre délre Budapesttől, a Duna nyugati partján. Egyetemi diploma és három fiú bizonyítja rátermettségét, és egy elégedett férj, és egy csodálatosan kiegyensúlyozott házasság, és jól szervezett háztartás és egy kedves és meg nem szűnő mosoly.

Két kocsival megyünk. Teri vezeti az elsőt és mi követjük.

– Egyszer megnézzük fiaim gyárát. – Viktor kezdi, ahogy rákanyarodunk a műútra és utána rögtön egy mellékútra. Baloldalamon óriási rakás kivágott fatörzs, legalább öt hol terjedelemben, gondosan felrakva, bár némelyik a korhadás előrehaladott állapotában. A fatörzsek mérete szokatlanul hatalmas. A mostani Magyarországon, ahogy szomorúan nevezzük az Első Világháborút követő Trianoni békében megcsonkított országunkat, még soha nem láttam ekkorákat.

Viktor követi szemeimet és szardónikus mosollyal az arcán kommentál.

– Ez a szálnalmas fűrésztelep, – sóhajtja, – valami Ukrajnai nőé. – Itt tárolja ezt a sok értékes fát és nem csinál velük semmit.

– Hmm, – felelem, – nagyon érdekes, valóban.

– Az ember soha nem tudhatja, hogy mi folyik a Szovjetunió felbomlását követő hatalmi vákuumban. – Viktor rázza a fejét és megvetően berregteti száját. – Annyi alattomos gazdasági gengszter van itt, hogy a szicíliaiak szégyenükben a kövek alá kellene, hogy bújjanak. Tiszta vadnyugat ez itt az Európai Unió égisze alatt.

Magunk mögött hagyjuk a bomlásnak indult fűrésztelepet és rátérünk egy kocsí behajtóra, ami egy beláncolt kapuhoz vezet. Teri kiszáll, és a lakattal vacakol, de nem tudja kinyitni. Viktor utánamegy, hogy segítsen, de nem húzza be a kéziféket, és a kocsí gurulni kezd előre.

Mit tegyek. Hogy kapcsolom át a kocsit parkolóba és hol a kézifék? Mindjárt megütjük Teri kocsiját és mind a két luxuskocsiban komoly kár esik.

Megnyomom a dudát. Viktor, most is éppen olyan okos, mint diákkorában, azonnal felismeri a helyzetet, és gyorsan, mint egy vívóbajnok, benyúl a kocsiba, behúzza kéziféket és megállítja.

– Máskor, – Teri nevet. – Ne szállj ki a kocsiból, mielőtt be nem húzod a kéziféket és be nem kapcsolod parkolóba.

Viktor belegeyzően bólint és helyreáll a béke. Senki nem ordít rá a másikra. – Milyen okos és csodálatosan megértő házaspár, – gondolom őszinte elismeréssel.

Jókora nagyságú szerelőüzemhez érkezünk, több épület, raktárak és hatalmas parkoló.

– Mit gyártotok itt? – kérdezem.

– Elektronikai műszereket és az egész világon forgalmazzuk őket. – Viktor feleli szerénykedő mosollyal. – Mi fejlesztjük ki, mi tervezzük meg, legyártjuk és marketre visszük.

Egy sovány, de sportos kinézetű férfi jelenik meg, késő ötvenes éveiben és barátságos mosollyal üdvözlő minket.

– Halló, Gyuri, – Viktor megrázza a kezét. – Hogy haladnak a dolgok? – majd felém fordul és folytatja. – Gyuri a gyártelep igazgatója. Nagyon okos és ügyes ember.

– Azt mondják, – Gyuri nevet. – Hogy biztonsági övet festenek az ingükre és készülékünk teljesen haszontalan.

Viktor zavartan mosolyog erre és csóválja a fejét. – Sose törődj velük, – mondja, – csak féltékenyek.

Ebből a rövid párbeszédből kihámozom, hogy kitaláltak valamiféle szerkentyűt, ami távolról leolvassa, hogy a kocsiban viselnek-e biztonsági övet vagy nem. Kapitális ötlet, gondolom, lehet, hogy beválik, lehet, hogy nem. De ha nem próbálsz, és nem vállalsz kockázatot, soha nem lesz sikered a business világban.

Viktor nem magyarázza sokat a részleteket. Megmutatja, amit idáig elértek, de nem dicsekszik. Megyünk tovább. Megnézzük a raktárépületeket és az expedíciós részleget. Minden modern, éppen úgy, mint Amerikában. Nem mondom el neki, hogy én mit értem el életemben. Most nincs erre idő. A mai nap Viktoré, hogy mutasson és meséljen.

Otthagytuk a gyárat és áthajtottunk a lovardához. Terjedelmes hely számos épülettel, istállókkal, műlovagló akadály pályával és egy fiatal nő szoros lovaglónadrágban üget és treníroz egy felettébb költséges kinézetű csődörön.

Jókora kutya követ minket és az orrával bökdös, hogy keressünk neki fadarabot, dobjuk el és majd visszahozza. Játékos és barátságos egy keverék, de ahogy egy másik hasonló kutya csatlakozik hozzánk és játszani akar, annak nekimegy. Az első kutya leszorítja a másikat a földre és a torkát akarja átharapni. A második kiszabadítja magát és farkát behúzza vinnyog és elszalad.

– Szégyelld magad, – Teri ráüt a kutyára. – Hogy lehet ilyet csinálni.

Közelebb megyünk a karámokhoz, ahol legalább egy tucat lovacska álldogál a jászol körül. Ahogy meglátnak, abbahagyják a jászolban felhalmozott széna rágszálását és jönnek felénk.

– Tépj nekik egy kis füvet. – Teri mondja. – Szeretik elvenni a kezedből.

A kavicsos ösvény széléről letépek egy kicsiny csomó fűvet és odatartom a barna póninak, aki a legbátrabbnak néz ki. Benyalja nyelvével és nedves szája megérinti tenyerem és meleg leheletpárát fúj felém. Kellemes érzés és megértem, hogy Teri miért szereti annyira az állatokat. Ez a lovarda és ló tenyészet az ő ötlete lehetett. Farmernak a leánya és századok óta foglalkoznak állatokkal. Benne van a vérében. Viktor szerencsés férfi.

Kevéssel később Teri exkuzálja magát, hogy haza kell mennie, de Viktor marasztal. – Gyere Ernő, – mondja. – Engedd meg, hogy megmutassak néhány helybeli érdekességet.

Egy ősrégi templom romjaihoz hajtunk. A tizedik században építették és vastag falai még mindig állnak. Muzulmán fosztogatók rombolták le négyszáz évvel ezelőtt, amikor betörték hazánkba és másfélszáz évig uralkodtak. Rettenetes szenvedést hoztak a népre egy vérszomjas vallás nevében, akik karddal és vérrel akarják terjeszteni hitüket és mindenkit megölnék, aki nem hajlandó felvenni vallásukat.

Később kies kis étteremnél állunk meg és leülünk ebédelni. Akarom fizetni a részemet, de Viktor nem engedi.

– Engedd meg, hogy vendégül lássalak, – érinti meg kezemet. – Ennek a kivételes napnak az emlékére.

A gulyáslevest javasolja és nekiállunk enni.

– Miért jöttél el Magyarországról? – kérdezi. – Mi készítetett rá, hogy külföldön éld le életed?

– Hasznosítani akartam a Budapesti Műegyetemen szerzett szakmámat, – felelem.

– Sikerül hasznosítanod? – kérdezi, rögtön a lényegre tapintva.

– Feltétlenül, – nézek rá. – Tervezőmérnök voltam és számos államban volt professzionista mérnök licencem.

Nem mesélek összes más pénzcsinálási kalandjaimról, amik nagy részének semmi köze sem volt a mérnökséghez. Nem említem mérhetetlen nagyságú vagyonom és nem beszélek gyermekeim sikeréről. Nem hinné el és nem óhajtom kitárni előtte megpróbáltatásaim és melléfogásaim kálváriáját, amiken keresztül kellett mennem, hogy idáig eljussak.

Ebéd után hazahajtunk és hármasan leülünk a nappali szobában. Sok mindenről beszélünk, nagyon megértő módon, bár hamarosan evidens, hogy homlokegyenest ellenkező politikai véleményeink vannak. Viktor és Teri valamiféle szélsőbaloldali haladó liberálisok és erősen a jelenlegi nacionalista kormány ellen beszélnek. Nézeteiket valamiféle szocialista internacionalizmusra alapítják, ami feltételezi, hogy minden faj, nemzet és vallás egyformán együtt tud létezni valamiféle szocialista kozmopolitán keverék világban, mintha minden nép a világon egyformán fejlett lenne, valamiféle magas intelligenciájú, békés és vértelen egyenlőségben. Nem beszélgetünk a terroristák tetteiről, és elkerüljük a radikalizálódó Iszlám egyre növekedő méretét és a veszélyt, amit a mi magyar identitásunkra jelent. Magyarok lenni nem fontos nekik. Nem ismerik fel, hogy a falu és a föld, ahol jelenleg élnek, és olyannyira élvezik az életet és sikerüket, az egy magyar föld ezeréves történelemmel. Elfelejtik, hogy mennyi védelmi háborút kellett vívniuk, hogy megvédjék létüket és milyen sok alkalommal akartak ellenségeink elpusztítani minket és lerombolni otthonainkat és templomainkat. Itt vagyunk, ahol vagyunk és élvezzük a létet egy darabig, amíg valaki ismét nem jön létünk kényes egyensúlyát felborítani, betolakodó emigránsok nagy számmal való befogadásával, akiknek nincs szándékuk, hogy asszimilálódjanak kultúránkba és örökké idegenek maradnak és ellenségesek hozzánk. Ez már megtörtént nemzetünkkel történelmünk folyamán és rettenetes árat fizettünk érte. Országunk kétharmadát elveszítettük az Első Világháború után, idegen bevándorlóknak, és magyarok milliói kényszerültek másodrendű állampolgáronként tengődni az utódállamokban.

Egy nemrégiben kijött film, a Magyar Vándor témája kerül szóba. A film egy nemzetünk eredetét gyalázó kitalált förmedvény. A film témája szerint, a Kárpát medencébe való letele-

pedésünk idején vezető törzsfőnökeink annyira leitták magukat, hogy elvesztették a népet, akiket új hazájukba kellett volna vezetniük, és akiket ezer éven keresztül képtelenek megtalálni. A film témája utalást tesz, hogy mi nem is létezőnk, és soha nem is léteztünk, mint európai nemzet, hanem valamiféle keveréke vagyunk a jöttment és újonnan érkezett emigránsoknak, és a régen itt lakóknak, akiket érkezésünkkel itt találtunk. A film lepocskondiázza szent legendáinkat, hogy büszke nomádok leszármazottai vagyunk a Kelet pusztáiról és őseink az Avarok és a Hunok egész nyugat Európát megsarcolták, hűbéradót szedtek uraiktól, megostromolták Rómát és a német lovagok és királyok támadásait visszaverték.

Nem tudom, hogy miért gondolkoznak így. Talán ez egy tudatalatti halálvárás részükről vagy egy önvédelmi mechanizmus. Megértem, hogy Viktor zsidó származású és családja rettenetesen szenvedett a nacionalista és fasiszta rendszerek alatt. Igaz megengedtük, hogy a német nácik összeszedjék zsidó polgárainkat 1944-ben, és meghoztuk a hírhedt zsidótörvényeket, a Numerus Clausust 1921-ben és 1939-ben, ami korlátozta a zsidók arányát az értelmiségi szakmákban. Tudatalattin vagy büszkén Viktor soha nem felejt el azokat az éveket és ezt nekem tiszteletben kell tartanom. A mi nemzeti bűnünk, hogy engedték Eichmann-t, hogy megszervezze a zsidók deportálását Magyarországról és a mi csendőreink segítettek a nácikat. Más Hitler elfoglalta országok is hasonlóan tettek, de ez nem exkuzálás. Tetteink fekete szégyenfoltot hagytak nemzeti identitásunkon az elkövetkező ezer évre, ha nem örökre.

Akkor is, nem lenne szabad bemocskolnunk pogány őseink dicsőséges emlékét, akik otthon szereztek nekünk a keresztény Európa közepén. Ha bemocskoljuk, semmik leszünk. Emlékünket, mint súlytalan port a levegőben széjjelszórja majd a szél, mintha soha nem is léteztünk volna.

Teri eszpresszó kávé-t főz, és kérdezi, hogy szeretnék-e hozzá egy kis konyakot. – Ki vagyok én? – kérdezem magamtól, – hogy megkérdőjelezzem ezeknek a rendes embereknek a hazafiasságát. Én, aki elhagytam apám földjét és idegenként éltem le életemet, egy olyan országban, ahol minden nemzetek, fajok és vallások összeolvadnak egy nemzeti kohóban, és ahol a közlelkiismeret vehemensen visszaüt minden antiszemitizmust és rasszizmust. De mégis, vitatkozom magammal, Magyarországnak joga van, hogy más legyen. Ezeréves királyságunk van, ami kiállta az idő próbáját. Igaz, utolsó királyunk 1919-ben mondott le és utolsó régensünk 1944-ben ment száműzetésbe, de mi még mindig itt vagyunk, mert mi szeretjük a mi keresztény örökségünket és imadjuk édes anyanyelvünk szépségét, és hajlandók vagyunk érte harcolni, ha kell, még a világ szuperhatalmai ellen is. Jelenleg az Európai Unió akar kulturálisan és politikailag megsemmisíteni minket és leigázni, hogy ne legyünk többek, mint hozzánk idegen egyéneknek megkülönböztethetetlen keveréke, minden nemzeti örökség és faji öntudat nélkül. Mi mindig kiemelkedtünk, mint Európa iránymutatói és úttörői. Elsők voltunk, akik fellázdattunk elképzelhetetlenül kedvezőtlen esélyek ellen, kézfegyverekkel és benzines palackokkal harcoltunk az orosz tankok ellen és az egész világ csodálta hősiességünket. Ebben a küzdelemben is igaznak fogunk bizonyulni, és minden nemzet el fogja fogadni elidegeníthetetlen vágyunkat, hogy saját országunk legyen, ahol ugyanannak a fajnak és vallásnak örökletes egyénei élhetnek speciális hagyományaik és szokásaik szerint. Nincs szándékunkban más országok területét meghódítani. Nem akarjuk vallásunkat tűzzel és vérrel terjeszteni, és megölni azokat, akik nem hajlandók átkeresztelkedni. Nem kívánunk mást, csak hagyjanak nekünk békét, és hogy megtarthassuk az országot, ami a mienk maradt miután a fegyverek elhallgattak 1919-ben és 1945-ben, remélhetőleg az utolsó háború után.

– Igen, – nézek Teri-re és finoman biccentek. – Egy kevés konyak jó lenne.

Kicsinyt kortyolunk az édes és forró italból, és beszélgetünk az unokákról és családi fotóalbumokat nézegetünk. Hamarosan sötétedik odakinn és mennem kell. Viktor megnézi a menetrendet és az utolsó autóbusz félóra múlva indul.

Elkísérnek a buszmegállóig és az út mellett megállunk várni. Tréfákat mesélek és elszavalok egy versikét, amit még a Fasori gimnáziumban tanultam. Csodálatosan békés táj vesz minket körbe és elgondolom, hogy mennyire boldogok az emberek itt. Nagyon remélem, hogy ez így fog maradni és többet nem lesznek véres háborúk, és többet nem lesznek szörnyű kitelepítések és atrocitások.

Hetedik Fejezet

Kedd reggel egyike azoknak a balzsamos későmájusi reggeleknek, amelyek annyira jellegzetesek Európa szívében, a Kárpát medencében. Éles levegő és ragyogó napfény, valami vidám aura, ami reménykedést ad a lelkeknek és pozitív perspektívát, hogy minden a legjobban lesz és az emberek jók és kedvesek.

Lezseren, nem törődve az idő múlásával fogyasztom el reggelimet és utána letelepedek közel a portához, hogy Diana, találka partnerem a mai napra meglásson, ahogy keresztüljön a főbejáraton. Nem akartam a szobámban találkozni vele, nehogy esetleg vicces dolgok forduljanak meg fejében.

Félóra múlva Diana megjelenik, és bár már láttam mostani képeket róla a Facebook weboldalon, kinézete totális meglepetés. Ráncos, mint egy aszalt szilva, sovány, az arca beesett, a haja hollófeketére festve. Szemeink azonnal találkoznak, és ahogy imbolyog felém, még mindig olyan félszeg és esetlen, mint fiatal korában és a hangja is még mindig ugyanaz.

Bőre az állandó diétázás és az erős tengerparti napsütés eredménye. Amikor utoljára láttam pirosposzgás fehérnép volt, egy ígéretes súlylökője a nemzeti atléta válogatottnak.

Látására, minden kellemetlen előítéletem füsté válik, és szélesre tárt karokkal és kedves mosollyal üdvözlöm.

– Szia, Ernő, – nyújtja felém kezét. – Végre élőben is látlak.

Felállok és felveszem a hátizsákot, amiben fürdőruhám és törülközőm van. – Látom rendesen felkészültél, – mutatok a sporttáskára, amit kezében lóbál. – valóban hajlandó vagy kijönni velem a Széchenyi-be?

– Természetesen, hogy hajlandó, – bólint csúfondáros mosollyal az arcán. – Az a legjobb hely élettörténetek elmesélésére és politikai vitákra.

Röviddel később, miután a Kisföldalatti elvisz minket a híres fürdőhöz, beállok a sorba a jegypénztárnál, és ahogy rám kerül a sor, tudtul adom a pénztárosnőnek. –Egy magánkabint, kérem.

Diana nem figyeli a pénztárosnővel lefolyt interakciót és miután átmegyünk a belépőkapun egyenesen a női szekrénytöltő felé tart.

– Erre, – könyökét gyengéden megérintve próbálom vezetni az ellenkező irányba. – Kétszemélyes kabint béreltem.

– Kétszemélyest, – huncut mosolyt vet felém. – Rendben, de te mész elsőnek, és én miután átöltöztél, hogy biztosak legyünk benne, hogy nem esel ízléstelen kísértésekbe.

– Miket nem gondolsz rólam? – vigyorgok, – hogy megszagolom az alsóneműdet, vagy mit?

– Hallgass, – csap rá a kezemre. – Tudom, hogy ki vagy.

Ez egy ígéretes kezdet, gondolom. Ez éppen olyan találka lesz, mint amikor még korai húszas éveinket jártuk.

Átöltözök fürdőruhába és törülközőmet a vállamra dobva várom Dianát, hogy megjelenjen fürdőruhájában, legyen az akármilyen is. Kijön a kabinból, mosolyog, mint egy érett kajsi-barack Éden kertjében, és már amennyire meg tudom ítélni, egyrésztes fürdőruhát visel, egy térdig érő fehér frottírköpeny alatt.

Rendben, sóhajtom, semmit a szemeknek, ez most itt a szellemesség és a gyorsfelfogás csatája lesz a negyvenfokos termásvíz medence harcmezéjén nyakig bemerülten.

A híres fürdőhelyen legalább húsz medence van mindenféle nagyságban és váltakozó hőmérsékletekkel. A víz kristálytisza és a fürdőzők víz alatti kőpadokon vagy a kőlépcsőkön

ülnek és élvezik a borostyán befutatta falak látványát és a XIX századbeli építészet szépségét és a számtalan mezítelen szobrot, amik úgy vesznek minket körül, mintha valami hedonista mennyországban lennénk.

– Nézd ezeket a mennyei angyalokat, – mutatok egy csoport angolul beszélő fiatal nőre, zsírtalan tejszínű fehér bőrrel és minimális bikinikben. – Ez már a hetedik paradicsom. Ide kerülnek a muzulmánok, akik prófétájukért halnak meg.

– Mi a problémád a muzulmánokkal? – Diana kérdezi élesen.

– Sokféle, – vonok vállat. – Elsősorban azt nem szeretem, hogy Európába jöjjenek, és másodjára azt nem, hogy Magyarországra.

– Aljas rasszista disznó vagy. – Diana vizet fröcsköl az arcomba. – Remélem, hogy ezzel tisztában vagy? Utálod az embereket, akik mások, mint te, mert utálod a saját életedet. Elment az eszed? Mi bajod van? Azért vagy ilyen, mert el kell tartanod feleségedet és te meg egy lusta dög vagy, aki tizenöt évvel ezelőtt abbahagyta a munkát. Keserű és meghasonlott vénember vagy. Az vagy, semmi más. Én még mindig dolgozom. Diplomás pszichiáter vagyok. Még mindig betegeim vannak és szorgalmasan gyógyítok.

– Azt sem tudod, hogy mi a munka, – vágok közbe. – Egyetlen tisztességes napot sem dolgoztál életedben. Orvosi diplomádat negyvenöt éves korodban szerezted és a férjed fizetett tanulmányaidért. Azelőtt meg a magyar kormány fizette az iskoláidat. Iskola után iskolába jártál és mások tartottak el. Férjhez mentél egy befutott holland férfihez és beköltöztél a készbe. Fogalmad sincs, amin nekem és feleségemnek Mariskának kellett keresztülmenünk, hogy eljussunk oda, ahol vagyunk. Mariska hihetetlenül szorgalmas és törekvő nő és évekig napi tizenkét órát dolgozott heti hét napon keresztül, mialatt te bájos arccal üldögéltél valamiféle osztályteremben. Mariskának megvan a saját pénze és nem kell, hogy eltartsam. Rosszindulatú rágalom, amit állítasz.

– Szégyelld magad. – Diana csikorgatja a fogait és majdnem sír. – Hogy ilyen brutálisan kitámadsz. A férjem soha nem sértette meg így a lelkivilágomat. Mindig biztonságban éreztem magam az oldalán. Te vissza akarod pörgetni az idő kerekét, vissza a harmincas évekbe. Bizony mondom neked...

– Remélem, hogy nem akarsz Horthy-fasisztának nevezni, – felelem megdöbben, mert fogalmam sincs, hogy hova akar kilyukadni ezzel a vitriolos szitkozódással.

– Mindig az elnyomottak és az ostromlottak oldalán voltam, – feleli. – Mindig védelmezni akartam az üldözött kisebbségeket.

Elakad a szavam és csak bámulok rá értetlenül.

– Azért, mert zsidó vagyok, – zokogja, főleg dühétől hajtva, és nem megbántottságában. – Most végre kimondtam. Zsidók voltunk és éppen hogy csak elkerültük a marhavagonokat 1944-ben, és a Budapesti gettóban rejtőzködtünk, amik az oroszok fel nem szabadítottak minket.

– Miért nem mondtad meg ezt régebben, – kérdezem lélegzetem elállva. – Például ötven évvel ezelőtt.

– Félttem, hogy megvetsz és szakítasz velem, – mondja.

– Én? – kérdezem, húzva az időt és megfelelő választ keresve. – Zsidó családnál laktam a Bronxban és legmélyebb hálám és tisztelem jószágukért és intelligens viselkedésükért. Judit, feleségem legidősebb nővére egy zsidóemberhez ment férjhez, aki megjárta az Auschwitz haláltábor. Feleségem családjánál bérelt szobát és feleségem édesanyja anyja helyét anyja volt neki, mert az övét a gázkamrákban elégették a nácik. Kivándoroltak Izraelbe és ott nevelték fel két gyermeküket, egy fiút és egy leányt. Az idős férfi néhány évvel ezelőtt meghalt, de Judit ottmaradt az unokái és dédunokái körében. Judit áttért zsidónak és nagyon is boldog öreg korára.

– Ha ezt tudtam volna, – Diana szipog az orrából. – Már régen megmondtam volna.

– Látod, – próbálkozom egy bágyatag mosollyal. – Te liberális kozmopolitán vagy én meg egy konzervatív nacionalista. Én nem utálom a zsidókat, csak az arabokat gyűlölöm. Feltételezem, hogy Izraeli állam is utálja az Arabokat, legalább is nem kedvelik őket és nem eresztik be őket az országukba. Szüneteltessük a témát és lazítsunk. Szeretném élvezni a megnyugtató atmoszféráját ennek a gyönyörű helynek.

Ez volt, amit kimondtam hangosan, de a sérelem már megtörtént. Diána többé nem szívhatja vissza dühében kiejtett szavait. Megsértette feleségem, és lebecsmérelte karakteremet, amit tulajdonképpen mélységileg nem is ismer. Léven a karakterek rossz megítélője, gondolom, miféle pszichiáter lehet. Belém volt esve, amikor fiatalok voltunk. Mélységesen nem kedvelem most, de nem mondhatom a szemébe, mert antiszemitanak fog tartani. Ez egy fekélyes téma, amivel most nem akarok foglalkozni, és éppen ezzel leszek mások szemében antiszemita. Ha nem vagy velünk, ellenünk vagy. Oh, a csillagát, hogyan fogok most ebből a csávából kimászni.

– Sétálgassunk egy keveset, – mondja, és félig kiemelkedik a vízből. – Ez a medence túlságosan meleg.

Bólintok és kicsoszogunk a vízből. Diana fel akarja venni fürdőköpenyét, de gyorsabb vagyok és megérintem a kezét.

– Engedd meg, hogy betegyem a hátizsákomba, – mondom. – Majd én cipelem.

Diana megfogadja tanácsomat és felegyenesedik. Legalább ötven éve nem láttam fürdőruhában, és kellemes meglepetés, ahogy kinéz. Bőre fényes és feszes és teste tömöttek és ruganyosnak látszik. Lesújtó pillantást vett rám, és minden szándékom lerombolódik. Diána annyira szexualitás-mentes, amennyire csak lehetséges. Soha nem is szerette a szexet, legalább is nem velem, é soha nem jutottunk túl az első mérföldkövön.

Soha nem gyanítottam volna, hogy zsidó. Talán Román, de inkább cigány, csurgatott méz barna bőre és fekete szemei alapján ítélve. Akkor sem lett volna semmi megkülönböztető hatással rám, miért lenne most?

– Nézzünk körbe az épületen belül, – mutat egy kicsiny ajtó felé a borostyán borított falak közé szinte észrevétlenül eldugva. – A magánszektori tulajdonosok összenyitották a belső és a külső medencéket és százszorosára emelték a belépőjegy árát.

– Rendben, – biccentek az ajtó felé, és bemegyünk a belső részre, ami valamikor önálló gőz és gyógyfürdő volt. Medence után medence, egyik a másik után és az emberek álmodozva dagonyáznak bennük és fényes napfény özönlik be a tíz méter magas foncsorúveges ablakokon és a kerek világítókarikán a kupolák tetején, legalább harminc méter magasságban felettünk.

Nincs még egy ilyen hely egész Európában, ha nem az egész világon. Talán némi lokálpatriotizmussal eltúlzom a dicséretet, de állításomat bizonyítja a rengeteg külföldi, hogy a fürdőzők nagy része nem magyar, hanem francia, angol vagy német, de főleg újjgazdag orosz.

Átsétáljuk a hatalmas komplexum teljes hosszát. Nem tudom fejemben tartani hány medence mellett megyünk el és mennyiben mártottuk meg testünket egy fenséges perc idejére.

– Nyugat európai pénzügyi adományok tették lehetővé ezt hatalmas renoválási projectet. – Diana beképzelt sandasággal néz felém. – Azért kell olyan sok adót fizetnem.

– Valóban, – ráncolom össze homlokom, és próbálom témabeli véleményemet magamban tartani. – Nem lenne kedved harapni valamit?

– De lenne, – Diana bólint. – Menjünk át az étkezdei részre.

Az étkezdei rész, ha valóban megérdemelné nevét, meglepően ütött-kopott létesítmény, ami valóban tönkreteszi a többi rész grandiózussági illúzióját. Zsúfolt, hosszú sor, gyenge választék, barátságtalan kiszolgálók, rosszul fizetve és agyondolgozva.

– Ah, – Diana nézegeti az üveg alatt kiállított eleségeket. – Nem néz ki kósernek.

– Feketekávé és egy szelet kalács, – mondom szardónikus elégedettséggel arcomon. – Ez ki kell, hogy elégítse a hús és tejtermékek szeparálásának koncepcióját.

– Bőven elég lesz. – Diana bólint. – Amúgy sem vagyok éhes.
– Majd én kihozom, – mondom. – Addig ülj le a teraszon és nézegesd a látványosságokat.
– Te azért vehetsz magadnak mustáros kolbászt és sört. – Diana mélyen fogantatott megvetéssel mér fel magának. – Engem nem fog zavarni.
– Nem, – simítom meg kezét egy pillanatra. – Kalács és kávé nekem is tökéletesen megfelel.
– Biztos, hogy nem vagy zsidó? – Diana mosolyog rám.
– Lehet, hogy igen, – kuncogok. – Három éves koromban úgy találtak Budapest utcáin és körül vagyok metélve.

– Valóban? – néz rám fagyos mosollyal. – Mióta?
– Uh, oh, – felelem és hátrálok, mint a korcskutyá, akit seprűvel megvertek. Ezzel a viccel túlléphettem a tisztesség határait. Szégyelljem magam, gondolom és megindulok, hogy megszerezsem delikátesz finomságunkat.

Ahogy visszajövök, Diana egy kerek asztalnál ül négy székkal. Az egyetlen ürest fenntartja nekem, de két francia szépség kényelmesen üldögél a másik kettőn.

– Les filles de Paris, son les plus jolly du monde, – dúdoló a régi Paul Anka rigmust, de hangosan nem szólok semmit és elkerülöm a két Párizsi szex automata szemét. Párizsból kell, hogy legyenek, feltételezem, nem?

– Hogy van a családot? – Diana megvető pillantást vet rám, úgy veszem észre, hogy mint képzett pszichiáter gondolatolvasó is, ahogy folytatja. – Hogy megy a gyerekeidnek?

– Tamás fiam, – felelem és a büszkeség lángja lobban fel szememben, – nagyon sikeres üzletember.

– Hallottam róla, – Diana jeges tekintettel méreget. – A fiad egy sikeres Ponzi piramis menedzser. A Népszavában gyakran jelennek meg szerkesztőségi cikkek róla. Csupán csak idő kérdése, mielőtt kártyavárszerű beruházási birodalma összeomlik és lényegbevágó csalásért és sikkasztásokért letartóztatják.

– Nem olvasom a Népszavát, – ráncolom a homlokomat. – A Népszava egy értéktelen förmedvény, amit volt kommunisták és megvetésre méltó liberálisok szerkesztenek. Legjobban ismert magyarellenés kirohanásairól és egyedül az igaz demokrácia és a sajtó valódi szabadsága teszi lehetővé kiadását.

– Mit értesz ez alatt? – Diana kontra alto hangja szopránba emelkedik. – A te kormányodnak van a legrosszabb cenzúra priusza egész Európában. Honfitársaid soha nem ismerték el bűnösségüket a zsidók kiirtásában. A te kormányod semmi más, csak egy banda antiszemita.

– Milyen kormány? – mondom. – Az Amerikai kormány. Amerikai állampolgár vagyok.

– Ne búj el amerikai kutyabőröd mögött. – Diana rázza az ujját felém, szinte kiböki vele a szememet. – Éppen olyan fasiszta vagy, mint amilyen mindig is voltál. Soha nem változtál meg.

– Demencia rohamod van? – kérdezem ártatlan hangon. – Te meg a családot átértékelte a háborút és keresztény intézmények védelmeztek Eichmann SS hóhérlegényei ellen. Hogyan éltétek volna túl az 1944-es náci terrort másképpen?

– Ez is egy fasiszta hazugság. – Diana ordít és olyat csap az asztalra, hogy a francia lányok kávéja megbillen és utána kell kapniuk, hogy ki ne ömöljön.

– Excusez-moi, – vetek feléjük egy bocsánatkérő pillantást. – Asztaltársam egy kicsit felindult és ez az én hibám. Valamit mondhattam neki, ami nagyon kihozta a sodrából.

– A fiaim. – Diana összeharapja a száját és epesava, mint forrásban lévő lúg ömlik felém. – Mind a ketten doktorátust szereztek az Amsterdam Universityn, ugyanott, ahova én jártam. Kirk, az idősebbik atomfizikus a híres Stockholmi Nobel Intézetnél. A másik, Hans kutatóorvos és magyar lányt vett el feleségül. Budaörsön laknak, Magyarországon. Két gyerekük van, az én unokáim. Sikeres életem volt minden nehézség ellenében és a szünni nem akaró diszkrimináció és vallásos üldöztetések ellenére. Ez a helyes út a sikerhez. Tanulj szorgalmasan, szerezz diplomákat és legyen belőled professzionális értelmiségi. Te megkeseredett vagy

és bosszúval teli, mert a gyerekeid soha nem jártak jó egyetemekre. A lányod pénzért ment férjhez.

– És te nem? – vágok közbe.

– Semmi esetre sem, – Diana sikít. – A férjem, Jon még építészeti tanulmányait végezte, amikor összeházasodtunk és azóta is keményen megdolgoztunk minden fillérért.

– Mialatt ingyen laktatok férjed szüleinek házában, – mondom csendesen, egy jottányit sem emelve fel hangom. Nyugodtságom, erőltetve vagy reakcióként, olaj a tűzre.

Diana dühödten bámul rám, ujjával rám mutat, és áspiskígyó keskenyre húzza a szemeit.

– Valamikor nagyon régen fontos személy voltál életemben, de azóta felnőttünk és megváltoztam. Nagyon szerencsés voltam, hogy nem hozzád mentem férjhez. Minden ambíció kihalt belőled, és semmi intelligencia nincs benned. minden ok nélkül állandóan támadsz és bántasz.

– Fogalmad sincs, hogy mit értem el életemben és teljesen hamisan ítélsz meg. – Felelem és próbálom kordában tartani csalódottságomat és mérgemet, ami egyre növekedik bensőmben és nem sokára átveszi racionális józanságom irányítását. Mi készteti Dianát, hogy ilyen dühödten ostorozzon engem, egy ilyen szép és kellemes és csodálatosan megnyugtató helyen. Micsoda kolosszális tévedés volt idehozni. Diana gyűlölete határtalan. Miért?

– Feltehetően nem tudom. – Diana beszél. – De azt tudom, hogy te ki vagy. Egy lusta lajhár, aki tíz évvel ezelőtt nyugdíjba ment, egész nap alszik, és semmit nem tesz a társadalom jólétének érdekében.

– Nem igaz, – rázom a fejem. – Tizennégy regényt írtam angolul és két kötetre való elbeszélést, amióta otthagytam mérnöki állásomat. Munkáimat lefordítottam magyarra és tízezrek olvassák őket az interneten.

– Gyerekes hobbi. – Diana elbiggyeszi a száját. – Többnyire valamiféle önző szórakozás, hogy kifejezd buja, kéjvágyó oldalad és kiutat keress rejtett gyűlöletednek, amit mindig is éreztél szívedben a kissebségek iránt.

– Fontoljuk meg, – simogatom az állam. – Egy héten pár órát elbeszélgetsz gyógyíthatatlan elmebetegségekben szenvedő bolond emberekkel. Az ő nyomorúságukon burjánzol, és azt hiszed, hogy különb vagy, mint én. Haha, azt hiszed, hogy te jobb vagy, mint mi, mert mi nem zsidók genetikailag alsóbbrendűek vagyunk a te fajodnál. Mi nem lehetünk sikeresek, hacsak nem vagyunk bűnözők. Ha felmerjük emelni szavunkat, antiszemitáknak nevezel vagy fasisztáknak. Ugye a te felsőbbbségi komplexusodat erre az elméletre építed fel.

– Elegem van belőled. – Diana felugrik. – Add ide a kabinkulcsot és soha többet nem akarlak látni az életben.

– Helyes, – felelem és a kulcsot lehúзва a csuklómról átnyújtom neki. – Hát menj, ahogy óhajtod, de hozd vissza kulcsot. Itt leszek és beszélgetni fogok ezzel a két francia kis-asszonnyal.

–

Tehát, így ért rettenetes véget Dianával való újratalálkozásom. Tudom, Diana nem képviseli a zsidó népet, és nem is hiszem, hogy Diana zsidó. Később, ahogy volt időm elolvastam az Alkmaari zsidó közösség történetét. Az inkvizíció elől menekülve eredetileg Spanyolországból jöttek és Alkmaar községben telepedtek le, mert a jóval nagyobb Amsterdam nem fogadta be őket. Az Alkmaari zsidóság mindig szegény volt, főleg házról házra járó handlék, akik batyuban a hátúkon hordozták portékájukat. Körülbelül százan lehettek a náci megszállás előtt, és mindegyiküket összeszedték és deportálták. Mindössze öten tértek vissza a haláltáborokból. Szegényes zsinagógájukat eladták egy Baptista gyülekezetnek. Jelenleg jóformán semmi nem maradt meg belőlük, kivéve régi és roskadozó zsidótemetőjüket. Diana a hivatalos gondozója a

helynek és fogalmam sincs, hogy öreg korára miért ragaszkodik zsidóságához, amikor egész életében letagadta. Talán könyvet kellene írnia, hogy megoldja benső ellentéteit és befejezze lelki csatározásait, hogy többé ne gyűlölje a világot, ami nem gyűlöli őt.

–

Miután Diana elment veszek magamnak egy sisteregő sültkolbászt, egy szelet kenyeret és egy kiscsomag mustárt. Finomságaimat leteszem az asztalra, ahol a két francia lány derült arccal méreget. Viszonzásul én is vidám vigyort vetek feléjük és bólintok.

– Egy percen belül jövök, – mondom nekik angolul, pedig fogalmam sincs, hogy megértik-e.

Három perccel később, mivel hosszú sor volt a kocsmapultnál, visszajövök egy korsó habos sörrel és súlyos dobbanással ledobom fenekem a lányok mellé.

– Itt hagyta? – mondja szánakozó mosollyal az egyik lány.

– Aha, – bólintok.

– A felesége? – a másik lány néz rám kíváncsian.

– Nem, – rázom a fejem, – ne is gondoljanak ilyesmire.

– Akkor ki? – kérdezik egyszerre és bámulnak rám a csúfondárosság és a kíváncsiság keverékével arcukon.

– A pszichiáterem, – húzom el a számat és söröskancsómmal köszöntök feléjük. Majd lehajtom italom csiklandós tartalmának felét és folytatom. – Lejárt a kezelési órám és más pacienseket is meg kellett vizitálnom.

– Tényleg, – kuncognak a lányok.

– Tényleg, – kacintok. – Régi kedvesem és felújítási összejövetelünk felettébb rosszul sikerült. Valóban diplomás pszichiáter, de ezúttal két állomással továbbment a tébolyodottság villamosán, és nem szívesen beszélgetek róla.

– Akkor miről akar beszélgetni? – kérdezi az egyik lány, nyilvánvalóan a bátrabbik.

– Hogy rendelhetek-e maguknak lányoknak valamiféle italt? – vetek feléjük ravasz mosolyt. – Feltehetően valami erőset.

– Egy üveg Dom Pérignon pezsgőt, – a merészebbik fele a párnak provokáló tekintettel méreget.

– Fejezd be, Vivienne, – mondja a másik, – itt nem árulnak francia pezsgőt.

– Egy fröccsöt, – pillogtatom szempilláimat. – Szóda víz helybeli fehér borral keverve.

– Pillanatnyilag megteszi. – Vivienne tovább farkasszemez. – A pezsgőre és kaviárra elfogadunk egy becsületbeli ígéretet.

Visszamegyek a kocsmapulthoz és hozom a két fröccsöt. Óvatosan megkóstolják, fintorítják fitos kis orrukat és csattintgatják nyelvüket. – Nem rossz, – mondják, – Elvégre Magyarország is termelnek jó borokat.

A lányok lassan hörpölgetik fröccsüket és én sietve nyeldesem lefele kolbászomat. Kissé faragatlanak érzem magam, hogy ilyen proli ételt eszem jelenlétükben és nem vagyok éhes. De utálok bármi ételt is kidobni, ami főbiát most nem akarok részletezni.

Később visszamegyünk a nagymedencéhez és leülünk egy víz alatti kőpadra. Beszélgetünk a francia irodalomról és művészetekről. Elmondom, hogy nemrégiben újra olvastam Flaubert Madame Bovary könyvét és a Bel Ami regényt Maupassanttól. Társalgunk és megvitatjuk Simoné Beauvoir, Jean Paul Sartre, Emilé Zola és Victor Hugo műveit és filozófiáit. Nagyon meghatja őket mélységes jártasságom és tudásom a francia kultúra tekintetében, és majdnem záróráig maradunk.

A szex és randevúzás témája nem jön szóba, és ez nekem így sokkal jobb. Kellemes éreztem magam két intelligens és vonzó külsejű fiatal társaságában, és vidáman csevegtünk.

Teljesen helyrejttem Dianával való találkozásom depressziójából, és készen állok a holnapi nagy napra, amikor találkozni fogok régi osztálytársaimmal, most először ötven év után, mialatt mindannyian mentünk a magunk útján és éltünk homlokegyenest ellenkező világokban.

Nyolcadik Fejezet

Szerda, május 20.-ika, érettségi találkozonk napja ismét egy napos és balzsamosan melengető nap. Jó másfél kilométert sétálok a belváros felé, egy pénzváltó üzlethez, hogy kétszáz dollárt beváltssak magyar forintra.

Korán van és az üzlet be van zárva. Tovább sétálok a Barcsay utca felé, hogy megnézzem régi iskolánkat, a Madách gimnáziumot. Nemrégiben renoválták, és az épület valami békebeli eleganciát sugároz magából, régi világbeli patinát, és sok fiatal diákjával egyidejűleg valamiféle fiatalos energiát. Nem jártam tisztelnivaló falai között mióta leérettségiztem, és most sincs rá időm. Nagyot kerülök a háztömb körül, és elmegyek a Baptista templom mellett, ahol Fülöp tiszteletes és felesége, Gertrúd, kezdeti emigráns életem jótevői, valamikor kongregációs tagok voltak.

Frissen festve és látszólagosan jóval nagyobbak kinézve, mint amire emlékezem, új bejárati ajtaja van, lenyűgözően díszesre faragva kemény tölgyfából, és a látvány megnyugtató. Isten megsegíti azokat, akik hisznek benne.

Ahogy andalgok visszafelé, két ébenfekete afrikai fiatalember tűnik szemembe a pénzváltóhely közelében. Tökrészen vagy bekábítószerezve, egymást támogatják, ahogy ideoda tántorognak a széles járdán. Jókorra távolságra kikerülöm őket, és nem is sejtem, hogy néhány héten belül jóval több lesz belőlük, több százezer, betolakodva és elfoglalva békés Európánkat és jelentős politikai felfordulást és gazdasági zenebonát okozva.

Tizenegy felé, Hardy Lala, régi jó barátom, volt osztálytársam és internetes levelezőtársam megérkezik hotelemhez és a porta felcsengeti mellékállomásom.

– Mr. Dembinsky, – egy kellemes női hang jelentkezik. – Egy nagyon kellemes úriember keresi magát.

– Egy percen belül lent vagyok, – mondom Lalának és felkapom a neki szánt ajándékokat, egy divatos amerikai inget, néhány baseball sapkát és DVD lemezeket, és a felvonóval lemegyek a földszintre.

Lala az egyik legkiválóbb személy, akit valaha is ismertem. Jóképű arca keveset változott tinédzser éveink óta, és mint mindig, most is közvetlen és barátságos. Könyvet ajándékoz nekem, ami tele van vicces mondásokkal és kifejezésekkel az ötvenes évekből, tisztelettel referálva írói és fordítói törekvéseimre. Lala most is, vagy talán csak volt, mert nyugdíjba ment, tehetséges, tapasztalt és sikeres építész-mérnök. Soha nem lett semmiféle idegen nyelvről a mestere, de nyelvészeti jártassága a magyarban elképesztő. Egyidejűleg vicces és az esze gyorsan fut, de szavaival soha nem bántana meg senkit. Még ha fajankónak is nevez vagy pupáknak, akkor is barátságos titulusról veszed az elnevezés.

Lala a hotel előtt parkolta új kiadású BMW kocsiját és beszállunk. Az étterem, találkozonk színhelye nincs messze kocsival és a városrész amerre hajtunk, számos kedves emléket hoz vissza, bár temérdek új üveg és vasbeton épület is van, a régi XIX. századbeli gyárépületek helyében.

Keresztülhajtunk az Árpád hídon, ahogy átnyúlunk a fenséges Duna felett és megérkezünk a régi városrészbe, Óbudára. Óbuda vagy Alt-Ofen, a régebben domináns németanyelvű sváb lakosság szóhasználatára szerint, valamikor független város volt és Budával és Pesttel egyesülve 1873-ban hozták létre Budapest városát. A település eredete a kőkorszakba nyúlik vissza. A Rómaiak itt építették Pannonia tartományuk fővárosát, Aquincumot. Magyarok a IX. században érkeztek, és a település fontos székhelye lett a törzsek vezetőinek, a későbbi királyoknak.

Az 1241 és 1242-es évek alatti Mongol invázió után, IV Béla magyar király fővárost védő erődítményt épített Buda név alatt Óbudától kissé délre, egy óriási szikladomb tetején.

A nem régmúlt évtizedekben a kommunista kormány lebontatta Óbuda jelentős részét és hatalmas lakónegyedeket épített helyébe, és ezzel lerombolta a régi városnegyed kedves romantikáját, kanyargós keskeny utcáit, bájos kis éttermeit és a vénséges borpincék hosszú sorát és az apró sörfőzdéket.

Szerencsére a történelem fosztogatói épségben hagyták a városházát, az 1906-ben emelt létesítmény fonszégesen nagyszerű barokk épületét a dór oszlopokkal faszádján. Mesteri művészettel kiformált görög istennők szobrai tartják fent a fejük felett a második emeleti erkélyt, ahol irodájából kilépve, a kerület polgármestere mondja beszédeit különleges alkalomkor.

A városháza előtt hatalmas macskakövekkel kirakott tér terjeszkedik, és éttermünk a Csalánosi étterem, találkozási helyünk is ott van a szembeni oldalon.

Lala félóráig kering a tér körül, mielőtt megelégszik egy rettenetesen szűk parkolóhellyel a tér sarkában. Bemegyünk az étterembe és különszobánkat messze hátul találjuk. Egy tucatra való közülünk már ott tolong, és kitörő lelkesedéssel üdvözlnek.

Mikor lettem ilyen öreg, gondolom és el kell olvasnom a sok ismeretlen vénember kabátjára tűzött nevet, hogy ki kicsoda.

Kevesen közülünk megszédtek magukat és fontos emberek lettek, de legtöbbször szegény, kicsiny nyugdíjából élnek, esetleg a szülőknél, vagy gyerekeikkel, vagy albérletekben. Érdekes módon nem keltem fel érdeklődésüket. De legalább öten kérdezik, hogyan van nővérem.

– Három évvel ezelőtt eltávozott közülünk, – felelem, mialatt kezeket rázok és meglepődöm, hogy nővérem mekkora népszerűségnek örvendett. Miért kellett férjhez mennie egy arabhoz, soha nem fogom megérteni.

Egy korosodó óriás hatalmas Mikulás szakállal közeledik felém és megismerem. Kristóf Pista, akit soha nem kedveltem. Pista mindig valamiféle felsőbbbségi atmoszférát hordozott maga körül, ami alig titkolta elmebetegség határát súroló karakterét, ami kényszerítette, hogy maga körül bárkit lenézően és megvetéssel kezeljen.

– Nővéred boyfriendje voltam, – kiáltja felém, ahogy próbálom tartani a távolságot tőle, – és gyakran meglátogattam szüleid házábanál.

Lehet, hogy igaz, emlékezem rá ködösen. De akkor sem szerettem kozmopolitán leereszkedő hozzáállását, és most sem szeretem. Mindamellet szeretnék keveredni a többiekkel is és beszélgetni, amennyivel csak lehet. Arcok villannak el előttem, mintha álmodnék és hangok erősödnek és gyengülnek, mint a dagály és apály egy ködös tengerparton. Sokkal rázok kezét és hamarosan rájövünk, hogy a szoba kicsi, hogy mindannyinkat befogadjon. A tulajdonosok sietve összetolnak egy hosszú asztalt a nagy étterem oldalfala mellett és helyet foglalunk. Nincsenek kijelölt helyek, mégis, mintha a darwini természetes kiválasztódás érvényesülne, mindegyikünk két barát közé kerül, és az asztal szemben lévő oldalán is egy barátságos arc tekint felénk.

Balomon ül Gyulai Péter, hajdanán egy lángveres hajú szuperértelmes zsidófiú, ellenállhatatlan humorérzéssel. Frizurája még mindig egy berber oroszán sörényére emlékeztet, és még mindig veres, bár elegendő fehér is belekeveredik. Ellentmondást nem tűrően megragadja figyelmemet és kiömlészi rám életének történetét.

Röviddel utána, hogy eljöttem Magyarországról, Péter is kijött, és mint én Rómában kötött ki. Kivéve, Péter nem költözött be a menekült táborba, hanem egy zsidó segélyszervezetnél regisztrált. A segélyszervezet lakást bérelt négyüknek Rómában és az Amerikai követségen beadták bevándorlási kérelmüket. Azonban Péter, nyugtalan természetű lélek lévén, és valamilyen októl hajtva, amit nem tudtam kibogozni magyarázatából meglépett Rómából és Ausztriába ment. Illegálisan lépte át az Olasz-osztrák határt, és miután már regisztrált Olasz-

országban, mint menekült, az osztrákok letartóztatták. Néhány hónapot Bécsben töltött börtönben, de végül is egy Izraeli delegáció felfedezte. Huszonnégy órán belül már repülőgépen volt Tel Aviv felé és a következő két évet egy kibbutzban dolgozva töltötte a Golan Heights határvidéken. Nem, mint vegyészmérnök, tanult szakmája szerint, de mint olajbogyó és gránátalma farmer.

Miután gondosabban megfontolta, Péter rájött, hogy nem azért szökött meg egy kommunista országból, hogy közösségi módon a sivatagban éljen, és ahogy az első alkalom adódott, elrepült, az összes többi helyek között a legrosszabbikra, Dél Afrikába. Ott, elbeszélése szerint, remek pénzt keresett, de nem mondta meg, hogy mivel, és még meg is nősült és háza is volt. Ahogy az Apartheid rendszer összeomlott, az összes idegen születésű fehéreket kiebrudalták az országból, felesége elvált tőle és elvette a házat és Péter egyetlen fillér nélkül számláján jött vissza Magyarországra és egyetlen Krugerrand nélkül a zsebében.

Budapestre visszatérve Péter túlságosan öreg volt, hogy érdemleges új életet kezdjen és beállt régi zsinagógájához kántornak, mert kitűnő hallása volt és csodálatos baritonja. Ebből összekapar egy szegényes élethez valót, ahogy értettem, és ez felettébb sajnálatos, véleményem szerint, mert Péter osztályunk egyik első tanulója volt, gyors és makulátlan felfogással.

Ah, a döntések, amiket életünkben hozunk, meghatározzák sorsunkat és végzetünkhöz vezetnek.

Jobbomon legjobb barátom Luttenberger Gusztáv ül, Dunaharasztról, a Budapesttől délre a Duna bal partján fekvő hatalmas sváb faluból. Gusztáv nem egészen repesik az örömtől, hogy Péter monopolizálja figyelmemet és megígérem neki, hogy pénteken kimegyek hozzájuk és meglátogatom, mivel holnapra, csütörtökre már más elkötelezettségem van, és a szombatot, hazautazásom előtti utolsó napot bátyámmal, Gasztonnal szeretném tölteni.

Szemben velem egy másik jó barátom, Linzmayer Lali ül. Lali a legnyugodtabb természettel lett megáldva és a lehető legkevesebb szükségtelen ambícióval. Magas és sovány legény volt annakidején és kitűnő tornász tinédzser korában, de most már óriási sörhása van, és hihetetlen sebességgel megeszi a félelmetes mennyiségű ételt, amit a konyha felhalmoz tányérjára.

– Mennyi idő alatt tudod, most lefutni a négyszázat, Ernő, – kérdezi korábbi atlétikai erőfeszítéseimre utalva, és komolynak látszóan érdeklődve.

– Öt perc alatt lebicegem, – felelem, és ez az igazság. Mióta gerincsérv sérülést szenvedtem teniszezés közben, alig tudok gyalogolni, nemhogy futni.

Evés után Lala köszöntőre emeli poharát.

– Harmincöten érettségiztünk 1962-ben, – kezdi. – Tízen közülünk már abban a nagy égi osztályteremben tanulnak és huszonkettő van itt ma belőlünk. Nem rossz, mindössze hárman hiányzanak igazolás nélkül, és ti többiek, akik itt ma megosztjátok velünk a találkozó örömét, hadd emlékeztesselek benneteket, hogy mit jelentett osztálytársaknak lenni, érzékeny, fejlődés alatti fogékony tinédzser éveinkben. Tudatos vagy tudatalatti interakcióink folyamán, kiformáltuk egymás karakterét, ami később meghatározta életünk folyását. Ahogy Ernő mondta nekem, – itt Lala elismerő pillantást vet rám. – Soha nem lett volna olyan szorgalmasan dolgozó takarékos személy, ha nem ült volna Luttenberger Gusztáv mellett a padban és nem leste volna el tőle, amit német ősei tanítottak neki a dolgosságról és a korrektségről. Nyugodt higgadtságát Linzmayer Lalitól tanulta, ami tulajdonsággal szembe tudott állni versenytársaival és sikeresen vezethette üzleti tárgyalásait. Ernő is osztályunkban sajátította el felsőbbrendű humorérzékét és gyors felfogását, Gyulai Pétertől, aki megtartotta ezt a jó oldalát a szörnyűségek és az atrocitások ellenére, amik családjával történetek. Péter édesapja munkaszolgálatosként halt meg Oroszország hómezőin, ahová a kormány parancsolta ki fegyvertelenül, mert zsidó volt és megbízhatatlannak tartották fegyverviselésre. Péter édesanyja két rakoncátlan fiúgyermeket nevelt fel és fiatalon meghalt, mert rettenetesen sokat dolgozott.

Néma csendességben elkomolyodva hallgatjuk Lala szavait, és fejet hajtva felállunk, ahogy felolvassa a halottak neveit.

Időközben egy egész pincérhadsereg hordja ki az ételt és hitetlenkedő szemekkel nézem, amiket osztálytársaim megesznek. Benkő Béla, korábban Schwartz Béla egy tányér pacalt rendelt. Igen, pacalt, a tehénnek a gyomrát. – Nagyon ízletes, – ragaszkodik véleményéhez, – ha jól van elkészítve. – Lehet, hogy így van, gondolom, de az olaszok nem tudják, hogyan kell a pacalt megfőzni, mert a menekülttáborban háromszor egy héten azt adták és nem tudtam megenni, akármilyen éhes is voltam. Mások körömpörköltet esznek vagy véres hurkát. A titkos recept és főzési eljárás vastag szaftot csinál a disznó patából tele ragadós enyvvel és kövér zsírral, amit főtt krumplival szolgálnak fel és vastag kenyérszeletekkel, és kimártogatják a tányérból, mialatt a zsír fényesen ragyog szájuk körül és végtelen elégedettséggel csöpög le állukról. A véres hurka, erről beszélni sem akarok. Még ha rágondolok is szívinfarktust kapok.

Kristóf Pista szegedi halászeletet rendel. Visszaküldi, és ahogy Gusztai magyarázza nincs benne elegendő uszadék, azért.

– Mi értesz uszadék alatt? – kérdezem én a tudatlan külföldre szakadt.

– Az uszadék a halászlé legfontosabb része. – Gusztai fülemhez hajol és belesuttogja. – Jobbára a hálnak az agyveleje, ikrája, a hímhal teje, belső szervek, mint a halmáj, vesék és a tokabőr, ami tele van zsíros hájjal. Ez adja meg a szegedi halászlé különleges ízét, amiről olyan rettenetesen híres.

– Ah, – nyögöm. Milyen szörnyű szerencsém van, hogy a kirántott csirkemellet rendeltem. Az ember soha nem járhat pórul egy tányér salátával és petrezselymes burgonyával hozzá.

– Mit csináltál Amerikában? – Linzmayer felém fordul, miközben szeleteket vág le, akármilyen csodaétel is van a tányérján. – Megérte kimenni?

– Kezdetben mérnökként dolgoztam, – felelem, – később saját tervező cégem volt.

– Mérnökséggel nem lehet sokat keresni, – valaki csatlakozik a beszélgetéshez. – Vagy igen?

– Igaz, – bólintok, – és ingatlanokkal is kísérleteztem és feleségem besegített a szendvics üzletével.

Válaszom több sajnálkozó mosolyt eredményez. Linzmayer összes munkás éveit egy cégnél töltötte és nyugdíjazás után Solymár községen telepedett le, egy német faluban Óbuda felett, feltehetően vissza oda, ahonnan ősei jöttek. Linzmayer és a mások soha fel nem tudnák fogni, hogy mi küszködéseken és erőfeszítéseken kell egy emigránsnak keresztülmennie, hogy sikerüljön élete. Semmi értelme a magyarázatnak anélkül, hogy gyűlöletet és irigységet ne teremtenék, tehát összezsúrosítom a szám és lekicsinylően kifújom a levegőt, ahogy válaszolok.

– Senki nem mondta, hogy könnyű lesz. – Itt szégyenkező mosolyt dobok felénk. – De Isten mellettünk volt és állandósított lekipasztort csinált belőlem, egy kicsiny magyar emigráns gyülekezetnél.

– Isten? – néznek felém álmélkodó megvetéssel és rájövök, egy csapat ateistának beszélek itt. Valami más tárgyra kellene átvitorláznom.

Időközben, mivel sokat beszélek és alig fogyasztottam el felét rántott csirkemellemnek az ebéd lassan kezd véget érni. Vendégek felállnak és csoportok formálódnak, és másokkal is kellene, hogy beszéljek, az asztal túlsó végében is.

Egy pincér lép mellém és kérdezi. – Becsomagoljam a maradékot, uram?

Én is felállok és bólintok. – Igen, lenne szíves. – Remek vacsora lesz majd este a hotel-szobámban, gondolom, de most egy falattal sem tudnék többet enni.

Csatlakozom csoportokhoz, kezeket rázok, és hosszasan elbeszélgetek számos régi baráttal. Repül az idő, és ahogy ismét körülnézek, a terem majdnem üres.

Egy szürkebajuszos magas férfi lép mellém és kezet nyújt.

– Lányi Rudi vagyok, – mondja. – Harmadikban egymás mellett ültünk.

– Igen, emlékszem, – jobbommal megszorítom a kezét és bal tenyeremmel megveregetem a vállát. – Az Elektromos Műveknél dolgoztál. Hallottam több előadásodat is a hatvanas években. Hogyan alakult életed. Családod van?

– Nős vagyok, de gyereünk nincs, – őszinte mosollyal néz rám. – Csak egy csomó unokahúgom.

Hát persze, Rudi, olyannyira jó barát volt. Hová lett a barátságunk? Miért nem tartottuk a kapcsolatot? Oh, múltó élet és tavalyi hőesések, miért kell elhanyagolnunk a legjobbakat.

Ahogy kimegyünk az étteremből, a kasszánál fizetünk és a tulajdonos kétségbeesetten próbálja észben tartani, hogy ki és mit fogyasztott. Gyakorlatilag én vagyok az utolsó, aki fizet, és mire végre kint vagyok az étterem előtt, már csak négyen maradtunk, Lala, Rudi? Péter és én.

Lala felajánlja, hogy mindenkit hazavisz és beletömörülünk BMW kocsijába.

Ahogy hajtunk lefele az Árpád híd kivezető rámpáján, és nem tudom, hogyan került elő ez a beszélgetési téma, Lala tréfát mond, hogy a zsidók mindig ügyesen tudták számolni a pénzt.

Gyulai Péter a veres hajú kántor a mélyen tisztelt zsinagógából lebaltázza, valóban mind a hármat lebaltáz, belegyező hallgatásunkért.

– Látjátok, mind a hárman, ilyesféle állítások eredményezik az antiszemitizmust.

– Bocsáss meg, – Lala sietve exkuzálja magát. – Senkinek nem lenne szabad ilyen témából tréfát csinálni.

Péter egy perc alatt megnyugszik. Szeretjük egymás és bízunk egymásban és semmiféle rasszista gáncoskodások nem válnak komoly üggyé közöttünk. Péter az egyik piros lámpánál kiszáll, és mi hárman megmaradtak hajtunk tovább hotelom felé.

Lala leparkol a hotel előtt és meghívom őket egy sörre vagy egy kávéra.

– Már megittam a napi alkoholmentes söradagomat. – Lala nevet és Rudi is kiszáll és megindul a vezető melletti ülés fele.

– Rendben, – bólintok, ahogy még egyszer kezet rázunk, és Rudi nem ajánlja fel, hogy beszélgessünk még egy keveset életünk folyásáról és, hogy miket gondolunk a világról úgy általában.

Még csak délután három óra és semmi dolgom a nap hátralévő részében. Lassan sétálok kifelé az Andrássy úton az Oktogon felé és egészen a Bazilikáig, körülbelül két kilométer távolságra. Mialatt megyek, temérdek fényképet kattintok, számos érdekes épületről, impozáns szobrokról a kis parkokban és tereken, amik mellett elmegyek.

Ezerszámra kavarog körülöttem a nép, fiatal magyar nők nevetgélve és kézen fogva mennek öreg külföldiekkel és gazdag kinézetű üzletemberekkel. Boldogoknak látszanak és én is örülök, hogy ilyenek. Városuk a béke és a prosperitás szimbóluma. Már az is gyönyör, ha az utcákon sétálhatnak, a sugárutakon és a bulvárokon és egy cappuccinó kávé a Starbucks kávéházban csak hatszáz forint, azaz két dollár. Micsoda felséges gyönyör egy padon ülni, vagy egy járdára kirakott kávéház teraszáról nézni a vén Dunát, a Várhegyet és a királyi kastélyt a víz túloldalán és a hullámozó zöld hegyeket a ködbevesző távolban.

Kilencedik Fejezet

Következő nap Csütörtök és reggeli után a lobbiban maradok. Korán van, kilenc óra talán, de nem akarok a szobámban lézengeni. Embereket akarok látni. A hosszú és széles előtérben számos ülést látok, de a legtöbb foglalt. Végre látok két üres fotelt egy koktél asztalnál és megkérdem a fiatal nőt, aki egyidejűleg telefonál és beszélget az idősebb házaspárral mellette, hogy leülhetek-e asztaluknál.

Sietve bólint egy udvarias igent, és leülök az egyik fotelbe és a másikra ráteszem háti-zsákomat.

A korridor szemben lévő oldalán kicsiny pult áll ahol kávé árulnak és különféle nassolnivalókat. Intek a legénynek, aki kezeli a kávéfőzőt és rendelék egy cappuccinót. A magyar kávé nagyon rövid és méregerős eszpresszó. Rettenetesen hiányzik a mi világosbarna amerikai kávénk, amit kavargatni lehet és szűrőszőlgetni, ha kell egy óra hosszáig is.

A legény, talán egy harmincas éveit taposó férfi kihozza asztalomhoz a cappuccinót és jókora borraivalót akarok a kezébe nyomni.

– Nem, kérem, – rázza a fejét és udvariasan mosolyog. – A borraivaló itt nem szokás. Magyarországon a munkaadók megfizetik a vendéglátó-ipari dolgozókat és nem a borraivalók-ból kell megélnünk. A húszszázalékos ráadás amerikai szokás, afféle rejtett áremelés, és mi szeretnénk nem adoptálni ilyen kapzsi szokásokat.

Ah, tűnődöm magamban, véleményemet nem kinyilvánítva. Ezek a helybeliek annyira utálják az amerikai életmódot, hogy inkább öngólt rúgnak, mintsem beismerjék, hogy szokásainknak van némi gyakorlati haszna is.

Olvasom a könyvet, amit lehoztam magammal és hallgatom a beszélgetéseket magam körül. Mellettem a fiatal nő valamiféle turista ügynök, valami magánzó idegenvezető. Budapest térképeit mutatja az idősebb párnak és magyarázza a programot, amit összeállított vendégei részére, gondolom egy öreg és gazdag Moszkvai házaspárnak.

Tíz óra felé csilingel a mobil telefonom. Szeleczki Kati jelentkezik a vonalban, és biztos vagyok benne, hogy Samu, a harmadik férje ott álldogál közvetlenül mellette.

– Most szálltunk le a vonatról a Déliben, – csicsergi a drótnélküli másik végéből. – Harminc, harmincöt perc alatt ott leszünk a hotelnél.

Kati, az ő élete is egy szenzációsan érdekesítő könyv. Huszonkét éves korában ismerkedtem meg vele, amikor még Jánosnak, jó barátomnak a Budapesti Műgyetemről volt ifjú felesége. Körülbelül három hónappal első gyermekük, egy kislány, Judit születése után.

János édesanyja, Márta, egykori munkatársam az Energiagazdálkodási Intézetnél Budapesten mutatott be a fiának. Fiútestvérét és húgát követően Márta és fia is disszidálni terveztek Magyarországról és Márta egy jó barátot keresett fiának a tengerentúlon. A barátság soha nem vált be. János és Kati a kertvárosokba költöztek, és ahogy említettem ennek a trilógiának első kötetében én a Bronxban telepedtem le és beképzelt János elhidegítette kapcsolatunkat.

Számos évvel és egy második gyerek, egy fiúcska után János elvált Katitól valamiféle koholt hűtlenségi vád alapján. Feltehetően a vád nem volt igaz, és a futó kapcsolat Kati és bankbeli főnöke között soha nem lett fizikai, bár kellett volna, hogy az legyen. János ideje javát Mártával töltötte, mérnöki problémák megbeszélésével, amit munkahelyéről hozott haza és János, és sajnálatos, hogy ezt így ide kell, hogy írjam, elhanyagolta fiatal és csinos feleségét.

Talán egy újabb tíz év után, Kati férjhez ment egy fogorvoshoz, Szilinszky Károlyhoz és pénzének nagy részét befektette fogorvosi praxisába. Sajnálatos módon, Szilinszky szerelembe esett egy bogárszemű cigánylánnyal, húsz évvel nála fiatalabbal, gyermekkel áldotta meg és Kati második válása is hamarosan bekövetkezett.

Károlynak nem volt készpénze, csak becsülete és integritása, de az vagonszámra és bemutatott feleségének, akit egy fiatal lotyóért otthagyott, egy nagyon rendes embert, ezúttal egy szorgalmas ácsmestert, Samut. Samu fülig szerelmes lett Katiba, és addig könyörgött neki, amíg, tízévi közös háztartásban való élés után, Kati beleegyezett, hogy férjhez megy hozzá. Tehát végül, a házassági kugligolyó közmondásbeli harmadik dobása után, a frigy sikeres lett, és itt vagyunk hotelem lobbijában, és szívélyesen összeölelkezünk és fotográfiaikat kattintgatunk.

Hová menjünk? Odakinn esik. Javaslom, hogy menjünk el a West End Center plázába, néhány rövid megállóra a kis földalattin. A plázánál lesz bőven étterem, ahol ehetünk, ihatunk és beszélgethetünk.

Keskeny földsávra építve, amit a közeli Nyugati pályaudvar sínjeitől, rámpáitól és rakodótól ragadtak el, a West End City center az egyik legrégebbi és legnagyobb és legnépszerűbb bevásárlóközpont Budapesten.

A Kőrúti főbejáratnál megyünk be, és borzasztó csalódás a látvány. Zsúfolt, keskeny sáv az oldalfalak között, sehol egy tisztességesen kialakított étkezési placc, és nincsenek éttermek. Félórát tekergünk és Kati kijelenti.

– Remélem, hogy nem akarunk a Burger Kingnél enni. Vagy igen?

– Persze, hogy nem, – bólintok. – Menjünk vissza a Kőrútra és keressünk ott egy elfogadható helyet.

Kifele menet Kati mintegy százfőnyi közel keleti népségre és Észak Afrikai emigránsra mutat, akik megszállták a gigantikus nagyságú vasútállomás nemrégiben felújított várótermét és megvető hangon kitör.

– Nézzétek, úgy táboroznak itt, mintha a Szahara közepén lennének.

– Rövidesen jóval több lesz belőlük. – Samu bólint tudálékosan. – Több százezren várakoznak a Törökországi menekülttáborokban és Líbia partjain.

Megyünk kelet felé a széles bulvár déli oldalán. Semmi, semmiféle étkezési helyet nem látunk, ami megfelelné.

– Az nem lenne jó? – mutatok egy elegáns épületre a Kőrút másik oldalán. – Ott egy Radisson hotel. Annak tisztességesnek kell lennie.

– A régi Béke hotel. – Kati bordáim közé bök. – Emlékszel, a régi kommunista felsőosztály éjszakai lokálja.

– Új tulajdonosokkal és teljesen renoválva. – Samu mondja. – Garantálom a megelégedettséget.

Átmegyünk a bulváron és belépünk az étterembe. Meglepően elegáns és tiszta. Egy ötcsillagos hotel lobbija és egy Amerikai felsőosztálybeli szalon keveréke, számos asztal fehér damasztterítővel, valódi kristály poharak és sterlingezüst evőeszközök.

– Lehetne ebédelni? – kérdezzük a fiatal csapos nőt, aki kedvetlenül törölgeti poharait és máskülönben csinos arcán ellenséges gyanakvással szemlélget minket.

– Két óra után nincs ebéd, – néz az órájára. – A konyha be van zárva.

Zavarodott ábrázattal nézünk egymásra, nincs ebéd, semmi, egy asztal se, ahova le lehetne ülni és lazítani. Majdnem készen állunk, hogy másik, kettő után is nyitva tartó éttermet keressünk, amikor egy középkorú jóvágású férfi, a menedzser kell, hogy legyen, siet a segítségünkre.

– Persze, hogy van még ebéd, Nina, – rendreutasító pillantást vet a bártündérre. – Majd én szólok a konyhának, hogy maradjanak és készítsenek el bármit, amit ezek a derék emberek rendelnek.

Végre, visszaértünk a civilizált világba.

Helyet foglalunk az asztalnál, közel egy kirakat nagyságú ablaknál, vastag bársonyfüggönyökkel és a saját védelmi övezetünkön kívül lévő külső világ megszűnik létezni.

– Étvágycsinálót. – Samu kijelenti. – Aperitifet kell innunk.

Kati és Samu egy-egy pohár konyakot rendelnek és a bártender-pincérnő rám néz.

– Féldeci Hubertust, – mondom és mosolygok a kis nőre, mint paprikajancsi a vásárban. – Ifjúságom kedvenc italát.

– Az már nagyon régen lehetett. – Nina visszaadja a tréfát. – Ezer év óta nem gyártják a Hubertuszt.

– Akkor legyen Jägermeister, – felelem kissé elveresedve, mert a tréfa rajtam csattant.

– Az más, – a pincérlány feleli és hosszú parfüm üstököst húzva maga után, ellibeg, mint egy csipkés köténykébe öltözött balerina.

– A barátságunkra. – Samu emeli poharát, és mi mind követjük és iszunk. A kellemes kapatosság, mint valami mágikus gombafelhő kezd terjedezni fejemben és ránézek Samura.

– Drága egy barátom, Samu, – kezdem. – Vallomással tartozom neked. Az első pillanatban beleszerettem a felségedbe.

– Platói szerelem. – Kati kijavít, de azért mosolyog.

Samu jó cimbora. Nem bolondul be. Legalább harminc évvel régebben ismerem a feleségét, mint ő. Megérti. Ki ne szeretné Katit? Mindenki, kivéve két első férjét.

– Még egy rundót. – Samu pattint a pincérnőnek. – Kezdünk itt teljesen kiszáradni.

Nina kihozza a második rundót is. Jegyzetblokkal a kezében ceruzát halász ki a frizurájából és felsőbbrendű hangon kérdezi. – Na, mi legyen ebédre? Fogunk enni is valamit?

– Mi a mai javaslat, – kérdezem, becsülettel küszködve a dupla aperitif hatásával.

– Van rostonsült balatoni sügér, borban pácolt marhafelsál és rántott borjúszelet. – Nina kételkedő szemmel néz minket, mintha nem hinné, hogy egy hamburgernél többet valaha is rendelünk.

– Nekem hozza a sügért, – bólintok.

– Marhafelsál. – Samu emeli két ujját.

– Borjúszelet. – Kati mosolyog.

– Mindegyikből egyet. – Nina játssza a meglepettet. – A főszakács határtalanul boldog lesz.

– Áldás legyen rája, – biccentek fejemmel.

– És egy pezsgőt. – Samu megérinti Nina karját.

– Micsoda nagyszerű emberek, – gondolom, – szalon alkoholisták, abszolúte imádnivalók.

Megrészegedtem és mialatt eszünk kiöntöm a lelkemet és elmondom egész élettörténetemet.

– Milyen jól járt volna veled. – Kati becsicscentett csodálattal méreget engem.

– Ki? – lebegtetem szempilláimat.

– Tudod jól, hogy ki, – mondja.

– Ah, ő, – felelem és elnyomok egy csuklást.

– Aha, – Kati mondja. – Ő.

Kati Magdiról beszél, ahogy önsajnáló részeg kapatosságomban lelki szemeim elé idézem azt a tuskólábú lapos mellű szukát. Az apja húszcentis szöveget vert kerekembe, és szinte meghaltam a New Jersey autószerződésén, miután gigantikus nagyságú ostoba leánya felbontotta eljegyzésünket.

– Mariska sokkal jobb feleség volt, – mondom.

– Igen, hát hogyne, – Kati kacag és iszunk mind a hárman, harmadik aperitifünket is leöntve torkunkon. – Az elvált asszony néhány egymás átfedő boyfriend barátal. Te csak Magdit szeretted, mert Magdi visszautasított. Váld be. Mariska második választásod volt és megelégedtél vele, mert más nem volt.

– Ma már nem számít, – morgom.
– Találkoztál valaha is Magdival miután kidobott. – Katis inzultálást inzultálásra halmoz.
– Nem, – rázom a fejem, – és soha nem is fogok. Remélem, hogy már meghalt valami rettenetes betegségben.
– Erre ne számíts. – Kati vihog. – Öt évvel fiatalabb, mint te.
– Miért ne? – ráncolom a homlokomat. – A halál meg én, mi ketten már régóta jó barátok vagyunk. Mindenki meghalt, aki valaha is megsértett.
– Elég ebből a morbid maszlagból. – Samu felkiált. – Igyunk pezsgőt és örvendezzünk, hogy mi még életben vagyunk.

A sügér olyan finom, hogy a fehér halhús szinte olvad el a számban. Egyedül csak Magyarországon, csak idehaza tudnak ilyen jól halat sütni. Vagy a hal lenne maga? A hatalmas tóból halásszák ki és nem valamiféle szennyvízzel öntözött kínai halfarmról hozzák.

A menedzser hozza a pezsgőt és kidurrantja dugóját. Mindenkinek tölt és a palackban maradtat beleteszi a jeges vödörbe

Iszunk és a pezsgő azonnal a fejembe száll. Agyamban megtölt minden redőt, hasadékot és rést. Soha nem tudtam, hogy ilyen sok van belőlük. Azt mondják, hogy kohol méreg van az alkoholban, és nem lenne szabad inni. Éppen ellenkezőleg, gondolom, az alkoholban vidámság van és öröm. Az alkohol viccessé teszi az embereket és lelkük legjavát hozza ki belőlük, legalább is némelyikből.

– Könyvet fogok írni életünkről, – jelentem ki borgőzös pátosszal. – És ti ketten is belefogtok kerülni a halhatatlanná tett emberek legmagasabb rangsorába.

Így folytatjuk még vagy két óra hosszat. Nevetünk, tréfálkozunk, és jól érezzük magunkat, mint valami újra fiatalított tinédzserek. Végül is minden jónak egyszer véget kell érnie és Kati bejelenti.

– El kell, hogy érjük vonatunkat. Nagyon jó volt veled összejönni.

Megcsókoljuk és megöleljük egymást és lekísérem őket a földalatti megállójáig.

– Jövőre ismét jövök, – ígérem, de tudom, hogy nem fogok. – Vagy ti ketten lejöhettek télen Floridába melegedni hozzánk. – Teszem hozzá, hogy lehetőségeimet összegezzem, bár előrehaladott korommal és növekedő kényelmességgel, soha nem lehet tudni, hogy mihez lesz kedvem.

A földalatti megérkezik és eltűnnek a záródó ajtók mögött.

Állok a platformon, bütykeimmel dörzsölöm szememből a könnyeket és próbálom egy perccel meghosszabbítani a jó érzést, ami oly keveseknek és oly ritkán adatik.

–

Még egy elkötelezettség, amit még ma este el kell végeznem. Nem olyan kellemes, mint Katival és Samuval való találkozás, de megígértem Fatimának és Karcsi boyfriendjének, hogy meglátogatom őket. Nem mintha olyannyira látni akarnám őket másodszor is, de szeretném látni régi otthonunkat, a Damjanich utcai lakást, ahol családom hat évtizeden át élte életét.

Ahogy belépek a kovácsoltvas kapun, az egykoron katedrális nagyságúnak érzet bejáró kicsinynek tetsződik. Valamikor lovas hintókat lehetett itt behozni és leparkolni kocsistól, lovastól a hatalmas belső udvaron, ahol harcsabajuszos kocsisok kefélték lovaikat és zabbal teli tarisznyát akasztottak szájuk elé.

Ah, elszaladt évei a régi fényűzésnek, a jelen szürke és kopott, és nyomasztó, bár fák vannak és virágágyás közepén, de szánalmas állapotban, ami csak növeli az elmúlás és a leszegényedés érzését. Nem tudom elhinni, hogy ez a hely lenne, amit valaha otthonomnak neveztem, és ahol felnöttem.

Hogyan lakhat valaki ezen a helyen boldogan? Tűnődöm. Szinte fél évszázadot éltem már Amerikában, és karakterem és jellemem és ízlésem határozottan megváltozott. Nem hiszem, hogy még egyszer meg tudnám szokni itt. Ha ide visszaköltöznék, olyan lenne, mintha eldobnák legalább öt évtizedet életemből. Ez egy teljesen depressziós gondolat, és megrázkódom, ahogy az elmúlt évek kísértetei lebegnek körülöttem és hideg kézzel megérintik arcomat.

Fatima kinyitja az ajtót és egy kicsiny Yorkshire terrier kutyus rohan neki lábamnak, felugrik a nyakamhoz és próbálja megnyalni számát. A miniatűr Yorki átveszi az uralmat és a figyelem központja akar maradni.

Fatima arrébb nyomja a kutyát és leheletnyi csókot ragasztok Fatima arcára. Karcsival kezecskéz, és végre körülnézhetek.

Régi, hatalmas előszobánk még mindig ott van. A külön vécé és külön fürdőszoba is ott van, és a miniatűr konyha, ami valamikor éléskamra volt. Szegény anyám rengeteg jó ételt főzött benne, bár hat méter távrolól, a fürdőkád csapjából kellett hordania a vizet hozzá.

Egy rémtörténet valójában, de megtörtént, és örökségem szerves része.

A foncsorozott ablaküveg hiányzik a vécé ajtaján. Ha ég a lámpa, gondolom jobb, ha valaki nem kukucskál be a lukas ablakon.

Két óriási szoba nyílik az előszobából az utcai frontra. A kisebbiknek, de még mindig óriásinak erkélye van. A szoba Musztafa részére áll üresen fenntartva, széles dupla ágygal és szépen berendezve. A szoba valamikor szüleim szobája volt, később egyedül apámé és faragott mahagóni íróasztal állt benne üvegtetővel, és elegáns ruhásszekrény, egy kihúzható rekamiégy, koktél asztal és két kárpitozott fotel kombinációval.

Ebből semmi nem maradt meg. Feltehetően apám eladta, hogy kifizessen valamiféle kártya-adósságot. Ma, amit látok valamiféle olcsó 1980-as kiadású hálószobabútor Kelet Németországból.

Ez mind Musztafa részére fenntartva. Senki nem nyúlhat hozzá.

A másik szoba olyan hatalmas, hogy néhány kisebb lakás is beleférne. Egy jókora ebédlőasztalnál ülünk le, közel a három nyitott ablakhoz a könnyű csipkefüggönyökkel, amik reszketve lengenek az utcáról bejövő esti szélben.

Nem vagyok éhes, ami felettébb szerencsés, mert a vacsora rettenetes. Karcsi, aki mesterszakácsnak lett beharangozva, csigatésztát főzött és tejfölt öntött rá.

– Sóval szereti vagy cukorral? – kérdezi és komolyan kell, hogy gondolja, hogy őszintén fogom elismerni szánalmas erőfeszítését, amit ebbe a nem éppen csodálatos tálalásba befektetett.

– Sóval, – felelem, és Karcsi már nyújtja is a sótartót.

Dugóhúzót kérek és kinyitom az üveg bort, amit hoztam. A borral a főtt tészta valahogy jobban csúszik, és nem veszik észre, hogy mennyire nem szeretem.

– Magyarországon nincs munka. – Karcsi mondja, és fürkésző szemekkel néz rám. – Sokkal jobb munkaalkalmak vannak Amerikában és szeretnék ott dolgozni.

Hosszasan megnézem magamnak a fiatalembert. Alig ismerem, és keveset tudok róla. Annyit tudok, hogy Fatimával vagy hat hónapja együtt él. Miért kellene magamhoz vennem ezt a legényt és miért kellene eltartanom Amerikában, mialatt vesztegeti idejét és soha nem találna semmiféle jól fizető állást?

– Milyen szakmában vagy? – kérdezem. – Van valami hasznosítható szakértelmed?

– Sofőr vagyok. – Karcsi állja ízekre szedő tekintetemet. – Kitűnő gépkocsivezető.

– A közlekedés szabályai és a vezetés egészen más Amerikában, és nem ismered a helybeli utakat és nem tudod elolvasni a feliratokat. Hosszú időbe fog beletelni, amíg hozzászoksz. Időközben senki nem ad egy fillért sem neked és nem lesz orvosi biztosításod.

Karcsi lassan megérti a célzást, hogy nem vagyok éppen tele lelkesedéssel, hogy Amerikába akar jönni. Elfordul felőlem és gondolom, na, ez is hamar itt fogja hagyni Fatimát. Meg fog lépni a városból és valahol nyugat Európában fog szerencsét próbálni a maga szakállára.

Fatima töri meg a sebesen kialakuló jeget és felém fordul. – Ernő bácsi, – kérdezi. – Szeretnél édesapámmal beszélni telefonon?

– Igen, – válaszolok lemondó vállvonással, – beszélhetek vele, ha akarsz.

Fatima tárcsázik, egy percnyit beszél, majd átnyújtja nekem a kagylót.

– Itt, – mondja, – az apukám.

– Hello, Musztafa, – mondom, miután elvettem a hallgatót Fatimától.

– Hello, Ernő, – válaszol a hang Algériából. – Hogy mennek dolgaid?

– Jól, – mondom, – és neked?

– Jól, – válaszolja. – Nincs okom panaszra.

– Hogy szolgál egészséged? – Musztafa kérdezi egy percnyi csend után.

– Nem rossz, – mondom. – Milyen a tied?

Most már nyilvánvaló, hogy a beszélgetés nem vezet sehova. Valójában nem akarok komoly kérdésekről beszélgetni Musztafával és nincs kedvem, hogy kölcsönös udvariasságokat cserélgessünk. Musztafa negyvenöt évvel ezelőtt kilépett életemből és nővéremhez való házasságával tönkretette családjunkat. Azonban, most ezt nem akarom neki megmondani. Unokahúgom lelki egyensúlya olyan kényes, hogy Fatima totális idegösszeomlást kapna. A másik szempontból, Musztafa barátja sem akarok lenni. Még csak nem is tetethetem, hogy barátok vagyunk. Mit akar most tőlünk? A nővérem nem tartotta vele a kapcsolatot negyven évig, és most van bőre a pofáján, hogy a hátsó ajtón visszajöjjön, és hitegetve és udvarolva gyenge akarátú unokahúgunknak visszaravaszkodja magát hozzánk. Fatima ápolja a Musztafával való barátságot, hogy bosszút álljon rajtunk, bátyámon, Gasztonon és rajtam, hogy nem fogadjuk be kiterjedt családjunkba. Semmiféle olyan fogalom nincs, hogy kiterjedt család. Minden család maradjon meg magának. Ha beengedsz egy idegent a családjába, uralkodni kezd rajtad. Már úgy értem, hogy a rokonokat, ne engedd be. Azt hiszik, hogy tartozol nekik valamivel, mert te sikeres lettél, kitűnő családi életed van és nekik nincs. Nem az én hibám. Valahogy be kellene fejeznem ezt a beszélgetést valamiféle nagyobb katasztrófa nélkül.

– Voltak egészségbeli problémáim, de most már kigyógyultam. – Musztafa mondja, félbeszakítva néma elmélkedésemet.

– Hallom, hogy évvégén jössz Fatimát meglátogatni, – mondom.

– Inshallah, ha Isten is úgy akarja. – Musztafa feleli.

Szerencséje volt, hogy nem azt mondta, hogy Allah segítségével. Kirobbant volna belőlem a düh. Minek néz ez itt engem? Arabnak?

– Remek, – mondom vita helyett. – Akarsz Fatimával beszélni?

– Ok, – feleli, nyilvánvalóan megérezve, hogy ennél tovább nem óhajtok menni a barátság felújítás területén.

– Viszonthallásra, – mondom és visszaadom a kagylót Fatimának.

Néhány szót váltanak és Fatima leteszi a telefont. Ennyi az egész. Fatima elérte, amit akart. Rávett, hogy beszéljek apjával negyvenöt éves kapcsolat nélküli hallgatás után.

Még egy keveset játszottunk a Yorki kutyussal és exkuzálom magam.

– Sajnálom, – mondom. – Fárasztó napom volt és holnap meg kell látogatnom régi jó barátomat, Luttenberger Gusztávot Dunaharasztn és korán kell kelnem.

– Rendben, – mondják és van egy érzésem, hogy örülnek, hogy távozom.

Tizedik Fejezet

Másnap reggel a Hármas földalatti megyek, és ahogy Luttenberger Gusztai elmagyarázta leszálok a Népliget állomáson és közlekedési csomóponton, ahonnan Gusztai szerint, minden autóbusz Dunaharaszti felé megy.

A magyaroknak van egy komoly problémájuk. Nem tudják, hogyan írjanak ki irányokat és útjelzéseket. Vagy nem törődnek vele. Mindenkinek illik tudnia, hogy merre megy.

A gigantikus autóbusz terminust egyik végétől a másikig többször végigsétálok és minden egyes buszsofőrt megkérdezek, hogy hova megy. Egyik sem megy Dunaharaszti felé, és mindegyik másfele ad útbaigazítást. Végre felfedezek egy információsfülkét, ügyesen elrejtve az állomás legtávolabbi részében és odalépek az ablakhoz.

– Hol találom az autóbuszt, ami Dunaharaszti felé megy? – kérdezem.

Először úgy tesznek, mintha ott sem lennék. A tisztviselő nő kollégájához beszél, aki a másik, egy bezárt ablak mögött ül. Harmadik próbálkozásomra felnéz, felém fordul, és bosszús pillantást vet rám.

– Hova?

– Dunaharaszti.

Kinyit egy hatalmas könyvet és forgatja a lapokat. Jóval később konzultál láthatatlan kollégájával, és végül rám néz.

– 93-as állás, a következő busz tizenegy óra tizenötcor indul.

Nagyszerű. Több mint egy órát kell várnom, de most már legalább tudom, hogy merre megyek.

Látok egy kávézó bodegát és veszek magamnak egy híg amerikai kávé és egy kockányi mákos lepényt. Elfelejtettem a pontos nevét a süteménynek és lepényt kérek, és a kávéslány kijavít. – Pite, mákos pite.

Mit számítana, hogyan nevezik pontosan, vonom meg vállamat, de ha itt akarok letelepedni, újra kellene tanulnom talán az anyanyelvemet.

A mákos pite felségesen finom. Miért nem sütnék mákos pitét az Egyesült Államokban? Feltehetően problémát csinálnak minimálisan kicsiny ópium tartalmából. Végtelen ostoba, gondolom, ahogy beleharapok és csorog a nyálam a gyönyörtől.

Soha nem ismerem túlságosan jól ezt a városrészt, és párszor át is építették mióta külföldre távoztam. Negyvenöt évvel ezelőtt, a hely ahol most állok, és ez az egyetlen dolog, amire emlékezem, a hatalmas Népliget park sarka volt, a 75-ös trolibusz végállomásával. A csuklós behemótok itt végezték bonyolult megfordulásukat és a forgalmas főút ellentétes sarkán állt az öreg fából készült Fradi stadion. A stadion ma egy impozáns beton és acél építmény, fákkal beárnyalt óriási kocsiparkozóval és közvetlen mellette, ott van az öreg kórház is.

Egy közeli kis villanegyedben, gyárigazgatók és magas rangú tisztviselők részére építve még a Horthy időkben, egykoron egy csinos fiatal lányt oktattam háztanítóként, de nem sokáig, mert a jófejű kisasszonynak semmi szüksége sem volt korrepetálásra. Édesanyja és Nánayné, egykori munkatársam összebeszéltek, hogy oktatóként bemutatnak a családnak, de rövidesen senkinek sem tetszett jelenlétem. Néhány leckeóra után, az édesapa, valamiféle magas rangú kommunista funkcionárius a közeli MÁVAG Gépgyárban, nagy mérgesen kifizette addigi óráimat, és közölte, hogy ne zavarjam őket további erőfeszítéseimmel. Azokban az időkben, a korábbi arisztokrata családokból való fiatal nők, többé már nem pénzért és vagyonért mentek

férjhez. Az antropológiai tudományok elemi szabálya szerint, a párti hierarchiában lévő rangért léptek frigyre, vagy magas rangú ÁVH tisztekhez mentek feleségül. Így tehát, sok kényes kisasszony a magmaradt Katolikus apácaiskolákból és zárdaintézetekből, bunkó paraszt ateistákkal házasodtak, és a munkás-parasztkormány magas rangú, de legalacsonyabb fajtájú képviselőivel kötötték össze életüket. Ez a házasság is valamiféle ilyesmi lehetett.

Autóbuszom tíz perccel menetrendszerinti indulás előtt begördül az állásra. Felhágok a busz lépcsőin és megkérem a vezetőt, hogy szóljon az állomásnál, ahol le szeretnék szállni. Hamarosan gurulunk kifelé, és Budapest széles kiterjedésű ipari negyede lassan kibontakozik előttem.

A busz lassan kígyózik előre a nyomasztó utcákon és végül ráfordul egy dél fele vezető főútra. Textilgyárak, vegyi művek, vágóhidak, szeméttel feltöltött mocsarak, építkezési bontás-hulladék telepek és régi nevek villannak át szemeim előtt, mint a Vágó út, Illatos út, Határút, Téglaegető út, Rézöntő út és a többiek, és utánuk az óriási ócskapiac, az Ecseri.

Beérünk Pesterzsébetre, afféle kertvárosi lakótelep a szegényebb munkásosztály részére. Több más hasonló is van a környéken, ahol százezer számra telepedtek le munkáscsaládok, mert a telket meg tudták engedni, és bőségesen találtak a környékbeli gyárakban munkaalkalmat. Tisztességes emberek éltek errefele, kicsiny egycsaládos házakban, minden garázs vagy automobil nélkül. Csak egyszer kalandoztam erre életemben, még egyetemi hallgató koromban, ahogy egy kollegámat kerestem, aki pénzt ajánlott, ha megcsinálom tervezési házi-feladatát.

Milyen pénzt? A szerencsétlennek kevesebbje volt, mint a templom egerének. Tíz négyzetméteres sufnit bérelt egy amúgy is kicsi családi ház oldalához ragasztva, és ott élt feleségével. Szakadozott csipkefüggöny lógott törött üvegű ablakán, és legfeljebb egy keskeny ágy és kicsiny asztalka fért el odabenn.

Ő aztán tényleg alacsony költségvetésen akarta megszerezni diplomáját. Semmi csoda, hogy nem volt ideje tervezési munkáját megrajzolni. Valószínűleg éjszaka is dolgozott, hogy megkeresse a betevő falatra valót. Munkásparadicsom szocialista módra. Elkészítettem bonyolult feladatát, de nem volt szívem, hogy pénzt fogadjak el érte.

A pesterzsébetiek valahogyan kifejezve, fityiszt mutattak a kommunistáknak. Nem voltak hajlandók feladni egyszerű otthonaikat, a kicsiny egycsaládos házakat és nem költöztek be a gigantikus blokklakásokba, amiket szovjetunióból importált házgyárakban készített elemekből raktak össze, félelmetesen vékony falakkal és semmi magánélettel.

Számos kiváló ember került ki ezekből a proletár negyedekből. Egyik jó barátom, Gyulai Pista, a Honvéd Sportklub atlétikai szakosztályáról élt errefele özvegy édesanyjával. Édesapját az oroszok lőtték agyon 1945 januárjában, amikor röviddel ostrom után felesége és kicsiny gyermeke részére kenyérért merészkedett ki az utcára. Pista, azon felül, hogy élvonalbeli rövidtávfutó volt, közkedvelt sportközvetítő lett és később az IAAF, azaz az Internacionális Atlétikai Federáció elnöke és Monte Carlóban dolgozott és élte le életét. Hatvanhárom éves korában rákos betegségben halt meg és ma, végakarata szerint eltemetve, a Pesterzsébeti temetőben nyugszik.

Ahogy átgördülünk az utolsó ilyen kerületből, Soroksárról Dunaharasztra, az első faluba Pest határán kívül, a táj határozottan a javára változik. Valamikor Dunaharaszti, és talán most is, gazdag sváb falu volt, zöldséget, tejtermékeket és friss húst termeltek és szállítottak a szomszédos metropolisznak. Kedves jó barátom, Luttenberger Gusztáv ősei, mind német nevű népek, közel háromszáz éve éltek ezen a vidéken és odahaza még a közelmúltban is németül beszéltek. Gusztai édesapja a falu legnagyobb és legjobb éttermének tulajdonosa volt, és a faluban minden ember ismerte nevét és tudta a címüket.

Utolsó gimnáziumi évünkben új iskolaigazgatót kaptunk, egy Vörös, talán régebben Róth nevű embert. Vörös kipécézte magának Gusztit, nyilvánvalóan német családi neve alapján. Egy alkalommal, valami kisebb kihágás miatt lelökdöste a lépcsőn és betaszigálta irodájába, mialatt mindenki előtt hangosan üvöltött vele.

– Te isten átka rohadt sváb szemét, – Vörös ordította, – te akarsz semmibe venni a szabályaimat? Tiszteletlenül viselkedsz a hatóságokkal szemben, mintha még mindig a Volksbund volna uralmon? Majd megtanítalak, hogy hogyan fizess fajtád bűneiért. Majd gondom lesz rá, hogy semmiféle felsőfokú iskolába nem fognak felvenni, főleg nem egyetemre. Megmutatom, hogy a társadalom pócegödrének a legalján van a helyed.

Fogalmam sincs, hogy ez a ganj személtáda pedagógus honnan került hozzánk és milyen háttérrel. Nálam csak egyetlen maradandó eredményt ért el, soha többet nem bíztam fajtájában vagy hittársaiban.

Én jól levédtem magam az ilyenfajta, gyűlölettel teli degeneráltak ellen, mert ifjúsági válogatott atléta voltam, és a Honvéd sportklub legszebb reménye, egy nagyon nagyhatalmú támogatószerző állt mögöttem valóban, már ami azt illeti, hogy referenciákat kapjak és bejussak a legjobb egyetemekre.

A harmadik megálló Dunaharaszti a katolikus templom, az én megálló. A buszvezető már régen elfelejtette kérésem, de azért nem téveszttem el a megállót és leszálok.

Keresem a házszámot, és Guszti kijön. Kezet rázunk és megöleljük egymást. Közvetlen a buszmegállónál laknak és bemegyünk hozzájuk.

Felesége barátságosan üdvözlöl és mosolya egy jéghegyet is megolvasztana, még a leghidegebb napon is.

– Borcsi, – Guszti rám mutat. – Ez itt Ernő, Madáchbeli osztálytársam.

– Sok jót hallottam magáról. – Borcsi kezet nyújt és hangja, mint egy finom hárfa és kellemes a fülnek. – Guszti mindig arról beszél, hogy maga hogyan került ki Amerikába.

– Hosszú és komplikált történet, – felelem, – és nem olyan kellemes, mint ahogy sokan gondolják.

– Borcsinak is, – Guszti betessékel a nappali szobába egy hatalmas kerek ebédlőasztallal és kárpitozott székekkel, – megvan a saját rémtörténete. Két éves korában Budapestről vidékre költöztek a bombázások elől. Azt hitték, hogy ott biztonságosabb lesz, de egy eltévedt bomba eltalálta a házukat és ő volt az egyetlen, akit élve húztak ki a romok közül.

– Szörnyű, – nézek Borcsira, ahogy likőrös poharakat tesz az asztalra és Guszti két üveget tart a kezében és kérdezi. – Cinzano, édeset akarsz vagy szárazat?

– Szárazat, – bólintok, – és nagyon szeretném hallani a történet folytatását.

– Egyik nagynéném nevelt fel férjével, akik 1951-ig Budán laktak. – Borcsi folytatja ahol Guszti abbahagyta. – Addig, amíg a kommunisták ki nem telepítettek és erőszakkal átvittek minket egy távoli faluba, közel a Román határhoz. A Nagy Imre kormány 1953-ban engedte, hogy visszajöjjünk és a Rottenbiller utcában nőttem fel a Hetedik kerületben.

– Én is arról-felől való vagyok, – mondom. – A Rottenbiller utcai Általános Iskolába jártam.

– Az egyik tanítód a házukban lakott, Baka László.

– Emlékszem rá, – bólintok. – Milyen kicsi a világ.

– A fia, szintén László most is ott lakik és az interneten keresztül tartjuk a kapcsolatot. – Borcsi mosolyog, ahogy Guszti emeli poharát és félbeszakítja feleségét. – Osztálytársaink hozzáállásával ellentétben, mi éppenséggel nem vagyunk szerelemben a kommunistákkal.

– Én sem, – mondom és aprót kortyolok a Cinzanóból, – de nem akartam politikai vitába keveredni és nem mondtam semmiféle provokatív véleményt az érettségi találkozón.

– Behódolás, – Guszti feleli, – soha nem voltam híve az ellenség előtti behódolásnak. Ahogy már mondtam, a rendszerváltozás után tizenkét évig Dunaharaszti polgármestere voltam. Egyetlen fillér lopott pénz sem ragadt a kezemhez. A vállalkozók, akik az egész falu csator-

názására és vízellátására alkudoztak számos alkalommal meg akartak vesztegetni, de soha nem fogadtam el semmit.

Hiszek Gusztinak. Guszti ragyogó példaképe a becsületes feddhetetlenségnek. Hosszú évekbe került neki, hogy helyrehozza a nehézségeket, amit az a kommunista gazember, Vörös-Roth igazgató állított útjába. Három évig Guszti a katonaságnál szolgált, és további kettőig, mint segédmunkás dolgozott, mielőtt egy technikai főiskola felvette, és magas feszültségű energiaszétosztó villamossági szakember lett belőle. Energetikusként helyezkedett el és később fő energetikus lett belőle, ami pozíciót nagyon is megérdemelt.

Beszélgetünk és repül az idő. – Ebédelünk, – Guszti mondja délután két óra felé. Borcsi megteríti, és hatalmas tálban behozza a levest. Hagyományos zöldségleves, élénk veres színű a pirospaprikától, és pontosan olyan az íze, ahogyan én szeretem. Borcsi nézi, ahogy eszem és örül, hogy ízlik és elégedett vagyok főztjével.

A második fogás, odaadó figyelemmel mennyei tökéletességre elkészítve, természetesen marhapörkölt. Egy deka kövérség sincs benne, és a legfinomabb marhafelsálból tökéletes kockákra van vágva. Borcsi szagztatott galuskát szolgál fel hozzá, és kovászos uborka gerezdeket. Valóban, egy bevált hagyomány és gyakorlat tökéletesítette kombináció.

– Borcsi, – fordulok a háziasszonyhoz. – Micsoda felséges ebéd, te aztán igazából remek szakácsnő vagy.

– Én választottam ki a húst. – Guszti teszi hozzá sietve, hogy ő is elismertese érdemét a mesés ebédért. Lassan eszem, hogy minden falatját méltó módon kiélvezzem az ételnek, amit elém tettek. Borcsi és Mariska, drága aranyos feleségem, ugyanabból a fajtából valók. Olyannyira egyformák, igazi, hagyományosan békebeli magyar háziasszony-feleségek.

A pörkölt után Borcsi hatalmas tálca süteményt hoz. Nem ő sütötte, a helybeli cukrászdában vették. Jókorá nyálcsorgatóan ízletesnek látszó süteménykockák, vastag krémes ropogós tésztalemezek között, hosszúkás napóleon krémesek és alma és mákos pite szeletek. Két darabot is megeszek, bár a gyomromban nincs több hely, de nem tudok ellenállni a csábításnak.

Utazásomnak idáig ez a legkellemesebb napja. Gusztáv életsorsa homlokegyenest ellenkező az enyémmel. Itthon maradt és egész életét abban a házban töltötte, ahol született. Soha nem akarta elhagyni szülővárosát, bár anyanyelve német volt és bármelyik németül beszélő országba könnyen beilleszkedhetett volna. Nem. Itt maradt, az összes ellenük elkövetett atrocitások ellenére, és két csodálatos gyermeket adott és nevelt hálátlan hazájának.

– Megbántad valaha, hogy elhagytad Magyarországot? – Guszti kérdezi. A téma nyilvánvalóan érdekli. Meg akarja indokolni döntését, hogy otthon maradt a falujában és be akarja bizonyítani, hogy atyáid földjének elhagyása soha nem vezet semmi jóra.

– Személyi okokból jöttem ki, – felelem kitérően. – És nagyon keményen dolgoztam, hogy ne vesszek el a dzsungelben odakinn. Valószínűleg sokkal többet dolgoztam, mintha itthon maradtam volna. Korlátozott lehetőségek elkényelmesítik az embereket, és én alaptermészetemnél fogva kényelmes egyén vagyok. Inkább a sport és a szórakozások érdekelték. Odakinn, Isten kegyelméből, jó emberekkel jöttem össze, a lehetőségek megnyíltak előttem, és ahogy tudtam, kihasználtam őket. A gondviselés vezetett az útra, amit választottam.

– Milyen útra, – Guszti kérdezi és sürgető kíváncsiság ég a szemében.

– Tervezőmérnökként dolgoztam és később egy kisebb tervezőintézet főmérnökeként. Sok-sok év múlva saját tervezőintézetem volt és ingatlanokkal is kísérleteztem. Feleségemnek, Mariskának kitűnő üzleti érzéke volt. Eleinte takarítói szolgálat businessst vezetett és később egy csemegeüzlet hálózatot.

Egy pillanatra elhallgatok. Nem akarom elébe tárni vallásos törekvéseimet, és hogy felavatott Baptista pap lettem, és a profit és Isten szeretete mennyire kéz a kézben sétáltak velem utamon. Nem értenék meg. Nem akarok arra utalni, hogy ezek a kedves emberek provinciálisak és korlátozott látókörűek, mert ott maradtak, ahova Isten eredetileg tette őket.

A szomorú igazság, hogy féltékennyé válhatnak és feltételeznék, hogy hazudom. Ennél fogva be kell húznom természetes dicsekvési ösztönöm vágató lovainak gyeplőjét.

– Szép családi fészket építettünk idegen partokon, amit otthonunknak hívhatunk, – folytatom. – Tudod, ahogy mondták annakidején, Magyarország ott van ahol a Magyar ember háza. Az erős családi kötelék mindennél fontosabb. A család nélkül, és családot szeretete nélkül senki vagy. Gyermekeinknek is jól megy. Meg vagyok elégedve azzal, amink van, és aránylag jó egészségnek örvendünk.

– Mit csinálnak a gyerekeid, Ernő. – Borcsi kérdezi, természetes női kíváncsiságának engedelmeskedve.

– Olívia leányom színésznő, – felelem. – És Tamás fiam ingatlan beruházó, és felesége három csodálatos gyermekkel ajándékozta meg. Hogy vannak a ti gyerekeitek?

– Jól vannak, – Borcsi feleli gyorsan, de Guszti rázza a fejét. – De még nem telepedtek le. Lányunk mélybúvár expedíción van az Adriai tengerparton és a fiúnk Párizsban afféle művész. Fest, de nagyon kevés festményt ad el. Még mindig kell, hogy támogassuk őket anyagilag.

– Majd felnőnek, – mondom, próbálván enyhíteni a szülői aggodalmak fájalmát.

– Persze, hogy felnőnek. – Borcsi megfogja Guszti kezét. – Nem lesz semmi bajuk és feleslegesen aggódsz annyit miattunk. Majd hazajönnek és találnak maguknak valami tisztséges elfoglaltságot Harasztin.

Később beszélgetünk a kárpótlási jegyekről és elmondom nekik, hogy én is kaptam valamennyit és a fiam jól hasznosította őket. Gusztáv mondja, hogy ő is kapott édesapja államosított étterméért, de nem mondja meg, hogy mit csinált a pénzzel. Valószínűleg elkótyavetyélte valami mélyen leértékelt készpénz beváltási akcióban. Jobb lesz, ha nem mondom el, hogy Tamás fiam vagyon csinált olyan emberekből, mint ő. Lehet, hogy tévedek. Értékes részvényeket is vehettek és ma osztalékot kapnak. Meg kell adnom nekik a kételkedés előnyét.

Tanárainkról beszélgetünk, szinte hihetetlen, hogy mennyit felejtettem, de sorra minden kezd visszatérni emlékezetembe.

Repül az idő és közeleg az alkony. – Mikor megy az utolsó busz vissza a városba? – kérdezem és órára nézek.

– Nézzem meg a menetrendet a buszmegállóban. – Borcsi felugrik és ernyőt kap fel, mert esik az eső odakinn.

– Borcsi jó feleség, egyike a legjobbaknak. – Guszti mondja, ahogy Borcsi nincs a szobában. – Nagyon szerencsés voltam, hogy találkoztam vele.

– Hogyan találkoztatok? – kérdezem.

– Ugyanarra a főiskolai előkészítő tanfolyamra járt, és egymagában üldögélt a felső sor végén. Gyere közelebb, mondtam neki, és ülj le mellém, hacsak nem félsz egy ilyen sváb legénytől, mint én. – Guszti meséli és jókedvűen nevet hozzá. – És az óta is együtt vagyunk.

– Tehát Borcsi nem sváb, – mosolygom.

– Nem. – Guszti hahotázik. – Ősei lóháton nyargaló pogány fosztogatók voltak. Borcsi tisztavérű fajtiszta magyar.

Borcsi visszajön. – Félóra múlva, – mondja, és nem érti, hogy min nevetgélünk olyan jól.

– Még egy kávét, drágám. – Guszti megfogja felesége kezét és az asszony hozzá simul. – Minden jónak egyszer véget kell érnie.

Megisszuk a késő esti kávét és Guszti kikísér a buszmegállóba.

– Találkozunk a hatvanadik évfordulón, – mondja, ahogy kezét rázunk, – de addig is tartjuk a kapcsolatot az interneten.

Negyvenöt perc múlva visszaérek hotelemhez. Budapest közközlekedése kivételesen csodálatos. Ilyen kényelemmel, senkinek nincs szüksége gépkocsira.

Tizenegyedik Fejezet

Szombat az utolsó egész napom Budapesten, és bátyámmal, Gasztonnal szeretném tölteni. Tíz óra felé kopog a hotelszobám ajtaján és beengedem. Hosszú, hengerbe csavart tubus van a hóna alatt és büszkén kiteríti előttem.

– Leányom, Katalin, – Gaszton mutatja a színes tablót, és gyönyörtől dagadó arccal szemléli, – készítette ezt a professzionista montázst. Ez legszebb családi emlékeink gyűjteménye, gyerekeimmel és négy unokámmal, mindannyian együtt. Itt, – egy fotográfiára mutat, – az egész család a Szent István templom előtt fent a várban.

– Majd később megnézzük, – veszem el tőle a montázst és ledobom az ágyamra. – Sajnálatos, hogy nem találkozhattam velük személyesen. Jobban szerettem volna őket élőben látni.

– Rendben, – feleli kissé sértődötten. – Igazad van, jobb lesz, ha indulunk. Tartalmas programot terveztem mára.

Egy múltó pillanating sajnálatot érzek iránta. Gyengülő látása mellett korai demencia tüneteit is mutatja. Néhány héttel korábban, ahogy elmondta az esetet, letarhálták. Fatimát ment meglátogatni, és ahogy feljött a földalatti mozgólépcsőjén, mélyen a föld alól a Kettes Metró állomásánál, közel a Keleti pályaudvarhoz, eltévedt a hatalmas földalatti labirintusban. Nem kellett volna eltévednie, élete nagy részét a környéken töltötte, és néhány utcahossznyira nőtt fel innen. Képtelen volt olvasni az útbaigazító kiírásokat, pánikba esett és többeket megkérdezett, hogy merre van a Damjanich utca.

Ez volt az első tévedése. Elárulta, hogy merre megy. Harmadik vagy negyedik kísérlet után, a totális idegösszeroppanás szélén remegve, egy jólöltözött úriember lépett elébe és felettebb segítőkésznek mutatkozott.

– Doktor Nagy a nevem, – az idegen kezdte végtelenül megnyerő hangon, pontosan, ahogy csak egy valódi doktor tud beszélni. – Ismerem a maga családját a Damjanich utcából. Tudom, hogy látászavarai vannak és szeretnék segíteni. Jöjjön el rendelésre és meglátjuk, hogy mit tudunk tenni.

– Köszönöm. – Gaszton felelte, végtelenül megkönnyebbülve, hogy valaki végre segít neki ebben az óriási és barátságtalan metropoliszban. – Adja ide névjegykártyáját és felhívom egy vizitálásra.

A derék doktor benyúlt a zsebébe, kotorászott egy darabig, és ostoba vigyorral vonzó arcán bejelentette.

– Ah, drága fenn való, milyen csacsi tőlem, otthonfelejtettem a pénztárcám.

– Kellemetlen, – Gaszton felelte. – El tudna vezetni a lépcsőig, ami a Damjanich utca felé vezet. Majd megkeresem magát a telefonkönyvben.

– Ügyes ötlet, – felelte a jó szamaritánus. – Kivéve rettenetesen szükségem lenne ötezer forintra, és ha ki tudna segíteni? Legelső vizitálásnál visszaadom.

– Készséggel, – Gaszton bólintott, – de nincs nálam ennyi készpénz.

– Semmi probléma. – Válaszolta a feltételezett szemorvos. – Az utcaszinten éppen itt van egy ATM masina. Van hitelkártyája, nem?

– Van. – Gaszton szemmel látható megkönnyebbüléssel feleli. Végre kikerül ebből a szörnyű földalatti labirintusból.

Felmennek és Gaszton bedugja kártyáját a pénz automatába. A komputer kéri kódszámát és beüti, mialatt a derék orvos éles koncentrációval figyel. Gaszton nem lát jól, segítségre van szüksége a számoknál, és a doktor barátai készségesen asszisztálnak, akik mostanra már minden oldalról körbevették, és ahogy végre megvan a szám, hozzáütnek egy zérót.

A kis képernyő ötvenezret mutat, körülbelül kétszáz dollárt. Az egyik asszisztens beüti, a mehet billentyűt, és ahogy jönnek ki a bankók, felkapja, és társaival hirtelen eltűnik, mintha soha nem lettek volna ott.

Gaszton bevallja, miután részletesen elmondta a történetet, hogy még senkinek sem mondta el a kirablási esetet, mert tulajdonképpen a saját hibája volt.

Természetesen hogy a te hibád volt, gondolom, ha a feleséged megtudja, hogy így elvesztettél ötvenezer forintot, saját ügyeidnek intézésére képtelennek nyilvánítat, és soha többet nem nyúlhatsz hozzá pénzedhez.

Tehát így történt, és ez az ember próbál engem leckéztetni az amerikai életmódomról, ahol sötétedés után soha nem használok semmi ATM masinát, és mindig a kocsival való beállási ablakot használom, ha a késői órákban van készpénzre szükségem. Persze ő már nem hajt többet kocsit, de én úgy hiszem, hogy a kedves olvasót megértette, hogy mire akarok célozni.

Elsőnek a Nemzeti Múzeumhoz megyünk a Múzeum körúton. Extrát fizetek, hogy fényképezhessek is. A múzeum fehér gránitból faragott hatalmasan impozáns építmény számtalan kiváló kiállítással. A VIII. és XVII. század közötti Magyar történelem részleget választjuk. Bent, ahogy szobáról szobára haladunk előre, elénk tárul a büszke nemzet hihetetlenül értékes és autentikus kincsei, méltó emléket állítva hosszú történelmének és fenséges nagyságának.

Lovagi páncélruhákat látunk, szablyákat és lándzsákat, számszeríjakat, alabárdokat, és dárdákat, amikkel ősi harcosaink megsarcolták egész Európát és hűbéradót szedtek királyaiktól és törzsfőnökeiktől. Fegyvereket, amikkel visszaverték a Mongol hordákat és legyőzték az Ottomán törököket. Fenséges gobelin borítja az egyik falat, és Buda 1686-ban történt visszafoglalása van kihímezve rajta. Láthatjuk a történelmi arisztokrácia régi ruháit, az eredetieket, amik egykoron testüket borították. Teljes nagyságú patina pácolta templomi padok vannak kiállítva, amiket hercegi és grófi családok használtak, akik kitörölhetetlenül bevették nevüket, a magyar történelem örök antológiájába. Néma csodálattal sétálunk szobáról szobára, és temérdek fényképet kattintok.

Semmi dicsekvés vagy túlzás, a tények magukért beszélnek.

Múzeum után az öreg belváros utcáin sétálunk tovább. A környék háromszáz évvel ezelőtt még a város falain belül volt, és tele van szobrokkal, művészi domborművekkel, régi templomokkal, patinás iskolákkal, és papneveldékekkel.

Többszöri megállás és pihenés után kiérünk a Duna partra és a Várhegy panorámája és Szent Gellért szobrával a Gellérthegy kiugró sziklája, és az újraépített Erzsébet híd magasra ívelő pompája tárul elénk.

Gaszton egy felségesen szép és impozáns márványépülethez vezet. Előtte kicsiny park és az egyik padra leülünk. Felismerem a helyet. A Vigadónál vagyunk, Budapest második legnagyobb koncertterménél, az egyik legutoljára helyreállított Budapesti műemléknél.

Fiatalember koromban, ahogy ezen a környéken az akkori emberek között jártam életutamat, ez az épület szálnalmas romhalmaz volt. Kiegett falak, fekete korom borította romok, szörnyű emlékeztetője, hogy mennyire pusztító és romboló lehet egy háború. Nem emlékszem, hogy ki lőtte széjjel és miért? A németek, az oroszok, az angolszász légierő, mi lenne a különbség, az emberiség tette. Valami gyönyörűt építenek, és rövidesen porrá bombázzák. A Duna másik oldalán emelkedő felséges szikla, ahol egykoron a Hunok építették várukat egy szépségre burkolódzott átok. Magas nézőpontjáról, számos alkalommal történelmünkben idegen megszálló erők lötték széjjel a pesti oldalt, a mi tisztességes és gyönyörű városunkat. 1686-ban

Abdurrahman a török tette, és 1848 és 1849-ben a tinédzser Ferenc József, felkent osztrák császár parancsolta meg ágyúinak, hogy töröljék le a föld színéről a várost a folyó túloldalán.

1944 karácsonyától 1945. február közepéig, hat rettenetes jéghideg téli héten át a Nácik és a Kommunisták egymásra irányították ágyúikat, és nem törődtek, hogy a több mint egymilliónyi lakosság ottmaradt és vérzett és éhezett a két tűz között.

Ezek a gondolatok járnak a fejemben, ahogy bemegyünk az épületbe és belépőjegyet kérünk. A jegy ingyenes a magyar nyugdíjasoknak. Nekem is, feltételezik, hogy én is közülük vagyok, és nem kérnek bizonyítékot.

Legalább tíz méter széles süppedő szőnyeggel borított márványlepcső, tükrökkel borított falakkal mind a két oldalán vezet az emeletre és utcahossz nagyságú falfestmény díszíti a félemeleti forduló mögötti magas falat. A röptében felkapott turista brosúra szerint, a háború utáni rekonstrukció hatvan évet vett igénybe, de az építészek hűségesen követték és megtartották az eredeti terveket, és a koncerthall ma is vonzza és idehozza a világ leghíresebb karmestereit és vezető előadóművészeit. Az 1945 januárjában lerombolt épület maga is egy újraépítés volt, a régi koncertterem helyében, amit 1848-ban a folyó túloldaláról, a Várba befészkelődött osztrák birodalmi katonaság égetett le a földig a környező több száz épülettel együtt. Bosszúból, mert a magyarok ki merték jelenteni függetlenségüket és letaszították a trónról a gonosz császárt, aki térden állva könyörgött unokatestvérének, az orosz cárnak, hogy jelentős katonai erővel segítse ki. És a segítség gyorsan meg is érkezett.

Ennyit a történelemtől, elmélkedem, ahogy addig járunk, amíg lábaink ismét pihenőért esdekelnek.

—

A Váci utcában találunk egy Burger King gyorséttermet, és megállunk harapni valamit és a vécét használni. Keskeny és meredek lépcső vezet a föld gyomrába, nagyon gyötrelmes rozoga térdeinknek, ahol végre könnyíteni tudok magamon és megmosom a kezem.

Hosszú sor áll a pénztárnál, a vendégek egy tucatnyi nyelven beszélnek, és az aranyos kis kiszolgálólány észrevehetően megkönnyebbül, ahogy magyarul szólok hozzá.

Neve Éva, és viccelődve említem neki, hogy volt egy unokatestvérem, Éva, aki négyszer ment férjhez.

A fiatal Évácska kacag csilingelő hangján és egy rövid percen belül egy tálcán elénk teszi rendelésünket. Sietve kihátrálunk az utca felé. A fenn való kegyelméből üres asztal találunk a teraszon, a járdaszéli korlát mellett.

Mellettünk egy tiszteletreméltó matróna, öreg, de még mindig tíz évvel fiatalabb, mint én. Kicsi terrier kutya sürgölődik a lába körül, póráza hölgy székéhez kötve. Kigömbölyítve meleg barna kutyaszemeit, könyörögve néz gazdájára és pacsijával tapogatja lábát.

– Aranyos kis kutya, – mondom. Micsoda elcsépett felcsípési szöveg, gondolom, de nem számít. Senki nem ismer erre felé.

– Az én kicsi bébim, – az asszonyság feleli.

– Éhes lehet, – mondom.

– Inkább szomjas, – a matróna simogatja a kutyát. – A lányom mindjárt hozza neki a vizet, nekünk meg egy hamburgert.

– Alamizsnáért könyörög, – mondom.

– Nem kap semmit, – feleli a nő. – Szigorú diétán van, és naponta csak egyszer eszik.

– Életem története, – mondom kissé szemtelen hangon. – Könyörgök a nőknek, és mégsem kapok semmit.

A matróna nem beszél többet hozzánk. Elfordul, és Gaszton rosszállóan néz rám.

– Mit? – mondom, – mit csináltam?

– Pimasz megjegyzést tettél, – bátyám ráncolja homlokát. – Mostanáig kedves öreg bácsi voltál, könnyed beszélgetést kezdeményezve egy kellemes napon, de nőket molesztáló huligán lett belőled.

– Nem akarok kedves öreg bácsi lenni, – rázom a fejem és aprót szippantok szalmaszállal kólából. – Inkább vagyok szemtelen csibész.

– Pszichiáterre van szükséged. – Gaszton biggyeszi száját. – Ez Budapest és nem Amerika.

Ez kissé lehűti jókedvünket, de egy perccel később megbocsátok neki. Soha nem szerettem haragot tartani minden jelentéktelen semmiség miatt. – Elmehegnénk hozzátok, – mondom. – Megnézném emailjeimet mielőtt indulok vissza New Yorkba.

Bólint és elsétálunk a Roosevelttérre, a Lánchíd pesti oldalán. Intek egy taxinak és tíz perc múlva Gasztonék házához vagyunk.

Alice, a felesége nem látszik, hogy örvendene nekünk és odasúgom Gasztonnak.

– Ennek meg mi baja?

– Semmi különösebb a szokásosnál, – feleli. – Hagyjuk magára a konyhában és menjünk be az irodámba.

Bekapcsolja komputerét és várunk, amíg az e-mailek letöltődnek.

Olvassa a címeket lefele a listán, az egyiket kinyitja, és arca krétafehérré válik.

– Drága jó Isten, – kiáltja. – Alice, gyere ide.

Alice odasiet és Gaszton ránéz. – Péter leányát halva találták Párizsban, – mondja.

– Jó ég. – Alice nézi meredten a képernyőt. – Hogyan történhetett?

– Úgy írja. – Gaszton szája reszket, ahogy beszél. – Szombat délután még semmi baja nem volt és vasárnap este Péter telefonhívást kapott a Párizsi rendőrségtől, hogy azonosítsa leánya testét a halottasházban. Péter azt írja, hogy többet nem tud. A rendőrség aktívan vizsgálja az esetet és nem adhatnak ki több információt.

– Fogadom, hogy meggyilkolták, – hajolok közelebb a képernyőhöz. Talán láthatok valamit, amit Gaszton nem mond el. – Valamilyik észak afrikai vagy közel keleti arab bevándorló meg-erőszakolhatta és megölte.

– Ez egy fajgyűlölő feltételezés. – Alice néz rám jeges szemekkel.

– Ez tényleg az, – mondom, – és ha Európa nem ébred fel internacionalista tévhitéből és nem rázza le baloldali liberalizmusát, a mohamedán fanatikusok átveszik országaitokat és saját kontinenseteken lesztek másodrendű páriák. Leányaitokat megbecstelenítik és teherbe ejtik és tiszta fehér fajotok génjeit szaracén fattyúkkal szennyezik be.

– Mit tehetnénk? – Alice tördeli a kezét, és egyedül ujjai ropogása töri meg a megrettent csendet.

– Európának, – mondom, – de legfőképpen a németeknek nem lett volna szabad felszámolni a bőrfejű mozgalmat. Azok a kopaszok majd móresre tanították volna ezt az iszlám szemetet. Néhány jól irányzott rúgás a fejekbe Doc Martin csizmáikkal, mindenféle vallási felsőbbrendűség betegségéből kigyógyította volna őket.

– Ez a hivatalos amerikai vélemény? – Gaszton néz rám meredten és összehúzza a szemét.

– Még nem, – mondom, – de lehet, hogy a választások után az lesz.

– Erre ne számíts. – Gaszton rázza a fejét. – Ti is éppen annyira bejedit cicamicák vagytok, mint mi. A pisztolyforgató vadnyugati hősök már régen kisebbségben vannak, kivéve Hollywoodban. Minden bátorságotok csak komputer kreálta képzelet.

– Az egész világon a legnagyobb hadseregünk van és a legjobb fegyvereink, – felelem.

– Mit értek vele, – Gaszton mondja, – ha nem meritek használni.

– Irakban használtuk, – vitatkozom.

– Mégis vesztettetek. – Gaszton megvető pillantást vet rám. – Hatvanezer fiatalotok halt vagy sebesült meg súlyosan és három trillió dollárt elvesztegettetek. Ha rögtön a kezdetben megszórtátok volna őket atombombákkal, a költségeknek töredékével nyerhettetek volna.

– Elég ebből az ostoba hőzöngésből. – Alice közbevág. – Mind a ketten klinikailag igazolt idióták vagytok. Biztos vagyok benne, hogy Ernőnek még csomagolni kell, és holnap reggel korán kell kelnie, hogy elérje repülőjét.

–

Hazamegyek és összepakolom bőröndömet. Könnyű, nem viszek innen semmit haza, csak élményeimet.

Másnap reggel a hármasként földalattival elmegyek az utolsó megállóig, és felszállok a buszra, ami kivisz a repülőtérre. Ismét problémák az útbaigazítások kiírásával, de valahogyan mégis megtalálom a kaput, ahonnan gépem indul.

Rövid ugrás Amszterdamiig és magam mögött hagyom az Európai Uniót. A fiatal Holland határőr felettebb pimasz. – Magyar útlevele nincs? – kérdezi barátságtalanul.

– Ez egy amerikai útlevél, – mutatok kis kék könyvecskémre.

– Hol lépett be az Európai Unió területére és mikor? – és a lapokat forgatva nyilvánvalóan valami belépési stampedlit keres. Évek óta nem pecsételnek vízumokat útlevelekbe, gondolom, hogyan van, hogy ezt ez az idióta nem tudja?

– Egy héttel ezelőtt Párizsban, – nézek vele farkasszemet.

Visszadobja útlevelem, anélkül, hogy belepecsételt volna. Feltehetően szívből utálja az Amerikaiakat, és nem tudja felfogni, hogy miért akarok amerikai állampolgár lenni, ha az Európai Unióban születtem.

Az útlevelvizsgálat után könnyebben mennek a dolgok. Mintha máris otthon lennék. Folyosó melletti ülés van, és két szőke fiatal és karcsú nő ül a két másik ülésen. A légi kísérő, egy nagykeblű drabális nő negyvenes éveinek közepén hozzánk lép és fülhallgatókat ajánl. A lányok angolul beszélnek hozzá.

– Hogyan van, hogy angolul kell beszélniük? – kérdezem. – Maguk nem Hollandiából valók?

– Nem, – felelik komor hangon, megtartva a háromlépcsnyi képletes beszélgetési távolságot. – Németországból valók vagyunk. Nyugat Németországból.

Nyugat és Kelet Németország majdnem harminc évvel ezelőtt megszűnt létezni. A két országot a két leányka születése előtt egy évtizeddel egyesítették, gondolom, és barátságos mosolyt vetek feléjük. Nyilvánvalóan rettenetesen szégyellnék magukat, ha azt hinném, hogy Németország keleti feléből valók.

Később látom, hogy egy könyvet olvasnak. New York City napi tíz dolláron, a címe.

– Ez az első látogatásuk a Nagy Almában? – mutatok a könyvre.

– Aha, – mosolyognak. – Két hétig leszünk ott és mindent szeretnénk megnézni.

– Csodálatos hely, – mondom. – Az én otthonom és szívem minden melegével szeretem.

–

Fejezzük be történetünket ezzel a kellemes gondolattal. Mindössze egy rövid összefoglalót szeretnék a kedves olvasó elé tárni, egy rövid beszámolót utazásom végéről, ami megpróbálja leírni érzéseimet, ahogy a múltból visszatérek a jelenbe.

Az útlevél és vámvizsgálat után, a repülőtéri gyorsbusszal visszamegyek a Grand Central vasútállomáshoz és felülök a Darien, Connecticut felé induló vonatra. Ahogy a vadonatúj és tiszta Bombardier vagon kihúz az alagútból, mobil telefonomon feltárcsázom Mariskát.

– Itthon vagyok, szerelmem, – hangom reszket a túláradó örömtől. – Alig várom, hogy ismét karjaimban tarthassalak.

– A Darieni állomásnál várunk, – feleli. – Olívia is itt van. Férje és hercegi kísérete a Waldorf Astoria hotelben szállt meg, de Olívia úgy határozott, hogy hazajön és velem együtt fog téged üdvözölni. Csak mi hárman, mint a régi szép időkben.

– Kár, hogy Tamás és Izabella nincsenek itt, – mondom. – Milyen nagyszerű családi találkozó lenne.

– Te tudod a legjobban, – Mariska feleli. – El vannak foglalva a maguk életével. A gyerekek a legjobb angliai iskolákba járnak és Tamás szekérszámba söpri be a pénzt a Londoni tőzsdén. Izabella cége magától is működik és megérdemelnek egy hónap háborítatlan vakációt. Voltál a házuknál Budán?

– Nem, – mondom. – Nem voltam. Üres váz lett volna nélkülük. Jobban jártam az ötvenedik érettségi találkozóra való koncentrációval.

– Igaz. – Mariska mondja. Mindig olyan kedves és megértő. Szívem legmélyéből igazán szeretem.

Este tíz óra is elmúlt, mire leszálok a vonatról Darienben. Mariska és Olívia repülnek felém és mind a hárman összeölelkezünk. Micsoda gyönyör két legkedvesebb hölgyemet újra látni és karomban érezni. Elveszik tőlem bőröndömet és megyünk belvárosi öröklakásunk felé, a világegyetem, egyik leggazdagabb és legelőkelőbb városának közepén, legalább is annak a részének a közepén, amit valamire tartok.

Hideg sört iszom. Hazait természetesen, és sietve letöltöm fényképezőgépemről laptopomra a képeket. Másfél méteres képernyőjű televíziókra kapcsoljuk rá a fájlt és szeretett családommal együtt újra élem az egész utazást, mutogatva és magyarázva, hogy ki és mi kicsoda és mi.

Az élet szép és minden perce minden határokon túl értékes és megbecsülendő az én drága családom körében.

Vége